

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

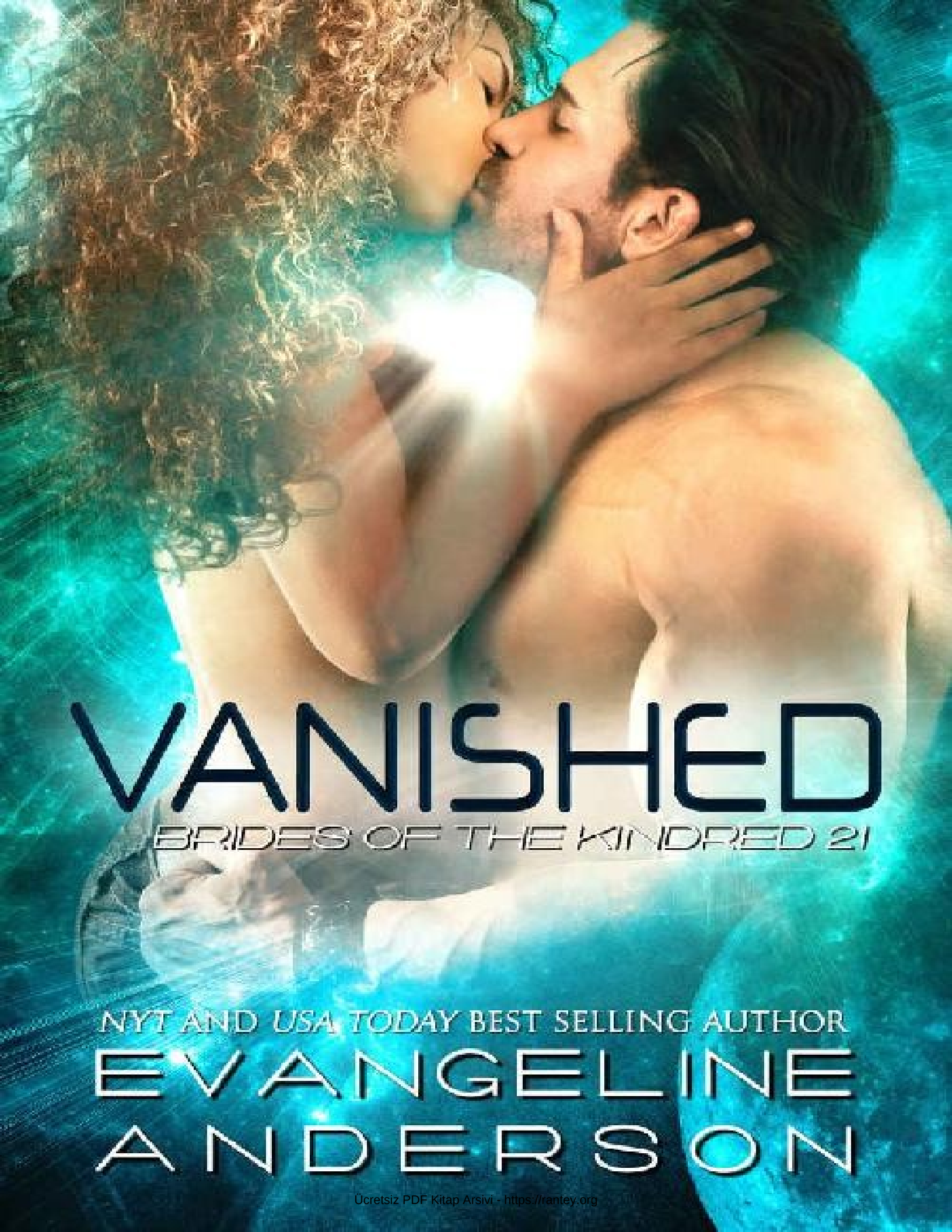
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, kissing underwater. The woman has long, curly blonde hair and is wearing a white strapless dress. The man has dark hair and a beard, and is shirtless. They are surrounded by a blue, ethereal glow, suggesting an underwater or magical setting. The background is a deep blue with some light rays filtering through.

VANISHED

BRIDES OF THE KINDRED 21

NYT AND USA TODAY BEST SELLING AUTHOR

EVANGELINE
ANDERSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kayboldu

Kindred'in Gelinleri # 21

Evangeline Anderson

Kayboldu
Evangeline Anderson

YAYINLAYAN
Evangeline Anderson Kitapları Telif
Hakkı© 2018 Evangeline Anderson tarafından

E-kitap Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, seçtiğiniz e-kitap satıcısına geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Kapak içeriği sadece açıklama amaçlıdır. Kapakta tasvir edilen herhangi bir kişi modeldir

Yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak

[BURAYA](#) tıklayarak haber bültenime

katılabilirsiniz.

**Yazarın Notu: Bu kitap biraz karanlık başlıyor ama biraz zaman verin, sonunda her şeyin ortaya çıkacağına söz veriyorum.*

Kucaklamalar ve Mutlu

Okumalar! Evangeline 2017

İçindekiler

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Epilog #1](#)

[Epilog # 2](#)

[Yeni Kindred Tales romanı Devi Ehlilestirmek'e Kısa](#)

[Bir Bakış](#)

[Also by Evangeline Anderson](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bülten kaydı _ _ _

Önsöz

Kovan'ın Hükümdarı Ysldred X'izith ileri geri yürüyor, arada bir durup yaklaşık bir insan avucu büyüklüğündeki parlak yeşil taşa bakıyordu.

Taşın gösterdiği resim netti; tek başına oturmuş, yüzünde düşünceli bir ifadeyle ufka bakan bir kadın. Açık kahverengi teni ve uzun kıvrıkcık saçları vardı - bir Dünya dışisine göre çok güzel olduğuna karar verdi.

Onu ilgilendiren şey güzelliği değildi. Bu dişi özeldi - bir *ten'sora* - Dünya'da bulabildikleri tek dişiydi. Bir zamanlar çok daha fazlasını bulmayı ummuşlardı -düzinelerce hatta yüzlerce- ama X'izith DNA örnekleri toplamak için keşif üstüne keşif göndermiş olsa da bu kız tekti.

Boş ver, sadece bir taneye ihtiyacı vardı.

"Neredeyse hazır mıyız? Gözcü yerinde mi?" diye sordu yakınlarda vızıldayan bilinçli işçiye.

"Evet, Hükümdarım. Ve sonunda uygun bir konukçu bulduk. Gözcü onu sokup zihin kontrol zehrini enjekte ettiğinde, E'lo taşını kıza götürecekt ve kız anında ışınlanacak."

"Taşların işe yarayacağından emin misin?" X'izith sordu. Druvian E'lo taşlarının çalınması riskli bir girişimdi ve henüz karşılığını alamamıştı. Sonunda yeşil taşı -kehanet taşını- kendi iradesine göre bükmeyi başarmıştı, böylece ona görmek istediği şeyi gösterecekti.

rastgele görüntüler. Ancak küçük mor taşıma taşlarının kısa bir süre önce işlevsel olduğu açıklanmıştı.

Taşıma taşlarının işe yaramasına ihtiyacı vardı - kızı ona getirmenin tek yolu buydu - o lanet Kindred'lerin Dünya'yı güvende tutmak için etrafına yerleştirdikleri koruyucu enerji ağını aşmanın tek yolu. Bir böcekten daha büyük hiçbir şey ağdan geçemezdi ama sorun değildi-X'izith böcekler konusunda uzmanlaşmıştı, kendisi de bir böcekti.

Eğer bir Dünyalı onu görseydi, birincisinin uzun sert kabuğa benzeyen kanatları ve ikincisinin dar beli ve iğnesiyle en çok hamamböceği ve eşek arısı karışımı bir şeye benzediğini düşünebilirdi. Soğanlı ve üçgen şeklindeki kafası, kıvrımlı, tırtıklı alt çenesi, hareketli, seğiren antenleri ve kocaman siyah, ruhsuz gözleriyle bir karıncayı andırıyordu. Tüm vücudu parlak siyahtı, kıpkırmızı kesilmişti ve uzun, kitinimsi bacakları kaba, tel tel kıllarla kaplıydı ve uçları kavrayıcı pençelerle doluydu.

Ne yazık ki uzun, ince kollarından biri yoktu ve bir gözü sadece boş bir yuvadan ibaretti. Vücudunun alt kısmındaki uzun, böcek gibi karnı yara dokusuyla bükülmüştü ve bir zamanlar çok şık ve ölümcül olan siyah üreme dikenini şimdi solmuş görünüyordu.

Bu yaralar, X'izith'in yerleştirmeye hevesli olduğu kraliyet kurtçukları lejyonunu doğuracak olan, hakkı olan Damızlık-Kraliçe'yi çalan bir erkek olan Kindred'lerden biriyle yapılan savaşın sonucuydu.

Ve kendi kendine söz verdi, onları yerleştirecekti. Dikenini solmuş olsa da hâlâ işlevseldi. E'lo kâhin taşının ona gösterdiği kız yeni bir ırkın annesi olacaktı - kraliyet kurtçuklarını ve sonra çok daha fazlasını doğuracaktı...

"Gözcüyü serbest bırakın," dedi yanındaki işçiye. "Ve taşıma taşının hazır olduğundan emin olun. Etki etmesi için onun tenine değmesi gerekiyor."

"Evet, Hükümdarım," diye vızıldadı işçi.

"Yakında..." X'izith yeşil kahin taşına bakarken kendi kendine düşündü. "Yakında burada benimle olacaksın, canım."

Yanındaki Üreme platformunda taşıma taşının ikizi duruyordu. Küçük ve mor renkteydi ve son derece zararsız görünüyordu. E'lo taşları aslında iki benzer bireyin evrenin herhangi bir yerinden anında yer değiştirmesini sağlamak için yapılmıştı. Ancak bu özel çift, özel bir dişiyi inine getirmek için ayarlanmıştı ve onu göz açıp kapayıncaya kadar Dünya'dan Mars dağlarının altında işçileriyle birlikte inşa ettiği özel üsse taşıyordu.

Üreme Odası hazırды, oksijenle besleniyordu ve karınları donuk kırmızı renkte parlayan özel işçiler tarafından üretilen ışık ve ısı ile ısıtılıyordu.

Küçük Dünya dişisi kendini evinde gibi hissedecektir.

"Yakında," diye tekrar vızıldadı X'izith. "Yakında kraliyet fidanlıkları dolacak ve Kovan sonsuza dek yaşayacak."

İsimsizler, Hiçlik Tanrıları, böyle olması gerektiğini söylerler.

Birinci Bölüm

Ocak ayının ortasıydı ve tabii ki Harper Wilde sahildeydi.

Harper'a göre Ocak ve Şubat aylarının bir kısmı sahili ziyaret etmek için gerçekten de tek uygun aylardı. Tampa'da yaşadığı için yılın geri kalanında hava çok sıcak ve nemliydi. Temmuz ve Ağustos aylarında tema parklarını (Busch Gardens, Disney ve Universal) görmek için Florida'ya gelen yaz turistleri için hep üzüldü. O zamanlar hava neredeyse dayanılmazdı. Harry Potter Land'e ya da Küçük Dünya gezintisine girmek için sırada beklerken küçük bir su birikintisi içinde eriyebilirdiniz.

Yani buna değmez.

Aslında, Orta Florida'da yılın yaklaşık on ayı olan yaz mevsiminde yaşamamanın tek yolu klimalı arabanızdan klimalı eve veya ofise koşmak ve içeride kalmaya çalışmaktır. Bu utanç verici bir durumdu, çünkü Florida'nın çok güzel dış alanları vardı

-En önemlisi de beyaz kumlu plajlar.

Kumsal Harper'ın en sevdiği yeri - dışarısı kavurucu olmadığı zamanlarda. Ocak ayı da yılın en sevdiği zamanıydı. Tatillerin çılgın koşuşturmacası sona ermişti, hava henüz dayanılmaz derecede sıcak değildi ve kasırga sezonuna daha sekiz keyifli ay vardı. (Geçtiğimiz yıl özellikle kötü bir sezon olmuştu, bu yüzden Harper bunun için ekstra minnettardı).

Yılın bu zamanlarında sahile tek başına gelmeyi, dinlenmeyi ve hayatını gözden geçirmeyi severdi. Önümüzdeki yıl için hedefler düşünün - belki biraz kilo verin (kesinlikle büyük bedenliydi) - hayır işlerine katılın, bir kitap kulübüne katılın...

Belki de geleceği konusunda ciddi olan bir adamla kalıcı, olgun, yetişkin bir ilişkiye girmeyi denemelisin, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses.

Belki de tekrar flört havuzuna dalmadan önce biraz daha ara vermeliydi. Geçen yıl nişanlısı Jareth'ten ayrılmak oldukça zor olmuştu, özellikle de tüm ailesi ondan yuva kurmasını ve bebek sahibi olmasını beklediği için.

Ama kendisi bir bebekten daha olgun olmayan bir erkek çocukla nasıl bebek sahibi olabilirdi ki? Birlikte yaşamaya başladıkları andan itibaren Jareth ev işlerine yardım etme konusundaki tüm motivasyonunu kaybetmişti. Yemek pişirmeye ya da temizlik yapmaya yardım etmeyi, hatta kendi kıyafetlerini yıkamayı bile reddetti. Artık Harper'ı dışarı çıkarmak da istemiyordu, parasını o ödese bile. Tek yapmak istediği bütün gün oturup online arkadaşlarıyla *Call of Duty* ve *World of Warcraft* oynamak, bira içmek ve yağlı paket pizza yemekti.

Bu şekilde geçen altı ayın ardından Harper gerçeğe uyandı. Nişanlısı asla değişmeyecekti ve kendisi onun için cinsel çıkarları olan bir hizmetçiden başka bir şey değildi. Yüzüğünü geri vermiş, bavullarını toplamış ve aynı gün annesinin evine geri taşınmış, kira kontratına kendi adını yazmadığı için Tanrı'ya şükretmişti.

Bırakın Jareth kendisine el pençe divan duracak başka birini bulsun; onun hayatında yapacak daha iyi işleri vardı.

Ve şu anda yapman gereken tek şey yeni bir daire bulmak. Sonsuza kadar annemle kalamazsın, biliyorsun.

Harper bir deniz kabuğu alıp kıyı şerinde hafifçe hışırdayan dalgalara doğru fırlatırken içini çekti. Deniz meltemi uzun, kıvrıcık saçlarının arasından hızla esiyor ve martılar tepesinde monoton bir şekilde ağlıyordu. Annesi tatil boyunca kalması için onu ikna etmişti ama kendi evine çıkma zamanı gelmişti. O artık yetişkin bir kadındı.

Ne de olsa otuzlu yaşlarındaydı. Zaten evdeki atmosfer de son zamanlarda biraz fazla yoğundu.

Son küçük erkek kardeşi geçtiğimiz sonbaharda üniversiteye gitmiş, evde annesi ve üvey babası Declan'dan başka kimse kalmamıştı. Declan kötü biri değildi ve annesine sadık görünüyordu ama Harper on yaşına gelene kadar sahneye çıkmamıştı - bağ kurmak için biraz geç bir yaştı, bu yüzden hiçbir zaman gerçekten yakınlaşamadılar. Ayrıca, annesi gençleşemediğinden ve torun istediğinden yakınıyordu.

Harper bazen annesinin Jareth'le ayrılığına Harper'ın kendisinden daha çok üzüldüğünü düşünüyordu. Eski nişanlısı tembel ve kaytarıcı olabilirdi ama sperm donörü olarak gayet iyi iş görebilirdi.

Harper dalgalara bir deniz kabuğu daha atarak kendi kendine, "Çocuk istiyorum, sadece sorumluluk sahibi başka bir yetiştikenden olsun istiyorum," diye mırıldandı. "Jareth'ten hamile kalsaydım bakmam gereken *iki* bebeğim olurdu, bir değil."

İç çekti. Kariyerini yeterince uzun süre ön planda tutmuştu ve sıkı çalışmasının ve fedakârlığının meyvelerini toplamıştı. Bir kadın olmasına rağmen -üstelik beyaz olmayan bir kadın- HCP & Associates'te pazarlama müdürü olarak oldukça yükselmişti. İsterse biraz soluklanıp bir ya da iki çocuk sahibi olabilecek kadar yükselmişti - tabii birlikte olacağı doğru adamı bulabilirse.

Annesinin ona her zaman hatırlattığı gibi, bu konuda zaman daralıyordu. Annesinin bu konudaki ısrarları Harper'ın sinirlerini bozsa da Harper onun haklı olduğunu kabul etmek *zorundaydı*. Muhtemelen doğurganlık tedavileri konusunda endişelenmeye başlayacağı kırklı yaşlar yerine otuzlu yaşlarının başında bebek sahibi olmak daha iyi olacaktı.

Neden doğru adamla -ciddi ve sorumluluk sahibi bir adamla- hayata saçma sapan yaklaşmayan biriyle tanışamıyordu? Elbette, Harper

Neredeyse yazılmış her romantik komedinin kadınlara istemeleri gerektiğini söylediği şeyin tam tersi olduğunu biliyordu.

Bir kadının espri anlayışı olan bir erkek araması gerekiyordu. Yağmurda dans etmek ve gece yarısı ona çiçek getirmek gibi spontane jestler yapacak birini. Tahmin edilemez zekasıyla onu güldürecek birini.

Ama Jareth'le bunların hepsini yaşamıştı ve o vahşi, komik kişiliğin, lavabodaki kirli bulaşıkları görememe ya da lanet olası klozet kapağını indirememe gibi belirgin bir yetersizlikle birlikte geldiğini fark etmişti.

Harper istikrarlı birini istiyordu - ciddi birini, dedi kendi kendine. Ne halt ettiğini bilen ve gelecekte ne istediğine dair net bir vizyonu olan pratik biri.

Bunu ne kadar yakında elde edeceğini ve bunu dilediğine ne kadar pişman olacağını bilmiyordu.

Ama şimdilik, mutlu bir cehalet içinde, okyanusa bir deniz kabuğu daha attı ve dalgınca kolunun üst kısmını kaşıdı. Geçen gün orada çok tuhaf görünümlü bir eşek arısı tarafından sokulmuştu - başparmağı kadar uzun, gövdesi parlak, neredeyse metalik bir yeşildi ve kanatları altın ve siyahtan oluşan bir bulanıklıktı.

Yaban arısının koluna konmasının üzerinden iki gün geçmesine rağmen hâlâ tamamen geçmemiş olan acı verici bir yumru oluşmuştu. Kırmızı ve café au lait teninde hafifçe kabarıktı ve zaman zaman kaşınıyordu.

Harper'ın annesi doktora gidip kontrol ettirmesini istiyordu ama Harper'ın acelesi yoktu. Evet, eşek arısı tuhaftı, daha önce hiç görmediği türdendi ama burası Florida'ydı. Arka bahçenizde yürüyebilir ve herhangi bir günde daha önce hiç görmediğiniz on böcek bulabilirsiniz - eğer isterseniz, ki Harper'ın entomolojik bir ilgisi yoktu, . Ayrıca

Gerçekten canı yanıyordu ve işten izin aldığı değerli günlerden birini doktorun bekleme odasında oturarak geçirmek istemiyordu.

Yumru eninde sonunda inecekti. Arı sokmasına ya da başka bir şeye alerjisi yoktu, bu yüzden iyi olacaktı, dedi Harper kendi kendine, tekrar kaşınarak. Bir arı sokması hayatını mahvedecek değildi ya.

"Merhaba. Nasılsınız?"

Gözlerini güneşe karşı gölgeleyen Harper, kimin konuştuğunu görmek için başını kaldırdı.

Kırmızı bir şort ve üzerinde büyük kırmızı bir haç olan beyaz bir cankurtaran tişörtü giyen hoş görünümlü bir adam ona gülümsüyordu. Adamın teni kendisinininki gibi sıcak, kremsi kahverengiydi ama yüz hatlarından Latin mi yoksa kendisi gibi melez mi olduğunu anlamak zordu. Kendi kökeni hakkında aldığı soruların aynısını onun da alıp almadığını merak etti

Harper'ın babası beyaz, annesi ise siyahtı; bu da Harper'ın café au lait ten rengini, yeşim yeşili gözlerini ve gür kahve tonlarındaki uzun, tirbuşon buklelerini açıklıyordu. Bu o kadar alışılmadık bir kombinasyondur ki, küçükken kendisine düzenli olarak evlatlık olup olmadığı sorulurdu; bu soru onu hâlâ derinden rahatsız etse de kalbini acıtmayı çoktan bırakmıştı.

En azından beyaz değil. Annem bunu onaylardı.

Harper henüz beş yaşındayken babası onu terk ettikten sonra bazı güven sorunları yaşayan annesi, Harper'ı her zaman "kendi türüyle takılması" konusunda uyarıyordu. Harper, melez olduğu için kendi türünün ilgi duyduğu herkes olması gerektiğini belirtmekten rahatsız olmuyordu. Yine de annesini yatıştırmak için çoğunlukla Afro-Amerikan topluluğundan birileriyle çıkıyordu.

"Merhaba," dedi cankurtarana gülümseyerek. "Eğer endişelendiğiniz buysa, boğulma tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

-kendisinin otuz yaşından biraz daha genç olduğunu tahmin ediyordu ama ne eder, sevimli bir adam sevimli bir adamdı- ensesini kaşıdı ve şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı.

"Hayır, boğulduğunu düşünmedim. Sadece seni gördüm ve şey...
gerçekten gelip seninle konuşmak istedim."

Kumda onun yanına çömeldi, yumuşak kahverengi gözleri biraz şaşkın olsa da yakışıklı görünüyordu.

Harper biraz temkinli hissetti. Cankurtaran olabilirdi ama yine de bir erkekti ve o da ıssız bir plajda tek başına bir kadındı. Bir şey deneyecek miydi? Aklına geniş hasır plaj çantasının altındaki anahtarlığa iliştirilmiş küçük çakı geldi. Ama adam orada öylece oturmuş, sakın, neredeyse kendinden geçmiş bir şekilde ona gülümsüyordu.

"Tamam, peki... Sanırım gururum okşandı," dedi. "Ama ben sahilde yalnız olmayı seviyorum. Bu meditasyon gibi bir şey - bilirsiniz, eski yılı düşünmek ve Yeni Yıl kararları almak? Bu tür şeyler."

"Elbette, anlıyorum. Sizi yalnız bırakayım, sadece bundan hoşlanabileceğinizi düşündüm."

Elini açtı ve Harper nefesini tuttu.

Yaklaşık bir M&M şekeri büyüklüğünde ve şeklinde koyu mor bir taş avucunda parıldıyordu.

"Vay canına... Ne ?" diye mırıldandı.

Omuz silkti ve tekrar ensesini kaşıdı.

"Bilmiyorum. Kumda buldum ve senin alman gerektiğini düşündüm. Güzel bir bayan için güzel bir taş, değil mi?"

Klişe bir cümlesiydi ama Harper yine de kendini büyülenmiş buldu. Cankurtaran çocuk gerçekten de çok sevimliydi.

bir şekilde. Ayrıca, Jareth'ten ayrıldığından beri kimseyle çıkmamıştı ve bu uzun bir kuraklık dönemiydi.

Fiziksel şefkatten yoksun kalmak Harper için zordu. Yatakta tam olarak ne istediğini bilecek kadar yaşlı ve kendine güvenen biriydi ve bunu elde edemediğinde can atıyordu. Bay Cankurtaran, sevimsiz tavlama cümleleri ve güzel mor taşıyla muhtemelen onun için biraz genç ve deneyimsiz olsa da, Harper onun öğretilabilir görüldüğünü düşündü. Tek gecelik ilişkilerden hiç hoşlanmamıştı ama belki-

Tüm bunları düşünürken otomatik olarak taşa uzanmaya başlamıştı ama parmak uçları cankurtaran adamın koluna değdiğinde, açıklayamadığı ani bir parıltı hissetti.

Yumuşak kahverengi gözleri kayboldu ve onun yerine şişkin bileşik gözler gördü. Yüzü birden böcek gibi oldu... kama şeklinde... uzaylı. Alnından seğiren antenler çıkmış ve alt çenesinden zalim, tırtıklı çeneler kıvrılmıştı. Tuhaf, böceğe benzeyen yüz onunkine doğru eğilirken tehditkâr bir şekilde takırdadılar.

Nefes nefese kalan Harper sanki yanmış gibi elini geri çekti. "Hey, her şey yolunda mı?" Cankurtaran adam geri dönmüştü, yüzünde ılımlı bir ifade vardı.

mülayim yakışıklı yüzündeki endişe.

"Sadece... sadece iyi." Harper gergin bir şekilde güldü. Onun nesi vardı acaba? Bu sabah sahile giderken içtiği Starbuck's frappuccino'ya bir şey mi katılmıştı?

Garip parıltının nedeni ne olursa olsun, hoş görümlü cankurtaran adama olan tüm ilgisini aniden kaybetti. Hissettiği cinsel heyecanlar, sanki biri başından aşağı buz gibi bir kova su dökmüş gibi tamamen sönmüştü. Şimdi tek istediği ondan uzaklaşmaktı.

"Bak," dedi, aralarına biraz mesafe koymak için geri çekilerek. "Az önce bir randevum olduğunu hatırladım, bu yüzden gerçekten gitmem gerekiyor."

Onu rahatlatmak için, adam zorlamadı.

"Elbette, anlıyorum." Kolayca ayağa kalktı ve onun da ayağa kalkmasını bekledi.

Harper öyle yaptı, plaj çantasını kolunun altına aldı ve diğer kolunun üzerine aceleyle katladığı havlusundaki kumları silkeledi.

"Şey... hoşça kalın. Tanıştığımıza memnun oldum ve mutlu yıllar" dedi.

"Ben de memnun oldum." Ensesini kaşıdı ve arkasını döndü. Bunu yaptığında Harper onun saç çizgisinin hemen altında, kendi kolundaki gibi kabarık kırmızı bir yara gördü.

Onun da kendisi gibi bir yaban arısı tarafından sokulup sokulmadığını tedirginlikle merak etti. Parlak, metalik yeşil ve altın rengi böceğin görüntüsü zihninde titreşti ve sonra bir anda kayboldu.

"Ah bekle," dedi cankurtaran adam, geri dönerek. Sanki sonradan aklına gelmiş gibi parlak mor taşı uzattı. "Bunu unutma. Yeni yılda sana şans getirebilir."

"Oh, yapamam," diye itiraz etti Harper, ama adam elini onun eline bırakacakmış gibi yaptı ve Harper da refleks olarak elini uzatıp onu yakalamaya çalışıyordu ki boğuk bir ses sessiz kumsalın huzurunu bozdu.

"Dokunma ona, Harper!"

Harper başını kaldırdı ve kum tepelerinin üzerinden kendisine doğru koşan bir adam gördü. Adam iriydi - iriden *de* iriydi, *kocaman* - ve *o güne* kadar gördüğü en siyah saçlara sahipti. Cildinin solgunluğu yüzünden daha da kararmıştı; o ana kadar hiç güneş ışığına çıkmamış gibi görünüyordu. Gözlerinde de bir tuhaflık vardı ama Harper bunun ne olduğunu anlayamadı - dikkatini daha çok o vahşi adamın

görünen yabancı sadece bir tür dev değil, aynı zamanda tamamen çıplaktı.

"Dokunma ona!" diye tekrar bağırdı, derin sesi dalgaların bastırarak yükseliyordu. "Ona dokunmak ölüm demektir. Lanet olası *ölüm!*"

"Al . zorundasın!"

Birden cankurtaran adam onu bileğinden yakaladı. Yüzünde yoğun bir şekilde odaklanmış bir ifade vardı ama gözleri garip bir şekilde boştu. Kolunu korkutucu derecede güçlü bir şekilde kavramıştı ve parlak mor taşı alması için onu zorlamaya çalışıyordu.

Harper içgüdüsel olarak geri çekildi ve kurtulmaya çalıştı. Burada ne haltlar dönüyordu?

"Bırak beni!" diye bağırdı, sıkışmış bileğini çekiştirerek. "Bırak beni, lanet olsun!"

"Dokun ona," diye ısrar etti cankurtaran adam. "*Sadece dokun!*"

"Hayır, istemiyorum!"

"Bayanı duydunuz." Birdenbire siyah saçlı, alev alev yanan gözlü, kocaman, çıplak bir yabancı karşılarına çıktı. Kumun son birkaç metresini neredeyse insanlık dışı bir hızla kat etmiş gibi görünüyordu. Harper'a kafası kadar büyük görünen yumruğunu havaya kaldırarak cankurtaran adamın suratına sert bir yumruk indirdi.

Bileğindeki tutuş aniden gevşedi ve eskiden güzel görünen cankurtaran kemiksiz bir yığın halinde ayaklarının dibine yığıldı. Diğer eli de gevşedi ve parlak mor M&M taşı kumun üzerinde sekti.

Çıplak yabancı hiç vakit kaybetmeden bir avuç kumla birlikte taşı aldı ve olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Harper güneş ışığında parıldadığını gördü ve sonra okyanusa düştü, açık bırakacak kadar uzağa. Vay canına, böyle bir atış koluyla büyük bir oyuncu olabilirdi.

lig oyuncusu! Sporu pek takip ettiği söylenemezdi ama küçük kardeşlerinin konuştuğu tek konu buydu ve Rays'in maçlarından payına düşenden fazlasını izlemişti.

Sonra gözleri aşağıya kaydı. Vay *canına*, bu adamın *her yeri* kocamanmış.

Görünüşe göre o atış koluna uygun bir sopası ve topları var, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses ve boğazında yarı histerik bir kıkırdama yükseldi.

Harper onu geri yuttu.

"Kim-?" diye başladı, yabancından uzaklaşarak. "Bana havlunu ver," diye talep etti adam.

"Ne?" Mavi beyaz çizgili plaj havlusunu koruyucu bir şekilde göğsüne bastırdı.

"Bana havlunu ver," dedi sabırsızca. "Çıplak olmam seni geriyor. Konuşurken üstümü örtmeme izin ver."

"Seninle konuşmak istediğimi kim söyledi?" Harper talep etti ama o çoktan havluyu uzatmıştı. Bu kocaman adamda görmezden gelinmesi imkânsız bir otorite havası vardı.

Havluyu beline sararak hatırı sayılır endamını gizledi ve dikkatle ona baktı. Harper gözlerinin beyaz olduğunu gördü -sadece tebeşir beyazı da değildi- aynı anda hem her renkte hem de hiçbir renkte görünmeyen, değişken, opalesan bir tondaydı. Dış irislerin etrafındaki ince siyah halka, bakışlarının tuhaf delici niteliğini açıklıyordu. Hayatında hiç böyle gözler görmemişti; sanki bu yabancı onun içini görebiliyormuş gibi onu huzursuz ediyordu.

"Beni dinleyin, fazla vaktimiz yok," dedi alçak ve kısık bir sesle. "Ben Gölge, Kindred'ın bir savaşçısıyım ama beni tanıyanların çoğu bana Shad der."

Elbette bir Kindred! Bunu bilmeliydim. İnsan olmasına imkân yoktu; en az bir metre boyundaydı, kelimenin tam anlamıyla bir at gibi asılıydı ve son derece kaslıydı. O gözlerden bahsetmiyorum bile... Dünya'yı koruyan ve zaman zaman Ay'ın yörüngesindeki devasa Ana Gemilerinde yaşamaları için insan gelinleri çağıran uzaylı savaşçılardan biri olduğu anlaşıyordu.

Harper'ın aklına aniden bir düşünce geldi ve midesi bulandı; Kindred'ın Dünya liderleriyle yaptığı antlaşmaya göre evli olmayan tüm Dünya kadınlarının yapması gerektiği gibi, geçen hafta Tampa HKR ofisine giderek gelin askere çağrılmak üzere kaydını yaptırmıştı. O sırada bunu hiç düşünmemişti; istatistiklere göre pek fazla kadın gelin olarak çağırılmıyordu. Aslında, bunu küçük bir kutlama haline getirmişti. Bu, artık işe yaramaz Jareth'e bağlı olmadığının, eski nişanlısıyla olan son bağını da kopardığının ve geri dönmeye niyeti olmadığının bir başka işaretiydi.

"Beni gelinin olarak çağırmaya mı geldin?" diye sordu endişeyle. "Çünkü ben... Ben asla..."

"Hayır," dedi sertçe ve bir kahkaha attı. "Tanrılar, bana hep bunu soruyorsunuz. Hayır, buraya senin hayatını ve bununla birlikte Ana Gemi'deki herkesin ve Dünya'daki pek çok kişinin hayatını kurtarmak için geldim. Ama bunu yapabilmek için beni dinlemek zorundasın."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Tüm bunlar bana çok çılgınca geliyor." Harper ondan temkinli bir adım geri çekildi. Kindredlerin herhangi psikoz geçirdiğini ya da zihin değiştiren ilaçlar kullandığını hiç duymamıştı ama bu adamın kafası kesinlikle iyiydi. Onun hayatını kurtarmak için burada olduğunu mu söylüyordu? Neyden kurtarmak için? Hâlâ bilinci yerinde olmayan cankurtaran adamdan ve onun tehditkâr mor şekerlemesinden mi?

Hayır, diye fısıldadı kafasının içindeki şüpheli küçük ses. *sanmıyorum.*

Ama devasa Kindred hayır cevabını kabul etmedi.

"Beni dinle," diye tekrarladı o alçak, yoğun sesiyle. "Senin adın Harper Lee Wilde. *Bülbülü Öldürmek* annenin en sevdiği kitap olduğu için böyle adlandırılmışsın. Sana 'Scout' ya da 'Boo Radley' adını vermediği için şanslısın diye şaka yapmayı seviyorsun."

Harper olduğu yerde durdu. Bu, insanlar ismine dikkat çektiklerinde bazen söylediği bir şeydi. Ama bunu bir yerde duymuş olabilirdi - belki de yeni insanlarla tanıştığı bir partide. Annesi o yıl onu pek çok Noel partisine götürmüştü ve Harper pek çok kişiyle tanıştığından emindi.

Ama bir metre boyunda, bembeyaz gözlerle sana bakan beyaz bir adam odanın herhangi bir yerinde olsaydı fark etmez miydin sence? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses.

Yine de çok tuhaftı. Aralarına mesafe koyarak bir adım daha attı. Ama Shadow-Shad'ın işi henüz bitmemişti.

"Küçükken babanız tarafından size verilen doldurulmuş bir tavşanınız vardı. Ona Bay Bun adını vermiştin. Onu lunaparka -sanırım Busch Bahçeleri'ne- götürdüğünde kaybolmuştu. On yaşına kadar dış perisine inandın ve bir gece uyandığında annenin yastığının altına bir dolar koyduğunu gördün."

"Hey..." Harper yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. "Benim hakkımda tüm bunları nasıl... nasıl bilebilirsin?"

Ona dikkatle baktı.

"Çünkü bana söyledin, Harper. Bana her şeyi daha önce anlattın."

"Ama ben seninle hayatımda hiç karşılaşmadım!" Harper itiraz etti.

"Bu hayatta değil," dedi dolaylı olarak. "Ama yaşadın ve muhtemelen yine yaşayacaksın -döngünün hangi yolu izleyeceğine bağlı- tabii geriye bir yol kaldıysa." Sesi acımasızdı.

"Döngü mü?" Başını iki yana salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha fazlasını söyleyecek zaman yok. Kovan bu süre zarfında Kindred'ın Dünya'nın etrafına ördüğü güvenlik ağından büyük ajanlar geçiremiyor ama daha küçük gözcüler ve arkadaşınızı sokan gibi zihin zehirleyicileri gönderebiliyorlar." Bir ayağıyla yere düşmüş cankurtarana süründü.

"Kovan mı?" Harper onlar hakkında söylentiler duymuştu -insan kadınları kaçıran ya da kaçırmaya çalışan, hain amaçları olan bir böcek ırkı. Ama bunun sadece bir şehir efsanesi olduğunu düşünmüştü. Ya da bu durumda, bir Kindred efsanesi.

"Senin peşindeler Harper," dedi Shad sabırla. "Çünkü sen bir *Ten'sora*'sın - Dünya'da yerini tespit edebildikleri tek *Ten'sora*. Bunun ne anlama geldiğini sana şimdi söylemeyeceğim ama bu senin yararına değil."

"Ama... ama ben..."

"Benimle gelecek misin yoksa seni taşıyacak mıyım? İkisini de yaptım ama isteyerek gelmeni tercih ederim." Adam kaşlarını çatarak bekledi ve Harper, adamın onu tekmeleyerek ve çığlıklar atarak, hiç düşünmeden geniş ve çıplak omzuna atıp götüreceğini hissetti.

Düşün, Harper!

Onun hakkındaki tuhaf bilgisine rağmen -ya da belki de bu yüzden- onunla gitmek istemedi. Tüm bunlar aklının alamayacağı kadar tuhaftı. Ayrıca adam sanki onu geçmiş yaşamında tanıyormuş gibi konuşup duruyordu. Harper Yoga ve meditasyondan hoşlanıyordu ama reenkarnasyon saçmalığına inanmıyordu.

Kaçmayı çok istiyordu. Ama kaçarsa onu mutlaka yakalayacaktı. Onun ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştü, bu kadar iri bir erkek için inanılmaz derecede hızlıydı... ve korkutucu derecede güçlüydü. Belki de sadece

Kendi isteğiyle gelmiş gibi yapıp park yerine vardıklarında kaçmak mı? Bu onun için en iyi seçenek gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi sonunda. "Ben de seninle geleceğim. Beni taşımak zorunda değilsin."

"Güzel." Harper'ın umduğu gibi, büyük bir eliyle garip bir şekilde kibar bir hareket yaptı ve kumlu alan boyunca park alanına doğru başını salladı.

Kocaman Kindred'i sağına alarak yürümeye başladı, plaj çantası sol kolunda olduğu için mutluydu. Olabildiğince dikkat çekmeden sol eliyle çantasına uzandı ve anahtarlarını aramaya başladı. Anahtarlığında taşıdığı küçük çakı pek bir silah sayılmazdı ama sahip olduğu en iyi şeydi ve arabasına ulaştığı anda kaçması gerekiyordu.

Küçük bıçağı bulup çevirerek açtığı ve sapını terli avucunun içinde tuttuğunda kalbi küt küt atıyordu. Ne yazık ki sağ elini kullanıyordu ve sol eliyle dövülecekti ama belki de tek yapması gereken onu ürkütmek için bir kez bıçaklamaktı. Sonra arabaya doğru kaçabilir ve-

"Bıçağı bana ver."

"Ne?" Şok olmuş bir halde ona baktı. Nasıl bilebilirdi ki?

"Elindeki küçük bıçak. Onu bana ver, ona ihtiyacım var." Korku onu sardı ve Harper karşılık olarak bıçağı daha sıkı tuttu.

"Bıçağı sana vereceğim, tamam mı!" diye tısladı. Plaj çantasının askılarının kolundan aşağı kaymasına izin vererek elini geri çekti ve üç inçlik bıçağı Shad'a doğrulttu. Bu kadar büyük bir erkeğe karşı kullanmak için gülünç derecede küçük bir silahtı ama savaşmadan yenilmeyecekti!

Tıpkı üniversitede aldığı kendini savunma kursunda öğrendiği gibi, bir yöne doğru hareket ediyormuş gibi yapıp diğer yöne sapladı. Ama Shad sadece hızlı değildi, aynı zamanda onun hangi yöne hareket edeceğini daha kendisi bile anlamadan biliyor gibiydi. Kızın bileğini yakaladı ve hâlâ anahtar yığınınına bağlı olan bıçağı elinden aldı.

"Hey!" Harper buna inanamadı. "Nasıl yaptın-?"

"Seni nasıl bu kadar kolay etkisiz hale getirdim? Çünkü bu zavallı küçük silahla bana ilk kez saldırmıyorsun," diye hırladı Shad. "Yine *de* işe yarıyor."

Onu dirseğinden yakaladı ve Harper daha çığlık atmaya başlayamadan, küçük bıçağı kullanarak, bir hafta önce garip yeşil yaban arısının kolunun üst kısmında bıraktığı kaşıntılı, kırmızı yaranın tam ortasını kesti.

Dehşet ve bıçağın keskin acısı onu bıçakladı.

Aman Tanrım, o bir çeşit seri katil ve bir sonraki hedefi benim! Beni kesmeye başlamadan önce arabasına bindirmeyi bile beklemedi!

"Durun! Yardım edin! Biri bana yardım etsin!" diye bağırdı ya da bağırmaya çalıştı ama Shad bıçağı bırakmış ve eliyle ağzını kapatmıştı.

"Ben senin düşündüğün gibi bir seri katil *değilim*. Bir tecavüzcü de değilim, ki şimdi bunu düşüneceksin," diye kulağına hırladı. "Kovan'ın takip cihazını kolundan çıkarmak zorundaydım. Bak."

Elini kızın ağzından çekti ve kolunun üst kısmındaki, artık serbestçe kanayan şişliği çimdikledi. Yeşil ve metalik bir şey çıktı. Bir zerreden daha büyük değildi ve kızın kanıyla kaplanmıştı ama Shad onu temizlemek için başparmağıyla parmağı arasında ovuşturduğunda, Ocak güneşinin ışığında ona göz kırptı.

"Gördün mü? Takip cihazı."

Shad bir fiske vurmadan önce ona yarayı incelemesi için bir an verdi. Sonra eğildi ve onu kesmekten daha da şok edici şey yaptı - yarayı *yaladı*, sıcak dili Harper'ın nefesini kesip haykırmasına neden olacak şekilde kesik etinde gezindi.

"Sen... Ben..." Düşünceleri karmakarışık olduğundan kelimeleri güçlükle çıkarabildi.

"Şimdi temiz bir şekilde iyileşeceksin ve seni takip edemeyecekler," diye gürledi büyük Kindred. "Ama burada kalamayız, burayı biliyorlar. Burası döngünün başlangıcı. Gitmek zorundayız. Ama önce soyunman gerek. Hadi, şimdi. Derine kadar soyun."

"Ne?" Harper ondan uzaklaşmak istedi ama adam onu hâlâ kolundan tutuyordu -kestiği ve sonra yaladığı kolundan. Üzerindeki sundress ve kısa kollu hırkayı tuttu, gözleri kocaman açılmıştı. Bu koca Kindred pisliği için kıyafetlerini çıkarmasının imkânı yoktu! *Hayatta* olmazdı. Yardım için çılgınca etrafına bakındı ama تنها küçük plajın park alanında kimse yoktu. Kendisi ve Shad dışında tamamen ıssızdı.

"Nesin sen?" diye sordu. "Bir çeşit-"

"Tecavüzcü mü?" Kömür karası tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Sana böyle düşüneneğini söylemedim mi? Hayır Harper, seni herhangi bir şekilde kirletmek gibi bir niyetim yok. Sadece Kovan gelmeden önce seni buradan çıkarmak istiyorum." İçini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Lütfen bu sefer kıyafetlerini kendi isteğinle çıkarır mısın? Seni soymak zorunda kalmaktan nefret ediyorum; kendimi lanet bir zalim gibi hissediyorum."

"Beni soymak mı?" Harper ona inanamayarak baktı. Sonra birdenbire bir şey oldu. Cankurtaran adama ilk kez dokunduğunda yaşadığı garip anın bir benzeri değildi. Ama bu sefer dev bir böceğin yüzünü görmek yerine Shad'ı görmüştü.

Yine de şimdiki gibi vahşî, acımasız ve kararlı değildi. Büyük Kindred'ın yüzünde sıcak, açık bir ifade gördü. Neredeyse onun acımasız, yontulmuş yüz hatlarını nazik gösteriyordu.

"Hadi Harper tatlım," diye mırıldandı. "Ağlama - bu sefer her şey yoluna girecek. Eminim öyle olacak."

Sonra flaş kayboldu ve Harper az önce kendisini herkesin içinde çıırılçıplak soymakla tehdit eden bir adamın sert ve gergin yüzünü düşünmek zorunda kaldı.

Gözlerini kırıştırdı. Az önce gördüklerini... duyduklarını hayal mi etmişti? Sesi o kadar yumuşak, o kadar nazikti ki... ona soyunmasını söylediğinde duyduğu dünyadan bezmiş hırıltıdan farklıydı.

Neler olduğunu bilmiyorum ama belki de bir şekilde doğruyu söylüyordur. Belki de Kovan bir sebepten dolayı benim peşimdedir ve o da beni güvenli bir yere götürmeye çalışıyordur.

Kolundaki izleyici lekesini çıkardığını görmeseydi bu çok mantıksız görünebilirdi... ve cankurtaran adamla yaşadığı önceki anıda ona dokunduğunda dev böceği görmeseydi.

"Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde, sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alarak. "Bana *neden* soyunmam gerektiğini söyle."

Shad içini çekti ve bir elini tekrar saçlarında gezdirdi.

"Çünkü," dedi kabaca. "Kıyafet giyerek zaman döngüsü yapamazsın. Derinize kalıcı ve acı verici bir şekilde aşılınmalarını istemiyorsanız tabii. Eğer fırsat verilirse döngü etle et olmayanı kaynaştırır."

"Zaman döngüsü mü?" Harper başını salladı. "Ne yani, beni Kovan'dan kurtarmak için zamanda geriye mi götüreceksin?"

"Keşke zamanda geri gidip seni bulmalarını engelleyebilseydim." Bu konuda içtenlikle pişmanlık duyuyor gibiydi. "Ama yapamam. Geri gidemezsin

döngünün başlangıcını geçmiş. Hayır Harper, seni kendi zamanıma götüreceğim."

"Senin zamanın mı?" Hâlâ yarı inanmaz bir halde kaşlarını çatarak ona baktı.
"Ve nerede

-Ya da sanırım *ne zaman* demeliyim?"

"Gelecek." Shad, Harper'ın yüzüne dikkatle bakarken derinliklerinde binlerce gökkuşağının renkleri değişen o tuhaf, opalesan gözleriyle onu kısıtırdı. "Harper, sana gelecekten geldim ve seni yanımda götürmek zorundayım yoksa öleceksin."

* * * * *

Shad onu yakından izledi. Bu, ya çılgılık atıp ondan kaçmaya çalıştığı ya da onunla tekrar dövüştüğü kısımdı. Bir ya da iki kez bayılmıştı ama bu çok nadir görülen bir durumdu. Harper'ın son derece güçlü ve cesur bir kadın olduğunu daha önce onunla yaşadığı pek çok deneyimden öğrenmişti. Ona inanma konusunda yarı yolda kalsa da, ondan uzaklaşmak için gerekli olduğunu düşündüğü her şeyi yapardı.

Sonra da onu yakalayıp çırılçıplak soymam gerekecek ki döngü yapabilelim, diye düşündü Shad mutsuzca. *Bunu her yaptığımda kendimi onun düşündüğü lanet olası bir tecavüzcü gibi hissediyorum.*

Bir dakikalığına bile olsa onun hakkında böyle düşünmesinden nefret ediyordu. O asla bir dişiyi incitmezdi - hiçbir gerçek Kindred incitmezdi. Nazik cinsiyete saygı duyacak şekilde yetiştirilmişti ve hayatının çoğunu görevinin bu özel dişiyi kurtarmak olduğunu bilerek geçirmişti. Tanrıça bunu ona çok genç yaşta göstermişti.

Shad kısa bir süre gökyüzüne baktı. Ana Gemi bu zaman diliminde hâlâ oradaydı - hâlâ Dünya'nın uydusunun yörüngesinde dönüyordu ve sakinleri zamanlarının ne kadar kısıtlı olduğunu farkında değillerdi.

Ben yukarıdayım, diye düşündü. Genç ben, "yeşil gözlü güzel kadın" hayalleri gören çocuk Shad.

O zamanlar beyaz-sarı saçları ve siyah gözleri vardı; şimdiki renginin tam tersi. Ergenliğe girdiklerinde göz ve saç renklerinin tersine dönmesi Gölge İkizlerin tuhaf bir özelliği idi. Ama şimdi, bu zaman diliminde, o hala küçük bir çocuktü. Çok genç... çok masum...

Genç halinin onu şimdi görebilseydi ne düşüneceğini merak etti ve göremediğı için sevindi. Genç haline yaklaşma riskini göze alabileceğinden değil - Zaman Müdürü buna karşı özellikle uyarmıştı, tıpkı Shad'a birden fazla zamanda var olduğu herhangi bir zaman çizgisinden uzak durması gerektiğini söylediğı gibi, Harper'ı geleceğe götürmek için bu kadar acele etmesinin bir nedeni de buydu.

Ama iyi de oldu. Genç Shad, günümüz Shad'ının "güzel bayanı" nasıl hırpaladığını görseydi travma geçirirdi. Harper ağlayıp yapmaması için yalvarırken onu nasıl çırılçıplak soyduğunu.

Shad bir nefes aldı ve kararlılığını sertleştirdi. Her seferinde yüreğı burkuluyordu ama Harper'ın döngü sırasında kalıcı olarak işaretlenmesine izin veremezdi. Onu soymak kendi iyiliğı içindi. O...

Düşüncesi yarıda kaldı ve gözleri büyüdü.

Harper, yüzlerce döngü ve bu zaman döngülerinin düzinelerce dolambaçlı yol boyunca ilk kez kendi kıyafetlerini çıkarıyordu.

"Harper?" Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Olası her yolu gördüğünden emindi ve her birinde, döngüye girmeden önce onu bastırmak ve soymak zorunda kalmıştı. Nasıl oluyordu da kendi isteğıyle soyunuyordu?

"Ne?" Yarı korkulu, yarı meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı. "Kıyafetlerimi çıkar dedin, ben de çıkarıyorum. Fikrini mi değıştirdin?"

"Hayır." Shad merakla başını salladı. "Hayır, lütfen devam edin."

"Senden bakmamamı isterdim ama sanırım bunun bir yararı olmaz," diye tersledi.

"Kaçman riskini göze alamam," dedi Shad kaşlarını çatarak. "Ama sadece yüzüne ."

Giysilerini karıştırırken gözlerini onun güzel yüz hatlarından ayırmıyordu ama bunu yapmak zordu. Onun yemyeşil kıvrımlarına dair o kadar çok anısı vardı ki... kremsi kahverengi teni kendi soluk teninden çok daha koyuydu... kendini ona sunma şekli ve diliyle ona tapmak için kalçalarının arasına diz çöktüğünde tuzlu-tatlı tadı...

Hayır, dedi kendine şiddetle. Daha fazla ! Çok fazla acıtıyor. Onu her kaybedişin kalbini söküp atmak gibi. Bu sefer uzak dur, Shad. Belki bu şekilde bakış açını kaybetmezsin ve onu hayatta tutabilirsin.

Sonunda Harper onun karşısında çırılçıplak ve titreyerek durdu, bir eli dolgun göğüslerinin etrafına koruyucu bir şekilde sarılmışken diğer eli seksinin hassas V'sini koruyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu dişleri takırdayarak. Hava 65 Fahrenheit ya da 18 santigrat derece gibi son derece rahat bir sıcaklıktaydı ama Shad onun Florida sıcaklığına alışkın ve burada havanın nadiren soğuduğunu hatırlattı kendine.

Bir sonraki bölüm için kendini hazırladı.

"Şimdi döngüye giriyoruz," dedi eşit bir şekilde. "Bu da benimle temas halinde olmanız gerektiği anlamına geliyor çünkü ilmekleyici derimin altına gömülü."

Elini ters çevirdi ve ona sol bileğinin altını gösterdi. Küçük, yassı cihaz, mavi damar bileziğinin altına bizzat Zaman Bekçisi tarafından yerleştirilmişti ve Shad'ın eline geçmesini istemediği bir şeydi

O piç kurusu. Ama bunun için artık çok geçti; geri dönüp Müdüre döngünün başlangıcını yanlış yere ayarladığını söylemek için de çok geçti. Shad bu döngüde sıkışıp kaldığı sürece devam etmekten başka bir şey yapamaz, bir dahaki sefere doğru yapması için dua ederdi.

Bu sefer doğru yapsam iyi olur, diye düşündü kolunun derisinin altındaki donuk kırmızı ışıltıya bakarak. Müdür onu ilk yerleştirdiğinde parıltı parlak yeşildi. Yüzlerce denemeden sonra ışık yavaş yavaş maviye, sonra sarıya, sonra turuncuya ve şimdi de kırmızıya dönüşmüştü... renklerin en uğursuzuna.

Çünkü lüperin gücü tükeniyordu.

Bu son döngü, son şans olabilir, diye düşündü Shad kendi kendine ve midesinin mutsuzca sıkıştığını hissetti. Bu sefer Harper'ı kurtarmayı başaramazsa, bir daha deneyemeyebilirdi. Bu da onun öleceği anlamına geliyordu... ve sevdiği diğer herkes de onunla birlikte ölecekti.

Hayır, böyle düşünmem! Eğer bu benim son şansımsa, bunu iyi değerlendirmeliyim.

"Buraya gel," dedi Harper'a. Sanki onu yutmaya karar verebilecek vahşi bir canavarmış gibi temkinli bir şekilde ona doğru yaklaşıyordu. "Hadi, söz veriyorum sadece bir dakika sürecek."

"Sadece bir dakika sürecek olan ne?" diye sordu küçük bir sesle. "Bence yapmamalıyız-"

"Döngü sadece bir dakikanızı alacak. Ve fikrinizi değiştirmek için çok geç."

Kız itiraz edemeden onu yakaladı ve kendine doğru çekti, kollarını omuzlarına ve sırtına doladı ve onu kendine doğru sıkıca bastırdı.

Kolundaki parlayan noktaya dokunduğunda kızın bu ani yakınlaşmaya karşı boğuk bir itiraz ciyaklaması duydu. İlk başta hiçbir şey olmayacağını düşündü - bu son sıfırlamanın sonundailmek yapıcüyı sonsuza dek boşalttığını ve onun için yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı bu zamanda burada sıkışıp kalacaklarını düşündü.

Sonra etraflarındaki hava parıldamaya başladı ve Harper'ın şimdiki zamanı olan geçmiş, onlar geleceğe doğru zaman atlarken kayboldu.

İkinci Bölüm

"Neredeyiz biz? Burası da neresi?" Harper şaşkınlık ve dehşet içinde etrafına bakındı. Hâlâ Dünya'da görünüyordular ama *değişmiş* bir Dünya'daydılar. Kumsal hâlâ oradaydı ama hatırladığı berrak yeşil dalgaların yerini yağlı siyah almıştı, sanki tüm okyanus uçsuz bucaksız bir petrol tabakasıydı. Hava gri dumanla ağırlaşmıştı ve görebildiği tek bitki örtüsü yolun kenarındaki birkaç solmuş siyah ot sapıydı.

"Burası Kovan egemenliği altındaki Dünya," dedi Shad acımasızca. "Hadi ama

-Bir Arayıcı sizi fark etmeden önce hızlı hareket etmeliyiz." "Bir ne?"

Ama adam çoktan onu kırık dökük asfaltıyla çukurlu otoparka doğru çekmeye başlamıştı bile, gerçi Harper'ın onu nereye götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Sadece onun arkasında tökezleyerek ilerliyor, bu garip yeni dünyaya dehşet içinde bakıyor ve kendini korumaya çalışıyordu.

Park alanının arka köşesinde aniden durdu ve Harper neredeyse onun geniş sırtına çarpıyordu.

"Hey, ne-?"

"İzle."

Shad elini uzattı ve ince havaya bastırdı - ya da hava gibi görünüyordu. Ama avucunu geri çektiğinde hafif bir parıltı oldu ve bir kapı açıldı. Gerçi bir ev kapısı değildi, daha çok bir arabanın kapısı gibiydi.

"Bu da ne böyle?" Harper gözlerini kocaman açarak baktı. Hiç yoktan kapıların belirmesine alışık değildi.

"Gemim. Binin, buradan hemen çıkmalıyız."

"Ama... bu görünmez," diye haykırdı. "Nesin sen, Wonder Woman mı? Görünmez bir jetiniz mi var?"

"Bu sadece gizlilik teknolojisi ama onları kokumuzdan sonsuza dek uzak tutmaz," diye homurdandı Shad. "Özellikle de yakınlarda doğurgan bir dişi olduğunu hissedерlerse. Menzilden çıkmalıyız. Haydi!"

Harper'ı garip kapı aralığında içeri itti ve Harper gözleri loş ışığa alışırken şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sonra ne gördüğünü fark etti. Haberlerde Kindred'lerin araçlarının resimlerini görmüştü, bu da onlardan biriydi.

Ön tarafta karmaşık görünümlü bir dizi aletin bulunduğu iki koltuk vardı. Geminin ortasında, onların durduğu yerde, mutfak olarak kullanıldığı anlaşılan dar bir tezgâhın karşısında, hırpalanmış gibi görünen rahat bir kanepenin bulunduğu bir yaşam alanı vardı. Arka tarafa yakın bir yerde geminin en ucuna açılan kapalı bir kapı vardı - belki de bir tür yatak odası?

Yine de bu gemi haber-videoda gördüğünden farklıydı. O Kindred aracı parlak ve yeniydi, her yerinde gümüş krom parlıyordu. Tertemiz olmasına rağmen bu gemideki her şey donuk, yıpranmış ve yırtık pırtık görünüyordu; sanki yıllar öncesinden kalma gibiydi.

Shad arkasından gürleyerek, "Bakacak pek bir şey yok," dedi ve onun sıçramasına neden oldu. "Ama en azından gizlilik teknolojisi çalışıyor. Kindred yirmi devirden fazladır yeni bir gemi yapmadı ama bu yaşlı kız mırıldanmaya devam ediyor."

Harper arkasını döndüğünde adamın kapıyı arkasından kapattığını ve bir çift dar siyah deri pantolon ve ona uygun siyah deri botlar giydiğini gördü. Adam ona refleks olarak yakaladığı bir yığın kırmızı kumaş attı.

"İşte, bunu giy ve kemerini bağlamak için öne gel. Gitmemiz gerekiyor."

O konuşurken, Kaptan'ın sandalyesi olduğu belli olan koltuğa oturmak için adım atmaya başlamıştı bile. Düğmeleri çevirmeye başladığında geniş, çıplak göğsü birçok renkle aydınlandı ve kontrol paneli . Gemi uğuldayarak hareket etti ve Harper acele etmesi gerektiğini fark etti. Burada çırılçıplak durup aptal gibi bakmak istemiyordu.

uzaya fırlamak üzere.

Aceleyle kırmızı, kaygan kumaşı inceledi ve bunun basit, kolsuz bir elbise olduğunu gördü. İçinde bir çift siyah babet vardı. Elbiseyi başından geçirdi ve ayakkabılarını giydi, her şeyin üzerine tam oturmasına şaşırdı, kırmızı elbise kıvrımlarına yapışıyor ve sıcak kahverengi ten tonlarını vurguluyordu.

Kırmızı her zaman benim rengimdi, diye düşündü. Ama Shad nereden biliyordu? Onun hakkındaki diğer her şeyi bildiği gibi mi? Gelecekte geldiği için mi?

Harper kaşlarını çattı - bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti.

Geminin ön tarafına giderek, kendisinden çok daha büyük biri için yapıldığı belli olan hırpalanmış yolcu koltuğuna kaydı. Arkasına yaslandı ve karmaşık tokalar ve kayışlar dizisi üzerinde çalışmaya başladı.

Shad ona "Bunlarla hiç uğraşma," dedi. "Yalnızca atmosferi aşıp uzaya çıktığımızda tam donanımlı olman gerekiyor."

"Ama... öyle değil miyiz?" Harper başka neden bir uzay gemisinde olabileceklerini düşünemiyordu.

"Henüz değil," dedi acımasızca. "Önce Direniş'in üssüne gitmemiz gerekiyor. Eğer bizim için araya girecek biri olmazsa, Dünya'nın atmosferinden asla çıkamayız."

"Direniş mi?" Harper başını salladı, kendini sersemlemiş hissediyordu.

Büyük Kindred ona bir bakış attı. "Pek orijinal değil, değil mi? Ama yaptığımız şey bu - Kovan'ın yönetimine direniyoruz. Onların dünyamızı ve insanlarımızı sistematik olarak yok etmesine."

Küçük gemi havalanıp havada süzölmeye başladıığında Harper, "Ama... ben onların hep bir şehir efsanesi olduğunu sanırdım," diye itiraz etti. Çok yükseğe çıkıyor gibi görünmüyorlardı - bir yolun izlerini hâlâ açıkça görebiliyordu. Yüz yıl kadar önce sahile ulaşmak için kullandığı yolun aynısıydı bu.

Belki yüz yıl önceydi. Eğer gerçekten gelecekteyse.

"Ne yazık ki hepsi çok gerçek," diye homurdandı Shad. "Zihin kölesinin sana vermeye çalıştığı E'lo taşına dokunmuş olsaydın öğreneceğin gibi."

"Zihin kölesi mi? Yumrukladığın cankurtaran adamı mı kastediyorsun?" Harper sordu.

Kısaca başını salladı. "Bir zihin zehirleyicisi tarafından sokulmuştu; dikeninin ucunda özel bir zihin kontrol zehri taşıyan bir Kovan gözcüsü. Soktuğu kişiyi belirli bir direktifi yerine getirmeye zorlar. Bu durumda, o zavallı aptalın size E'lo taşını vermesi gerekiyordu."

"Ama... neden?" Harper, küçük mor M&M şeklindeki taşı almasını ya da en azından ona dokunmasını isteyen hoş görünümlü cankurtaran adamın yüzündeki çaresizliği hatırladı.

"Çünkü taşı tutmak ya da ona dokunmak bile sizi anında Kovan'ın Mars'taki ana üssüne götürürdü. Güneş sistemimize geldiklerinde orada saklandılar," dedi Shad. "Sonra gizlendiler ve gardımızı düşürmemizi beklediler. Kindred'ın Dünya'nın etrafında koruyucu bir enerji ağı vardı; Hive bu ağa küçük bir böcekten daha büyük bir şey sokamazdı. Ama bu yeterliydi."

"Eğer bir böcekten başka bir şey geçiremiyorlarsa, Mars'a kadar beni nasıl göndereceklerdi?" Harper'a çok zorlama gelmişti.

"Çünkü Druvian E'lo taşları evrenin herhangi bir yerine anında ışınlanmaya neden olur. Aslında ilk olarak iki uyumlu bireyin yer değiştirmesine ve konum değiştirmesine neden olmak için oluşturuldular, ancak yalnızca belirli bir kişiyi taşımak kalibre edilebilirler. Bu durumda sizi." O tuhaf, beyaz gözleriyle ona doğrudan baktı.

"Ama... neden ben? Benden ne istiyor olabilirler?" Harper talep etti. "Ben sıradan bir insanım. Benimle ilgili özel bir şey yok."

"Özel değil mi? Tanrılar..." Başını iki yana salladı. "Dinle Harper, sen bir *Ten'sora*'sın. Senin zamanında Dünya'da olan tek kişi. Ya da en azından Kovan'ın yerini tespit edebildiği tek kişi."

"Bir ne? Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Bak..." Bir elini vahşi siyah saçlarında gezdirdi. "Kovan insan dişileri sadece ve sadece tek bir nedenden dolayı ister; kurtçuklarını kuluçkaya yatırmak için."

"Kurtçukların kuluçkalanması mı?" Harper kendini hasta hissetti. "Yani-"

Kovan'ın hükümdarı olan Egemen'in, yavrularını enjekte etmek için kullandığı bir üreme dikenini var." Shad konuşurken dümdüz önüne baktı, sesi düz, gözleri sertti. "Çoğu dişi sadece bir kez üreyerek hayatta kalır. Çünkü kurtçuklar yeterince büyüdüğünde, dışarı çıkmanın yolunu *yaşıyorlar*."

"Ugh!" Harper haykırdı. "Bu *iğrenç*!"

"Bu bir ölüm cezası," dedi Shad kısaca. "Herhangi bir kadın için ama *Ten'sora*."

"Olmam gereken şey de bu, değil mi? Neden? Ben nasıl farklıyım?" diye sordu.

"Siz farklısınız çünkü vücudunuz özel bir kimyasal üretiyor - kurtçukları uykuda tutan bir enzim, böylece onları doğal yollarla doğurabilirsiniz."

"Bu *iğrenç*," diye fısıldadı Harper. "Kurtçuk doğurmanın doğal yanı yok."

"Tabii ki hayır," dedi sert bir şekilde. "Mesele şu ki, dışarı çıkarken sizi öldürmüyorlar. Bu da tekrar tekrar üretilebileceğiniz anlamına geliyor..."

"Dur!" Harper ellerini kulaklarına götürmek istedi. "Böyle korkunç şeyleri nasıl yüzün kızarmadan söyleyebiliyorsun? Bu doğru değil!"

"Tabii ki doğru değil," diye homurdandı. "Her açıdan korkunç ve yanlış. Ama seni kurtaramazsam başına gelecek olan bu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Sen zaten yaptın. Mor M&M'e, yani E'lo taşına dokunmamı engelledin ve beni geleceğe götürdün. İyi olmalıyım, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil. Bu asla yeterli değil. Seni bulurlar -Kovan her seferinde seni bulur ve geri götürür. Çünkü yapmaya çalıştığım şey neredeyse imkansız."

"Yani beni kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet." İç çekti. "Ama bundan daha fazlası var, geçmişini değiştirmeye çalışıyorum." Ona bakmak için başını çevirdi. "Ve Harper, geçmiş değiştirilmek *istemiyor*. Her fırsatta direnir."

"Ve ne... geçmişte ne oldu?" diye sordu uyuşmuş bir halde. "Kovan beni yakaladı mı?"

"Geçmişte -şimdiki zamanınızda- E'lo taşına dokundunuz ve doğrudan Kovan'ın inine ışınlandınız," dedi kibarca. "Orada defalarca yetiştirildiniz ve Kovan için gerçek bir ordu ürettiniz."

Harper kendini hasta hissetti. Bu bir kabus olmalıydı, değil mi? Doğruyu söylüyor olamazdı, değil mi?

"Yani ben... Ben..." Ama bitiremedi.

"Evet," dedi Shad, yine dümdüz önüne bakarak. Sesi düzdü ama güçlü çenesinin yan tarafında bir kas zıplaması vardı ve direksiyon kolunu kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı. "Evet, demek istediğim tam olarak bu. Egemen X'izith seni E'lo taşlarını kullanarak kaçırdı ve seni lanet olası kurtçuklarının kuluçkaya yatması için zorladı."

Gözleri parlak ve kuruydu ama devam etmeden önce zorlukla yutkundu. "Ordularını sessizce, gizlice kurdular. Yıllar sürdü ama Mars'tan ayrılıp saldırmaya hazır olduklarında sayıca bizden yirmiye bir üstündüler."

"Peki sonra ne oldu?" Harper fısıldadı.

"Ana Gemi'yi gökyüzünden uçurdular. Dünyayı ele geçirdiler. İnsanlar cesurca bir girişimde bulunsa da Dünya'nın onları yenebilecek hiçbir silahı yoktu."

"Ama Ana Gemi'yi havaya uçurdularsa sen nasıl kurtuldun?" diye sordu.

"Ben ve bir grup arkadaşım -sınıf arkadaşlarım- bir okul gezisi için buradaydık.

saldırı sırasında. Direnişin çekirdeğini oluşturduk ve

O zamandan beri Kovan'ı saklıyor ve onunla savaşıyorum." Tekrar Harper'a

baktı. "Ama her zaman bir gün seni aramaya gideceğimi biliyordum - seni

kurtarmak için. Ve seni kurtararak tüm ırkımızı kurtarmış olacağım, Harper.

Anlıyor musun?" "Ben... Sanırım anlamaya başlıyorum," diye fısıldadı, ancak başı

Hala ona anlattığı vahşi hikayeyle dönüyordu. Kovan tarafından mı yakalanmış? Bir kurtçuk ordusuyla hamile mi kalmıştı? Kindred Ana Gemisi'nin yok edilmesi ve dünyanın korkunç dev böceklerle istila edilmesi mi? Düşünmesi bile çok korkunçtu. Yine de Shad'ın doğruyu söylediğine dair kanıtları görmek için tek yapması gereken etraflarındaki görüntü ekranına bakmaktı.

Şimdi şehirdeydiler - Harper'ın hatırlamadığı kocaman, gri bir şehir. Sanki Tampa Şehir Merkezi bir şekilde Saint Pete'in sınırlarını aşarak büyümüştü. Binalar tuhaf ve sessizdi.

-Eğri büğrü gri ve siyah taştan yapılmış, inşa edilmekten ziyade ekstrüzyonla şekillendirilmiş gibi görünen hantal kuleler. Ona gerçek binalardan çok, bir doğa belgeselinde gördüğü devasa termit tepeliklerini hatırlatıyorlardı. Pencerelele yoktu ve girişleri yuvarlak ve düzensizdi.

Üzerinde süzöldükleri sokaklar, Harper'a arka ayakları üzerinde yürüyen sekiz ayak boyundaki insansı çekirgeleri hatırlatan birkaç uzun, ince, böcekimsi yaratık dışında ıssızdı. Uzun antenleri bir şey arıyormuş gibi seğirerek kararmış sokaklarda dolaşıyorlardı.

"Arayıcılar," dedi Shad, onun kendilerine baktığını görünce. "Doğurgan dişileri arıyorlar. Yüz metre öteden bir tanesinin kokusunu alabilirler.

-"Köpekbalıklarının sudaki kanın kokusunu alması gibi."

"Kokumu alabilirler mi?" Harper kendi sesindeki titremeyi duydu ve bundan hoşlanmadı. Ama dev bir böcek tarafından yakalanma fikri ona itici geliyordu. Böceklerden nefret ederdi ve her zaman da etmişti, muhtemelen Florida'da büyüdüğü için orada pek çok farklı türde sürüngen vardı.

"Gemi hava geçirmez olmasaydı bunu yapabilirlerdi," dedi Shad. "Yine de endişelenme, bizi buraya getiremezler. Bunun gerçekleştiği bir yol hiç görmedim."

Harper ona farklı "yollardan" bahsederken ne demek istediğini sormak istedi ama bunu yapamadan, belli belirsiz tanıdık bir binanın önünde durdular. Tuğladan yapılmıştı ve termitler tarafından değil de insanlar tarafından inşa edilmiş gibi görünüyordu. Ön tarafta eski bir sinema panosu vardı ve kararmış tahtalar üzerinde rastgele birkaç harf hâlâ yerinde duruyordu. Uzun boylu,

Tabelanın üstündeki dikey tabelada TAM yazıyordu... ancak P ve A harfleri kırılmıştı ve aşağıdaki kaldırımında duruyordu.

Harper aniden binayı tanıdı. "Hey-bu Tampa Tiyatrosu!"

Şehir için tarihi bir dönüm noktasıydı - şehirdeki ilk klimalı yapı ve okul gezileri için ortak bir yer. 1920'lerde Amerika'nın en özenli sinema saraylarından biri olarak inşa edilmişti ve sadece tek bir perdesi vardı. Kırmızı kadife koltuklar tek çevreliyordu ve mermer basamaklar, mavi tavanın dışarıdaki gece gökyüzü gibi yıldızlarla yaldızlandığı özenli bir balkona çıkıyordu.

Harper çocukken eski sinemayı çok severdi ve yetişkin olduğunda bile kız arkadaşlarıyla Cuma geceleri sık sık gelirdi. Tampa Tiyatrosu, çok katlı sinemalarda gösterilmeyen ilk bağımsız filmlerin izlenebileceği bir yerdi.

Tanıdık binanın yıkılmakta olduğunu ama hâlâ gururlu olduğunu, birkaç ön penceresinin tahtalarla kapatıldığını ve tabelasının yerde kırıldığını görmek Harper'a durumun gerçekliğini daha önce hiç olmadığı kadar hissettirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı yarı yıkık binaya bakarak. "Bu gerçekten gerçek, değil mi? Gerçekten gelecekteyiz."

"*Olası* bir gelecek," dedi Shad dikkatle. "Döngünün izleyebileceği pek çok yol var. Eğer seni Değiştiren Kadın'a götürebilsek tüm bunları değiştirebiliriz." Etraflarındaki kasvetli manzarayı göstermek için bir eliyle geniş bir hareket yaptı. "Ama bunu yapmadan önce sana yeni bir kimlik vermeliyiz. Değişen Kadın, ihtiyaçları ne kadar büyük olursa olsun, ne yazık ki kimseyle görüşmez."

"Değişen Kadın" mı? Yeni kimlik mi? Sen neden bahsediyorsun?" Harper şaşkınlık içinde ona baktı. Büyük Kindred hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ama o sadece başını salladı.

"Boş ver. Bunları yapmadan önce Dünya'nın atmosferini temizlememiz gerekiyor. Ve bu kısım her zaman zordur. Haydi, gemimden şuradaki küçük yan girişe doğru koşacağız." Ana girişin yan tarafındaki kir ve pasla kaplanmış, neredeyse kararmış tuğlalarla karışmış metal bir kapıyı işaret etti. "Hazır mısınız?"

"Sanırım öyle. Ama... o büyük, iğrenç çekirge görünümlü Arayıcı şeylerin bizi yakalamayacağından emin misin?" Harper endişeyle etrafına bakındı. Böceklerden, özellikle de dev böceklerden gerçekten nefret ediyordu. *Ben de palmetto böceklerinin kötü olduğunu sanırdım!*

"Etrafta kimse yok," diye güvence verdi Shad. "İçeri girmekte sorun yaşamayacağız, asıl zor olan dışarı çıkmak ve yörüngeden çıkmak. Benimle gel. Oh, ve burnunu tutmak isteyebilirsin."

Kız nedenini sormadan adam sürücü tarafındaki ön kapıyı açmış ve onu aşağıdaki çukurlu ve çatlak kaldırıma doğru çekiyordu.

Harper derin bir nefes aldı ve neredeyse öğürüyordu. Daha önce hiç koklamadığı bir koku burun deliklerine hücum etti. Çürüyen çöplerden, kirli çocuk bezlerinden, yanan saçlardan ve çürüyen cesetlerden oluşuyor gibiydi.

"Ugh!" Harper daha fazla iğrenç miasma solumamak için bir elini ağzına ve burnuna kapattı ve hızla yan kapıya doğru ilerleyen büyük Kindred'a yetişmek için acele etti.

Hızlıca arka arkaya vurdu ve sonra geri çekilerek kapı bir aralık açılıp parlak bir göz dışarı bakana kadar bekledi. Harper biraz şaşkınlıkla irisin altın ve gümüş halkalara sahip olduğunu gördü, ardından kapı tamamen açılarak içinden ancak bir Canavar Kindred çıkabilirdi. Geniş omuzları ve altın rengi siyah saçlarından oluşan vahşi bir yelesi vardı.

"Shad," diye homurdandı alçak, boğuk bir sesle.

"Daniel, ben geldim," dedi Shad.

Canavar Kindred'ın tuhaf altın ve gümüş gözleri umutla parlıyordu.

"Kızı aldın mı? İlmek yapıcı işe yaradı mı?"

"Evet ve evet ama durum biraz karışık," dedi Shad. "Kara ve Kaleb'in yaydığı son pis koku bizi öldürmeden önce içeri girmemize izin verin."

"İçeri gelin o zaman." Garip bir şekilde karışık gözleri ve saçları olan devasa Canavar Kindred kenara çekildi ve onları tiyatronun karanlık iç kısmına götürdü.

Kapı boğuk bir gümbürtüyle kapandı ve Canavar Kindred sürgüyle kaçarak kapının arkasına barikat kurdu.

"Harper, bu Daniel, liderimiz," dedi Shad, diğer Kindred'lara başını sallayarak. "Birlikte büyüdük; babalarımız onları Ana Gemi'ye gelin olarak çağırmadan önce annelerimiz Dünya'da en iyi arkadaşlardı."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Canavar Kindred hoyratça. "Burada rahat nefes alabilirsiniz. Koku üfleyicilerin hepsi dışarıda."

Harper temkinli bir şekilde elini yüzünden kaldırdı ve havadan küçük yudum aldı. Eski tiyatronun içindeki koku küflü ve tozluydu ama dışarıdaki çürümüş miasma kadar korkunç değildi. Yine de Canavar Kindred'ın "koku üfleyiciler" hakkında söyledikleri ona garip gelmişti.

"Yani... dışarıdaki bu koku kasıtlı mı?" diye sordu.

"Kesinlikle evet." Shad'ın Daniel adını verdiği Canavar Türdeşi kolayca başını salladı. "Feromonlar Arayıcıları uzak tutar."

"Arayıcılar çok parlak değil," dedi yeni bir ses. Koyu kahverengi saçlı ve yeşil gözlü, uzun boylu bir Kindred sınırlı ışığa doğru adım attı. O konuşurken Harper bir diş parıltısı gördüğünü sandı; o bir Kan Kindred'i miydi?

Yeni erkek, düz, soluk sarı saçlı ve buz mavisi gözlü uzun boylu bir kızla el eleydi.

Erkeğin düşüncesini devam ettirircesine, "Onlar bilinçli değil," dedi.

Harper şaşırarak kızın da dişleri olduğunu gördü. Ama dişleri olanlar sadece Kan Akraba *erkekleri* değil miydi?

"Ve Kovan'daki her şey kokuyla çalışır," diye devam etti erkek, kızın cümlesini sürdürerek.

"Yani doğru kokuları ve feromonları karıştırıp binanın etrafına üflerseniz," dedi kız.

"Arayıcılar için çok etkili bir caydırıcılık sunuyorsunuz," dedi Kan Akraba.

"Bu da onları uzak tutabileceğin anlamına geliyor," diye sözlerini tamamladılar, her iki diş seti de loş ışıktaki göz kırpmıyordu.

Shad onlara, "Sanırım ikinizin karıştırdığı bu son parti şimdiye kadarkilerin en etkilisi," dedi. "*Korkunç* bir şey bu." Harper'a döndü. "Harper, bu ikisi Kara ve Kaleb -ikizler- sizin zaman çizginizde Kindred Yüksek Konseyi'nin başkanı olan Komutan Sylvan'ın oğlu ve kızı. Bilim bölümümüzü yönetiyorlar."

"Olduğu gibi," dedi Kaleb. Kara sessizliğini korudu, Harper'a öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki bakışları neredeyse bir parıltıya dönüşmüştü. Sonunda konuştu.

"Sen *Ten'sora*'sın. Kovan'ın yönetimi ele geçirmesinin sebebi sensin. Ailemin ölmesi senin suçun. Ana Gemideki herkesin ölmesi senin suçun."

"Hey şimdi, Kara..." Daniel elini onun koluna koydu ama o elini salladı. Kapalı.

"Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun." Harper'a soğuk bir şekilde baktı ama Shad. "Zaman Bekçisi'nin döngüyü

Hive onu buldu. Onu kurtarmaya çalışmak yerine geri dönüp öldürmeliydin. Bir kişinin ölümü birçok kişinin ölümüne tercih edilir."

"İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun Kara," dedi Shad kabaca. "Geçmiş şiddetle değiştiremezsin, sadece sevgiyle değiştirebilirsin. Bunu bana bizzat Zaman Bekçisi söyledi."

"O ne biliyor ki?" Kara, Harper'a son bir kez düşmanca baktı, dişlerini gösterdi ve aslında ona *tısladı*. Sonra hâlâ Kaleb'in elini tutarak arkasını döndü ve ikiziyle birlikte tiyatronun karanlık kabağında gözden kayboldu.

"Onu mazur görmelisin," dedi Daniel kabaca. "Çok zeki biri ama ailesini kaybetmek -hepimizin ailesini kaybetmek- ona bir şeyler yaptı. İkizi Kaleb dışında kimseye tahammül edemiyor. Geri kalan herkes düşman."

"Hadi," dedi Shad. "Harper'ı buradan çıkarabilmem için bir plan yapmamız gerekiyor."

"Bu ." Daniel döndü ve karanlığa doğru ilerledi. Harper onu takip etmeye başladı ama engebeli zeminde tökezledi.

"Dikkatli ol." Shad onu elinden tuttu ve sürükledi. "Benim adım attığım yere bas. Buranın bazı yerlerinde bubi tuzakları var."

Harper onun ardından dikkatle adım attı, geleceğin sert ve korkunç dünyasında başka neler göreceğini merak ediyordu.

Burada gördüğü her şeyin gerçekten kendi hatası olup olmadığını merak ediyordu.

* * * * *

Daniel onları ana salonun kabağundan geçirip uzun ahşap sahnenin altındaki küçük kapıya götürürken Shad derin bir nefes aldı. Kapıya baktı ve hafızasının dolaşmasına izin verdi.

Sahnenin solunda, film başlamadan önce Mighty Wurlitzer boru orgunun yükseldiği yerde dikdörtgen bir delik vardı. Çocukken onu gördüğünü, melodik tınılarıyla büyülendiğini, annesi Kat'in de Ana Gemi'den yaptıkları geziye katılıp onu görmeyi dilediğini hâlâ hatırlıyordu. Daha sonra bunu daha da çok dilemiş, onun yüzünü bir kez daha görmeyi umutsuzca istemişti ama artık çok geçti...

Geçmişî düşünmeyi bırak, dedi kendi kendine kabaca. Şu anda geleceğe odaklanmalısın - kesin bir değişiklik yapmaya ve döngünün sonuna ulaşmaya.

Bu sefer bunun gerçekleşebileceğine dair biraz umudu vardı. Üzerinde bulundukları zaman yolunun yeni bir yol gibi görünmesi onu ihtiyatlı bir iyimserliğe sevk etmişti. Ama daha önce de *pek çok* kez umutlanmıştı ve her seferinde umutları paramparça olmuştu.

Ve bu sefer başarılı olacağına dair ne kadar umutlu olursa olsun, gerçek şu ki zaman tükeniyordu. Sol ön kolunun derisinin altına yerleştirilen ilmekleyicinin sönmekte olan kırmızı ışığı bunu kanıtlıyordu.

Bu sefer doğru yapmalıyım, dedi kendi kendine, Harper neredeyse yeniden tökezlerken onu sabitleyerek. Eski tiyatronun içini ıssız olduğu yanılsamasını korumak için karanlık ve dağınık bırakmaya karar vermişlerdi - bu yüzden dağınıktı. Her adımı ezbere biliyordu ama tabii ki Tampa Tiyatrosu onun zamanında böyle değildi. Temizdi, iyi aydınlatılmıştı ve orada çalışan ve tarihini anlatmayı seven gönüllüler tarafından özenle korunmuştu.

Ve yine öyle olacak, Shad kendi kendine söz verdi. Bu sefer döngünün sonuna kadar gideceğiz. Bu sefer başarılı olacağım.

Umut etti.

Sahnenin altındaki yan kapıdan girdiklerinde gözleri tanıdık bir manzarayla karşılaştı. İkiz kardeşleri Savaş ve Barış kumandanın arkasında oturuyorlardı.

banka. Monitörlerin ve görüntü ekranlarının çoğu hurdaya çıkmış Kindred gemilerinden toplanmıştı ama teknik bir deha olan Peace bunları bir araya getirerek, tiyatroda her an neler olup bittiğini tam olarak bilmelerini sağlayan işe yarar bir bütün haline getirmişti. Babaları Lock gibi kumral saçları ve anneleri Kat gibi mavi gözleri vardı.

"Merhaba kardeşim," dedi ikisinden taktikçi olan Savaş onu sessizce selamlayarak. Anneleri gibi koyu kumral saçları vardı ama gözleri diğer babaları Derin'inki gibi siyahtı.

Shad, Karanlık İkiz babalarının üçünü de disipline ederken gözlerinin nasıl parladığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Gerçi en çok disiplini Savaş alırdı, çünkü her zaman en çok belaya o bulaşır, genellikle zavallı Barış'ı da beraberinde sürüklerdi. O mutlu günlerde ikisi nasıl da gülmüş ve birbirleriyle alay etmişlerdi. Shad bir Gölge İkiz olarak her zaman onların maskaralıklarına seyirci kalmıştı ama yine de kardeşlerinin mutluluğundan sessiz bir keyif duyuyordu.

Yine de kardeşlerinin yüzünde artık ne muziplik ne de mizah kalmıştı. Derin bir kayıp yaşamışlardı - Shad'ın asla telafi edemeyeceklerini bildiği bir kayıp.

"Savaş," dedi. "Barış. Harper'la tanış."

"Oh, merhaba." Barış donuk bir ifadeyle başını kaldırdı ve görünüşe bakılırsa partilerine yeni katılan bu adama olan ilgisini kaybederek arkasını döndü. Gözleri sanki günlerdir uyumamış gibi kan çanağına dönmüştü. Önünde, konsolun üzerinde küçük bir holoküp duruyordu. Onu eline aldı ve başparmağıyla hafifçe vurarak canlanmasını sağladı.

Küpün üzerinde bir holobelirdi - Harper'la aynı kremsi kahverengi ten tonlarına sahip bir kızın başı ve omuzları. Ancak gözleri farklıydı; irisleri sıcak bir kehribar rengindeyken, irisin etrafındaki beyaz olması gereken sklera koyu, zengin bir siyahtı.

Shad, Harper'ın nefesini tuttuğunu duydu. "Kim o? Gözleri..."

"Ziza... yarı Scourge'du." War'ın kalın sesi geçmiş zaman kullanırken bocaladı.

Shad'ın kalbi kardeşleri için acıyordu. Bir Gölge İkiz olarak, kendisinin bir dişiyle bağ kurmasının son derece düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu. Ama Savaş ve Barış gerçek İkiz Akraba'ydı. İkisi de dik başlı, güzel Aziz'e -ya da hepsinin ona verdiği isimle Ziza'ya- Ana Gemi'de birlikte oynadıkları çocukluk yıllarından beri aşıktı. Aziz sonunda aşklarına karşılık vermiş ve sadece bir ay önce ikisiyle bağ kurmayı kabul etmişti.

Üçlü bir haftalık aşkın tadını çıkarmıştı; yaşadıkları sert ve korkunç dünyaya rağmen mutlu bir hafta geçirmişlerdi. Ve sonra Ziza rutin bir devriye gezerken serseri bir Arayıcı tarafından kaçırılmış ve Kovan'ın Dünya'daki karargâhına götürülmüştü. Savaş ve Barış onu geri almak için umutsuz bir kampanya başlatmışlardı... ama çok geç kalmışlardı.

"Zaten kurtçuklarla şişmişti," demişti Barış Shad'a kasvetli bir şekilde. "Onu öldürmemiz için bize yalvardı. Ben yapamadım... yapılması gerekeni yapamadım. Ama Savaş... o yapabilirdi. O yaptı."

Shad bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, tıpkı Karanlık İkiz'in blasterini tutarken elinin neden titrediğini ve siyah gözlerinin neden sert ve ölü olduğunu bildiği gibi.

Onu vurmak zorundaydı; Peace'le birlikte sevdiği tek kadını öldürmek zorundaydı.

Bunu kendine itiraf etmek Shad'ın yüreğini burktu. Ama kurtçuklar olgunlaşıp kemirerek dışarı çıktıklarında Ziza'yı acı içinde ölüme terk etmekten başka bir seçenek olmadığını biliyordu. Kurtçuklarla hamile kalmak

Ten'sora olmayan her kadın için ölüm cezası. Savaş'ın yaptığı şey bir merhamet cinayeti idi - Karanlık İkiz öyle görmüyordu.

Silahı daha sonra kendisine çevirmemiş olması bir mucizeydi ama bir şekilde Barış onu durdurmuştu. Shad nedenini bilmiyordu; Aydınlık İkiz'in de en az kardeşi kadar ölü olduğu açıktı.

Kalbi ikizler -kan kardeşleri- için şiddetle acıyordu, ancak ikisine de hiçbir zaman birbirlerine oldukları kadar yakın olmamıştı. Bir Gölge İkiz her zaman ayrı tutulurdu, farklıydı... İkiz Akraba dünyasında *eksikti*. Yine de kardeşlerini seviyordu ve ruhu onların iyileşmesi ve Ziza'nın intikamını almanın ya da bir şekilde kaderini değiştirmenin bir yolunu bulması için Tanrıça'ya yakarıyordu.

Ziza'nın ölümünden sonra ona ağlamıştı -acı içinde haykırmıştı- ve çocukluğundan beri ilk kez Tanrıça ona cevap vermişti... ona görevini vermişti. Shad bu karşılaşmayı yıllar önce olmuş gibi hissetse de şimdi hâlâ hatırlayabiliyordu...

"Çocuk" demişti Tanrıça ona, yüzü bakılamayacak kadar parlaktı, oda dediği yıkık dolabın loşluğunda belirdiğinde. **"Kederini duydum ve sana geldim."**

"Neden şimdi?" Shad'ın kederi onu öfkeli ve pervasız yapmıştı. "Bunca yıldan sonra neden şimdi? Kovan'ın Ana Gemi'yi öldürmesini neden engellemedin? Dünya'yı ele geçirmelerini? Şimdi bana gelmenin sana ne faydası olabilir?"

"Çocuk..." Tanrıça'nın güzel sesinde acı dolu bir nota vardı. **"Senin için üzülüyorum ve acın için kederleniyorum ama çocuklarımı sevmeme rağmen tarihi değiştiremem."**

"O zaman sen ne işe yararsın?" Shad ona öfkelenmişti. "Sen ne işe yararsın? Neden geldin ki? Sadece üzgün olduğunu söylemek için mi? Sadece bana

yalnız sikeyim."

"Çocuk," diye tekrarladı Tanrıça nazikçe, sabırla, üçüncü kez. **"Sana söylüyorum, ben tarihi değiştiremem. Ama bunu yapabilmen mümkün... Çünkü sen bir Gölge İkizsin, özel bir ikiz. Sen tam da bu görev için doğdun ve bunu sadece sen yapabilirsin..."**

İnanamayan gözlerinin önünde boyutsal kapı açılmıştı... Zaman Müdürüne giden yol, şimdi kolunun altına yerleştirilmiş olan ilmekleyicinin kendisine verildiği yerdi. Ve hayatı sonsuza dek değişmişti...

Peki bunun bana ne faydası oldu? Shad eski anıları silkeleyerek kendine şiddetle sordu. *Tekrar tekrar başarısız olmaya devam ediyorum...*

"Demek zaman hırsızını ve kızı yakaladın," dedi War, kasvetli düşüncelerini bölerek.

"mi?" Barış başını kaldırdı, gözlerinde donuk bir umut parlıyordu. "Bu geri dönüp tarihi değiştirebileceğin anlamına mı geliyor? Öyle yap ki... Ziza hâlâ... hâlâ hayatta olsun ve hepimiz..." Başını salladı, sözünü bitiremedi.

"Deneyeceğim," dedi Shad dikkatle. "Ama kardeşlerim, bilmelisiniz ki, bu benim ilk denemem değil, izlediğim ilk yol."

"Yani daha önce denediniz ve başarısız oldunuz," dedi War kesin bir ifadeyle. "Geçmişin değişime direneceğini biliyorduk. Zaman Bekçisi o kadar uyarmıştı. Kovan hâkimiyeti gibi büyük bir olayı değiştirmek daha da zordur."

"Bu sefer başaracağım," diye yemin etti Shad. "Yeni bir yoldayız. Ama onu Kovan'ın kullanamayacağı şekilde değiştirmek için..." sessizce yanında duran Harper'a başıyla işaret etti. "Onu Dünya'nın dışına, bu güneş sisteminin dışına çıkarmalıyım."

"O zaman biraz korunmaya ihtiyacınız olacak," dedi Daniel içtenlikle. "En azından yörüngeden çıkıp Jüpiter'i geçene kadar Kovan'ı sizden uzak tutacak bir dikkat dağıtıcı."

"Bunu yapabiliriz," dedi Barış hızla. "Onları senin izinden uzak tutabiliriz, kardeşim."

"Yapabileceğini biliyorum." Shad boğazını temizledi. "Ama Brothers... bilmen gereken başka bir şey daha var."

Devam etmeden önce herkesin gözleri üzerinde olana kadar bekledi. Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu.

"Evet, Shad- devam et." Daniel'ın derin sesi garip bir şekilde yumuşaktı, sanki Shad'ın ne söyleyeceğini biliyormuş gibiydi.

Shad onlara, "Bunu yüzlerce kez yaptım, denedim," dedi. "Ve şimdiye kadar izlediğim her yolda, Kovan senin dikkatinin dağıldığı kaynağı buluyor ve yörüngeden ayrıldığım anda üssü havaya uçuruyor. Ben..." Boğazını temizledi. "Üssün patlamadan kurtulacağını sanmıyorum. Çok büyük."

Daniel pratik bir şekilde, "Öyleyse tahliye etmemiz ve dikkat dağıtma işini uzaktan yapmamız gerekiyor," dedi.

"Yapamam," dedi Barış hemen. "Çalışması için burada olmam gerekiyor - retina izi aktifleştirildi."

"Sen kalırsan, ben de kalırım, kardeşim," dedi Savaş hemen. "Ama bu bir ölüm cezası," diye itiraz etti Daniel. "değil." War kasvetli gözlerini liderlerine çevirdi.

"Ayrıca, Shad'ın geçmişi değiştirmesine yardımcı olmak için yapabileceğimiz her şey... Ziza'yı geri getirmek..." Barış çenesini kaldırdı. "Yapacağız."

Shad onlara, "Bilmeniz gereken başka bir şey daha var," dedi. "Bu benim son şansım olabilir. Döngüleyicinin gücü neredeyse tükendi. Ve Müdür'ün hayatta bir kereden fazla bulunamayacağını biliyorsunuz. Bu boyutsal bir imkânsızlık."

Savaş'ın yüzüne kasvetli bir gülümseme geldi.

"O zaman seni güzel bir şekilde uğurlamalıyız kardeşim."

"En büyüğü," diye kabul etti Barış. "Son sefer hepsinin bedelini öder."

Daniel ikizlerin kaderciliğine karşı çıkmak ister gibi göründü ama Barış'ın hâlâ elinde tuttuğu Ziza'nın holo'suna baktı ve sadece başını salladı. Shad ve Harper'a baktı.

"Elinden geleni yap," diye hırladı. "Ve yolun sonunda tekrar karşılaşabiliriz."

Shad onlara, "Eğer bunu yaparsak, hiçbirinizin bununla ilgili bir anısı olmayacak," diye hatırlattı. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak. Hatırlayan tek kişi ben olacağım." Tıpkı hayatı boyunca yalnız ve ayrı olduğu gibi, geçmişe dair bilgisinde de yalnız olacaktı.

"Güzel," dedi Barış. "Hatırlamak *istemiyorum*. Ve eşimizin olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum." Başını sallayan Savaş'a baktı.

"Barış haklı. Ya Shad başarılı olur, geçmiş değişir ve hepimiz huzurlu bir hayat yaşarız... ya da Barış ve ben Tanrıça'ya havaya uçarız."

"Her iki da acı erecek," dedi Barış. "Gemine git Shad. Savaş ve ben Kovan'ın gittiğinizi görmemesini sağlayacağız."

Bu senaryoyu sayamayacağı kadar çok kez yaşamış olmasına rağmen, Shad hâlâ kalbinin göğsünde sıkıştığını hissediyordu. Yanında, Harper'ın iri yeşil gözlerinin kararsızca kendisine baktığını gördü. Aklındaki tüm soruları biliyordu ama şu anda onlara cevap vermeye dayanamıyordu.

İleriye doğru adım atarak iki kardeşini ve ardından, Ana Gemi'nin parçalandığı ve Kovan'ın küçük mavi ve yeşil gezegeni ele geçirdiği Dünya'ya yapılan kader gezisinden bu yana uzun yıllar boyunca hepsine liderlik eden Daniel'ı kucakladı.

Daniel onun kulağına, "Tanrıçayla birlikte git," dedi. Shad'ı serbest bıraktı ve Harper'a baktı. "Hanımefendi, doğru yolu seçmeniz ve geçmişinizin değişmesi dileğiyle," dedi resmi bir şekilde.

"Ben... teşekkür ." Harper açıkça ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Daniel huysuzca. İçini çekti ve bir elini siyah ve sarı yelesinde gezdirdi. "Gidip Kara ve Kaleb'i toptasam iyi olacak." Onlara başıyla hızlıca selam verdikten sonra hızla uzaklaştı ama Shad onun yüzündeki kederi görmeden önce değil. İlk gruplarından pek çok kişiyi kaybetmişlerdi ve şimdi Savaş ve Barış'ı da kaybedeceklerdi. Daniel için dayanılmaz olmalıydı ama içlerinde en yaşlısı olan büyük Canavar Kindred ne olursa olsun yoluna devam etti. Kovan'ın tahribatına rağmen onları bir arada ve güçlü tutan yılmaz bir iradesi vardı.

Fedakârlıklarının karşılığını vermek zorundayım, dedi kendi kendine şiddetle. *Bu sefer yapamam, **başarısız olmamalıyım.** Bu sefer döngünün sonuna ulaşacağım.*

"," dedi ve Harper'ı kolundan tuttu. "Gitmemiz gerek."

Üçüncü Bölüm

Küçük, görünmez uzay gemisi Tampa Tiyatrosu'nun önündeki çatlak kaldırımdan havalanırken Harper endişeyle yere baktı. Duydukları ve gördükleri hâlâ zihnini kurcalıyordu. Kendini aniden bir bilimkurgu distopya romanının ortasına taşınmış gibi hissediyordu - sahile getirdiği sevimsiz, suçlu zevk kitabı türünden.

Plaj... Tanrım, tek istediğim plajda kendimle baş başa birkaç saat geçirmektir. Ve şu olanlara bak. Shad beni nereye götürüyor? Ne olacak şimdi?

Küçük gemi sisli havada yükselirken, hiçbir cevabı olmadığını fark etti.

Yine de biraz konuşmak istiyordu -tiyatrodaki kısa, şaşırtıcı molaları sırasında gördüğü ve duyduğu her şeyi açıklığa kavuşturmaya çalışmak istiyordu- ama nereden başlayacağını pek bilmiyordu. Ayrıca, büyük Kindred'in yüzünde yoğun bir şekilde odaklanmış bir ifade vardı ve bu da ona şu anın konuşmak için kötü bir zaman olduğunu düşündürdü.

Daha önce olduğu gibi kaldırımın hemen üzerinde süzölmek yerine bu kez dimdik havada yükseliyorlardı. Dışarıda bir alarmın çalmaya başladığını duyduğunda Tampa Tiyatrosu çoktan altlarındaki bir baraka boyutuna inmişti. Alarm o kadar yüksekti ki, geminin duvarlarından bile net bir şekilde duyabiliyordu.

"Bu da ne?" diye soluk soluğa bağırdı, alarmın sesi daha da yükselip küçük gemiyi bir çılgılık duvarıyla sarınca.

"Yakınlık alarm," Shad bağırdı geri. "Bu gider kapalı ne zaman Dünya atmosferini terk etmeye çalışan herhangi bir izinsiz gemi. Civardaki tüm Kovan gemilerini sesin kaynağına gelmeleri için uyarır. Bu durumda da biz oluyoruz."

Harper sertçe yutkundu. Görüntü ekranında çok sayıda geminin onlara doğru yaklaştığını görebiliyordu. Hâlâ görünmezler miydi? Kovan gemileri Shad'ın aracındaki gizlilik teknolojisine rağmen onları bulabilir miydi?

"Bizi yakalayacaklar mı?" Kendi sesindeki dehşeti duydu ama elinde değildi. Boğuk alarm onu paniğe sürüklemişti, sanki boğazı pamukla tıkanmıştı da doğru düzgün nefes alamıyor ya da yutkunamıyordu.

"Savaş ve Barış nöbetteyken olmaz," diye cevap verdi ve yüzündeki ifade okunamazdı.

Birdenbire daha da yüksek bir ses duyuldu - bir klakson ya da çan sesi ve ardından aşağıdaki Tampa Tiyatrosu'ndan ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kovan gemileri -gördüğü yeni, tuhaf binalarla aynı, yumrulu, ekstrüzyonlu görünüme sahiplerdi- aniden alçalarak daha belirgin olan hedefe odaklandılar.

Harper kalbi ağzında izlerken, ateş etmeye başladılar. Shad'ın gemisi hızla yükseliyordu ama eski tiyatronun kendi üzerine çöktüğü anı hâlâ görebiliyordu. Işıkların yanıp sönmesi durdu ve iki alarm neredeyse aynı anda kesildi. Sonra her şey sessizleşti ve gökyüzüne, ardından da uzayın karanlığına doğru yükselmeye devam ettiler.

"Tanrım," diye fısıldadı, az önce ne olduğunu anladığında boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. "Kardeşlerin... Savaş ve Barış... Onlar bizim için kendilerini feda ettiler."

"Evet." Shad'ın gözleri kuruydu ama ona bir bakış, koca vücudundaki her kasın gerildiğini anlamasını sağladı.

Harper kafasını bir türlü toparlayamıyordu.

"Bunun hakkında konuştuklarını duydum ama düşündüm... Sanırım son dakikada kaçacaklarını düşündüm," dedi.

"Bu imkânsızdı," dedi Shad kesin bir ifadeyle. "Ve bir Kindred her zaman sözünü tutar, ölümüne bile. Görev yerlerinde kalmaları gerekiyordu ve öyle de yaptılar."

Acı çektiğini söyleyebilirdi Harper, sadece nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. o.

"Shad..." Onu çok az tanımasına rağmen, Harper'ın içinden Büyük Kindred'ı teselli etti. Az önce gördükleri, kardeşlerinin başına gelenler yüzünden duyduğu acının dalga dalga yayıldığını neredeyse hissedebiliyordu; bu onun tek başına kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Çekingen bir tavırla uzandı ve onun geniş omzuna nazik bir el koydu.

Shad'ın göğsü hâlâ çıplaktı ve sarsılarak uzaklaşırken kasları gerildi.

"Yapma," dedi kısık bir sesle. "*Dokunma bana.*"

"Özür dilerim." Harper gücenmiş bir halde geri çekildi. "Sadece kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyordum."

"Biliyorum. Hep öyle yapıyorsun." Elleri direksiyon simidinde eklemleri bembeyaz olana kadar sıkılaştı ve ona ters ters baktı. "Ama yapmazsan daha iyi olur. Mesafemizi korursak daha iyi olur. Tamam mı?"

"Pekala, tamam."

Harper incinmiş ve reddedilmiş hissetmekten kendini alamadı. Ama insanlar farklı şekillerde yas tutarlardı ve eğer onun istediği de buysa, tamam, ondan uzak duracaktı. Küçük bir uzay gemisinde birlikte kaçarlarken olabildiğince uzak duracaktı. Her neyse, tam olarak onun tipi değildi. O...

Ani bir parlama yaşadı - bu daha önce yaşadığı diğer ikisinden de daha güçlüydü.

Az yaptığı gibi elini onun kaslı koluna koyduğunu gördü. Ama Shad onu terslemek yerine elini kendi eliyle kapattı. O da

ona baktı, garip, opalesan gözleri duyguyla yanıyordu.

"Harper," diye mırıldandı ve ona doğru uzandı.

Harper bu tuhaf görüntüde kendini ona doğru giderken, kollarını onun güçlü boynuna dolamış, iri elleri sırtını okşarken gördü. Kokusu her tarafını sarmıştı - karşı konulmaz bulduğu karanlık bir baharat- ve onu öpmekten kendini alamadı, onun tuhaf güzellikteki gözlerinde gördüğü keder ve acıyı temizlemek istiyordu. Shad bir an için sertleşti ama sonra onu geri öptü, sanki ona doyamıyormuş gibi aç bir şekilde ağzını aldı...

Ve sonra parıltı sona erdi, sanki gerçekten olmuş gibi bir hisle sarsıldı. Gerçekten olmuş muydu?

Harper bir elini dudaklarına götürdü. Adamın dolgun, şehvetli ağzının baskısını neredeyse hissedebiliyordu ve sırtı ve omuzları adamın dokunuşundan hâlâ sıcaktı. Ama bu nasıl olabilirdi?

Bana dokunmadı... beni öpmedi, dedi kendi kendine huzursuzca. Kahretsin, ona dokunmamı bile istemiyor. Bana neler oluyor böyle? Neden sürekli böyle garip görüntüler görüyorum?

Ve bu şimdiye kadarki en canlı - Kovan'ın zihin kölesi olduğu ortaya çıkan cankurtaran adama dokunduğunda gördüğü devasa böcek suratından bile daha güçlüydü.

Buna bir son vermeliyim, dedi Harper kendine sert bir sesle, ancak anlık halüsinasyonları kasıtlı olarak görmediği halde nasıl durdurabileceğini bilmiyordu. Kendime hakim olmalıyım. Bu durum zaten yeterince tuhafken bir de delirip şeyleri görmeye ve gerçekte olmayan şeyleri hissetmeye başlamayayım.

"Peki nereye gidiyoruz?" dedi, sesinin normal çıkmasını umarak. "Yani, planımız ne?"

"İlk olarak Satürn'ün yörüngesinin hemen dışında bildiğim bir solucan deliğine." Shad'ın derin sesi şimdi biraz daha sakindi, onu rahatlatmaya çalıştığı zamankinden daha az düzensizdi, diye düşündü. "Centaurus Reticulum Sistemi'nden birkaç parsek uzağa düşüyor. Juno gezegenini hedefliyoruz, en iyi kalpazanların yaşadığı yer orası."

"Sahteciler mi? Sahtesini yapmak için neye ihtiyacımız var? Para mı? Belgeler mi?" Harper şaşkınlıkla başını salladı.

Shad ona baktı. "Bundan daha fazlası. Sana yepyeni bir kimlik bulmamız gerekiyor. Değişen Kadın Sarayı'na gittiğimizde yoğun incelemelere dayanabilecek bir şey."

"Daha önce bununla ilgili bir şey söylemiştin - kim, uh, Değiştiren Kadın?" Harper kaşlarını çatarak sordu.

"Evrende bize yardım edebilecek tek varlık olduğuna inanıyorum." İçini çekti ve ona baktı. "Sana bir *ten'sora* olduğunu söylediğimi hatırla ve sen-"

"Lütfen yine kuluçkaya yatan kurtçuklardan bahsetmeye başlama," dedi Harper hızla ve titredi. "Bu çok korkunç."

". " Omuz silkti, geniş, çıplak omuzları çekici bir şekilde yuvarlandı.

Harper kendine fark etmemesi gerektiğini söyledi. Ne kadar çekici olduğu önemli değildi, belli ki onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu yüzden zahmet de olurdu.

Ama onları öpüşürken gördüğü o tuhaf görüntüyü unutamıyordu. Bu, koltuğunda kaymasına ve kalçalarını birbirine bastırmasına neden oldu. Ne de olsa, anlık halüsinasyonun nahoş olduğu söylenemezdi. Tam tersine, dürüst olmak gerekirse...

Shad'ın tekrar konuştuğunu ve söylediklerinin çoğunu kaçırdığını fark etti. Boğazını temizledi.

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?"

"Dedim ki, senin bu özelliğini değiştirmeliyiz - seni bir *ten'sora* yapan parçanı değiştirmeliyiz."

"Ah?" Harper huzursuzca kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapabiliriz? Bir tür gen terapisi falan mı?"

Shad başını salladı. "Bunu daha önce de denedim, ölü bir yol. İlk başta seni *O'ha'ya*, gen ekleme bölgesine götürmenin ve DNA'nı orada değiştirmenin iyi olacağını düşündüm. Ama asla işe yaramadı."

"Hiç çalışmıyor mu? Ne demek istiyorsun?" Harper sordu.

Acımasız görünüyordu. "Orada hep ölüyorsun. Çok güzelsin -çok egzotik- ve klonlayıcıların splicer'ların tüm yanlış türden dikkatlerini çekiyorsun. Seni gizlediğimde ya da saklamaya çalıştığımda bile piçler kokunu alıyorlar." İç çekti. "Seni savunmaya çalıştığımda genellikle ikimizi de öldürüyorlar. Bu... kolay bir ölüm değil."

"Yani... bunu yapmaya çalışırken daha önce öldün mü? Geçmişi değiştirmeye çalışırken?" Harper kendini hasta hissederek sordu.

"Evet, öldüm. Sence döngüyü ne yeniden başlatır? Senin ölümün mü, benimki mi, yoksa ikisi birden mi?"

"Yani... bunu yapmaya çalışırken yüz kereden fazla mı öldün?" Harper midesi çalkalanarak sordu.

"Sende de var, tatlım," diye homurdandı ve ona yan gözle baktı. "Sadece benim gibi hatırlayamıyorsun. Ben her şeyi hatırlıyorum -her ölümü, her başarısızlığı- çünkü bende ilmekleyici var." Sol bileğinin alt tarafında, zayıf bir şekilde yanıp sönen kırmızı ışıkların bulunduğu yeri başıyla işaret etti.

"Berbat bir video oyunu gibi," diye fısıldadı Harper. "Karakteriniz öldüğünde sizi sürekli en başa döndüren bir oyun."

Shad kulağa mutsuz gelen bir kahkaha attı.

"Bu doğru. Döngüleyici beni en başa, senin E'lo taşına dokunmanı engellemem ve seni tekrar Dünya'dan çıkarmam gereken o sahile geri götürüyor. Ama bu sefer farklı bir şey deneyeceğim."

"Yani... beni ilk defa mı Değiştiren Kadın'a götüreceksin?" Harper sordu. "Ama neden? Daha önce denemek aklına gelmiş olmalı, özellikle de ikimiz gen ekleme yerinde defalarca ölmeye devam ederken."

"Sadece ekleme bölgesinde değil, sizi götürdüğüm her yerde ölüyorsunuz. Ya Kovan seni ele geçiriyor ya da başka bir şekilde ölüyorsun. Seni yanımda güvenli, kendi kendine yetebilen bir yaşam kapsülüne götürmeyi denediğimde bile, birkaç yıl saklanıp ısının düşmesini beklemek için." Başını salladı ve "Tanrım, *işte bu* bir hataydı" diye mırıldandı.

"Neden? Ne oldu? Orada nasıl öldüm?" Kendi ölümü hakkında geçmiş zamanda konuşmak gerçeküstü geliyordu ama Harper buna neredeyse alışmaya başladığını fark etti - belki de Shad'ın ölümünden bahsederken kullandığı gerçekçi ton yüzünden.

"Sanırım o zaman bir anevrizmaydı," dedi, sesi aniden boğuklaşarak. "Sen... gözümün önünde ölü gibi yere yığıldın. Döngü yeniden başlamadan önce seni yakaladım, kollarımda tuttum. Ama hiçbir şey yoktu..." Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Bu korkunç bir şey." Harper onu tekrar teselli etmek istedi ama bir yanı kendisinin de biraz teselli bulması gerektiğini söylüyordu; ne de olsa burada söz konusu olan *onun* ölümüydü.

"Dediğim gibi, geçmiş değiştirilmek istemiyor," diye homurdandı Shad.

"Bu yüzden mi beni Değiştiren Kadın'a götürmeye karar verdin?" Harper sordu. "Bu daha önce denemediğin bir yol mu?"

"Birçok kez denemek aklıma geldi," diye itiraf etti Shad. "Ama hayır, seni daha önce hiç oraya götürmedim."

"Ama neden?" diye ısrar etti.

"Çünkü Değiştiren Kadın'ı kandırmak imkânsız," dedi kısaca. "Daha önce hiç kimse tarafından yapılmadı. Ve başarısızlığın cezası ölümdür."

"Madem imkânsız, o zaman neden yapıyoruz?" Harper haykırdı.

"Mümkün olanı yapmayı denedim Harper," dedi ve ona sert bir bakış attı. "Bunu defalarca denedim - senin *Ten'sora* parçanı silmek ve geçmişi değiştirmek için pek çok farklı yol denedim ve denediğim olası şeylerin hiçbirisi işe yaramadı. Bu sefer imkansızı deneyeceğim. Belki Tanrıça'nın yardımıyla bir şekilde başarabiliriz."

"Peki ya yapmazsak?" Harper fısıldadı, midesi düğüm düğüm olmuştu.

"Eğer yapmazsak, Kindred ve Dünya'nın çoğu bizimle birlikte ölecek."

Shad homurdandı. "Bak..." Ona zayıf bir şekilde püsküren kırmızı ışıgı gösterdi. Bileğinin alt tarafına. "Döngüleyicinin gücü neredeyse tükenmek üzere. Bu bizim son şansımız. Eğer bu sefer başaramazsak, sonsuza dek ölü kalacağız."

* * * * *

Shad her şeyi çok açık, çok sert bir şekilde ifade ettiğini biliyordu. Ona çok sert davrandığını biliyordu. Ama kendine Harper'ın tehlikeyi anlaması gerektiğini, neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak bilmesi gerektiğini söyledi.

Yine de ona nasıl öldüğünü ya da geçmişte nasıl öldüğünü anlatmak zorunda değildin, diye fısıldadı küçük bir ses kafasının içinde. Özellikle de kızın görünürde hiçbir neden yokken aniden ölmesinden önce yaşam kapsülünde geçirdikleri yıllardan bahsetmemiş olmayı diliyordu.

Tanrım, ne büyük bir hataydı bu! Kendine onu güvende tutmaya çalıştığını söylemişti, oysa gerçekte sadece onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Ve

Yaşadıkları iki koca yıl boyunca, adam ona her gün daha da derin bir aşkla bağlanırken.

Onunla bağ kurmaya çalışmasına izin vermedi - bu zaten bir Gölge İkiz için genellikle imkansızdı. Ama diğer her şeyi yapmıştı. Shad gözlerini kısa süreliğine kapattı ve acı-tatlı anıların üzerine akmasına izin verdi...

Geceleri onu kollarında tutmak... uykuya dalarken onun nefesini hissetmek ve tatlı kokusunu içine çekmek... her sabah onun güzel yüzüne uyanmak... onunla gülmek... adını haykırana kadar onu memnun etmek... birlikte bir hayat kurmak... birbirlerinin içini ve dışını öğrenmek...

Aptalca, her şeyi yapmasına izin vermişti.

Ve sonra onu kaybetmeyi ve o iki yılın sonsuza kadar gittiğini bilerek tekrar en başa dönmeyi yaşadı. Onu yine hayal kırıklığına uğrattığını bilerek... Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu hayal kırıklığına uğratmaktan vazgeçemeyeceğini bilerek...

Bunu düşünme, dedi kendi kendine, Harper'ın gevşek, cansız bedenini kollarında tutarken hissettiği kalp kırıklığını yeniden yaşamamak için çaresizce ve döngü bir kez daha sıfırlanmadan önce ıstırabını kükredi.

Bu sefer doğru yapmaya odaklan, dedi kendi kendine. *Tanrıça'nın ne dediğini hatırla...*

Akraba Tanrıça - Tüm Yaşamın Anası - çocukken ona sık sık gelmişti. Ama büyüdükçe Shad tanrıyla olan bağının zayıfladığını hissetmişti. Yine de, Ziza'nın ölümünden sonra Zaman kapısını açıp içeri girmesine izin verdiğinde onunla bir kez daha konuşmuştu. Ve sonra daha yakın bir zamanda tekrar konuşmuştu...

Onun sesini en son bir önceki sıfırlama sırasında duymuştu. Bir hiçlik boşluğunda yüzüyordu - görünüşe göre sadece ayrılmış bir ruh

Karanlığın içinde konuşan soğuk, pürüzsüz sesini duyduğunda.

Savaşçı, resmen söylemişti. ***Arayışınız iyi gitmiyor çünkü güvenmekten korkuyorsunuz - imkansız hissettiren şeyi yapmaktan korkuyorsunuz.***

Shad onun ne demek istediğini sormak, ifadesini açıklığa kavuşturmak istedi. Ama bu haliyle konuşamazdı; ağzı yoktu, kendini ifade edebileceği bir bedeni yoktu.

Güven... diye fısıldadı Tanrıça ve sonra döngü sıfırlandı ve kendini kumsalın kumları üzerinde çırılçıplak koşarken buldu, Harper'ın parlayan mor E'lo taşına bir kez daha dokunmasını engellemeye çalışıyordu.

Ama Tanrıça'nın sözleri aklından çıkmamıştı. Harper'ı değiştirmek ve onu güvende tutmak için aklına gelen her yolu denemiş ve her seferinde başarısız olmuştu. Belki de bu kez açıkça imkânsız olanı yapmalı ve Tanrıça'nın onları döngünün sonuna kadar göreceğine güvenmeliydi.

Başka seçeneği yoktu.

Dördüncü Bölüm

Juno büyük araçlara kapalı bir dünyaydı, bu da uzay limanına inmeleri ve oradan yürümeleri gerektiği anlamına geliyordu. Gemiden ayrılmadan önce Shad ona büyük, pembe bir hap ve içmesi için bir sıkma ampulü dolusu düz tatta su verdi.

Harper ona şüpheyile baktığında "Çeviri bakterileri," diye açıkladı. "Böylece yabancı bir dilde konuşmalar bile insanların ne dediğini anlayabiliyorsunuz."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen de bir tane alacak mısın?" Başını iki yana salladı. "İhtiyacım yok."

"Galaksideki tüm dilleri yardım almadan konuşabiliyor musun?"

"Çoğunu." Omuz silkti. "Ben Kindred'im."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ayrıca ona büyük boy siyah bir tişört verdi - belli ki kendi tişörtü. "şunu," dedi hoyratça. "Bunun içinde çok fazla dikkat çekeceksin."

Harper ince kırmızı elbisesine baktı, ipeksi kumaş dolgun, sütyensiz göğüslerini sarıyordu ve biraz kızardı. Yine de neden utansındı ki? Bunu ona kendisi giymesi için vermişti, onu plajda giydiği son derece mütevazı sundress ve hırkayı çıkarmaya zorladıktan sonra. Seçtiği kıyafetlerin fazla seksi olması onun suçu değildi.

Yine de yorum yapmadan tişörtü çekti. Elbette çok büyüktü. Kendini daha az paçavra gibi göstermeye çalışarak bir tarafından düğümledi.

Shad bir tişört ve yıpranmış bir deri ceket giydi. Sonra tekrar düşündü ve ceketini çıkarıp ona verdi.

"Burası, dışarısı soğuk olmalı."

"Ne kadar soğuk?" Harper sordu. "Çünkü bu benim için çok büyük." "Giy şunu," dedi kabaca. "Üzerimde hasta olmanı istemiyorum."

Kavga etmeye degecek bir şey gibi görünmüyordu. Harper ceketini giydi ve kollarını kıvrırmak için elinden geleni yaptı. Yaklaşık bir ton ağırlığındaydı ve onun gibi kokuyordu.

-Yaşadığı garip parıltıda etrafını saran aynı karanlık, erkeksi baharat. Harper bunu görmezden gelmeye çalıştı; koku iç dünyasında tuhaf şeyler yapıyor gibiydi.

"Kalpazan dükkânından ne kadar uzaktayız?" diye sordu. Yürümek umurunda değildi - bu onun en sevdiği egzersiz biçimiydi ve ona giymesini için verdiği küçük siyah babetler oldukça rahattı. Ama bunun büyük, kirli bir uzaylı şehirde kilometrelerce yürümek anlamına gelmeyeceğini umuyordu.

Yine de ne biliyordu ki? Şehir güzel, temiz ve muhteşem olabilirdi. Ama hem turuncu duman hem de pembe ve mor kıvılcımlar püskürten inanılmaz yükseklikteki bacaları ve iniş sırasında içinden geçtikleri yoğun dumanı düşününce, bundan şüpheliydi.

Shad kaşlarını çatarak, "Bir v-helikoptere binebilirsek çok uzakta olmayacaktır," dedi. "Bu zor olmasa gerek, bol miktarda kredim var, hepsi de Ana Gemi patladıktan sonra yıldızlararası hesabında kalanlar. Asıl zor olacak olan Kontrolöre vergi ödemeden uzay limanından çıkmak."

"Ama eğer bol krediniz varsa, neden vergi ödemekten kaçınmak istiyorsunuz?" Harper itiraz etti.

"Umalım da öğrenmek zorunda kalmayasın," dedi Shad karanlık bir sesle ve daha fazlasını söylemeyi reddetti. Bunun yerine küçük geminin kapısını açtı ve ona dışarı çıkmasını işaret etti. "Sadece bana yakın dur," dedi ona sertçe, ikisi de park ettikleri pürüzsüz, çivit rengi platformun üzerinde dururken. "Unutma Harper, geçmiş değişime direnir. Seni hayatım pahasına koruyacağım ama eğer ölmen için bir yol varsa, atalet güçleri bunu bulacaktır."

Harper başını salladı ve yutkundu.

"Anlıyorum." Adamın laf ebeliğine gücenmiş olabilirdi ama anlattığı diğer tüm ölümleri hatırlayamasa da tekrar ölmek istemiyordu.

İniş platformları yerden yüksekteydi, tıpkı Harper'ın etraflarında görebildiği diğerleri gibi. Dev bir tekerleğin parmaklıkları gibi merkezi bir merkezden dışarıya doğru yayılıyorlardı. Harper, yuvarlak iç platformun etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş, evdeki akıllı bir arabadan daha büyük görünmeyen küçük gemilerden dağlar kadar büyük devlere kadar her türden uzay aracını görebiliyordu.

Dev çarkın tek bir kolu olan kendi platformları sonsuz bir boşluğun üzerinde uzanıyordu ve gemilerinin ötesinde, platformun sonunda bir tür asansör varmış gibi görünüyordu. Harper oraya yöneceklerini düşünmüştü ama bunun yerine Shad onu iniş platformunun orta dikmesinden aşağıya, uçsuz bucaksız çarkın ortasına doğru götürdü.

"Hadi gelin. Vergi memurları nakliye asansörümüzün altında bekliyor olacaklar. Bu yüzden merkezin etrafında dolaşacağız ve kalabalığın arasından çıkmaya çalışacağız. Bu şekilde vergilendirilme şansımız azalır."

Harper, park vergisini ödemekten kaçınmayı neden bu kadar çok istediğini hâlâ anlamıyordu. Eğer gerçekten sınırsız kredisi , ne kadar pahalı olursa olsun ne fark ederdi ki? Ama bunun bir faydası yok gibi görünüyordu.

tartışırken. Sessizce, merkeze yaklaştıkça sadece iki ayak genişliğinde daralan uzun kolda onu takip etti.

Aşağıya bakmamaya çalıştı çünkü çok yüksekteydiler. Normalde çok iyi bir dengeye sahipti - lisede tiyatro yapmak için bırakmadan önce annesinin ısrarıyla dört yıl jimnastik yapmıştı - ama aşağı bakmaktan ve kalabalık uzay limanının ne kadar uzakta olduğunu görmekten hoşlanmıyordu. Aşağıda ne tür insanlar olduğunu bile göremiyordu - hepsi renkli bir bulanıklıktı.

Shad bileğini sıkı sıkı tutuyordu, bunun muhtemelen bir güvenlik önlemi olduğunu düşündü, ancak Harper'ın kabul etmek istediğinden daha fazla trafiğe çıkabilecek yaramaz bir çocuk gibi hissetmesine neden oldu. Adamın elini sıkmak ve ona yetişkin bir kadın olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini söylemek istedi. Ama bulundukları baş döndürücü yükseklik onu bundan alıkoydu.

Ortasında çok daha büyük bir asansöre benzeyen bir şey bulunan ve garip görünüşlü insanlar ve uzaylılarla dolu olan çarkın göbeğine varmak üzereydiler ki Harper'ın ayağı, görünüşe göre sebepsiz yere kaydı. Sanki biri ona çelme takmış ya da bileğini çekmiş gibi hissetti ama orada hiçbir şey yoktu.

Yine de bunun bir önemi yoktu; bir nedeni olsun ya da olmasın, yine de düşüyordu.

"Ah!" Mükemmel dengesi onu terk etti ve kendini dar çivit rengi platformun kenarına doğru eğilirken hissetti. Nefes nefese bir çığlık dudaklarını terk etti ve her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

"Harper, hayır!" Shad'ın kolunu kavrayışı, bileğindeki küçük kemiklerin birbirine sürtündüğünü hissedene kadar sıkılaştı ve sonra bir sarsıntı oldu ve tek koluyla boşlukta asılı kaldı. Omzu şiddetle ağrıyordu ama bu şu anki sorunlarının en küçüğüydü.

Büyük Kindred yüzükoyun yatmış, uzun payandanın uzunluğuna yayılmış, bir eliyle onu tutuyordu.

"Shad?" Başını kaldırıp ona baktı, kalbi korkuyla çarpıyordu. Panik, sanki biri boğazına talaş tıkamış gibi onu boğuyordu ve yeterince derin bir nefes alamıyordu.

"Her şey yolunda. Sana sahibim. Zaten bu yüzden seni elimde tutmak istedim." Derin sesi kararlı ve güven vericiydi. "Kımıldamadan dur, seni yukarı çekeceğim."

Harper bunu gerçekten yapıp yapamayacağını sormak istedi. Ne de olsa kıvrımlarına sahipti ama İri ve Güzel Bir Kadın olduğuna da şüphe yoktu. Çıktığı erkeklerin çoğu, sonsuz bir boşluğun üzerindeki dar bir platformda dengede dururken onu tek koluyla uçurumdan çekip çıkarmak bir yana, onu kaldırmayı bile başaramazdı.

Ama Shad onu kolayca kaldırmaya başladı, sağ kolunun pazu ve triseps kasları onu çivit rengi konuşmaya doğru kaldırırken etkileyici bir şekilde esnedi. Harper tam sağlam zemine geri dönmeye çabalıyordu ki, arkasından birinin pipetle baloncuk üflemesine benzeyen kalın, gürültülü bir ses konuştu.

"Yani... Sanırım bir yolculuk alarminin çaldığını hissettim."

Harper o kadar hızlı döndü ki neredeyse tekrar düşüyordu. Sadece Shad'ın belindeki elleri onu sabit tuttu.

Arkalarında duran -daha doğrusu yüzen- bir şey vardı. Harper'a şekilsiz mavi bir leke gibi göründü. Havada asılı duruyor, şişiyor ve seğiriyordu, yanları sürekli hareket halindeydi.

"Acı ya da zevk vergisini ödemekten kaçınmaya çalışıyordun, öyle mi?" Konuşurken, sanki sözlerinin görsel bir temsili gibi, koyu mavi bloğun içinde küçük kırmızı baloncuklar . "Vay, vay... Korkarım Kontrolör bundan hoşlanmayacak. Hem de hiç."

"Vergiden kaçmıyorduk," dedi Shad, sesi tamamen samimi geliyordu. "İniş platformumuzun sonundaki nakliye asansörü arızalı. Biz de o yoldan aşağı inmek için merkeze doğru gidiyorduk."

"Şimdi bu aşağı ineceksin," dedi blob-varlık.

Birdenbire mavi, blobby gövdesinin parçaları koptu ve iki büyük mavi baloncuk onlara doğru süzüldü.

Soğuk, yapışkan baloncuk onu sararken Harper'ın nefesi kesildi. Kaçmak istedi ama nereye? Blob-adam (bir tür gümrük ajanı mıydı?) merkezin orta kısmına giden yolu kapatıyordu. Ve kesinlikle bu lanet kaygan metal tel üzerinde koşmak istemiyordu. Hele ki birkaç dakika önce neredeyse ölümüne düştükten sonra.

"Shad?" diye sordu sıkıca, baloncuk onu çevrelemeyi bitirdiğinde ve kendini yerden kaldırılmış hissettiğinde, ayakları birkaç dakika içinde ikinci kez konuşmanın katı yüzeyini terk etti.

"Sorun yok," diye homurdandı. "Sadece naklediliyoruz, hepsi bu." "*Hepsi bu kadar mı?*" Harper etrafını saran mavi baloncukla birlikte haykırdı bir tarafa doğru süzüldü ve sonra uzun tellerin arasında yavaşça sürüklenmeye başladı
iniş tekerleğinden aşağıya, aşağıdaki renkli boşluğa düştü.

"Sadece mücadele etme. Dibe ulaştığımızda durumla ben ilgileneceğim," dediğini duydu ve sonra baloncukları birbirinden ayrıldı ve tamamen yalnız kaldı.

Baloncuğun kenarları görülebilecek kadar inceydi ama Harper öyle olmamasını diledi. Sadece baloncuk tarafından desteklenerek aşağı doğru süzülme hissinden hoşlanmamıştı. Ağır çekimde düşmek gibiydi. Ayrıca, ya patlarsa? Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Bakmamaya çalışarak gözlerini sıkıca kapattı.

Belki de bunların hepsi bir rüyadır. Belki de sahile geri döndüm ve sadece bir dakikalığına uyuyakalmışım. Birazdan uyanacağım ve eteğimdeki kumları silkeleyip arabama geri döneceğim. Yarın işe dönmem gerekiyor. Stevens hesabı kendi kendine düzelmeyecek.

Ama içten içe bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Çok gerçektir, çok canlıydı. Daha önce ne zaman bu kadar çılgın bir rüya görmüştü? Peki ya Shad? En çılgın hayallerinde bile büyük Kindred'i . Birlikte bir balonun içinde olmayı diledi. Kendisine dokunmasını istemese de, bu korkutucu deneyim boyunca en azından kolunu tutmasına izin vereceğinden emindi.

Bu son düşünce Harper'ı kendine kızdırdı.

Sıkıntı içindeki bir genç kız gibi davranmayı bırak, diye kendi kendine kızgınlıkla öğüt verdi.

Sen bir yetişkinsin, kendi başının çaresine bakabilirsin. Öyleyse öyle davran.

Kendini tekrar gözlerini açmaya ve aşağı doğru hafifçe süzülen balonun şeffaf mavi tarafına bakmaya zorladı. Hepsi aşağı yukarı aynı yönde hareket eden büyük bir insan kalabalığının üzerinden geçiyorlardı

-Belki de uzay limanı çıkışı? Ama "insanlar" kesinlikle göreceli bir terimdi.

Çok sayıda insansı vardı - kendisinden ve Shad'dan pek de farklı görünmeyen insanlar. Ama başkaları da vardı - başka yaratıklar? Varlıklar mı? Harper onlara ne diyeceğinden emin değildi. Belki uzaylılar. Her neyse, her şekil, boyut ve renkteydiler. Yürüyen devasa ağaçlara benzeyen birkaç tane gördü; uzun, ağır adımlarla ilerlerken dalları sallanıyordu. Bir insanın saçında yaşayan bitler gibi daldan dala koşuşturan ve gevezelik eden, maymunla rakun arası bir şeye benzeyen minik pembe yaratıklar vardı.

İlk başta ağaç insanların sorumlu olduğunu düşündü, ama sonra tüm pembe maymun-yaratıkların belirli bir dalda zıpladığını ve konuştuklarını gördü

hep birlikte. Düşünceli bir şekilde, üzerinde bulundukları ağaç yaratığı o yöne döndü. Bu, Harper'ın durumu yeniden değerlendirmesine neden oldu.

Yani sürücü koltuğunda maymunlar var. İlginç.

Ancak görülecek çok daha fazla ilgi çekici şey vardı.

Sarımsı çamurdan yapılmış gibi görünen insanlar da vardı. Yürürken arkalarında kirli bir iz bırakıyorlardı ama beş bacaklı ve geniş ağızlı küçük yaratıklar, uzun ince kıllarla dolu, topuklarını takip ediyor, koşuştururken her son kir kırıntısını ve çamur lekesini emiyorlardı.

Vay canına, elektrik süpürgesi köpekler, diye düşündü Harper. Vakumlu köpekler. Tuhaf.

Garip kalabalığın arasına dağılmış daha fazla bulutsu varlık vardı. Güvenlik görevlileri miydi? Gümrük ajanları mı? Harper hâlâ tam olarak ne olduklarından emin değildi ama bir oraya bir buraya sürükleniyorlar, ara sıra insanları seçip onları kabarcıklandırıyorlardı, tıpkı kendisinin ve Shad'ın kabarcıklandırıldığı gibi. Baloncuklar, görünüşe göre onları yakalayanla aynı koyu mavi renkte olan blobbyler tarafından yönlendirilerek uzaklaştı.

Harper baloncuğu durdurup garip insanlara ve yaratıklara bakmak istedi -bir erkek vücuduna ve muhteşem ay ışığı renginde bir tek boynuzlu at kafasına sahip birini gördüğüne yemin edebilirdi- ama baloncuğu onu kaynayan kalabalıktan ayıran ve görüşünü kesen yüksek bir duvarın üzerinden tekrar yukarı sürüklendi.

Artık karanlıktaydı ve bu da onu tedirgin ediyordu. Karanlık sadece ara sıra spot ışıkları gibi ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu ama Harper bunların neye sabitlendiğini seçemiyordu. Göz ucuyla ışıklardan birinin mavi bir şeklin üzerinde titreştiğini gördü; Shad'ın balonu da kendininkiyle birlikte hareket ediyordu. İyi, en azından her nereye gidiyorsa oraya yalnız gitmiyordu. Ama bu tuhaf balon yolculuğu ne zaman ve nerede sona erecekti?

Sorusu, etrafındaki baloncuk aniden patlayıp onu camdan yapılmış gibi hissettiren sert, kaygan bir zemine döktüğünde cevaplandı.

"Oof!" Yan tarafına, Shad'ın Kovan izleyicisini kesip çıkardığı ve sonrasında onu yaladığı omzunun üzerine düştü. Neredeyse iyileşmişti - belki de tükürüğündeki bir madde sayesinde? Kindred'lar böyle iyileşebilir miydi? Ama şimdi tekrar açıldı ve Harper, Shad'ın ona giymesi için verdiği siyah tişört ve ağır deri ceketin altından koluna doğru akan ılık kan damlasını hissetti.

Harika, tam da ihtiyacım olan şey. ben? Ve Shad nerede?

"Harper?" Karanlığın içinden gelen derin sesi hoş bir sedaydı.

"İşte!" El yordamıyla onu aradı ve kaslı kolunu elinin altında buldu.

"Benimle kal ve kımıldama." Adam onu tekrar bileğinden yakaladı ama Harper kurtuldu.

"Kes şunu! En azından bu sefer elimi tutamaz mısın? Ben bileğimden ya da kolumdan tutup sürükleyebileceğin yaramaz bir çocuk değilim," diye haykırdı.

"Peki." Shad onun elini avucunun içine aldı ama parmaklarını birbirine dolamadı, sadece daha büyük olan avucunun içinde onun avucunu sıkıca kavradı. Harper onun elini olabilecek en kişiliksiz şekilde tutuyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı - sanki ona dokunmaya bile tahammül edemiyordu. Onun nesi vardı ki? Neden ondan bu kadar hoşlanmıyordu? Ve onun bu tavrı, sürekli gördüğü ve tamamen farklı olduğu garip görüntülerle nasıl örtüşüyordu?

Sorularına cevap verecek zaman yoktu çünkü onları ilk etapta yakalayan yüzen mavi leke aniden ortaya çıktı ve yukarıdan bir spot ışığı üzerine tutuldu.

"Pekâlâ, Verlex dokuz-on yedi numara," diye seslendi derin ve çamurlu bir ses karanlığın içinden. "Bugün bana ne getirdin? İyi bir şey olsa iyi olur."

"Zevk/acı vergisinden kaçmaya çalışan kaçaklar, ah Kontrolör," diye mırıldandı blob ve Harper sesinin sütun içine pipetle baloncuk üfleyen birinin sesine benzediğini düşündü.

"Vay, vay... Bakalım neyimiz varmış."

Birdenbire parlak beyaz bir spot ışığı Harper ve Shad'ın üzerine tutularak onları kör etti. En azından Harper kör olduğunu *hissetti*. Nefes nefese kaldı ve loş ışığa neredeyse alışmış olan gözlerini gölgeleyerek acı veren parlaklığa karşı irkildi.

"Vay, vay... ilginç. Çok ilginç," diye mırıldandı kalın, çamurlu ses. "Bir Kindred ve kökeni belirsiz bir dişi."

"Zevkinize uygun olacağını düşünmüştüm, Kontrolörüm," diye mırıldandı. "Ve böylece vergiyi ödemelisiniz."

"Gerçekten de öyleler. Kindred, senin türünün çoğunun öldüğünü sanıyordum," dedi ses.

"Bazılarımız hâlâ yaşıyor," diye homurdandı Shad. Harper'ın yarı önünde durmuş, bir yandan onu korurken bir yandan da elini sıkıca kendi elinin içinde tutuyordu.

"Ve bu dişi... oldukça güzel. Çok... egzotik," diye devam etti kalın ses. "Nerelisin canım?" diye sordu Harper'a.

Harper başka ne söyleyeceğini bilemeden, "Dünya adında bir gezegen," diye cevap verdi. "Muhtemelen adını hiç duymamışsınızdır."

"Hayır, ama sizin gibi güzellikler üretiyorsa bu konuda daha fazla bilgi edinmem gerekebilir," dedi Kontrolörün sesi. "Peki vergiyi hanginiz ödeyecek?"

"Şey, hiç param yok," diye başladı Harper. "Ama-"

"Ah, istediğim şey kredi değil," diye araya girdi Kontrolör'ün sesi. "Hayır, benim istediğim seni *tatmak*, acını ya da zevkini *tatmak*. Senin durumunda, hayatım, seni temin ederim ki bu zevk olacaktır."

Sonra karanlığın içinden bir şey çıktı. Uzun, yapışkan ve korkunç derecede çevik bir şey. Harper eğilip kaçamadan, yüzünün yan tarafına doğru kaydı ve karanlığın içinde kaybolmadan önce yanağında hafif bir sümük tabakası bıraktı.

"Ah!" diye soludu ve refleks olarak yanağını ovuşturdu. Az önce büyük, kıllı bir örümcek etinin üzerinde yürümüş olsaydı hissedeceği gibi hissetti. *İğrenç!*

"Lezzetli," diye mırıldandı Kontrolör. "Seni daha *derinden* tatmak için sabırsızlanıyorum canım."

"Bunu bir daha yaparsan ölürsün." Shad onu arkasından itti ve bacaklarını gererek ayakta durdu, karanlığa baktı. "Harper benim, kimsenin onu taciz etmesine izin vermeyeceğim."

"Eğer dişini tatma zevkini bana çok görüyorsan, korkarım ki onun yerine seni tatmak zorundayım, Kindred." Denetçi'nin çamurlu sesi sertleşmişti. "Ve söz veriyorum bundan zevk almayacaksın."

"Göster kendini!" Shad talep etti. "Bir korkak gibi karanlığın içinde gizlenirken tehditler savuruyorsun!"

Karanlıktan öfkeli bir tıslama sesi geldi ve aniden tüm ışıklar aynı anda yandı.

Harper nefes nefese kaldı ve gözlerini kırıştırdı. Etrafına baktığında, katedral yüksekliğinde tavanları olan büyük, kare bir odada olduğunu gördü. O ve Shad, etraflarında bir tür kare hendek oluşturan derin kanallarla çevrili, yaklaşık on metreye on metre boyutlarında parlak siyah bir zemin üzerinde duruyorlardı. Bu kanalların içinden, dört bir yandan akan bir şey vardı

parıldayan ve titreşen parlak yeşil. Harper'a canlı bir jöle gibi göründü.

Ama jöle hendeği sadece bir anlığına dikkatini çekti. Önlerinde, en yakın kanalın karşısında, tamamen kahverengimsi siyah balçıktan yapılmış gibi görünen dağ gibi bir yaratık duruyordu. Yumuşak top kadar büyük sarı gözleri vardı ve bir tür kanepede uzanmış yatarken, onları oraya getiren mavi blobby gümrük memuru yakınlarda yüzüyordu.

Bu Kontrolör olmalı.

Harper izlerken, esneyen, dişsiz bir ağız açtı ve körlemesine av arayan bir yılan ya da solucan gibi siyah ve sümüksü bir şey kıpırdandı. Bu şey küt bir noktaya geldi ve Kontrolör'ün dudaksız ağzından kolayca dokuz metre uzanırken parlak siyah fayansların üzerine sümük damlattı.

Bu dil, bana dokunan bu! Beni sümüklendiren şey!

Neredeyse midesini bulandıracak kadar derin bir tiksinti midesini yumruk haline getirdi.

Harper bir an için gerçekten hasta olabileceğini düşündü.

"Ah," diye tekrar soludu, eli Shad'ın elinin içinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ne oldu?"

"Kontrolör en yüce varlıktır - uzay limanından Juno'nun geri kalanına açılan geçidin bekçisidir," diye mırıldandı mavi damla. "Şehre girmek ve gezegenimizin sunduğu pek çok lezzetten faydalanmak istiyorsanız, onun vergisini ödemelisiniz."

"Dokuz-yedi numaralı Verlex doğruyu söylüyor," diye hırladı Kontrolör kalın, çamurlu sesiyle. "Ve benim vergim *şimdi* ödenmeli!"

Harper aniden arkasında bir şey hissetti. çevirdiğinde, ayaklarının altındaki parlak siyah fayanslarla aynı renk ve kıvamda olan kalın bir direğin arkasından yükseldiğini gördü. O daha haykıramadan,

Tepesi başının üstündeki tonozlu tavana ulaşmıştı ve direğin yanlarından küçük, parlak siyah dallar çıkmaya başladı. Bunlar bileklerinin ve ayak bileklerinin etrafında sarmaşıklar gibi kıvrıldı. Elleri Shad'ın tutuşundan koptu ve kolları başının üzerinde kırılmaz bir şekilde sabitlendi. Aynı anda bacakları birbirinden ayrıldı ve daha fazla parlak siyah sarmaşık elbisesini kaldırmaya başladı.

Elbisesi ve giydiği tişört çenesine kadar çekilip, çıplak ve çırpınır bir halde arkasındaki soğuk siyah direğe tutturulduğunda nefesi kesildi. Kalçaları genişçe açılmıştı ve üzerinde sütyen ya da külot olmadığı için her şey tamamen ortadaydı.

"Şimdi, canım," diye mırıldandı Kontrolör balçık kokulu sesiyle. "Sadece birkaç dakikalığına tadıma boyun eğ ve ikiniz gidip şehri keşfedebilirsiniz. Sizi temin ederim ki, dilimle alt dudaklarınızı ayırıp iinize girdiğimde size sadece zevk vereceğim."

"Cehenneme kadar yolun var!" Harper bağırdı, korku ve öfke sesine güç katıyordu. "Benden uzak dur, seni piç! Senin hiçbir parçanı *yakınımda* istemiyorum!"

İtirazları hiçbir işe yaramadı. Kontrolcü ona sadece geniş, esneyen bir sırtış attı ve korkunç derecede uzun, yapışkan dili tekrar ağzından dışarı kayd. Siyah ve tarif edilemez bir sızıntıyla damlayan dil, doğrudan ona yöneldi.

"Hayır!" Shad bunca zamandır onu kurtarmaya çalışıyordu. Ama kasları şişmesine rağmen onu direğe bağlayan parlak siyah sarmaşıklardan hiçbirini koparamamıştı. Harper'a bir tür katı, canlı metal gibi gelmişti.

Bacağında yapışkan bir şey hissetti ve nefessiz kalarak çığlık attı. Aşağı baktığında, Kontrolör'ün dilinin kör, damlayan ucunun uyluğunun iç kısmına doğru kaydığını gördü.

"Yedi Cehennem!" Shad homurdandı. Onu serbest bırakma arayışından vazgeçti ve onun yerine damlayan dili yakalamak için uzandı, şüphesiz onu ondan uzaklaştırmak istiyordu.

Ancak parmakları temas ettiği anda cızırtılı bir ses duydu ve bağırarak geri çekildi. Elinde, sümüksü şeye dokunduğu yerde kızgın bir ütü tarafından yapılmış gibi görünen kırmızı izler vardı.

"Gördünüz mü?" Kontrolör'ün sesi kendini beğenmiş gibiydi ama dili ağzından dışarı sarkmışken kendini beğenmiş bir pislik gibi konuşmak bir yana, nasıl konuşabildiği bile Harper'ı aşıyordu. "Benim tadım-dokunuşum layık gördüklerime zevk verir... hak edenlere de acı. Şimdi geri çekil Kindred ve dışından zevk almama izin ver. Birazdan her şey bitecek - verginiz ödenecek ve gidebilirsiniz."

Harper tiksintiyle hasta hissetti. Bu onun kaderi miydi? Siyah metal direğe bağlanmış, kartal gibi açılmış ve çaresiz bir haldeyken bu sümüklü piç tarafından dille tecavüze uğramak mı?

"Hayır!" diye bağırdı. "*Hayır!*"

"Merak etme tatlım." Shad onunla yüzleşti ve kendini ona doğru bastırdı, geniş göğsü çıplak göğüslerini ezerken kollarını kızın bağlı olduğu direğin etrafına sardı. Deri kaplı bir dizi kalçalarının arasına girerek açık amına sertçe bastırdı ve sümüksü dilin açıkta kalan seksini yalamasını engelledi.

"Ah!" Harper beklenmedik temas karşısında nefesini tuttu. Rahatsız ediciydi ama Kontrolörün yağlı dilinin içine girmesine izin vermekten bin kat daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Kıpırdama," diye homurdandı Shad, kıza bakarken opalesan gözleri yanıyordu. "Seni tatmasına izin vermeyeceğim, yemin ederim Harper. Güven bana."

"Ben... Ben sadece..." Titredi ve kalçalarını oynattı ama bu, adamın dizinin klitorisine yaptığı baskıyı artırdı ve tüm vücuduna istenmeyen bir zevk şimşegi fırlattı.

"Kıpırdama," diye tekrarladı ve yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi vardı.

Öfkeli bir tıslama duyuldu ve Harper büyük Kindred'ın geniş omzunun üzerinden bakarak Kontrolör'ün eskiden sarı olan kocaman gözlerinin şimdi öfkeli bir kırmızımsı-turuncu renkte gördü.

"Buna pişman olacaksın Kindred," diye ilan etti. "İçinizden biri vergiyi ödemeli ve eğer bu kişi siz olursanız, yemin ederim ki bu zevk değil acı vergisi olacak."

"Elinden geleni ardına koyma," diye hırladı Shad omzunun üzerinden.

"Senden korkmuyorum." "Korkmalısın!"

Dil aniden fırladı ve büyük Kindred'ın geniş sırtına bir kırbaç gibi indi.

Shad homurdandı ve kaskatı kesildi; Harper dilin omuzlarına çarptığı yerden bir tutam dumanın yükseldiğini gördü. Dil tekrar saldırdı... ve sonra tekrar... Shad'ın siyah tişörtü araya girmişti ama bunun bir önemi yok gibiydi. Kontrolör'ün dilinin asidik sümüğü kumaşın içinden geçerek alttaki savunmasız ete ulaşıyor, her darbede sarsılmasına neden oluyordu ama Shad yerinden hiç ayrılmadı.

"Shad!" Harper ne olduğunu anladığında haykırdı. "Oh, hayır-oh *hayır, hayır, hayır!*"

"Ben... iyiyim." Shad kelimeleri zorla çıkarıyor gibiydi. Çenesi sıkılıydı ve gözleri acıyla kısılmıştı ama alnında boncuk boncuk terler belirmesine rağmen dayağı metanetle karşıladı.

Harper *bunu benim için yaptığını* fark etti. *Bu sümüklü piçin her yerimi yalamasına izin vermek zorunda kalmayayım diye acımı alıyor.*

Aynı anda hem minnettar hem de dehşete düşmüştü. Adamın sırtına bakıp hasarın ne olduğunu görebilecek kadar uzun değildi ama yükselen dumanlardan ve yanık et kokusundan, hasarın büyük olacağını hissediyordu.

"Shad," diye fısıldadı. "Shad, lütfen... Ben... benim için böyle incinmeni istemiyorum."

"İyiyim," diye mırıldandı. "İyiyim dedim. Bir dakika içinde..."

Harper öyle umuyordu. Adam ne kadar iri ve güçlü olursa olsun, buna ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Bir an için gözleri yuvalarından fırladı ve sonra kendini silkeleyerek bilincini geri kazanmak ve yerinde kalmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. Tanrım, bu korkunçtu!

"Kes şunu!" diye bağırdı büyük Kindred'ın omzunun üzerinden. "Kes şunu, seni sümüklü piç; verginin *ölüm* değil, acı olduğunu söylemiştin. Böyle devam edersen onu öldüreceksin. *Dur!*"

Ağladığını fark etti ama ne zaman başladığını bilmiyordu. Durum nasıl bu kadar çabuk bu kadar vahim bir hal almıştı? Bu da geçmişin değiştirilmeyi reddetmesinin bir başka belirtisi miydi? İkisinden biri ölürse zaman döngüsü sıfırlanırdı, en azından Shad'a göre. Bu şimdi gerçekleşmek üzere miydi? Ama bu onların son şansıydı, öyle demişti. Tarihi şimdi ve burada değiştirme çabalarının sonu bu mu ?

Ama sonunda Kontrolör onun gerçek dil darbelerinden bıkmış gibi görünüyordu. Bir çırpıda uzun, yapışkan dilini ağzına geri soktu ve dayak sona erdi.

Shad rahatlamış bir şekilde inledi ve ona doğru sarktı.

Harper onun "Tanrılar," diye mırıldandığını duydu.

"Tanrılar."

"Verginiz ödendi." Kontrolör bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama en azından Harper'ın kollarını ve bacaklarını bağlayan canlı metal sarmaşıklar gevşemişti.

onu kavradılar. Dizlerinin üzerine çökmüş Shad'ı yakalaması için onu tam zamanında bıraktılar.

Adam onun kaldıramayacağı kadar ağırdı. Çabucak onu yere indirdi, elbisesini aşağı çekti ve sırtını incelemek için eğildi. Gördüğü şey, küfretmemek ya da ağlamamak için dudağını ısırmasına neden oldu.

Siyah tişörtü lime lime olmuş, kızgın bir demirle dağlanmış gibi neredeyse tamamen yanmıştı. Shad'ın sırt derisi, kızgın bir kırbaç tarafından yapılmış gibi görünen, çaprazlama yanıklar ve yaralarla doluydu. Kan yoktu ama etinin neredeyse kemiğe kadar yandığı yerler vardı; yaralar korkunç ısı yüzünden dağlanmıştı.

Harper ona acıma ve dehşet içinde baktı. Neden onun için buna katlanıyordu ki? Hem de ondan *hoşlanmadığı* halde? Eğer Kontrolör *onu* Shad yerine yalasaydı, bu iğrenç olurdu ve kendini tecavüze uğramış hissedirdi ama bu deneyimden üçüncü derece yanıklarla yarı ölü olarak çıkmazdı.

Bunu benim için yapmasına izin vermemeliydim, diye düşündü, vicdan azabıyla doluydu.

Kendini bu şekilde feda etmesine izin vermemeliydim.

Suçluluk ve öfke içini doldurdu ve büyük Kindred'a böylesine acı çektiren şeytani varlığa ters ters baktı.

"Hey, pislik herif!" diye bağırdı, hâlâ kanepesinde uzanmış, kendini beğenmiş görünen Kontrolöre. "Bunu öylece yapamazsın - insanları ömür boyu böyle yaralayamazsın! Lanet olası verginiz için ona kalıcı olarak zarar verme hakkını size kim veriyor?"

Gerçekten kızgındı - genellikle F-bombasını düşürmemeye çalışırdı. Annesi bundan nefret ederdi. Ama sinirlendiğinde ağzından kaçırıyordu ve şu anda Harper eline fırsat geçse o iğrenç piçi kendi iğrenç diliyle boğacakmış gibi hissediyordu.

"Kalıcı hasardan kim bahsetti? Ben sadece onun acısını tattım." Kontrolör yağlı siyah dilini çıkardı ve sanki Shad'ın acısının son soluk izlerini yakalamak istercesine dudaksız ağzını yaladı.

"Şuna bakın!" Harper haykırdı. "Soğuktan bayılmış! Sırtının her yerinde üçüncü derece yanıklar oluşturdun, seni koca sümüklü pislik!"

Kontrolör sıkılmış görünüyordu. "Etrafınızdaki kanallarda bulunan iyileştirici *t'xl* jeli her türlü hasarı giderecektir. İsterseniz kullanın ama acele edin, vergiyi ödemek için bekleyen başkaları da var."

"*Hangi* jeli iyileştiriyorsun?" Harper talep etti.

"İşte." Kontrolör'ün Verlex dokuz-yedi numara olarak adlandırdığı mavi damla Gümrük Ajanı, kırbaçlama sırasında sessizce bir tarafa süzülmüştü. Şimdi onun yanından uçarak geçti ve etraflarını çevreleyen kare şeklindeki hendekte akan parlak yeşil jöle görünümlü şeyin üzerinde asılı kaldı.

Harper, Shad'ın hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra hendeğin kenarına gitti.

"O şeyi sırtına koymamı ister misin?" diye sordu, kalın, seğiren jele bakarak.

"Eğer iyileşmesini istiyorsan." Eğer bloblar omuz silkebilseydi, bu omuz silkti, ama bu daha çok mavi, blob bedeninden geçen bir dalgalanmaydı. Belli ki Shad'ın iyileşip iyileşmemesi onun için önemli değildi.

Tabii ki umurunda değil. O bir gümrük memuru ya da gardiyan değil, sadece dışarı çıkıp Denetçinin hoşuna gideceğini düşündüğü insanları bulup vergisini ödeten bir pezevenk.

Bu Harper için çok önemliydi. Shad en başta onun yüzünden bu kadar korkunç bir şekilde yaralanmıştı. Hâlâ giymekte olduğu çok büyük deri ceketin kolunu dikkatlice geriye çekti ve elini parlak yeşil jele daldırdı.

Bu his hiç de beklediği gibi değildi. Yeşil jöle, Kontrolör'ün dili gibi yapışkan ve ıslak olmak yerine, avucunun içinde toz halinde kuru hissediliyordu. Damlama veya düşme olmadan temiz bir şekilde çıktı ve dikkatlice Shad'ın yerde yüzüstü yattığı yere taşıdı.

"Sadece... sırtına mı koyayım?" diye sordu, Kontrolör yerine mavi blobla konuşarak. O sadist pisliğe söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Evet," dedi on dokuz-on yedi numaralı Verlex bir kez daha omuz silkerek.

"Acıyacak mı? mı?" Harper endişeyle sordu. Bunu yapmak istemiyordu. Shad'a büyük Kindred'ın çektiği korkunç acının üzerine daha da fazla acı verdi. zaten yaşadım.

"Fark etmez... eğer fark ederse." Derin, boğuk ses onu şaşırttı. Yere baktı ve adamın bilincinin yerinde olduğunu, çenesinin acıyla gıcırdadığını gördü.

"Shad?" diye sordu kararsızca.

"Sadece tak," diye talimat verdi. "Acıtmaz... zaten daha kötü."

Harper önce bir parmağını jele daldırıp biraz denemek istedi ama denediğinde bunun imkânsız olduğunu gördü. Elindeki parlak yeşil küre bir arada kalmaya kararlı görünüyordu.

İç çekerek, Shad'ın istediği gibi onu giymekten başka yapabileceği bir şey olmadığına karar verdi. Acısına acıyarak elini indirdi ve içindekileri yavaşça Shad'ın geniş sırtının ortasına bıraktı.

Parmaklarının ucuyla hafifçe sırtına yaymaya hazırdı ama buna gerek kalmadı. Yeşil jel bir anda Shad'ın yaralı ve kömürleşmiş etine kendi iradesiyle yayılmaya başladı ve yaralanmış ya da yanmış her bölgeyi kapladı.

Görünmez bir bıçak tarafından yayılan parlak yeşil jöleye benziyor, diye düşündü Harper yarı histerik *bir şekilde*. Bu düşünce gülmek istemesine neden oldu ama ağzını açtığında onun yerine bir hıçkırık çıktı. Dudaklarını sıkıca kapadı, bu sesin bir daha kendisinden çıkmasını istemiyordu.

Shad kısık bir inilti çıkardı ama ona endişeyle baktığında bunun daha fazla acı değil, rahatlama iniltisi olduğunu gördü. Şaşırtıcı bir şekilde, yeşil jel onu anında iyileştiriyor gibi görünüyordu. Sırtındaki kömürleşmiş, yanmış çizgiler, yılların izi gibi görünen birkaç beyaz çizgi dışında et pürüzsüz olana kadar birbirine örülmeye başladı.

Sonunda yeşil jel işini bitirdi. Sonra, yayıldığı kadar kolay bir şekilde kendini bir top haline getirdi ve Shad'ın geniş sırtından yuvarlandı. Zeminin siyah, parlak yüzeyinde yuvarlanıp onları çevreleyen hendeğe geri düşmesini Harper şaşkınlıkla izledi. Anlaşılan işinin bittiğini düşünüyordu ve Shad'ın artık iyileşmiş olan sırtına bakınca haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ahh..." Büyük Kindred ayağa kalktı ve omuzlarını deneysel bir şekilde esnetti. "Daha iyi misin?" Harper endişeyle sordu. "Kesinlikle daha iyi *görünüyor*. Yine de Korkarım ki yara izleriniz olacak."

"Daha iyi hissettiriyor. Yara izleri de umurumda değil." Başını salladı ve ayağa kalktı. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Ne? Öylece mi?" Harper hâlâ öfkeliydi ve intikam için yanıp tutuşuyordu. Yeşil hendekten atlamaya ve Kontrolör'ün taşaklarını tekmelemeye hazırdı - tabii o balçığın altında onları bulabilirse.

Shad onun duygularını anlıyor gibiydi çünkü başını salladı. "Yapabileceğimiz bir şey yok - vergiyi ödemek zorundaydık," dedi kısaca. "Eğer sen intikam almaya çalışırsa, daha kötü bir şey yapacaktır."

Harper az önce tanık olduğu dayaktan, kesik kesik yanmaktan daha kötü bir şey hayal bile edemiyordu ama sonunda isteksizce başını salladı.

"Pekâlâ. Buradan nasıl çıkacağız?"

"Bu şekilde. Vergisini ödeyen herkese uzay limanından ücretsiz geçiş hakkı verilecektir." Dokuz-on yedi numaralı Verlex onlara doğru süzüldü ve bir kez daha şeffaf mavi baloncuklarla sarıldılar.

İşte yine başlıyoruz, diye düşündü Harper. Bir sonraki sonlarının ne olacağını merak ediyor ve az önce yaşadıkları kadar korkunç olmamasını umuyordu. Gerçi *o* sadece izlemek zorunda kalmıştı ama acıyı asıl çeken Shad'dı.

Bunu neden yapmıştı? Ondan bu kadar hoşlanmadığı, ona sadece kesinlikle gerekli olduğunda dokunduğu ve ona söyleyecek neredeyse hiçbir şeyi yokmuş gibi görüldüğü halde neden onun acısını çekmişti? Kontrolör'ün onu yalamasına izin vermek zaman döngüsünü sıfırlamazdı, dolayısıyla görevlerini etkilemezdi. Öyleyse neden zahmet etsin ki?

Harper'ın hâlâ bir cevabı yoktu ve büyük Kindred'ın ağzı ne kadar kapalı olduğu düşünülürse, cevapları alıp alamayacağını da bilmiyordu.

Beşinci Bölüm

Baloncuklar bu kez daha nazikçe patladı ve onları uzay limanının ağzında, Juno'nun başkenti Twilah'ın devasa kemerli kapısının hemen yanında nazikçe ayaklarının üzerine bıraktı. Shad etrafına bakınırken rahat bir nefes aldı. Evet, burası tıpkı babasının anılarında gördüğü gibiydi.

Shad'ın İkiz Akraba babaları Deep ve Lock, zihinlerini astral düzleme yansıtabilen ve bedenlen seyahat ettiklerinden çok daha fazla yere ruhen seyahat edebilen bulucu/arayıcılardı. Öldüklerinde anıları Shad'a geçmişti çünkü Shad kardeşlerinin ilk doğanıydı.

Doğum kanalından Savaş'tan sadece birkaç dakika önce çıkmıştı ve onu hızla Barış takip etti. Ancak zamanlama, Ana Gemi patladığında, kendi gözleriyle hiç görmediği yabancı, uzak gezegenlere ve yerlere dair binlerce anı, hatıra ve imgeyle dolup taşmasına yetmişti. Bunların hepsini sindirmesi aylar sürmüştü ve o sırada üç ebeveynini de kaybettiği için derin bir yas tutuyor olması bu süreci daha da karmaşık hale getirmişti.

Shad şimdi bu anılardan yararlanıyor, şehrin kalabalık girişinde etrafına bakınırken kendini yönlendirmek için onları kullanıyordu.

"Shad? Neredeyiz biz? Şimdi nereye gidiyoruz?" Harper sordu. Görünüşe göre onun konuşmasını beklemekten yorulmuştu.

Ona baktı, yanaklarındaki gözyaşlarını hatırlayınca yüreği kabardı; onun için döktüğü gözyaşlarını. Onun onurunu korumak onun için dünyadaki en doğal şeydi - tıpkı herhangi bir Akraba için olduğu gibi.

Sevdiği kadın. Ama Harper bunu çok ciddiye almış, kendisi için ağlayamadığı bir şekilde onun için ağlamıştı.

Küçüklüğünden beri rüyalarında gördüğü yeşim yeşili gözlerinde şimdi bir belirsizlik vardı. Tanrım, onu kollarına alıp güvenini tazelemeyi ne kadar da isterdi; keşke onun güzel yüzündeki hüznü ve şüpheyi öpüp yok edebilseydi ve ona gerçekten neler hissettiğini söyleyebilseydi.

Ama o da bu yoldan geçmiş ve sonunda acı ve kayıp yaşamıştı. Bu kez döngünün sonuna ulaşmayı başarsalar bile, yine de onu kaybedeceğini kendine hatırlattı. Geçmiş değişecek ve onu değiştirmek için izledikleri yol varoluştan silinecekti -kendisi hariç herkesin zihninden tamamen silinecekti. Döngüleyiciye sahipti, bu da neler olduğunu sadece onun bileceği anlamına geliyordu. Harper için o sadece başka bir Kindred olacaktı... başka bir yabancı...

Hayır, bu sefer karışmamak daha iyiydi. İşleri mümkün olduğunca kişiselleştirmemek daha iyiydi. Harper'ı tüm varlığıyla umutsuz ve çaresizce seviyor olabilirdi... ama bu Harper'ın bunu bilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Hırsızlar Pazarı'na gitmemiz gerekiyor," dedi ona kısaca. "Bunu yapmak için bizi götürecek bir V-helikopter kiralamamız gerekecek."

"Bir V-helikopter mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Bunun araç kısıtlaması olan bir gezegen olduğunu sanıyordum."

"Benim gemim gibi büyük araçlar için öyle. "Bir V-helikopter küçük ve manevra kabiliyeti yüksektir; Dünya'daki bir motosiklete benzer, sadece uçabilir."

"Uçan bir motosiklet mi?" Harper'ın sesi kuşkulu geliyordu. "Bu kulağa pek güvenli gelmiyor. Geçmişin değişime direndiği için sürekli bizi öldürmeye çalıştığını söylediğini sanıyordum."

"Öyle ama artık yeni bir yoldayız," dedi Shad ona. "Buraya daha önce hiç gelmedik. Ve ayrıca son sıfırlama sırasında - ben buna böyle diyorum

döngü kendini yeniden başlatırken..." Boğazını temizledi. "Son sıfırlama sırasında Tanrıça bana daha fazla güvenmemi söyledi. Bu... *O'ha*'da DNA'nı değiştirmeyi bir kez daha denemek yerine seni buraya getirmeyi seçmemin nedenlerinden biri."

"Tanrıça mı? Kindred Tanrıçası'nı mı kastediyorsun?" Harper kaşlarını çatı. "O seninle konuşuyor mu?"

"Çocukluğumdan beri," dedi Shad ona açıkça. "Ben daha altı yaşına bile gelmeden bana senin resmini gösterdi." Onun gözlerinin içine baktı. "Seni kurtarmanın ve korumanın benim görevim olduğunu yıllardır biliyordum Harper. Neredeyse tüm hayatım boyunca."

"I..." Harper ne diyeceğini bilemez bir halde başını salladı.

Shad bu tepkiye alışkındı; ona başka yollarda da çocukluğundan beri misyonu olduğunu söylemişti. Bu bilgiyi sindirmesi her zaman biraz zaman alırdı.

"Ayrıca," dedi elindeki konuya geri dönmeye çalışarak. "Ya V-helikoptere bineceksiniz ya da yürüyeceksiniz. Hırsızlar Pazarı yaklaşık...oh..." Kafasındaki anılara danıştı. "Yirmi *prileck* bu tarafta." Eliyle işaret etti. "Bu yaklaşık otuz mil ya da kırk sekiz kilometre eder, hangi Dünya ölçüsünü tercih ettiğinize bağlı."

"Oh..." Harper'ın yüzü düştü. "Tamam. Bana verdiğin bu ayakkabılar rahat ama *o kadar da* rahat değiller."

". , bir helikopter çağıracağım. Sadece bir şey..."

Harper bir kaşını kaldırdı. "Uçan bir motosiklete binmenin dışında mı demek istiyorsun? Elbette, bir şey daha var mı?"

"Bu helikopterleri kullanan Junianlar son derece hassas ve kolay kırılıyorlar. Bu yüzden ne söylediğinize dikkat edin," dedi Shad ona.

Omuz silkti. "Peki, bir şey söylemeyeceğim."

Bu muhtemelen en iyisi olacaktı çünkü babalarının anılarına göre bu insanları gücendirmek gülünç derecede kolaydı.

Shad başını salladı ve arkasını dönmeye başladı ama Shad onun kolunu tuttu. "Evet?" Geri döndü.

"Senin... gömleğin," dedi tereddütle. "Hemen hemen mahvoldu. Ceketini geri almalısın, burası yeterince sıcak, ona ihtiyacım yok."

Shad onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kontrolör'ün kırbaç gibi yanan dili tişörtünün arka kısmını neredeyse tamamen yakmıştı. Geriye sadece kurdeleler ve paçavralar kalmıştı.

"Tamam." Gömleğini başının üzerine çekti ve göğsünü bir an için çıplak bıraktı.

Harper'ın gözleri ve ceketini silkip ona uzatırken aceleyle başka tarafa baktı.

"Sırtın... sırtın iyi mi?" diye sordu, adam eski deri ceketini çekerken hâlâ bakmıyordu. Çıplak tenine yerleşirken rahatça gıcırdadı, hala sıcaktı ve tatlı kokusundan bir ipucu vardı. "Yani, o piçin sana yaptığı şey-"

"Ben iyiyim," dedi Shad kısaca. "Hoş değildi ama artık bitti."

"Hoş değil miydi?" Kız ona kuşkuyla baktı. "Shad, o pislik *benim yüzümden* seni dövdü, kırbaçladı." Güzel yeşim yeşili gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı ve Shad onun üzgün olduğunu fark etti.

Ne yapacağından, ne söyleyeceğinden emin değildi. Burada yeni bir yola girmişlerdi.

-Birlikte zaman döngüsünde yolculuk ettikleri onca zamana rağmen, daha önce onunla hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu özel tepkiyi daha önce hiç görmemişti - nasıl davranacağını bilmek zordu.

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Birimizin vergiyi ödemesi gerekiyordu."

"Sen olmak zorunda değildin," diye itiraz etti Harper. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bana zarar vermezdi. Bu iğrenç olurdu ama-"

"Sana zarar vermez miydi?" Shad ona ters ters baktı. "Senin içine girmeyi planlıyordun, sana *tecavüz* etmeyi, Harper! Bunun olmasına izin veremezdim." Bu düşünce bile onu öfkeden öldürücü bir hale getirmişti.

"Ama neredeyse seni *öldürüyordun*!" diye haykırdı. "Senin için ne kadar korkunç olacağını bilseydim, asla izin vermezdim-"

"Neye izin vereyim? Onurunu korumama mı? Vücudunu kendiminkiyle korumak mı?" "Ben... Ben sadece..." Kararsızca geri çekildi. "Ben sadece senin

Benim yüzümden incindin. Ben yetişkin bir kadını. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bu olayda öyle olmadığı açık," diye tersledi Shad. Gözleri kısıldı.

"Bunu neden yaptığını hâlâ anlamıyorum. Hatta-" "Neyi bile?" diye sordu.

Ama Harper başka tarafa baktı.

"Boş . Hiçbir şey. Sanırım bunun senin işin olduğunu düşünüyorsun."

Shad başını salladı. Onunla zaman döngüsünde ne kadar çok yolculuk yapmış olursa olsun, o hâlâ bazen onun için bir gizemdi.

Belki de onu bu kadar çok sevmesinin nedeni buydu.

"Seni korumak benim işimden daha fazlası, Harper," dedi ona. Eğilerek onun tatlı, yumuşak tenine dokunmasına izin verdi ve çenesini kaldırarak isteksizce gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Seni korumak benim *varlık nedenim*," dedi ona. Sonra onu bıraktı ve tatlı dudaklarının tadına bakmak için eğilmeden bu kadar yakın -öpecek kadar yakın- olmaya dayanamayarak arkasını döndü.

Kendini susuzluktan ölmek üzere olan bir erkeğin bir bardak soğuk suyu kenara itmesi gibi hissetti ama onu bırakıp geniş yolun kenarına gitti. Bu

Avuç içi büyüklüğünde yuvarlak, koyu yeşil taşlarla döşenmiş ve uzay limanından çıkıp Twilah şehrine giden yol. Shad yukarı ve aşağı bakarak bir selamlama direği aradı. Bir süre sonra bir tane gördü; biraz bayrak direğine benzeyen, esnek siyah metalden uzun, ince bir demirbaş.

Gömme kontrol kutusunu buldu ve bir kod girdi. Bir anda bir dizi kırmızı ve sarı ışık yanıp sönererek canlandı ve bir karınca dizisi gibi direğin yanından yukarı doğru koşmaya başladı. En tepeye ulaştıklarında, direğin tam ucundan kırmızı ve sarı ışıktan oluşan parlak bir işaret geldi ve yüksek, delici bir nota çalmaya başladı.

Bir süre sonra bir V-helikopter direğin tepesinden süzülerek geçti, sürücüsü tek ayağıyla ışığı ve sesi söndürdü. Yavaşça yere indi, helikopterin parlayan gümüş rengi güneş ışığında parlıyordu. Helikopterin hiç tekerleği yoktu; gürültülü, çıtırdayan mavi alevlerle yanan hover jetleri, aracı kaldırımın yüzeyinin hemen üzerinde uğultulu bir şekilde tutuyordu.

"Araba mı arıyorsun?" diye sordu şoför Shad'a. Uzun boylu ve zayıftı, şişkin sarı gözleri ve koyu mavimsi yeşil teniyle Shad'ın görmezden gelmeye çalıştığı keskin bir kişisel koku yayıyordu. Bu kesinlikle pek hoş bir koku değildi. "Ödeyecek kredin var, değil mi?"

"Evet." Shad başını salladı. "Kredimiz var. Hırsızlar Pazarı'na gitmem gerek." şoförü dişlerinin arasından ıslık çaldı - sadece iki tane vardı,

Küçük, büzülmüş ağzında gülünç görünen mezar taşı benzeri levhalar.

"Oldukça uzun bir yolculuk, değil mi? Sana pahalıya patlayacak!"

Bir fiyat söyledi ve Shad şok olmuş gibi davrandı. O da kendi fiyatını söyledi ve şoför bunun hakaret olduğunu iddia etti. Ancak Shad, gerçekten hakarete uğramış olsaydı, helikopterine atlayıp gideceğini biliyordu. Aslında, Juno'da pazarlık yapmayı reddetmek daha büyük olasılıkla

tersinden daha fazla. Sonunda, birkaç dakika süren pazarlıktan sonra bir ücret üzerinde anlaştılar.

"Tamam, evet. Sen kalk, ben seni oraya götürürüm," dedi şoför başını sallayarak. "Kadın ortada, sen arkada, tamam mı?"

"Evet, tamam." Shad Harper'a sürücünün arkasına geçmesini işaret ederken kendisi de onun arkasına yerleşti. Harper bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama Shad onun uçuşun ortasında helikopterin ucundan düşme riskini göze alabileceğine ihtimal vermiyordu.

Bununla başa çıkmak zorundaydı.

* * * * *

Harper uçan motosikletin oturma düzeninden hiç hoşlanmamıştı ama bu konuda yapabileceği bir şey yok gibiydi.

Harper, Junian helikopterinin sürücüsü ile Shad'ın arasına sıkışmış bir iyice yerleştiklerinde, zorlukla nefes alabildiğini fark etti; almak istediğinden değil. Sürücü, kırmızı biberle karıştırılmış çok kötü bir BO gibi kokan keskin bir aroma yayıyordu. Harper bunun kendi kişisel kokusu mu yoksa bir çeşit kolonya mı olduğuna karar veremiyordu ama her iki durumda da burnunu kaşındırıyor ve midesini bulandırıyor.

"İşte gidiyoruz, ha? Sıkı tutunun!" diye bağırdı sürücü. Helikopterin gidonları aniden büyümüş, geriye doğru uzayarak helikopterin her iki yanında tutunmak için doğru yükseklikte parlak gümüş çubuklar oluşturmuş gibiydi.

Her iki yanındaki emniyet çubuklarını kavradığında Harper son derece rahatlamıştı. Şoförün kollarını onun sıska mavi beline dolayıp tutunması gerektiğini söylemesinden korkmuştu ki bunu yapmayı hiç istemiyordu.

Ancak rahatlaması kısa sürdü. Helikopter şiddetli bir yalpalama yaptı ve yerden o kadar hızlı kalktı ki Harper küçük bir itiraz sesi çıkardı. Sanki midesini yaklaşık yüz metre aşağıdaki yeşil kaldırım taşlarının üzerinde bırakmış gibiydi.

"Hey," diye homurdandı helikopter sürücüsü, sıska mavi omzunun üzerinden bakarak. "Helikopterimin üzerinde aşağılayıcı sesler çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Oh, uh... üzgünüm," diye mırıldandı Harper. "Sadece korkmuştum, hepsi bu."

"Sürüşümü beğenmiyor musun? Korkunç olduğunu söylüyorsun, öyle mi?" diye sordu kavgacı bir tonda.

Aslında *son derece* korkutucuydu. Emniyet kemeri ya da kask olmadan korkunç bir hızla yüzlerce metre yükseklikte havada vızıldıyorlardı - bu yükseklikten düşerseniz bir kask sizi kurtarmaz, diye düşündü Harper. Aşağıdaki yeşil arnavut kaldırımlı caddeye düştüğünüzde kelimenin tam anlamıyla ölmüş olurdunuz. Her iki yanındaki gümüş güvenlik korkulukları, sanki bir toptan fırlatılmış gibi havada uçarken birdenbire dayanıksız ve gülünç derecede yetersiz göründü.

Ancak Shad'ın Junianların kolayca gücenebildiklerine dair söylediklerini hatırlayarak durumu sakinleştirmeye çalıştı.

"Daha önce hiç V-helikoptere binmemiştim. Eminim mükemmel bir sürücüsünüzdür ama bu benim için yeni bir şey." En azından bir *kısmı* doğrudu.

"Tabii ki mükemmel bir sürücüyüm, ben. Evet!" diye haykırdı helikopter sürücüsü gururla. "Tüm şehirdeki en iyi şoförüm, evet!"

Harper, nereye giderseniz gidin erkeklerin aynı olduğunu düşündü. Dünya'dan galaksinin öbür ucundaki yabancı bir dünyada bile, her zaman kendinden ve "yeteneklerinden" bahsetmekten vazgeçmeyen, palavracı bir pislik bulabilirdiniz. Bu adam ona eski nişanlısı Jereth'i hatırlatıyordu.

Arkasında, Shad'ın kalçasını uyarıcı bir şekilde sıkıldığını hissetti. Başını çevirip ona baktı ve "*Sorun değil,*" diye mırıldandı.

Büyük Kindred ona uzun uzun baktı ve sonra başını sallayarak "*Şimdilik tamam*" der gibi yaptı. *Sadece dikkatli ol.*

Harper yüzünü öne dönmüş, sıska, mavi, kolay incinebilen sürücünün kişisel kokusunu içine çekmemeye çalışıyor ve aynı zamanda sürüş şekli karşısında soluk soluğa kalmamaya ya da haykırmamaya çalışıyordu.

Shad ile göz göze geldiklerinde, trafiğin yoğun olduğu bir alana girmişlerdi ve sürücü, karşı yönden üzerlerine gelen diğer V-helikopterlerin arasından eğilip kaçıyordu. Shad da kaçmak için her zaman son dakikaya kadar bekliyor gibiydi, üzerlerine gelen diğer sürücüyü son anda, tam da Harper çarpacaklarından emin olduğu anda direksiyonu kırmaya zorluyordu.

Korkunç bir havada tavuk kapmaca oyunu gibiydi ve başka bir helikopterle kafa kafaya çarpıştıklarını, kendilerinden geriye kalanlar ve helikopter parçalarının aşağıdaki yayaların üzerine yağmasıyla son bulacak ateşli bir çarpışma yaşadıklarını hayal edebiliyordu.

Ancak her nasılsa, kalabalık bölgeyi olaysız bir şekilde geçtiler ve birkaç dakika sonra başka helikopterlerin olmadığı açık bir şeride geri döndüler.

"Gördünüz mü? Size en iyi şoförün ben olduğumu söyledim, değil mi?" diye sordu şoför. "Başka kim intihar geçişini kullanabilir ve diğer tarafta tek bir çizik olmadan çıkabilir?"

"İntihar kartı mı?" Harper kendini tutamayarak sordu. "Yani bizi o korkunç yerden geçirmek *zorunda kalmadın* mı?"

"Tabii ki zorundayım, en hızlı yol bu, değil mi?" Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Bugün Hırsızlar Pazarı'na gitmek istiyorsun, değil mi?"

"Elbette ama bunun... bunun... *ah... ahchoo* için bir mazereti yok!" Şoförün kişisel kokusu sonunda onu etkilemişti. Rüzgarla birlikte azalmak yerine

Yolculukları boyunca, Harper burnuna bir tutam biber çekmiş gibi hissedene kadar yoğunlaşmış gibiydi.

Şoför ona baktı, sarı gözleri genişledi.

"Bu ne *cüret!*" bağırdı, Harper'a hapşırma yerine sırtına bıçak saplamış gibi bakıyordu.

"Benim gezegenimde 'çok yaşa' derler," diye tersledi Harper. Bu adamın saçmalıklarından bıkmaya başlamıştı. "Aslında biz... *Ahchoo! A...achoo... AHCHOO!*"

Eliyle ağzını ve burnunu kapattı ama işe yaramadı. Sanki bir çizgi film faresi tarafından hapşırma tozu çekmesi için kandırılmış bir çizgi film kedisi gibiydi - hapşırmayı durduramıyordu!

Her şiddetli patlamada sürücü daha da öfkeli görünüyordu.

"Çok kaba, yah!" Harper onun mırıldandığını duydu. "Buna inanamıyorum, ben!" "Harper!" Shad onun kulağına homurdandı.

"Ben... *çoo...* yardım ," diye nefes nefese kaldı ve tekrar hapşırdı. "... *ahchoo...* dur."

Helikopter aniden irtifa kaybetmeye başladı ve ilk etapta yükseldiği kadar hızlı bir şekilde alçaldı.

Bir taş gibi düştüklerinde Harper çığlık attı ve ölümcül bir tutuşla güvenlik raylarına tutunmasına rağmen helikopterin uzun koltuğundan yükseldi.

Sonunda bir sarsıntıyla durdular. Görünürde hiç trafik olmayan ıssız bir yolun yaklaşık bir santim üzerinde duruyorlardı. Her iki taraftaki güvenlik çubukları geri çekilerek gidonun içine doğru uzandı. Ellerin altından kayarak uzaklaştıklarında Harper önce soludu, sonra tekrar hapşırdı.

Sürücü yüzünü onlara döndü.

Harper'a ters ters bakarak, "Çekil!" diye bağırdı.

"Burası ıssız bir yer," diye itiraz etti Shad. "Hırsızlar Pazarı görünürde bile değil!"

"Çok kötü. Önce şoförlüğüme hakaret ediyorsun! Sonra da kulağımın dibinde terbiyesizlik yapıyorsun," diye tersledi sürücü.

Shad tekrar itiraz etmeye başladı ama tam o sırada bir hapsirliği daha tutmaya çalışan Harper, buna karşı verdiği savaşı kaybetti.

"Ah-Choo!"

"Off!" diye gürledi şoför. "Off...off...off!"

Yapabilecekleri başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Harper sertçe yere çöktü ve Shad da onun arkasında aynı şeyi yaptı.

Şoför son bir kez "Çok ayıp yahu!" diye bağırarak havalandı ve boş gökyüzüne doğru vızıldayarak uzaklaştı.

Shad ona ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi - Harper için bu bağırıp çağırmasından daha kötüydü.

"Ne?" diye sordu. "Ne? Elimde değildi, beni hapsirtti! Sanırım kolonyasına ya da vücut kokusuna ya da onu bu şekilde kokutan her neyse ona karşı alerjim vardı."

"Çok keskindi," diye itiraf etti sonunda büyük Kindred. "Ve buna verdiğin tepki için seni suçlamıyorum. Ama her iki durumda da sonuç aynı - yürüyoruz ve Hırsızlar Pazarı hâlâ en az beş ya da on mil uzakta."

Harper iç çekerek onun arkasına geçti. Yürüyerek uzun bir yolculuk olacaktı. Kokulu ya da değil, hâlâ V-helikopterin arkasında olmayı diliyordu. Sonra pilotun intihara meyilli sürüşünü hatırladı ve hayır, yürümeyi tercih edeceğine karar verdi, teşekkür ederim. Ama yine de lanet olası markete ulaşmak saatler alacaktı.

Tamamen yanılıyordu, ama çok geç olana kadar bunu öğrenemeyecekti.
Geç oldu.

Altıncı Bölüm

Sanki günlerdir yoldalarmış gibi hissediyorlardı ama muhtemelen bir saatten fazla sürmüştü. Harper yolun koyu yeşil parke taşlarının son derece acı verici olduğunu fark etmişti. Kemiklerini çürütmek ve ayak parmaklarını ezmek için tasarlanmış gibiydiler. Giydiği küçük siyah babetler kesinlikle engebeli yüzeylerde yürümek için yapılmamıştı.

Bir süre Shad'la sohbet etmeye çalıştı; ona gelecek ve içinde yaşadığı dünya hakkında sorular sordu. Ancak büyük Kindred inatla sessiz kaldı, büyük çizmelerinin üzerinde yol boyunca sert adımlarla yürüdü ve Harper sonunda pes edip kendini onun arkasına bırakana kadar sadece tek heceli cevaplar verdi. Belli ki onunla konuşmak istemiyordu.

Benden hoşlanmadığı bu kadar açıkken neden benimle uğraşıyor ki? diye merak etti somurtarak. *Doğru ya, çünkü tüm ırkını kurtarmanın tek yolu **beni** kurtarmak. Ayrıca, görünüşe göre Kindred Tanrıçası ona benim onun işi olduğumu söylemiş.*

Bu fikir onu hâlâ biraz tuhaf hissettiriyordu. Annesi tarafından kilisede yetiştirilmiş, inançlı biri olarak yetiştirilmişti. Ama Kindred'lerin taptığı Tanrıça'ya inanıp inanmadığını bilmiyordu. O-

Düşünceleri aniden tepesinden gelen bir fısıltı sesiyle bozuldu. Fısıltı bir kanat çırpışına dönüştü ve Harper ne olduğunu görmek için gözlerini yukarı baktı.

Yüzüne düşen büyük, koyu gölgeler Juno'nun mavimsi sarı güneş ışığını yok ediyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Harper kendi kendine. "Bunlar *çok büyük* kuşlar!"

Ama onlar kuş muydu? Yaklaştıkça, daha çok bir şekilde kanatlanmış bir tür yılanı benzediklerini düşündü. Uzun, kıvrak, ince vücutları vardı ve kolları ya da bacakları yoktu - en azından onun görebildiği kadarıyla yoktu.

-ve kıvrık, kırbaç gibi kuyrukları vardı. Renkleri koyu kestane renginden çivit mavisine ve zümrüt yeşiline kadar değişiyordu. Bir bakıma, aslında oldukça güzel olduklarını düşündü.

Sonra içlerinden biri doğrudan ona doğru dalmaya başladı. Güzel bir şey değildi.

Bu.

"Oh!" diye soludu Harper, ince, sürüngen baş daldı ve yaklaştıkça yaklaştı. Aklına hayvanın muhtemelen az önce bir fare ya da Juno'da fare yerine geçen bir şey gördüğü ve avının yolunda olduğu geldi. Evet, bu o olmalı.

*Ya da ya **seni** av sanırsa? diye* fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Seni yiyebilecek kadar büyük, Harper. Anakonda büyüklüğünde!*

Doğruydu, gökyüzünde yükseklerde uçan uçan yılanlar narin, neredeyse kırılğan görünüyorlardı. Ancak şimdi biri yaklaştığında gerçek boyutlarını görebiliyordu. Kafasına doğru dalışa geçen yılanın burnundan kuyruğuna kadar en az on beş metre uzunluğunda olması gerekiyordu ve kanat açıklığı küçük bir uçak kadardı.

Korku buz gibi bir elle omurgasını okşadı. Uçan yılanın kendisine doğru dalışını izlerken olduğu yerde donup kalmıştı ama şimdi hareket etmeye başladı. Kendi kendine, Shad'a yetişebilirse iyi olacağını düşündü. Yılan-şeyler büyük olabilirdi ama Kindred *devasaydı*. Hiçbirinin *onu* av olarak görmesine imkân yoktu.

Ama önüne baktığında, büyük Kindred'fark ettiğinden daha geride kalmasına izin verdiğini gördü. Yaklaşık yarım metre

Ŗu anda bir futbol sahası kadar önündeydi; uçan yılan ona ulaşmadan önce ona ulaşmak için çok uzaktaydı.

Yine de Harper denedi.

"Shad!" diye soluk soluğa bağırdı, bacaklarını pompaladı, koyu yeşil kaldırım taşlarının ayaklarını çürütmesini ve acıtmasını artık umursamıyordu. "Shad, yardım et!"

Açıkça irkilerek döndü ve beyaz gözleri büyüdü. Yılanlar o kadar sessizdi ki, sadece kocaman kanatlarını çırparak kendilerini belli ediyorlardı; Harper gibi onun da hazırlıksız yakalandığı belliydi.

"Harper!" Ona doğru koşmaya başladı ama tam o sırada Harper ince ve korkunç derecede güçlü bir şeyin beline dolandığını hissetti. Aşağı baktığında bunun uçan yılanın uzun, kamçıya benzeyen kuyruğu olduğunu gördü. Korkutucu bir hızla orta kısmını sarıyordu. Harper o şeyi kendisinden uzaklaştırmak için ellerini kaldırmaya çalıştı ama yılan onu dört kez daha doladı, son dolama kollarının üst kısmına dolandı ve onları yanlarına sabitledi.

Bir sarsıntı oldu ve yerden yükselmeye başladı, neredeyse V-helikoptere bindiklerinde yükseldiği kadar hızlıydı. Çılgılık attı ama nefessiz bir soluk olarak çıktı - yılanın kuyruğu onu fazla hava alamayacak kadar sıkmişti.

Shad şimdi onun altındaydı, bağılıyor ve ona ulaşmaya çalışıyordu. Muazzam bir dikey sıçrayışla kızın ayağını yakalamayı başardı ve Harper bir an için onu çekip kurtarabileceğini düşündü. Sonra ayakkabısı Shad'ın elinden kurtuldu ve uçan yılan yukarı doğru süzülerek onu da beraberinde götürdü.

"Shad!" diye soluk soluğa kalmayı başardı. Onun öfke ve korkuyla parlayan opalesan gözlerine son bir kez baktı ve sonra gözleri daha da yukarıya kayd ve adam yok oldu.

*Bu şey beni boğacak ve havada yutacak,
Harper umutsuzca düşündü. Tıpkı Shad'ın dediği gibi, geçmiş var olmaya
direniyor.*

değişti. Acaba gittiğimiz diğler zaman yollarında bundan daha kötü bir ölüm yaşadım mı?

Eğler bir tane varsa, ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. Uçan bir yılan tarafından canlı canlı yenmekten daha kötü ne olabilirdi ki?

Ama yılan onu yemek için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine, uçan yılan arkadaşlarının arasına katıldı; uçtukça geniş kanatları durmadan çırpınıyordu. Etrafını saran kuyruğı daha da sıkılaşmadı, böylece nefes almak belirgin bir şekilde rahatsız edici olsa ve Harper her an bayılacakmış gibi hissetse de, bir şekilde bilincini korudu.

Bir süre sonra, genellikle aşağıdaki yeşil taş yolu takip ettiklerini fark etti. Bu kasıtlı mıydı? Uçan yılanlar onu nereye götürüyordu? İleride bir yerde inleri ya da yuvaları mı vardı? Yılan onu yemek için kendi yerine götürene kadar bekliyor muydu? Ya da belki onu yavrularına yedirmek için?

Aşağıda, yolun artık ıssız olmadığını gördü. Dağınlık halde sağı sola yürüyen insanlar vardı, çoğı da Shad'la birlikte yakalanmadan önce yürüdükleri yöne doğru gidiyordu. Harper'ın kalbi çarpmaya başladı. Belki biraz yardım alabilirdi!

"Yardım edin! Hey, yukarıya!" diye hırıltılı bir şekilde bağırdı, kendini yaşlı bir kadın gibi hissediyordu çünkü istediğı kadar yüksek sesle haykıracak kadar nefes alamıyordu.

İnsanlardan birkaçı başını kaldırıp baktı ama hiçbirini uçan yılan sürüsünü görünce şaşırmış ya da üzölmüş gibi görünmüyordu, içlerinden biri sarmallarına sarılmış kaçırılmış bir kadınla birlikteydi. Küçük bir çocuğun annesinin kolunu çektişirdiğini ve yukarı doğru işaret ettiğini gördü. Anne başını kaldırıp Harper'a baktı, sonra omuz silkip tekrar başka tarafa baktı.

Harper'ın kalbi sıkıştı. Bu alışılmadık bir manzara değil miydi? Bu yılanlar her yerde miydi ve insanlar bazen yakalanıp yenmeyi mi bekliyorlardı? Çılgınca ne yapacağını merak etti - kimse

Shad'dan başka kimsenin onu kaçırmadığına ve Shad'ın uzun yeşil yolda kilometrelerce geride kaldığına dikkat etti.

O bunları düşünürken, aşağıda yeni şeyler görünmeye başladı. Yolun kenarına birkaç renkli çadır kurulmuştu. Bayraklar ve flamalar rüzgârda dalgalanıyordu ve dışarıda müşterilerin dikkatini çekmek için davul çalan ve tef benzeri enstrümanlar sallayan tüccarlar vardı.

Uçan yılan onu daha da ileriye götürürken, Harper giderek daha fazla çadırın ortaya çıktığını gördü. Çok geçmeden sayıları yüzleri buldu ve yol kenarındaki birkaç pavyon renkli , bayraklar ve afişlerle dolu büyük bir şehre dönüştü. Aklına aniden bir düşünce geldi - burası *Hırsızlar Pazarı olmalıydı!*

Ne kadar ironikti; uçan yılanlar onu tam da Shad'la birlikte en başta ulaşmaya çalıştıkları yere götürüyordu. Harper çırpındı, acaba kurtulup çadırlardan birinin üzerine inebilir miydi? Bu onun düşüşünü engelleyebilir ve Shad gelip onu bulana kadar bekleyebilirdi.

Ama yılanın kuyruğu daha da sıkılaştı, öyle ki gözlerinin önünde gri lekeler dans etmeye başladı.

Nefes alamıyorum... öleceğim... diye baş dönmesiyle düşündü ve sonra bir an için her şey karardı.

Kendine geldiğinde ayaklarının yerden kesildiğini gördü. Yılanın kuyruğu hâlâ beline dolanmıştı ama pazarın ortasındaki çadırlardan birinin etrafındaki boş alana düşmüştü. En azından Harper buranın pazarın ortası olduğunu *varsayıyordu*. Bir süreliğine bilincini kaybettiği için bunu söylemek imkânsızdı.

Satıcılar ve alıcılar, tuhaf bir polis hattı gibi uzun bir mavi bant parçasıyla işaretlenmiş olan temizlenmiş alanın etrafında acele ediyorlardı. Ancak kimse bu çizgiyi geçmedi ve kimse kuyruğundan bir kızı sallandıran uçan bir yılanın iniş için geldiğini fark etmemiş gibiydi.

"İşte şimdi, işte şimdi - bana ne getirdin Schmendrick?"

Flüte benzeyen bu yüksek ses, Harper'ın omzuna zorlukla yaklaşan küçük bir kadına aitti. Yakındaki mavi ve sarı çizgili bir çadırın kapağından elinde bir şey tutarak çıktı.

O ana kadar son derece sessiz olan yılan tısladı ve havada asılı kalmaya devam etti; kuyruğuyla Harper'ı sıkı sıkıya tutarken geniş kanatları havayı dövüyordu.

"İşte şimdi," diye bağırdı küçük kadın. İnanılmaz derecede buruşuk bir yüzü ve mavi-gri bir teni vardı.

Mavi bir erik gibi, diye düşündü Harper belli belirsiz.

Kadın elindeki şeyi yılanı doğru kaldırdı ve yılan bunun çiğ et olduğunu gördü; kocaman, kanlı bir et parçasıydı ve küçük kadının kollarından aşağı yeşilimsi mavi kan sızıp damlıyordu.

Yılan başını eğdi ve ham parçayı o kadar hızlı yuttu ki hareket neredeyse görünmez oldu. Sonra kuyruğunu Harper'ın belinden çözdü ve onu aşağıdaki tozlu zemine bıraktı.

"Oof!" Harper sert bir şekilde yere düştü, avuç içlerinin ve dizlerinin derisi yüzüldü. Bir süre orada öylece kaldı, başı öne eğik, nefesini geri almaya çalışıyordu. Yeterince derin bir nefes alıp ciğerlerini gerçekten doldurabildiğinden bu yana saatler geçmiş gibiydi, ancak muhtemelen on dakika gibi bir süre geçmişti.

"Şimdi, tatlım. Nasılsın?" Küçük kadın Harper'a doğru hızlı adımlarla yaklaştı ve ellerini lekeli sarı bir havluya sildi. "Yolculuğu nasıl buldun? Umarım Schmendie'm sana çok sert davranmamıştır?"

"Benimle sert mi?" Harper ona inanamayarak baktı. "Beni yoldan çekip aldı ve hiçbir uyarı yapmadan gökyüzüne sürükledi! Beni... beni öldüreceğini ve yiyeceğini sandım."

Son sözleri boğuk bir şekilde çıktı ve hıçkırıklarını yutmak zorunda kaldı. Genelde kolay kolay ağlamazdı ama öleceğinden gerçekten emindi. Hayatta olmak o kadar büyük bir rahatlamaydı ki, içinde karışık duygular olduğunu fark etti.

"Ah canım! O yapmadı!" Küçük kadının parlak, küçük kuru üzüm gözleri belirgin bir dehşetle büyüdü. "Yani getirmesi gereken kız sen *değil* misin? Sen Earls-da-much'dan Hoolah değil misin?" O konuşurken çadırdan başka biri çıktı; uzun boylu, ince yapılı, yeşil tenli ama o kadar buruşuk olmayan bir erkek.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu tiz bir bariton sesle. "Sorun ne anne?"

"Schmendrick yanlış kızı aldı," diye açıkladı yaşlı kadın arkadaşına. "Bu zavallı kızı yoldan çekip aldı."

"Pek de Earls-da-much'tanmış gibi *görünmüyor*," dedi erkek. "Boyuna posuna baksana. Teni de kremsi bir kahverengi. Bu tonu pek sık göremezsiniz. Nadir, yani egzotik."

"Evet, öyle," diye onayladı yaşlı kadın. "Gerçekten de Earls-da-much halkına hiç benzemiyor."

"Çünkü ben Earls-da-whatever'dan *değilim*. Benim adım Harper ve ben Dünya'danım," dedi Harper boğuk bir sesle. "Senin evcil yılanın beni *kaçırdı*!"

"Ah ben! Ah canım!" Kadın başını salladı ve dilini gıdıkladı. "Ve ona fazladan büyük bir parça *tennick* eti de verdim, çünkü çok büyük ve ağır görünüyordun ve ağırlığının kuyruğunu yoracağını düşündüm!"

"Haklısın anne." Yanındaki erkek başını salladı ve kaşlarını çatarak Harper'a baktı. "Seni yerden nasıl kaldırdığını bile bilmiyorum. Sen iri bir kızsın."

"Ne?" Harper rahatlaması mı yoksa aşağılanması mı gerektiğini bilmiyordu. Yani yaşıyordu ve yılanın onu yakalaması bir kazaydı. Ama ona göre, yılanın sahibi olan ya da en azından görünüşe göre onu eğiten yaşlı kadın -Yine de hatalıydı. Ayrıca, ona "iri yarı" demesine gerek yoktu - bu kesinlikle yaralanmaya hakaret ekliyordu.

Uçuş-yılan-seyahat için çok mu şişman? Aklının pazarlama kısmı gevezelik ediyordu. Belki de Insta-lose'u denemenin ve kiloları eritmenin zamanı gelmiştir. Uçarken yılanınızın kuyruğunu bir daha asla yormayın!

Boğazından histerik bir kahkaha balonu yükseldi ve onu biraz zorlukla yuttu. Deliriyor muydu? Daha birkaç saat önce sahilde oturmuş kilo vermek için Yeni Yıl kararı almamış mıydı? Ve şimdi ona bir bakın. Nerede olduğu ya da nasıl kurtulacağı hakkında hiçbir fikri olmadan yabancı bir gezegende sıkışıp kalmıştı.

Evet, nerede olduğunu ve nasıl kaçacağını biliyorsun, diye ısrar etti kafasının içindeki küçük bir ses. Hırsızlar Pazarı'ndasın, öyle olmalısın. Ve buradan çıkmanın yolu da yola çıkıp Shad'a geri dönmek. Belki şimdi gidersen onunla yarı yolda buluşabilirsin.

Biraz zorlukla yerden kalktı ve tozunu aldı. Uçan yılan sürüsü gökyüzünde dalgalanan siyah şekillerden başka bir şey değildi ve etrafındaki kalabalık pazarın işleri hız kesmeden devam ediyordu.

Küçük yaşlı kadın dirseğine dokunduğunda, mavi ve sarı çizgili çadırın etrafındaki temizlenmiş alanı çevreleyen mavi banda doğru gidiyordu.

"Gel canım, nereye gittiğini ?"

"Uzakta," dedi Harper kısaca. "Evcil yılan-şeyiniz beni yoldaşımdan kaçırdı ve muhtemelen şu anda benim için çıldırıyor. Ona geri dönmek zorundayım."

"Ama şu haline *bak*. *Bu* şekilde gidemezsin. Ayağında sadece tek bir örtü var. Yol zavallı ayaklarının ölümlü olacak," diye itiraz etti yaşlı kadın ve ona "Anne" diye uzun boylu yeşil adam başıyla onayladı.

"Çadırımıza gelseniz ve diğer kızlarla birlikte oturup bir şeyler içseniz çok iyi olur," dedi. "Eminim sizi hoş karşılayacaklardır. Size uygun ayak örtüleri de bulabiliriz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Harper sertçe. "Yılan kaçırın insanlardan gelen hiçbir teklife güvenme eğiliminde değilim."

"Benim Schmendrick'im, adam mı kaçırıyor?" Yaşlı kadın kahkahalara boğuldu. "Tanrı seni korusun, canım! O öyle biri değil. O bir *taşıyıcı* ama yanlış kızı taşıdı. Benim zavallı Schmendie'm biraz yaşlanıyor." Melankolik bir şekilde iç çekti. "Neredeyse benim , onu yumurtadan çıkarır çıkarmaz eğittim ve ben daha on yaşında bile değilken yumurtadan çıktı. Ah, ben... zaman nasıl da akıp gidiyor..."

Harper, "Beni *neden* yakaladığı önemli değil, gerçek şu ki geri dönmek zorundayım," dedi. "şimdi izninizle..."

"Ama bu hatamızı telafi etmek zorundayız," diye haykırdı yeşil tenli erkek. "Susamadın mı? En azından gitmeden önce diğer kızlarla birlikte soğuk bir şeyler iç."

İkinci kez başka kızlardan söz ediyordu ve bu Harper'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Hangi diğer kızlar? Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh, biz burada hemşireler için bir yol kenarı taşıma istasyonuyuz, yani öyleyiz," diye açıkladı yaşlı kadın. "*Slaytlarımız* onları her yerden getiriyor, böylece muhtemel işverenlerle tanışabiliyor ve ihtiyacı olan erkeklere burada, pazarda yardım edebiliyorlar."

"*Slidies*?" Harper kaşlarını çattı. "Uçan yılanları mı kastediyorsun?"

"Tanrı seni korusun canım, gerçekten başka bir yerden gelmiş *olmalısın*. 'Yılan' nedir bilmem ama gitmeden önce seni serinletecek güzel bir içki içmek istemez misin?"

Harper tereddüt etti. Gerçekten de yanlışlıkla kaçırılmış olabilir miydi? Yaşlı kadın ve oğlu bu konuda içtenlikle pişmanlık duyuyor ve bunu telafi etmek istiyor gibi görünüyorlardı. Ayrıca, zar zor nefes alabildiği halde o kadar uçtuktan sonra boğazı fena halde kurumuştı.

"Şey..." dedi kararsızca.

Birdenbire soluk mor tenli ve kocaman yeşil gözlü genç, güzel bir yüz çadırın kapağından dışarı fırladı.

"Bru-bru Teyze," diye cıvıladı kız. "İçeri gel ve bize kimin daha tatlı şarkı söylediğini söyle - ben mi yoksa Titi mi? Bir yarışma düzenliyoruz!"

"Bir dakika, Nandi." yaşlı kadın bir kışkırtma hareketi yaptı. "Pie-lo ve ben, burada bir karışıklığı düzeltmeye çalışıyoruz. Görünüşe göre benim yaramaz Schmendie'm yanlış kızı getirmiş."

"Öyle mi?" Kız kıkırdadı. "Aman ne karışıklık!" Harper'a baktı. "Yani hemşire olmak istemiyor musun?"

"Şey, hayır. Ben... pazarlama yöneticisiyim." Yabancı bir dünyanın ortasında işinden bahsetmek kulağa tuhaf geliyordu. Diğer kız pazarlamacının ne olduğunu biliyor muydu acaba?

Nandi, "Madem pazarlamayı seviyorsun, o zaman en azından seni Hırsızlar Pazarı'na getirdi, orada kendini evinde hissedeceksin," dedi. "Yine de seni yakaladığında çok korkmuş olmalısın!"

"Evet, öyleydim," dedi Harper kısaca. "Beni öldüreceğini ve yiyeceğini sandım."

"Ne? Gerçekten mi?" Nandi adındaki kız fokurdayan bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, ne *korkunç*. Bakım çadırına gel, seni serinletecek bir içkiye ihtiyacın var.

ve sinirlerini yatıştır."

Onun rahat sesi ve tavrı sonunda Harper'ı ikna etti. Sertçe başını salladı.

"Peki... tamam. Ama sadece bir dakika kalabilirim."

"Tabii ki, tabii ki..." Nandi çadırdan çıkıp onun elinden tuttu ve içeri sürükledi. "Hadi gel, bütün eğlenceyi kaçırıyorsun!"

Harper çadıra doğru çekilmesine izin verdi ama diğer kızın görünüşü karşısında irkilmekten kendini alamadı. Nandi neredeyse küçük Bru-bru Teyze kadar ufak tefekti ama neredeyse karpuz büyüklüğünde *kocaman* göğüsleri vardı. Küçük, pembe dantelli bir bluz dev memelerin üzerine sımsıkı gerilmişti ve ona uygun olarak ayak bileklerinden büzülen bol, uyumlu pembe bir pantolon giymişti.

"Hadi bakalım," diyerek Harper'ın elinden tuttu ve onu çadıra götürdü.

Harper, minik Nandi'nin attığı her adımda kocaman göğüslerinin nasıl zıplayıp sallandığına bakmamaya çalışarak kendini yönlendirilmesine izin verdi.

Canlı aksiyon anime kızlarına benziyor, diye düşünmeden edemedi. *Onları bu şekilde çiziyorlar - o büyük gözler ve kocaman göğüslerle! Ne kadar tuhaf.* Belki de Nandi'ye de tuhaf görünüyordu. Bu yabancı bir kültürdü ve acele karar vermemeliydi, dedi Harper kendi kendine.

Çadırın içinde, diğer birkaç kız geniş, yuvarlak bir kanepede oturmuş, soluk mor içkilerini yudumluyor ve görünüşe göre şarkı söylemek ya da dans etmekle ilgili bir tür oyun oynuyorlardı. Ten renkleri soluk papatya sarısından bebek mavisine, nane yeşilinden Nandi'nin kendi leylak tonuna kadar değişen ilginç bir gruptu ama hepsinin ortak bir özelliği vardı; hepsinin anormal derecede büyük göğüsleri vardı.

*Sanırım **bu** gezegendeki erkeklerin bir kadında ne aradığını biliyorum,* Harper kuru kuru düşündü. *Ve kesinlikle iyi bir kişilik değil.*

Ama eğer hepsi hemşireyse, göğüs büyüklüklerinin bir önemi olmamalıydı, değil mi? Bru-bru Teyze "ihtiyacı olan erkeklere yardım ettiklerini" söylemişti. Biri ilk yardım için gelene kadar burada mı kalıyorlardı? Belki de bu gezegenin erkekleri sadece büyük göğüslü tıp uzmanları tarafından bakılmak istiyorlardı? Ama tüm kadınlar farklı ırklardan görünüyordu - en azından farklı ten renkleri bunun bir göstergesiydi. Peki nasıl oluyor da hepsinin göğüsleri aynı büyüklükte, karpuz büyüklüğünde oluyordu?

Çok kafa karıştırıcıydı ama Harper'ın sorularını uzun süre düşünecek zamanı olmadı çünkü Nandi kolunu tekrar çekıştırmeye başlamıştı bile.

"Buraya gel." Harper, diğer kızın onu uzun gümüş bir fiskiyenin bulunduğu küçük bir masaya götürdüğünü düşündü -bazen düğünlerde ya da açık büfelerde gördüğünüz çikolata fiskiyelerine benziyordu. Dört gümüş katmanı vardı ve havaya doğru fıskırıyordu.

Ama bu çeşmeden çikolata yerine, diğer tüm kızların içtiği soluk mor sıvı akıyordu. Muhteşem bir şekilde oyulmuş bir dizi gümüş kadeh, gümüş kenarın etrafında yarım daire şeklinde duruyordu. Nandi bir tane aldı ve akıntının altında tutarak ağzına kadar doldurduktan sonra Harper'a uzattı.

Harper onu aldı ve şüpheyle baktı. Çok lezzetli kokuyordu -tatlı, hafif ve meyveli- ve gerçekten susamıştı. Ama yine de kendisine bir yabancı tarafından verilen bir şeyi içmek konusunda isteksizdi.

"Bu alkolik mi?" diye sordu Nandi'ye. "Beni sarhoş eder mi?"

"Ne? Saçmalama!" Nandi kendisi için bir kadeh doldurdu ve bir yudum aldı. "Mmm, güzel! Gördün mü, *zehirli* falan değil. Bru- bru Teyze ve Pie-lo bize bunu yapmaz. Bizi severler. Aslında burada herkes herkesi sever."

"Şey..." Harper kadehi bir kez daha kokladı ve sonra dudaklarına götürdü. Sadece küçük bir yudum almak istemişti ama sıvı bir anda

Diline değdiğinde susuzluğu on kat artmış gibi göründü ve kendini soluk mor şeyden uzun, ferahlatıcı yutkunmalar alırken buldu.

Nandi onaylarcasına başını
salladı. "Gördün mü? Güzel,
değil mi?"

"*Gerçekten çok iyi,*" diye itiraf etti Harper. "Daha önce hiç böyle şey
tatmamıştım.

Biraz daha alabilir miyim?"

"İsteddiğin kadar al, aptal. Zaten bunun için var." Nandi yine kahkahalar attı
ve bir fincan daha içti.

Harper, tadı taze sıkılmış şeftali suyu, olgun çilek ve mango karışımına
benzeyen mor üç kadeh daha içtikten sonra Nandi onu kanepeye doğru
çekıştirmeye başladı.

"Hadi, yarışmayı kaçıracaksın."

Harper, "Hayır, gerçekten şimdi gitmeliyim," diye itiraz etti.

"Tabii ki yapmamalısın-yeni ayak örtüleri almalısın, değil mi?" Nandi tek
çıplak ayağını işaret etti. "Bu şekilde sokağa çıkamazsın. Bru-bru Teyze sana
yenilerini getirirken gel bir dakika otur."

Harper gerçekten gitmesi gerektiği konusunda tekrar itiraz etmeye başladı
ama büyük, yuvarlak kanepenin inanılmaz derecede yumuşak ve rahat görünüyordu.
Etrafında on ya da on beş kızın yayılmış olmasına rağmen, kendisi ve Nandi için
hâlâ bolca yer vardı. Belki de o berbat yola geri dönüp Shad'a doğru ilerlemeye
başlamadan önce birkaç dakika oturup rahatlayabilirdi.

Bu makul bir fikir gibi göründü ve Harper rahat bir nefes alarak kendini
kanepeye . O gün başına gelen onca çılgınca şeyden sonra, bir süre hareketsiz
oturup lezzetli mor pançı yudumlamak ve rahatlamak güzeldi.

Kanepenin diğ er ucunda oyun, yarışma ya da her neyse devam ediyordu.

"Benim sıram, benim sıram," diye bağıırıyordu nane yeşili tenli bir kız. Ayağı kalktı, koyu yeşil meme uçlarını açıkça gösteren dar beyaz bir bluzun altında iri göğüsleri sallanıyordu ve bir tür şiir okumaya başladı.

"Bir zamanlar Kan-fine'den bir kız vardı, arkadan alınmayı severdi," diye başladı. "Erkeğı onu çıkardığında, bağırımaya başladı-"

Daha sözünü bitiremeden diğ er kızlardan bazıları onu işaret etmeye başladı.

"Hendie! Hendie, nektarın," diye haykırdı Nandi. ", benim Canım. Daha iyi pompala!"

"Aman Tanrım!" Hendie adındaki kız belirgin bir şaşkınlıkla kendine baktı. Harper, dar beyaz bluzunun üzerinde büyük ıslak lekeler oluştuğunu gördü.

"Ona pompayı getirin," dedi biri.

"Al bakalım, Hendie." Nandi ayağı kalktı ve uzun siyah borulara bağılı iki vantuzlu bir mekanizma uzattı. Tüpler de şeffaf, plastik görünümlü bir keseye bağılıydı ve görünüşe göre içinden çıkan her şeyi depolamak içindi.

Harper, Hendie adındaki kızın özel bir yere gidip göğüslerini pompalayacağını . (Bebek mi emziriyordu? Emziriyorsa neredeydi?) Hendie bunun yerine kıkırdayarak üstünü çıkardı ve devasa memelerinin serbest kalmasını sağladı. Tabak büyüklüğündeki meme uçlarını sabitleyene kadar vantuzlarla uğraştı ve sonra hortumun üzerinde bir tür motoru çalıştırıyor gibi görünen bir düğmeyi çevirdi.

Mekanik bir uğultu duyuldu ve iki fincan şiddetle emmeye ve çekmeye başladı. Sıvı fişkırırken onlardan fişkırma sesleri geliyordu.

Hendie'nin göğüslerinden çekildi ve aşağıdaki büyük plastik tutma kesesine boşaltıldı.

Harper bu prosedürü izlerken *son derece* rahatsız hissetti. Toplum içinde emzirmekle ilgili bir sorunu yoktu; bunun güzel bir şey olduğunu düşünüyordu. (Dürüst olmak gerekirse, özel bir insandı ve bunu *kendisi* yapmayı asla düşünmezdi). Ama bu emzirme değil, pompalama işlemiydi.

-son derece *halka açık* pompalama.

Siyah vantuzlar Hendie'nin kocaman meme uçlarını emip şapırdatırken bir şekilde müstehcen görünüyordu - neredeyse Hendie'ye yapışmış ve onu kurutmaya niyetli ağızlar gibi. Ayrıca, göğüslerinin boşaltılması Hendie'ye bir şeyler yapıyor gibi görünüyordu.

"Oh... *mmm*," diye inledi, vantuzlar meme uçlarını çekerken kalçalarını duyusal bir şekilde dalgalandırdı. "Oh, *evet*..."

Harper bu tuhaf sahneden gözlerini kaçırmak istedi ama nedense gözleri çadırın ortasındaki aksiyona yapışmış gibiydi. Kendini sıcak ve rahatsız hissediyordu ve Shad'ın siyah tişörtünün altına giydiği kırmızı ipeksi elbisesi aniden göğüslerine sürtünerek onları daha önce hiç hissetmedikleri bir şekilde hassaslaştırmıştı. Ancak dikkati göğüslerini pompalayan kıza odaklandığı için bunu fark etmedi bile.

Kanepedeki diğer kızların Hendie'nin davranışından hiç etkilenmemiş görünmeleri durumu daha da garipleştirdi. Aslında, güldüler ve onu alkışladılar.

"Hendie'nin gidişine bakın! Artık yarışmayı kazanmayı tamamen unuttu," diye kıkırdadı içlerinden biri.

"Eminim hayatı buna bağlı olsa bile o şiiri bitiremezdi," dedi bir başkası.

"Şu yaramaz Hendie'ye bak," dedi Harper'ın kulağına bir ses ve Nandi'nin onunla oturmak için geri geldiğini fark etti.

"Um... bu, uh, yarışmanın bir parçası falan mı?" Harper belirsiz bir şekilde sordu. Öyle olabileceğini düşündü. Ya da yabancı bir gelenek olabilirdi. Diğer kültürleri yargılamaması gerektiğini kendine tekrar hatırlatmaya çalıştı ama gerçekten de bu çok *tuhaftı*...

"Yarışmanın bir parçası mı? Olamaz! Hendie sadece pompalanmaktan zevk alıyor." Nandi yine kıkırdadı. "Her zaman en az iki kez gelir, hatta bir keresinde çoğalmıştı. İzle!"

Ama Harper izlemek istemiyordu. Artık bunun bir tür seks olayı olduğundan emin olduğuna göre, kendini daha da rahatsız hissediyordu. Gözlerini kaçırmak için bir bahane ararken elindeki punç bardağını boşalttı ve çeşmeden tekrar doldurmak için ayağa kalktı. Arkasında, Hendie'nin nefes nefese ve inilti arasında belirgin bir şekilde doruğa ulaştığını duyabiliyordu.

Bu insanların nesi var böyle? Harper merak etti. Ve yargılayıcı olmamanın da canı cehenneme. Halka açık bir seks şovuna maruz kalmaktan hoşlanmamak yargılayıcıysa, o zaman suçlu olduğunu tahmin ediyordu.

Bardağı dolunca isteksizce Nandi ve diğer kızların alkış tutup tezahürat yaptığı kanepeye geri döndü.

"Çok komik biri," dedi Nandi Harper'a, sanki hiç gitmemiş gibi konuşarak. "Çoğu kız memelerini boşaltacak bir müşteri olmadıkça gelemes ama Hendie pompanın her gün ihtiyacı olan bir erkek kadar iyi olduğunu söylüyor."

"Bir müşteri onu boşaltıyor... uh... onu *boşaltıyor*?" Harper kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Buradaki kızların hepsinin hemşire olduğunu sanıyordum."

"Öyleyiz, şapşal! Bize ferahlamak ve rahatlamak için gelen erkekleri emziriyoruz," diye açıkladı Nandi. "Ama hiç müşteri olmadığında pompayı kullanıyoruz. Ya bunu yapacağız ya da nektarın boşa gitmesine izin vereceğiz ve bunu yapamayız, çok değerli."

"Bu...bu mu?" Harper belli belirsiz sordu. Bu çadırda neler olup bittiğini anlamaya başlamıştı ve bunun ilk yardım *olmadığı* kesindi.

Tam o sırada Hendie pompalamayı bitirdi ve vantuzların meme uçlarını serbest bırakmasına neden olan motoru kapattı. Meme uçları serbest kalarak uzun, koyu yeşil yumruların şiş ve dolgun görünmesine neden oldu ve siyah boru beline kadar sarktı.

"Affedersiniz." Hendie üstünü çıkarma zahmetine katlanmadan Harper ve Nandi'yi iterek geçti, bir elinde hâlâ pompalama cihazını tutuyordu. "Oh Pie-lo -Senin için biraz taze nektarım var..." diye tatlı tatlı mırıldandı.

Pie-lo çadıra girdi, beklenti içinde sırtıyordu. "Şimdi mi? Ne kadar tatlısın, Hendie."

Şimdi soluk mor sıvıyla dolu olan plastik toplama kesesini ondan aldı ve birkaç uzun, susuz yudumda boşalttı.

"Ahh... nefis!" diye bağırarak mesaneyi geri verdi. Hendie kıkırdarak kabul etti ve toplama cihazını yerine yerleştirdikten sonra vantuzları ve hortumu büyük dairesel kanepenin boş bir bölümüne umursamazca bıraktı.

Harper kendini hasta hissetti. Anne sütünün doğal ve besinlerle dolu olduğunu biliyordu ve hatta bazı kanser tedavi programlarının, kemoterapi gören hastalara çok iyi geldiği için fazla sütü olan emziren annelerden sütlerini bağışlamalarını istediğini duymuştu. Ancak bu bilgilerin hiçbiri, az önce yetişkin bir adamın herkesin gözü önünde bir litre kadar süt içtiğini görmüş olması konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağlayamadı.

"Pie-lo her zaman nektarımızın boşa gitmediğinden emin olur," diye fısıldadı Nandi, yeşil tenli erkek çadırdan tekrar ayrılırken. "Eskiden memelerimiz çok dolduğunda müşterilerin yaptığı gibi emerdi ama Bru-bru Teyze onu bunu yaparken yakaladı ve çok *kızdı!*" Gözleri anlamlı bir şekilde genişledi. "Bu yüzden şimdi eğer Bru-bru Teyze çadırın etrafında bir yerdeyse, o sadece içiyor.

toplama kesesinden." Sesini daha da alçalttı. "Memelerin dolduğunda ve seni boşaltacak müşteri olmadığında hortumu kullandığından emin ol, tamam mı?"

"Sen neden ?" Harper talep etti. "Neden benim memem -Göğüsler böyle mi doluyor?" Neredeyse "seninki gibi" diyecekti ama bir şekilde kaba göründü, ancak Nandi'nin çadırındaki diğer kızlarla aynı "sorunları" olduğu açıktı.

"Seks sütü içtiğin için tabii ki." Nandi ona basit bir şeymiş gibi baktı. "Yani, etkisini göstermesi biraz zaman alıyor ve bir erkeğin hemşirelik yapmasına izin verebileceğin ama aynı anda seni becermesine izin vermeyeceğin kısa bir dönem var. Ama bu geçtikten sonra..." Kendi kocaman memelerini işaret etti ve kıkırdadı. "Eh, hepsi eğlence ve oyun!"

"Eğlence ve oyun mu?" Harper yarı dolu bardağından uzun gümüş fıskiyeğe doğru çılgınca baktı. "Yani bu... bu seks sütü mü? Ve göğüslerinin dolmasını mı sağlıyor?"

"Elbette, aptal!" Nandi haykırdı. "Bunun için var zaten, memelerimizi nektarla doldurup ihtiyacı olan erkekleri emzirmek için."

Başı dönen Harper hesaplamaya çalıştı. O şeyden kaç bardak içmişti ki?

Beş ya da altı gibi bir şey, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük ses. Yeterince hızlı içemezsin.

Bu imalar Harper'ın midesini bulandırdı. İğrenme ve panik karışımı bir duygu hissetti.

Buradaki diğer tüm kızları etkilediği gibi beni de etkilemeden önce bu şeyden kurtulmalıyım!

"Affedersiniz!" Kanepeden fırladı, yarısı dolu kadehini halı kaplı zemine bıraktı ve çadırın kapağına doğru koştu. Buradan çıkmak zorundaydı! Hasta olmalıydı ve herkesin içinde kusmak istemiyordu.

Parmağını boğazına sokmadan önce uçan yılanın onu ilk bıraktığı tozlu iniş alanına çıkmayı başardı. Harper kusmaktan her zaman nefret etmişti - dünyada en sevmediği şeydi ve mide gribi olmaktan korkardı. Ama şu anda tereddüt etmiyordu; içtiği seks sütünden, onu göğüsleri garip bir sıvıyla dolu, bir yabancıнын meme uçlarını emmesine seve seve izin veren boş kafalı bir aptala dönüştürmeden önce kurtulması gerekiyordu.

Midesi kabardı ve soluk mor bir sıvı yukarı aktı. Tadı yukarı çıkarken de aşağı inerkenki kadar lezzetliydi... bu da onu daha da hasta hissettirdi.

"Oh..." Harper inledi ve sonra tekrar kustu... ve tekrar.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" Birden Bru-bru Teyze yanında bitiverdi. "Neyin var canım? Seni ne hasta etti?"

"Beni ne *hasta* etti?" Harper tişörtünün ağzını sildi ve sonra akan gözlerini temizledi. "Şu... içtiğim şey. Görünüşe göre kafanızı boşaltırken göğüslerinizi dolduruyor. Tanrım..." Bu düşünce bile parmağını bir kez daha boğazına sokmasına ve yeniden hastalanmasına neden oldu.

Hepsini almış mıydı? Ya vücudunda hâlâ o garip seks sütünden kaldıysa? Ya artık çok geçse? Titredi, kendini hasta hissetti ve bu düşünceyle dehşete düştü. Ama ağrıyan midesi de kendini boş hissediyordu. O kadar çok kusmuştu ki, hepsi ondan çıkmış olmalıydı. Öyle değil mi?

"Oh, Tanrım..." Harper inledi, tekrar doğruldu ve bir elini karnına götürdü. "Oh, *Tanrım...*"

"Oh, Bru-bru Teyze! Ne oldu?" Nandi aniden koşarak geldi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum, Nandi canım. Yeni kız seks sütüne kötü bir tepki vermiş gibi görünüyor," diye haykırdı yaşlı kadın.

Harper aēzını ikinci kez silerek, "*Tabii ki* kötü bir tepki verdim," diye soludu. "İnsanı çıldırtıyor. Ve ben yeni kız *deēilim*. Hatta şu anda gidiyorum."

Ayakları hâlâ titriyordu ama omuzlarını geriye attı ve sarı mavi çizgili çadırın etrafındaki açık alanı çevreleyen mavi banda doēru ilerledi.

"Olamaz," diye soluēunu tuttu Nandi. "Bru-bru-teyze durdur onu!"

Yaşlı kadın üzüntüyle iēini çekti. "Korkarım yapamam, tatlım. O da tıpkı sizin gibi zor yoldan ērenmek zorunda kalacak."

Harper onların konuşmalarına aldırmadı. Mavi bandı kaldırıp altından geēerek sadece birkaç metre ileride grebildiēi yeşil, arnavut kaldırımli yola ulaşmak istiyordu.

Ama parmak uēları banda dokunduēu anda, iēinden bir elektrik çarpması geēti ve aniden, sanki binlerce meraklı parmak ucu kaburgalarına, yanlarına ve koltuk altlarına... dizlerinin yanlarına... uyluklarının üstlerine -en çok gıdıklandıēı yerlere- giriyormuş gibi oldu.

Harper garip bir şekilde kakhahalarla sarsılarak yere düştü. Görünmez varlıklar tarafından acımasızca gıdıklanıyormuş gibi hissetti ve uzun bir süre boyunca tek yapabildiēi tozun iēinde yuvarlanmak ve durum hiēbir şekilde komik olmamasına raēmen çaresizce gülmek oldu.

Sonunda kakhahaları kıkırdamalara ve ardından ciēerlerini havayla doldurmaya çalışırken nefes nefese sessizliēe dönüştü. Bir süre sonra fark etti ki

Bru-bru Teyze'nin mavi erik yüzü ve Nandi'nin daha genç olan yüzü ona doğru eğilmiş, endişeyle ona bakıyorlardı.

"Ne... ne oluyor?" Harper zayıf bir sesle sordu. Soruyu bundan daha iyi çerçeveleyemezdi. Çok güldüğü için başı dönüyordu ve hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu. Gıdıklanmaktan her zaman nefret etmişti.

"Gıdıklama çitimize dokundun," dedi Bru-bru Teyze özür dileyerek. "Bazı bakım çadırları kızlarını içeride tutmak için acı çiti kullanır. Ama Pie-lo ve ben bundan hoşlanmıyoruz. Biz burada kızları neşeli tutmak için mutlu bir çadır işletiyoruz."

"Ben sizin kızlarınızdan biri *değilim*. Buraya yanlışlıkla getirildim, unuttun mu?" Harper talep etti. Titrek bacakları üzerinde durdu ve üzerindeki tozu olabildiğince iyi fırçaladı.

Tanrım, saçları karmakarışık ve elbiseleri dökülen seks sütünden dolayı tozlu ve yapış yapıştı. Ağzı tekrar hasta olmak istemesine neden olan iğrenç bir tatlılıkla doluydu.

"Korkarım sen bizim kızlarımızdan birisin canım," dedi Bru-bru Teyze kesin bir ifadeyle. "Bak, *tennick* eti pahalıdır - seni buraya getirmek bana çok pahalıya mal oldu ve yatırımımı kaybedemem. Ayrıca..." Başını bir yana eğdi. "İri yarı olabilirsin ama tenin çok güzel bir renk, kremsi ve kahverengi. Eminim göğüslerin dolmaya başladığında ihtiyacı olan pek çok erkek senden süt emmek isteyecektir."

"Böyle bir şey !" Harper haykırdı. "Öylece *tutamazsın* Ben buradayım!"

"Oh, ama korkarım yapabiliriz, kızım." Pie-lo aniden çadırdan çıktı ve onu kolundan yakaladı. "Telaşlanma şimdi. Göğüslerin dolmaya başladığında kendini daha iyi hissedeceğini unutma."

Nandi endişeyle, "Haklılar," diye güvence verdi ona. "Başta ben de burada olduğum için üzgündüm, biliyorsun. Pazarın diğer tarafındaki kuzenimi ziyarete gidiyordum ve bakım çadırında yaşamak gibi bir düşüncem yoktu. Ama seks sütünü içtikten ve göğüslerim dolmaya başladıktan sonra buranın ne kadar güzel olduğunu gördüm." Sırıttı. "Artık hiç ayrılmak istemiyorum."

Harper sırttan kızdan yaşlı kadına dehşet ve anlayışla baktı.

"Evcil yılanının beni kazara buraya getirmesiyle ilgili anlattığın hikaye -Bunların hepsi saçmalıktı, değil mi?" diye sordu Bru-bru Teyze'nin buruşuk erik suratına ters ters bakarak. "O lanet yılan her zaman kızları çaldırıyor! Muhtemelen o çadırdaki kızların her birinin başka hayatları vardı ve sen onları kaçırp bir tür garip süt fahişesine dönüştürdün! Bunu bana yapmayacaksın!"

Pie-lo'dan uzaklaştı ve tekrar mavi gıdıklama bandına doğru koştu. Bu sefer hiç dokunmadan altından kaymayı planlıyordu. Ama ona yaklaştığı anda, sanki binlerce minik parmak uzanıp yine onun hassas noktalarını bulmuş gibiydi.

Adil değil, diye düşündü Harper, ikinci kez çaresizce gülerek yere düşerken. Adil değil, bu sefer dokunmadım bile.

"Her kaçmaya çalıştığında alan daha da hassaslaşıyor, kızım," diye açıkladı Pie- lo onu ayağa kaldırırken. "Zaplanma korkusuyla çadırdan bile çıkamayan kızlarımız var. Hadi ama, hizmet etmemiz gereken müşterilerimiz var. Benimle gel ve sana işlerin nasıl yapıldığını göstereyim."

"Hayır!" diye inledi Harper, adamın tutuşuna karşı çekerek. Ama ikinci kez kurtulamayacak kadar güçsüzdü. Adam onu mavi ve sarı çizgili çadıra geri çekerken Harper sadece ayaklarını sürükleyebildi.

Birdenbire ev özlemi Harper'ı bastırđı ve boğazında yutması imkânsız bir yumru oluşturdu. Nasıl bir karmaşanın içindeydi! Evine, kendi zamanına ve kendi yerine dönmek istiyordu. Dişlerini fırçalamak, sıcak bir duş almak ve saçlarını yıkamak istiyordu. Uyanmak ve tüm bu maceranın uzun ve tuhaf bir rüya olduğunu ve acele edip yola çıkmazsa işe geç kalacağını fark etmek istiyordu.

Ama görünüşe göre uyanmak yoktu. Bunun yerine, Nandi'nin önderliğinde çadıra geri sürüklendi ve Harper'ın bakım çadırında işlerin ne kadar heyecanlı olduğunu göreceğine söz verdi.

İçeride, öncekinden farklı bir sahne vardı. Kızlar koltuktan kalkmış, sıra halinde ayakta duruyorlardı. Birbirlerini dürtüklüyor ve biraz kıkırdıyorlardı ama çoğunlukla sessizdiler.

Çadırın önüne yaklaştıklarında Harper değişikliğin nedenini görebildi. Çadırın ön kapağının yanında biri yeşil derili, diğeri soluk mor epidermisli iki uzaylı erkek duruyordu. Toplanan kızlara, kasap dükkanında en iyi et parçasını seçmeye çalışan adamlar gibi spekülâtif bir şekilde bakıyorlardı.

Soluk yeşil tenli erkek, pamuk şeker gibi soluk pembe tenli bir kızı işaret ederek, "Şuradaki," dedi. "Olgun ve sulu görünüyor."

"Akıllıca bir seçim lordum," dedi Pie-lo, bir adım öne çıkıp Harper'ı da peşinden sürükleyerek. "Bianetta en tatlı nektara sahip en iyi hemşirelerimizden biridir. Sadece onun olgun memelerini mi emzirmek istersiniz yoksa aynı zamanda onu sikinizle doldurmak da ister misiniz?"

"Ne kadar?" diye sordu erkek.

"Sadece emmek için otuz kredi," dedi Pie-lo iş adamı edasıyla. "Emmek ve becermek birlikte, yetmiş beş kredi."

"Yetmiş beş mi?" Erkek kaşlarını çattı ve pamuk şeker pembesi kız Bianetta kıkırdadı ve parmaklarıyla ona cilveli bir el salladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Pie-lo. "Madem bu kadar iyi bir erkeğe benziyorsun ve Bianetta'nın amının doldurulmasını arzuladığını söyleyebilirim, fiyatta on kredi indirim yapacağım. Onun nektarını içmek ve karşılığında ona kendi nektarını vermek için sadece altmış beş, amının derinliklerinde."

"Bitti!" diye haykırdı erkek. Bianetta'ya şehvetle baktı. "Taşaklarımı onun içine boşaltmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu taraftan, tatlım..."

Bianetta müşterisine bir el uzattı ve onu kanepenin en ucuna götürdü. Onu oturttu ve pantolonunu çözdü, böylece uzun, koyu yeşil ve zonklayan siki dışarı çıktı. Harper'a özellikle büyük bir salatalık gibi göründü ve Bianetta garip uzaylı erkeğin üzerine binip yeşil şaftını pembe amının derinliklerine alırken titredi. Sonra esnek üstünü kaldırarak iri göğüslerini serbest bıraktı ve yüzüne doğru bastırdı.

"Hadi tatlım," diye mırıldandı. "Susamış olmalısın, neden bir şeyler içmiyorsun?"

Uzaylı erkek, kızın pembe meme uçlarını ağzına alıp sertçe çekerek emmeye başladı, kızın amını sikiyle doldururken açıkça kızın nektarını içiyordu. Kısa süre sonra ikisi de inliyordu ve ikisi de çadırdaki herkesin önünde son derece özel bir şey yaptıklarını umursamıyor gibiydi.

***Yolun** ortasında olsalar muhtemelen umurlarında olmazdı, diye düşündü Harper kederle. Bu seks sütü denen şey bir tür zihin değiştirici afrodizyak. Bu kızlarda tamamen yabancılarla seks yapma isteği uyandırıyor ve onları asla ayrılmak istemeyecekleri kadar mutlu ve azgın tutuyor.*

Tanrı'ya şükür ki içtiği tüm seks sütünü kusmuştu... değil mi?

Harper kendi kendine tedirgin bir şekilde kustuğundan emin olduğunu söyledi. O kadar çok kusmuştu ki, vücudunda o iğrenç şeyden bir damla bile kalmasına imkân yoktu. Ama eğer öyleyse, meme uçları neden bu kadar hassaslaşmıştı? Ve neden Bianetta ve müşterisinin kanepede kıvranmasını, itişip kakışmasını ve emmesini izlemek kalçalarının arasında garip bir zonklamaya neden oluyordu?

"Oh!" diye inliyordu pamuk şeker pembesi kız, erkeğin kucağında kıvranırken. "Oh evet, doldur beni, seni aygır! Doldur beni ve em beni! Geleceğim - beni büyük... şişman... horozunun her yerine boşaltacaksın!"

"Şu. Bunu alacağım."

Harper'ın gözlerini Bianetta ve uzaylı erkeğin görüntüsünden ayırıp orada duran ve bekleyen kızları inceleyen mor tenli diğer erkeğe çevirmesi biraz zaman aldı.

"Şunu sıkmek ve emmek için istiyorum," dedi tekrar.

Ve tam Harper'ı işaret ediyordu.

Yedinci Bölüm

"Ne? Hayır!" Harper haykırarak geri çekildi - en azından Pie-lo'nun koluna doladığı elinin izin verdiği kadar.

"Belki bir tane daha, lordum," dedi Pie-lo, Harper bir çürük oluşacağından emin olana kadar kolunun üst kısmını sıkıca kavradı. "Bu seferki yeni. Bize yeni geldi ve seks sütünün etkisini göstermesi için henüz zamanı olmadı. Gördüğünüz gibi göğüsleri henüz dolmadı bile. Ve güvenlik dönemi sona erene kadar vücut sıvılarının değiş tokuşuna izin veremeyiz."

"Göğüsleri umurunda değil." Uzaylının çamurlu sarı renkteki gözleri şehvetle parlıyordu. "Ve ben içinde biraz mücadele olan kızları severim. Buradakilerin hepsi çok *hevesli*. Çılgılık atmaları, yalvarmaları ve beni durdurmaya çalışmaları hoşuma gidiyor."

"Yani kadınlara tecavüz etmekten hoşlanıyorsun, öyle mi diyorsun?" Harper tükürdü. "Seni hasta piç!"

"Nasıl istersen öyle adlandır, kızım." Bir tarafa tükürdü, gözleri onun vücudundan hiç ayrılmadı. "Ama bana sorarsan, senin gibi kibirli bir kaltağın bir ya da iki basamak aşağı indirilmesi gerekiyor." Tekrar Pie-lo'ya baktı. "Sadece bir sikiş için ne kadar?"

Pie-lo kaşlarını çattı. "Bilmiyorum... Burada istekli kızlarla mutlu bir çadır işletiyoruz. Acı ve dehşet çılgınlıkları ve feryatları ticaretimiz için kötü bir reklamdır."

"Ücretin iki katını öderim ve sessiz kalması için elimle ağzını kapatırım," diye teklif etti erkek. "Elbette bunu es geçemezsin."

"Şey..." Pie-lo düşünceli bir şekilde başını salladı. "*bakarsanız*, bu Kulağa adil bir anlaşma gibi geliyor. Ve onunla sıvı alışverişi yapmadığın sürece,

Zaten vücudunda bulunan seks sütünü geçersiz kılmaz. Tamam, anlaştık. Yetmiş kredi."

"Hey, bekle bir dakika!" Mor tenli uzaylı erkek istenen fiyatı ödeyip onu kolundan tuttuğu sırada Harper bağırdı. "Bunu bana yapamazsın! Ben sana ait değilim! Sokaktan geçen kötü bir piçin buraya gelip... ve..." Ama cümlesini bitiremedi. Dehşet boğazında kalın bir şekilde yükseldi. Harper yine hastalanacakmış gibi hissediyordu ve bu sefer bunu yapmak için parmağını boğazına sokması gerekmeyecekti.

"Şimdi, kızım..." Pie-lo rahatlatıcı bir şekilde omzunu sıvazladı. "Merak etme. Seks sütü etkisini gösterdiğinde her şeyi unutacaksın."

"Yani daha sonra unutacağım için şimdi bana tecavüz etmesine izin vermemin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" Harper talep etti. "Hayır, hayır!"

Ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı ama onu kullanmak için para ödeyen erkek, çığlıklarını bastırmak için bir elini ağzına kapattı ve onu kanepeye doğru sürüklemeye başladı.

Diğer kızlar kenara çekildi, gözleri belirsizlikle irileşmişti. Belli ki bu tür şiddet gösterilerine alışık değillerdi.

Ya da belki de onlara alışmışlardır ve hatırlayamıyorlar. Belki de içtikleri o iğrenç şey travmatik olaylarla ilgili anılarını da siliyordur, diye düşündü Harper çılgınca. Pençelemeye, dövüşmeye ve tekmelemeye devam etti ama onu seçen uzaylı büyüktü -muhtemelen Shad kadar büyüktü- ve onun mücadelesinden gerçekten zevk alıyor gibiydi.

"Doğru, dövüş benimle," diye mırıldandı onu kanepeye yatırırken. "Ben taşaklarımı o daracık amına sokarken sen de karşı koy."

Adam konuşurken Harper'ın ağzının üzerindeki eli kaydı ve Harper sonunda dudaklarını açarak adamın avucundaki yumuşak eti dişlerinin arasına alabildi. Dişlerini geçirdi ve olabildiğince sert ısırdı.

Erkek uluyarak elini çekti ve kanepenin krem rengi minderlerine yeşil kan sıçradı.

Bu leke bırakacak, diye düşündü Harper dalgınca. Hem zaten neden bir seks-odası için krem rengi seçerdiniz ki? Bu sadece bela aramaktı.

Yüksek sesle, "Hoşuna gitti mi? Seninle dövüşmemi istedin, nasıl bir his bu, pislik?"

"Orospu!" Uzaylı suratına olabildiğince sert bir yumruk indirdi. Harper'ın başı geriye doğru sallandı ve önünde yıldızlar patladı. Yine de savaşmaktan vazgeçmedi.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı ve ayağı doğrudan yeşil uzaylının kasıklarına degecek şekilde tekmeledi. "Bırak beni, seni orospu çocuğu."

"Hanımefendinin dediğini yapmanızı öneririm," dedi derin ve tanıdık bir ses.

Zaten acıdan iki büklüm olmuş olan yeşil uzaylı, aniden kızın üzerinden çekilip bir tarafa fırlatıldı.

Harper başını kaldırdığında Shad'ın başında dikildiğini gördü, beyaz gözleri zorlukla bastırılmış bir öfkeyle parlıyordu. Hayatında hiç kimseyi gördüğüne bu kadar mutlu olduğunu sanmıyordu.

"Ah, Shad," diye soludu, nefret dolu kanepeden kalkmaya çabalıyordu. Büyük Kindred'elinde silaha benzer bir silah tuttuğunu fark etmekten kendini alamadı. Bunu daha önce de üzerinde taşımış mıydı? Yoksa marketten aldığı bir şey miydi?

"Buraya gel, tatlım." Adam kıza kolunu uzattı ve kız ona doğru koşarak yanına yaklaştı. Tanrım, onu *gördüğüne* o kadar sevinmişti ki!

"Buraya, buraya!" Pie-lo ve Bru-bru Teyze koşarak geldiler, hala inleyen müşterilerinin üzerinden dikkatlice geçerken yüzlerinde aynı kaşlar vardı.

"Ne sanıyorsun sen?" Bru-bru Teyze, mavi erik rengi yüz hatları onaylamamaktan daha da budanmış bir halde, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu. "Buraya gelip para ödeyen müşterilerimizin canını yakamaz ve hemşire kızları gasp edemezsiniz!"

Shad, "Yanılmıyorsam *müşteriniz* kadınıma tecavüz etmek üzereydi," diye homurdandı.

"O senin dışın değil!" Pie-lo öfkeyle haykırdı. "Bizim Slidy onu adil bir şekilde aldı. O artık bize ait."

"Bu konuda sana katılmamam gerekebilir." Shad silahını iki uzaylı pezevenge çevirdi ve onlara ters ters baktı. "Ve görünüşe göre benim blaster'ım da aynı fikirde değil. Bunu tartışmak ister misiniz? Yoksa Harper'ı alıp gideyim mi?"

Bru-bru Teyze'nin buruşuk yüzüne asık bir ifade geldi.

"Artık bir çadır sahibi pazarda iyi bir yaşam süremez hale geldi!"

Shad, "Başkalarının sefaletinden geçiniyorsanız olmaz, sizi orospu efendileri," diye homurdandı. "Harper ve ben şimdi gidiyoruz. Bizi durdurmaya çalışmayın yoksa pişman olursunuz."

"Pekala, tamam, sadece git!" Pie-lo tersledi. "Ama şunu bil ki, küçük dışın seks sütünü içti. Göğüsleri sızmaya başladığında ve isteklerini kontrol etmek için daha fazla süte ihtiyaç duyduğunda onu burada bırakmış olmayı dileyeceksin."

Harper çenesini kaldırarak, "Senin iğrenç seks sütünü kustum," diye karşılık verdi. "Böylece beni ısırabilirsin, seni pislik."

"Oh, ısırarak isteyeceksin, kızım." Pie-lo'nun uzaylı gözleri parlıyordu. "Ve sikişmek ve emmek. İhtiyacını gidermek için her şeyi deneyebilirsin. Umarım nektarınız geldiğinde dayanılmaz isteklerin tadını çıkarırsınız."

Sözleri Harper'ı huzursuz etti ama yuttuğu seks sütünün her damlasını kustuğundan %100 emindi. Belki de %99.9 emindi.

İyi, dedi kendi kendine huzursuzca. Ben iyi olacağım! Sadece beni korkutmaya çalışıyor.

Dış

arı. "Harper," diye başını salladı Shad. "Buradan çıkmamız gerek." "Bir dakika içinde." Harper içgüdüsel olarak çadırın arkasına koştu ve yüksek gümüş fiskiyei itti. Göründüğünden daha ağırdı ve bir an için yerinden oynatabileceğinden emin olamadı. Sonra omzunu dayadı ve kaldırdı.

Bir şırıltı ve gürültüyle gümüş fiskiye devrildi, soluk mor seks sütü gümüş kenarlarından aşağıya doğru eğilerek aşağıdaki halıyı ıslattı.

Bru-bru Teyze'nin yüzü dehşetle daha da buruştu ve yıkılan çeşmeye doğru koştu.

"Oh, hayır! Bizim sütümüz, bizim güzel seks sütümüz!" diye bağırdı. "Yeni bir partiye başlamanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Yılın bu zamanında malzeme bile bulamazsınız!"

"Güzel," diye tersledi Harper, onu blasterıyla koruyan ve Pie-lo'nun müdahale etmesini engelleyen Shad'a geri dönerek. "Belki bu kızlardan bazıları bu berbat hayatı bırakıp evlerine geri dönebilir." Shad'a döndü. "Elindeki o şey gıdıklama bandını kesebilir mi?"

"Çadırın etrafına kurdukları bariyeri mi kastediyorsun?" Omuz silkti. "Neden olmasın anlamıyorum."

"Yap o zaman. Bir delik aç ki bu kızlar akılları başlarına geldiğinde kaçıp bu korkunç yerden kurtulabilsinler," diye yalvardı Harper.

"Buna cüret edemezsin!" Pie-lo hırladı. "Tüm ahırımızı alamazsın!"

"Oh, evet yapabiliriz," diye karşılık verdi Harper. "Shad, yap şunu."

Çadırın açık kapağından nişan aldı ve blaster'ının namlusundan saf, gümüş bir enerji ışını fırlattı. Harper ışının mavi polis bandı görünümlü bariyere tam isabet etmesini ve her şeyi parçalamasını izledi.

"Gıdıklama bandı..." Nandi'nin sesi yumuşak ve merak doluydu. "Bariyer yok oldu. Hepsi gitti."

"Aynen öyle." Harper döndü ve uzaylı kızın narin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bu da özgür olduğun anlamına geliyor, Nandi. Eski hayatına geri dönebilirsin."

"Eski hayatım mı?" Uzaylı kızın yüzünde aydınlanan bir kavrayış ifadesi belirdi. "Doğru, buraya gelmeden önce başka bir hayatım vardı. Sadece pazarın diğer tarafındaki kuzenimi ziyaret etmek istemiştım."

"Ve şimdi gidip bunu yapabilirsin. Ya da evine dönebilirsin," dedi Harper nazikçe. "Eminim senin için endişelenen bir ailen vardır."

"Mana ve Patah." Nandi başını salladı. "Muhtemelen nereye gittiğimi merak ediyorlardır."

Harper ona, "Evine, onların yanına git," diye ısrar etti. Sesini yükseltti. "Hepiniz

-Artık eve gitmekte özgürsün. *Evine git.*"

Bazı kızlar bu fikri diğerlerinden daha çabuk kavramış görünüyordu. Harper orada en uzun süre kalan ve en çok seks sütü içenlerin muhtemelen anlamakta en çok zorlananlar olduğunu düşündü. Yine de sonunda hepsi anlamış görünüyordu ve çadırdan dışarı çıkmaya başladılar.

"Durun! Geri dön! Tatlı Teyzeniz Bru- bru'yu bırakmak istemezsiniz!" Yaşlı kadın ve oğlu geri çekilen kızların peşinden koşacaktı ama Shad blasterıyla onlara kıpırdamamalarını işaret etti.

"Hiç sanmıyorum," diye hırladı. "Bırakın onları. Yeterince hayatlarını çaldınız."

"Ama geçimimizi nasıl sağlayacağız?" Bru-bru Teyze sızlandı.

"Dışarı çıkın ve bunun için çalışın," diye tavsiye etti Shad. "Ya da toprakta öl, umurumda değil. Bunu hak ediyorsun." Harper'a dönerken yüzünde soğuk bir öfke maskesi vardı. "Hadi gel. Buradan defolup gidelim."

Yaşlı kadın ve oğlunun arkalarından haykırdıkları küfür ve çığlıklara aldırmadan dönüp gittiler.

Öfkeli ve mızımız sesleri sonunda azalırken, Harper hayatında hiçbir yerden uzaklaştığı için bu kadar mutlu olmadığını düşündü.

* * * * *

Shad, geri dönüp Harper'ı tehdit eden herkesi toza ve atoma bulamamak için iradesinin her zerresiyle savaşmak zorunda kaldı.

Ama her ne kadar bir miktar şiddet uygulasa da -ne de olsa burası Hırsızlar Pazarı'ydı- Pazar Muhafızları'nın göz yumacağı şeylerin de bir sınırı vardı. Ayrıca, zaten sahip olduklarından daha fazla dikkat çekmelerine gerek yoktu.

"Konuş benimle," dedi Harper'a. "Dikkatimi dağıt. Geri dönmek ve sana dokunmaya cüret ettikleri için hepsini öldürmek istiyorum." Ona baktı. "Dokunmadılar, değil mi? Sana... tecavüz etmediler mi?"

"Denediler," dedi acımasızca. "Ama hayır, ben iyiyim. Bana tecavüz etmeye çalışan... çalışan piçi tekmeledim..." Sertçe yutkundu. "Kasığının ortasına bir tekme attı. Muhtemelen şu anda taşaklarını papyon niyetine takabilir."

"Güzel." Kızın tacize uğramadığını ve saldırganın acı verici bir şekilde cezalandırıldığını duymak, içinde kaynayan öfkeyi yatıştırmak için çok şey yaptı.

Harper bir an için duygularıyla mücadele ediyormuş gibi göründü. Shad onun derin bir nefes alıp titreyerek verişini izledi.

"İyi misin?" diye sordu kabaca.

"Peki." Harper burnunu çekti ve duygularını bastırmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Yani, uçan bir yılan tarafından kaçırıldım, içmem için ağza alınmayacak şeyler verildi ve sadist mor bir uzaylı tarafından neredeyse tecavüze uğruyordum ama bunun dışında gayet iyiyim."

Shad onun kendini savunmasız hissettiğinde bir savunma mekanizması olarak kullandığı küstah espri anlayışına alışkındı, bu yüzden sadece başını salladı.

Onu kollarına alıp rahatlatmak istiyordu ama bunu biliyordu. Ona sarılırsa ağlayacaktı... sonra gözyaşlarını öpüp silecekti... ve bu da onun olgun, yemyeşil ağzını öpmesine yol açacaktı ve sonra diğer tüm yollarda olduğu gibi duygusal olarak birbirine dolanacaklardı - onu kaybettiği yollarda. Onu çok istiyordu, çok seviyordu. Yine de aşkı hem tehlikeli hem de faydasızdı.

Aralarında biraz mesafe bırakmak zorundaydı.

Ama mesafesini korumak, onu içinde bulunduğu durumda bırakmak anlamına gelmiyordu. Avuç içlerinde ve dizlerinde görebildiği küçük kesiklere ve sıyrıklara bakarak kaşlarını çattı. Ayrıca, kolunda izleyiciyi kestiği yer yakın zamanda tekrar kanamaya başlamıştı.

"Buraya gel," dedi Harper'a ve onu halka açık bir su çadırının gölgesine götürdü.

"Ne? Neden?"

"Sadece gel." Shad görevliden temiz bir bez aldı ve sonra onu arıtılmış içme suyu fiçilerinden birine daldırdı. Yaralarını temizlemeye başlarken Harper'a "durumdasın," dedi. "Şu anki halinle pazarda yürüyemezsin."

Shad'ın kollarını, avuç içlerini ve dizlerini temizlemesine boyun eğdi ama Shad ellerinden birini ağzına götürüp aşınmış tenini eliyle okşadığında

dilini çıkarmaya çalıştı.

"Bekle! *Bunu* neden yapmak istiyorsun?"

"Yaralarını yalarsam daha temiz ve hızlı iyileşirsin," dedi Shad huysuzca. Onu tatmak istediğini, canını acıtacak kadar kötü bir şekilde iyileştirmek istediğini eklemedi. İçinden bir ses bunu yapmaması gerektiğini, bunun yerine onun için iyileştirici bandajlar alması gerektiğini söylüyordu. Tanrıça, Hırsızlar Pazarı'nda bir sürü tıbbi yardım çadırı olduğunu biliyordu. Ama kendine engel olamıyordu... onun tadına bakması gerekiyordu!

Harper başını sallamadan önce uzun bir süre onun sözlerini düşünmüş gibiydi.

"Pekâlâ, madem öyle diyorsunuz."

"Seviyorum." Ve onun yumuşak, tatlı avucunu dudaklarına götürdü ve diliyle nazıkçe sıvazladı.

* * * * *

Harper onun ağzını üzerinde hissedince nefesi kesildi. Avuçlarını yaladığında neden içinde garip şeyler oluyordu? Daha da kötüsü, dizlerinin üzerine çöküp kırmızı elbisesinin yırtık pırtık eteklerini yukarı doğru itmeye başlamasıydı.

"Bekle," diye itiraz etmeye çalıştı.

Shad kaşlarını çatarak ona baktı.

"Dizlerini iyileştirmem gerek Harper ve senin de bana izin vermen gerek. Kıpırdamadan dur, tamam mı?"

Ses tonu keskin ve önleyiciydi ama yüzünde bir şey vardı; o opal gözlerdeki özlem, bunu sadece zorunluluktan yapıp yapmadığını merak etmesine neden oldu. Gerçekten onu yalamak *istiyor muydu*? Onu bu şekilde tatmak mı?

Bu tuhaf düşünce yüzünün kızarmasına neden oldu ve onu itti.

Sana bu şekilde değer vermiyor, diye hatırlattı kendine. O sadece yatırımıyla ilgileniyor - sen sadece geleceğe yapılan bir yatırımsın. Halkını kurtarmanın bir yolu. Sana karşı bir şeyler hissediyor falan değil.

Dilinin ılık ve ıslak bir şekilde yumuşak, derisi yüzülmüş dizlerinin üzerinde gezinmesine boyun eğdi, ağzının hissi onu titretirken inlememeye çalıştı. Kendisine birkaç kez bir erkeğin üzerine çıkmaya çalışmasından hoşlanmadığını hatırlatmak zorunda kaldı çünkü dürüst olmak gerekirse, kafasında görüp durduğu tek şey buydu - Shad geniş omuzlarıyla kalçalarını yararak açık amını öpmek ve okşamak için eğilirken...

Hayır! Kendi kendine huzursuzca söyledi. Neyim var benim böyle? Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım.

Shad dizlerini bitirdiğinde rahatladı ve ardından izleyicinin yerleştirildiği üst kolunu da bir kez daha yaladı.

"İşte," dedi huysuzca. "Artık hiçbir sorun olmadan iyileşebilirsin." "Şey... teşekkür ," diye mırıldandı Harper kararsızca. "Beni yaladığın için -Yani beni iyileştirdiğin için! Beni *iyileştirdiğin* için teşekkür ederim." Yüzü o kadar sıcaktı ki saçlarının alev alacağını düşündü. Tanrım, ne kadar *utanç vericiydi*. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye geveledi, rahat görünmeye çalışıyor ama beceremiyordu. "Eminim tamamen iyi olacağım."

"Daha iyi hissetmene sevindim. Al, neredeyse unutuyordum." Ayakkabısını çıkardı - belli ki onu o lanet kanatlı yılanı kaptırdığından beri taşıyordu - ve geri verdi.

Harper taktı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu, su çadırından çıkıp tekrar yürümeye başladıklarında konuyu değiştirmek istiyordu.

Omuz silkti. "Zor olmadı. Slidy'nin yolunu görsel olarak takip edebildim ve pazara doğru gittiğini gördüm. Buraya geldikten sonra burnumu takip ettim."

"Sen *ne*?" Harper kaşlarını çatı. "Sen neden ? Yani beni gerçekten koklayarak mı buldun?" İmkânsız görünüyordu ama Shad başını salladı.

"Kindred'ların koku alma duyusu insanlardan çok daha keskindir."

"Öyle mi? Tamam, uzaylı kokularıyla dolu devasa bir pazarın ortasında benim kokumu alabilmen iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi emin değilim." Sinirli bir şekilde güldü.

Shad alçak bir sesle, "Bu iyi bir şey," dedi. Boğazını temizledi. "Senin güzel kokunu nerede olsa tanırım, Harper."

"Sen...sen mısın?"

Bir an için opalesan gözleri onunkileri tuttu, derinliklerinde gökkuşağı renkleri dönüyordu. Sonra başını salladı ve başka tarafa baktı. "Evet."

"Ama eğer-" Harper söylemeye başladı ama onun sözünü kesti.

". Çenesini yola doğru salladı. "Efendi Yll-no'yu yakalamak istiyorsak hemen kalpazanın çadırına gitmeliyiz. Kendisi tüm Hırsızlar Pazarı'ndaki en iyi can-dövücüdür."

"Usta 'bileceksin' mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"*Yll-hayır*," diye düzeltti Shad onu. Kaşlarını çatı. "Zaten yeterince zaman kaybettik. Hadi, bu taraftan."

Harper onun bu keskin tavrı karşısında kafasının karıştığını hissetti. Sanki ona güzel kokusuyla ilgili iltifat ettiği için pişman olmuş gibiydi. zaman bunu en başta neden söylemişti? Ve neden onun küçük yaralarını iyileştirme zahmetine girmişti? O esrarengiz Kindred kafasının içinde neler oluyordu?

Cevap alamayan Harper, Pazar'ın ortasından geçen yeşil arnavut kaldırımli yol boyunca büyük Kindred'i takip etti.

Başka ne yapabilirdi ki?

Sekizinci Bölüm

Harper kalabalık pazarın içinden geçerken etrafına baktı. İnanılmaz derecede renkliydi ve her yerde görülecek bir şey varmış gibi görünüyordu. Su çadırından çıktıktan sonra, her biri bir öncekinden daha tuhaf görünen yiyecekler satan yiyecek satıcılarının bulunduğu uzun ve dar bir koridordan geçtiler.

Harper bir sepet dolusu kahverengi, dikenli, neredeyse eli büyüklüğünde deniz kestanelerine benzeyen şeyler gördü. Yanlarında da iri bilyeler büyüklüğünde, pürüzsüz, parlak turuncu çakıl taşları vardı.

"Bunlar da ne?" diye sordu Shad'ın dirseğini çekiştirerek. Shad onlara kısa bir süre baktı.

"*Shugga* fıstığı. Dikenli olanlar soyulmamış. Turuncu olanlar soyulur. Doğal olarak, kendiniz soyarsanız daha ucuza mal olurlar ama özel eldiven giymeniz gerekir. Dikenleri zehirlidir."

Dikenli şeylere dokunmak için elini uzatan Harper parmaklarını hızla geri çekti.

"Peki ya bunlar?" diye sordu, sallantılı görünen bir masanın üzerine yayılmış kırmızı, yeşil, mavi ve mor renkli gökkuşağı takozlarını göstererek.

Masanın arkasındaki satıcı onun ilgisini gördü.

", bunlar mevcut en iyi *Bleeka sütlü* peynirler," diye hevesle seslenerek onu yanına çağırdı.

"*Bleeka*?" Harper kaşlarını çatı.

"Juno'da yaygın olan bir tür geviş getiren hayvan," dedi Shad ona. "Lama ile köpek arası bir şeye benziyor."

"Bir *köpek mi?*" Harper yüzünü buruşturdu. Satıcı ona parlak mavi bir peynir örneği sunuyordu ama lama-köpek sütünden yapılmış bir şey yeme fikri hiç de cazip gelmiyordu. Emzirme çadırında ona bir ömür yetecek kadar garip süt içmişti, çok teşekkür ederim.

Aklından başıboş bir düşünce geçti -Umarım *hepsini sistemimden atmışumdur!*

Harper endişesini bir kenara iterek satıcıya gülümsedi ve başını sallayarak numuneyi reddetti.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Daha sonra, Harper'ın o güne kadar gördüğü en tuhaf ürünlerin satıldığı açık hava sebze tezgahına benzeyen bir yerin önünden geçtiler. Karpuzun iki katı büyüklüğünde, kabuğu soluk sarı, içi parlak mavi bir meyve vardı. Ortadan ikiye kesilmişti ve canlı etinin üzerindeki minik kırmızı tohumları gösteriyordu. Yanında neon yeşilinin inanılmaz bir tonunda üçgen sebzeler vardı. Küçük piramitlere benziyorlardı ve mor meyve suyu sızdırıyorlardı.

Ve sonra Harper daha da garip bir şey gördü. Sağında, bir çöp kutusunda birlikte duran, greyfurt büyüklüğünde yuvarlak, koyu siyah meyveler ve beyaz, kâğıt gibi kabuklu, ön kolu büyüklüğünde uzun, eğri büğrü sopa benzeri şeyler vardı. Diğer çok renkli ürünlerin arasında siyah ve beyaz ürünler gerçekten göze çarpıyordu.

"Bunlar *retich* meyvesi ve *kren*," dedi Shad ona sorduğunda. "*Retich* meyvesini keskin bir bıçakla parçalıyorsun ve uzun *krenleri* düz diskler halinde dilimliyorsun. Sonra parçalanmış siyah *retich*'i beyaz *kren* dilimlerinin üzerinde servis edersiniz. Görsel olarak çok çekici bir yemek oluyor. Bununla birlikte, eğer doğru hatırlıyorsam tadının limburg peyniri ve lahana turşusu gibi çok güçlü olduğuna inanıyorum."

"Ugh!" Harper haykırdı. Üvey babası limburger peynirini severdi - belki de koku alma duyusu pek olmadığı için. O kadar iğrençti ki annesi ona arka verandada yedirir ve eve sokmazdı. Lahana turşusuna gelince, Harper onu bir kez sosisli sandviçin üzerinde denemiş ve hiç beğenmemişti. İki yiyeceği bir araya getirme fikri kulağa iğrenç geliyordu.

Köpek sütü peyniri... lahana turşusu ve limburger meyvesi... Bu gezegende yemeye uygun *bir şey* yaptılar mı ya da yetiştirdiler mi?

Kes şunu Harper, diye kendi kendini azarladı. *Yine yargılayıcı davranıyorsun. Unutma, daha önce hiç duymadığın yabancı bir kültürleri var - elbette sana garip ve farklı görünecek.*

Ama elinde değildi - kadınları uçan yılanlarla kaçırıp göğüsleri devasa boyutlarda şişene kadar seks sütüyle beslemekte bir sakınca görmeyen her kültürün ona göre en az iki suçu vardı. Bu şartlar altında Juno'ya ve halkına şüpheyi yaklaştırmak çok zordu.

"Burada daha çekici bulabileceğin bir şey var," dedi Shad. Soluk mavi tenli, sıkılmış görünümlü bir kızın altın ve kırmızı kömürlerle dolu bir tür ateş çukurunun üzerinde durduğu bir tezgâhın yanında durmuştu. Bir ucunda kalın ahşap bir silindir olan uzun siyah metal bir çubuk tutuyordu. Harper onu izlerken, kız silindiri soluk, krem rengi bir sıvı variline daldırdı.

Satıcı, artık kremsi bir maddeyle kaplanmış olan silindiri çıkardı ve ateş çukurunun üzerinde ustalıklarla döndürdü. Hızlı hızlı çalışıyor, sıkılmış ifadesi yüzünden hiç gitmiyordu. Belli ki bütün gün aynı monoton işi tekrar tekrar yapıyordu.

Harper'ı şaşırtacak şekilde, pişmekte olan ekmek ve taze krep gibi sıcak, tatlı bir koku yükselmeye başladı. Kremsi sıvının bir tür hamur olduğu belliydi. Parlayan kömürlerin ısıyla altın sarısı bir renk aldığı anda, kız

soluk pembe bir şurup fiçisine daldırdı ve ardından ezilmiş fındıklarla dolu sığ bir tavada yuvarladı - en azından çıtır çıtır küçük altın-kahverengi külçeler Harper'a öyle görünüyordu.

Onlar izlerken yiyecek satıcısı, pişmiş hamur kayana kadar silindiri mavi beyaz çizgili bir kâğıt parçasına vurdu. Hızla kâğıda sardı ve Shad'a uzattı; Shad da başparmağını küçük bir gümüş küpe bastırarak ödemeyi yaptı.

"Çok teşekkürler." Satıcıya başıyla selam verdikten sonra beyaz ve mavi kâğıda sarılı çıtır çıtır, sıcak hamur silindirini Harper'a uzattı. "Al bakalım," dedi huysuzca. "Bunun tadı *retich* ve *kren*'den daha iyi olmalı."

"Teşekkür ederim." Daha yarım saat önce, seks sütünü kustuktan sonra Harper bir daha bu yabancı dünyadan hiçbir şey yemek ya da içmek istemediğine yemin edebilirdi. Ama ön kolu kadar uzun ve bir rulo kâğıt havlu kadar büyük olan pişmiş hamur silindiri gerçekten de kokuyor ve çekici görünüyordu.

Çekingen bir tavırla bir ısırık aldı. Tadı muhteşemdi; Fransız tostı ile taze pişmiş, tereyağlı kruvasan arası bir şeydi. İçindeki tatlı şurup ve çıtır çıtır külçeler atıştırmalığı tatlı, cevizli ve biraz da tuzlu yapıyordu. Yedikçe ağzında eriyor ve midesini rahatlatıyor gibiydi.

"Mmm... bu *gerçekten çok* güzel," dedi, bir ısırık daha aldı ve mutlulukla çiğnedi. "Muhtemelen doğrudan kalçalarımın gidecek bir milyon karbonhidrat var ama şu anda umurumda bile değil."

Shad göz ucuyla ona bir bakış attı.

"Sana tatlı bir şey ikram ettiğimde hep böyle bir şey söylüyorsun."

Bir an için adamın sözleri onu ürküttü, sonra adamın daha önce defalarca onu kurtarmaya çalıştığını hatırladı. Onunla birlikte olmak garipti.

çoğunlukla yabancı olan ama onu çok iyi tanıyan biri.

Sanırım ona yabancı değilim, diye düşündü tatlı hamur silindirinden bir ısırık daha alarak. *Acaba diğer yollardan herhangi birinde beni önemsiyor muydu yoksa onunla her zamanki gibi iş mi yapıyordu?*

Ancak Shad'ın sözleri sert olsa da, hareketleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Eğer büyük Kindred ondan gerçekten hoşlanmasaydı, Kontrolcü'nün korkunç dil darbelerine karşı onu bedeniyle korur muydu? Ve onu bakım çadırından kurtardığında ona saldıranları öldürmek isteyecek kadar sinirlenir miydi? Ayrıca, ikram için ona tatlı hamur silindirini alır mıydı?

Kafa karıştırıcıydı, o kadar kafa karıştırıcıydı ki Harper ne yapacağını bilemedi. İfadenin içeriği hakkında yorum yapmadan cevap vermeye karar verdi.

"Şey, kıvrımlarımı seviyorum ama biraz zayıflamam gerekiyor - sen gelip beni yakaladığında sahilde aldığım Yeni Yıl kararlarından biri de buydu," dedi hafifçe. "Aslında, Bru-bru Teyze ve korkunç oğlu beni taşımak zorunda kaldığında yılanlarının kuyruğunu incittiğimden şikayet ediyorlardı."

Gülmeye çalıştı ama sesi zoraki çıkıyordu. Harper, korkunç bakım çadırı ve orada az kalsın başına gelecekler hakkında şaka yapmak için henüz çok erken olduğuna karar verdi.

Shad başını salladı. "Daha zayıf olman gerektiği fikrine nereden kapıldın bilmiyorum," diye homurdandı. "Olduğun gibi mükemmelsin."

Sonra ona cevap verme şansı tanımadan hızla ilerledi. Harper ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldı ama sözleri kafasında yankılandı. *Olduğun gibi mükemmelsin...* Ciddi miydi? Ve neden böyle bir şey söylemişti?

Herhangi bir cevap yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden onun arkasında koşturdu, içi boş hamur silindirini bitirirken pazarın manzarasını hayranlıkla seyretti.

Kısa süre sonra, tezgâhlarının dışındaki direklere her tür kumaştan rengârenk kareler asmış olan uzun bir kumaş satıcısı sırasının önünden geçtiler. Bazıları ipeğe, bazıları kürke, bazıları da Harper'ın daha önce hiç görmediği şeylere benziyordu.

Özellikle bir tanesi dikkatini çekti; egzotik, gökkuşağı renginde kirpi tüylerinden yapılmış gibi görünen bir kumaş parçası. Tüyler uzun ve keskindi, diplerinde koyu çivit renginden yeşil, mor ve kırmızıya dönüşüyor, en sonunda da uçlarında turuncu ve soluk sarıya ulaşıyordu. Etkisi renkliydi ama kesinlikle çok rahat görünmüyordu. Her dokunduğunuzda acı veren bir kumaşı nasıl kullanabilirdiniz ki?

Ancak parmak uçlarını çok hafifçe üzerinde gezdirdiğinde, "tüylerin" gül yaprakları kadar yumuşak olduğunu gördü. Aslında battaniye biraz gül ya da başka bir tür çiçek gibi *kokuyordu*. Harper daha da yaklaşarak yüzünün yan tarafını kumaşa bastırdı ve kokuyu içine çekti.

Mmm-gerçekten güzel! Bu kadar yasaklayıcı görünen bir şeyin yaklaştığınızda bu kadar davetkâr olabilmesi inanılmazdı. Spekülatif bir şekilde Shad'a baktı. Büyük Kindred de aynı olabilir miydi? Dışı dikenli ama içi tatlı mı? Eğer öyleyse, tatlı tarafını daha açık bir şekilde göstermesini diledi. Her zaman böyle huysuz olmak yerine onunla biraz konuşsa ve elini isteyerek tutsa güzel olurdu.

Birden kirpi yorganın arkasından geniş sarı gözleri olan koyu yeşil bir yüz belirdi.

"Beğendiniz mi, güzel bayan? Dikenli kumaşı beğendiniz mi? Kraliyet kumaşını?" diye sordu bu tezgahın satıcısı olduğu anlaşılan bir kişi. "Hoşunuza gitmiş olmalı, çünkü ona dokundunuz. Artık sadece sizin için."

"Oh, uh..." Harper hızla geri çekildi. "Elbette. Bu... çok güzel. Şaşırtıcı derecede yumuşak."

"Sadece sizin için yumuşak, güzel bayan! Sadece beş yüz kredi. Şimdi ödeyin -Toparlıyorum."

"Hayır, teşekkür ederim." Harper parasal dönüşümden emin değildi ama beş yüz kredi kulağa çok fazla nakit gibi geliyordu. Ayrıca, ödeme yapmak için sihirli parmak izine sahip olan Shad'dı, o değil.

Ama satıcı hayır cevabını kabul etmedi.

"Beş yüz çok mu fazla? Sizin gibi güzel bir hanımefendi için dört yüze indiririm," diye haykırdı. Dirseklerine kadar uzanan bir çift özenli eldiven giymiş ve gökkuşağı kirpi kumaşını mandallarından çözmeye başlamıştı bile. "Ona dokundun, artık senin. Ödeyeceksin -Toparlıyorum!"

"Ne? Hayır, hayır! Hayır, ne kadar mal olduğu umurumda değil, istemiyorum." Harper ondan uzaklaştı. Büyük Kindred'in ne diyeceğini görmek için Shad'a baktı ama o ilerliyordu, yeşil arnavut kaldırımli yolda neredeyse gözden kaybolmuştu.

"Evet!" diye ısrar etti satıcı. "Bak, senin için paketliyorum!" Kirpi kumaşını katladı ve ince bir bez torbaya koydu. "Sadece senin için. Bana ne kadar ödemek istediğini söyle."

"Hiçbir şey ödemek *istemiyorum, istemiyorum!*" Harper sözlerinin ona ulaşmadığını görebiliyordu. Hızla uzaklaşmaya başladı ama satıcı onu takip etti.

"İstiyorsun!" diye ısrar etti. "Senin gibi güzel bir bayanın kraliyet kumaşına ihtiyacı olmalı! Ve zaten ona dokundunuz, bu yüzden sizin! Başka hiç kimse için uygun değil."

Zor bir satıştan bahsediyoruz! Harper satıcının vazgeçeceğini umarak aceleyle uzaklaşırken dalgın dalgın düşündü. Onun yerine, peşinden gelmeye devam etti.

"Ödeyeceksin," diye ısrar ediyordu. "Dokundun, şimdi ödüyorsun!"

"Ona dokunmuş olmam onu satın almam gerektiği anlamına gelmez!" Harper omzunun üzerinden bakarak itiraz etti.

"Aslında, öyle. Daha doğrusu, senin için satın almam gerektiği anlamına geliyor," diye homurdandı kulağına tanıdık bir ses.

"Shad?" Sıçrayarak durdu, neredeyse adamın geniş göğsüne çarpacaktı.

"Bu hanım senin kadının mı?" Kumaş tüccarı, kolunun altında koruyucu bir bohçaya sarılmış gökkuşağı kirpi yorganıyla onlara yetişmişti.

"Öyle," dedi Shad ciddiyetle. "Kraliyet kumaşına dokunduğunu mu söylediniz?"

Satıcı hevesle kara başını salladı.

"Gerçekten de evet, dikenli kumaş. Güzel bir kadının tenine dokunduğunda diğerlerinin dokunuşunu reddeder." Harper'a sitemle baktı. "Gördüğünüz gibi leydim, bu gerçekten de başkası için olamaz." Gökkuşağı bohçasını hızla uzaklaşan Harper'a uzattı.

"Dokun ona," dedi Shad ona.

"Ne? Neden?" diye sordu.

"Kumaşın sana gerçekten uyum sağladığını kanıtlamak için." Dikenli görünümlü demete tekrar başını salladı. "Hadi, dokun ona."

Harper isteksizce kumaşa dokunmak için tek parmağını uzattı. Bu sefer iğnenin kendisine batacağından neredeyse emindi. Bunun yerine, sert görünümlü sivri uçlar sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi parmaklarının etrafında okşarcasına dolandı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Shad. "Şimdi de ben deneyeceğim."

Gökkuşağı hançerlerine ve kumaşa dokunmak için elini uzattı. ona tısladı. Harper buna inanamadı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu. "Bunu neden yapsın ki? Ve *nasıl* Bunu o mu yaptı? Yaşıyor mu?"

"Yarı-duyarlı." Shad elini geri çekti. "Tüccar haklı, sana damgasını vurmuş Harper. Seninki dışında herhangi birinin elinin dokunuşuna direnecek."

"Ama... bu çılgınlık." Harper başını salladı. "Kim *yaşamayı* duymuş ki kumaş?"

Shad ona "Aslında Kindred'ların yüzyıllardır buna benzer bir şeyi var," dedi. "Bu, tharp adı verilen ve tek sahibin üzerinde iz bırakan yarı-duygusal bir giysi. Ama bir tharp pek çok farklı giysiye dönüşebilir. Dikenli kumaşın herhangi bir şekilde şeklini değiştirmek için kesilebileceğini veya dikilebileceğini sanmıyorum." "Çoğunlukla pelerin olarak kullanılır, efendim," dedi tüccar hızla.

Koruyucu bir ile sarılmış gökkuşağı kumaşını arkaya sıkıştırmıştı. Harper onun kolunun altında, daha önce onu tutmak için kullandığı uzun eldivenleri hâlâ taktığını gördü. "Sevgili leydiniz bunu taktığında hiçbir şey ona zarar veremez. Plasti-çelik zırh kadar güçlü olacak, bir bıçağı ya da kılıcı püskürtecek - bir plazma tüfeğinin patlaması bile onu delip geçemeyecek. Yine de ona, tenini okşayan çiçek yaprakları kadar yumuşak gelecek."

"Çok ilgi çekici." Shad düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bu doğru mu?" Harper şüpheyle sordu. Gökkuşağı kirpi kumaşının koruyucu olacağı aşikârdı. Ama gerçekten *o kadar* güçlü müydü?

"Evet, eğer doğru hatırlıyorsam, öyle." Shad tekrar başını salladı. "Aslında bu iyi bir şey, Harper. Düşünsene, eğer daha önce dikenli kumaştan yapılmış bir pelerin giymiş olsaydın, *Slidy* seni asla yakalayamazdı."

Harper isteksizce, "Bu doğru," diye itiraf etti. "Ama bunu giyersem çok dikkat çekerim." Parlak gökkuşağı kumaşına başıyla işaret etti. "Ben de dikkat çekmemeye çalıştığımızı sanıyordum."

"Parlak renkleri diğerlerini uyarır leydim," dedi tüccar ciddiyetle. "Bu yüzden dikenli kumaş kraliyet kumaşı olarak da bilinir. Onu giyenler önemli insanlardır. Uzak sistemlerden gelen, görülmesi gereken ama dokunulmaması gereken varlıklı asiller."

"Ve sanırım onu Harper'a dört yüz krediye satmayı teklif ettiniz?" Shad bir kaşını kaldırdı. "Böylesine değerli ve koruyucu bir eşyanın çok daha değerli olması gerekirdi. Neden indirimli fiyat?"

Tüccar huzursuzca ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Bu dikenli kumaş... biraz huysuz," diye itiraf etti sonunda. "Beni sayamayacağım kadar çok kez ısırdı ve batırdı. Sonunda ceza olarak onu dışarı astım - *birinden* -herhangi birinden- hoşlanacağını umarak. Ondan kurtulduğuma memnun olacağım."

"Her şeye rağmen benden hoşlanmadığına karar vermeyeceğine emin misin?" Harper endişeyle sordu.

"Hayır, asla!" diye haykırdı tüccar. "Sizin üzerinizde iz bıraktı, hanımefendi. Sizi her zaman sevecektir. Sadece size yakın olan diğer insanlara karşı biraz... şey, *hırçınlaşabilir*."

Harper'ın zihninde gökkuşağı kirpi kumaşını giyip metroda ya da kalabalık bir otobüste oturduğu bir görüntü vardı. Kumaşın onu saldırılardan koruması bir şeydi ama sırf morali bozuk olduğu için etrafındaki insanlara saldırmaya başlaması tamamen başka bir şeydi. Bu, ısırmaya meyilli, kötü huylu bir köpekle dışarı çıkmak gibi bir şey olurdu.

"Bilmiyorum..." diye başladı ama Shad çoktan başparmağını uzatmıştı.

"Ücretinizi ödeyeceğiz," dedi tüccara. "Dişimin bu kadar iyi korunması fikri hoşuma gitti."

"Ama-" Harper söze başladı ama bitiremedi çünkü Shad çoktan başparmağını tüccarın küçük gümüş ödeme küpüne bastırmıştı.

"Buyurun leydim. Hayatınızı korusun ve size iyi hizmet etsin."

Tüccar dikkatle ve hâlâ eldivenlerini giyerek dikenli bezi koruyucu kılıfından çıkardı ve hâlâ itiraz eden Harper'ın omuzlarına örttü.

Üzerine ipek gibi yumuşak düştü ve hayal ettiği kadar sıcak ya da ağır değildi. Bu kadar hafif bir şeyin onu gerçekten nasıl koruyabileceğini bilmiyordu. Ama Shad memnun -özellikle de bir pelerin gibi omuzlarına doğal bir şekilde yerleşmiş olan kumaşın bir düzeltmek için uzandığında- ve uzun dikenleri birçok keskin dişe sahip bir tür ağız oluşturarak onu ısırıldığında.

"Ah!" diye bağırdı, parmaklarını geri çekip ağzına sokarak. "Orospu çocuğu! *Çabuk* oldu."

"Sizi uyarmıştım efendim." Tüccar omuz silkti. "Kraliyet giysisi sahibinden başka kimseyi sevmez. Evrenin geri kalanı düşmandır. Hanımefendinizin sizden daha sadık bir koruması olamazdı - elbette sizin dışınızda." Saygıyla eğildi.

"Anlıyorum." Shad yaralı parmağını ağzına götürdü ve düşünceli bir şekilde emdi. Harper'a baktı. "Eh, artık o şatafatlı, kötü huylu kumaş parçasıyla korunduğuna göre, belki de sonunda buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapabiliriz - Efendi Yll-no'yu görmeye gidebiliriz."

Harper iç çekti. "Yolu göster."

"Gel." Gökkuşağı pelerinine dokunmamaya dikkat ederek onu pazarın derinliklerine doğru götürdü.

* * * * *

Forger's Row'a giden yol kolay bir yol değildi. Bir kere, Hırsızlar Pazarı'nda bile yaptıkları şey yasadışı sayılıyordu. Ve bir diğeri de, sadece onları karşılayabilecek kişiler tarafından bulunmak istiyorlardı. Bu yüzden Shad, içinde tozlu bir zemin ve karanlık, ürkütücü gölgelerden başka bir şey yokmuş gibi görünen siyah bir çadır gördüğünde, yaklaştığını düşündü. Etrafı saran tehdit ve dehşet havasını hissettiğinde, yaklaştığını *anladı*.

"Bekle, *oraya mı* giriyoruz?" Harper onu karanlık ve tozlu çadıra götürmeye çalışan adamın elini geri çekti. "Neden? Orada kimse yok ki. Ve ürkütücü... *yanlış* hissettiriyor."

Shad ona sabırla, "Bunun yanlış hissettirmesi gerekiyor," dedi. "Kalpazanlar yanlış türden müşterileri korkutup kaçırmak istiyorlar. Ne aradığını tam olarak bilmeyen hiç kimse içeri girmez."

"Yani sahtecilerin kendilerinin -bu Yll Usta'nın- bir şekilde bu çadırı kasıtlı olarak korkutucu gösterdiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

Shad başını salladı. "Evet."

"Yani onları görmeye gelen insanlar değerli olduklarını kanıtlamak için perili bir çadırdan mı geçmek zorunda? Bu çılgınlık."

"Hayır, bu bir hayat sahtekarıyla iş yapmaktır. Haydi gel." Shad yasaklayıcı girişe doğru tekrar başını salladı ve bu sefer kız isteksizce de olsa onu takip etti.

Boş çadıra doğru ilerlediler ve Shad arka kapağı kenara inanılmaz bir manzara ortaya çıkardı. Çadırın arkası bir harikalar bulvarına açılıyordu. Arkasında, Harper'ın her şeyi içine çekerken nefesinin kesildiğini duydu.

Çadırların değil, akla gelebilecek her türlü konutun sıralandığı bir sıranın üzerinde duruyorlardı. Sağ taraflarında görkemli bir konak vardı.

beyaz mermer sütunlar ve kemerli bir kapı. Sol taraflarında, en yüksek kulesine ateş püskürten bir ejderhanın tünediği, etrafı hendekle çevrili bir kale vardı. Burun deliklerinden dumanlar çıkararak onlara doğru kükrüyordu. Harper irkildi ama Shad ona aldırmadı. Buradaki diğer her şey gibi bu da sahteydi, hem de çok zekice yapılmış bir sahte.

"Burası da neresi?" Harper nefes nefese, tamamen şekerden yapılmış gibi görünen bir eve doğru ilerledi. Zencefilli duvarları vardı ve pencere kenarlarında yumruk büyüklüğünde kırmızı ve beyaz nane şekerleri sıralanmıştı. Saçaklarından sarkan buz sarkıtlarının buzdan olduğu belliydi ve ön kapı tokmağı büyük boy yeşil bir damla sakızıydı.

"Sahteciler Bulvarı," diye yanıtladı Shad. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu... tuhaf." Harper caddenin karşısındaki, tamamı devasa yuvarlak bir balık kâsesi içinde yer alan su altı sarayına bakıyordu. "Ama bütün gün para dövüyorlarsa neden böyle harcıyorlar? Yani, bu bir tür statü sembolü falan mı?"

"Sahte para mı? Yani sahte banknot mu yapıyorsunuz?" Shad kaşlarını çatı.

"Şey... tabii." Harper omuz silkti. "Yani, bir kalpazanın yaptığı şey bu, değil mi? Sahte para yapmak?"

Shad ona "Juno'da, Hırsızlar Pazarı'nda değil" dedi. "Burada sahte hayatlar uyduruyorlar. Eğer Değişen Kadın seninle buluşmayı kabul edecekse tam da sana ihtiyacımız olan şey bu." Başını gitmeleri gereken yöne doğru salladı. "Haydi."

* * * * *

Harper Juno'ya indiklerinden beri olanlardan dolayı hâlâ başının döndüğünü hissediyordu. Garip şeyler başına gelmeye devam ediyor gibiydi ve kendini Harikalar Diyarı'nın son derece çarpık bir versiyonundaki Alice gibi hissetmeye başlamıştı.

Son tuhaf macerasında edindiği gökkuşaağı kirpi pelerininden de hâlâ emin değildi. Etrafını sıkıca sarıyordu ama başka biri ona dokunmaya kalkıştığı anda pelerin hırlamaya, ısırmaya başlıyordu. Tampa'daki evinde olsa bu yasal bir sorumluluk olurdu, açılmayı bekleyen bir dava. Ama burada, Juno'da, belki de bir kazanç olabilirdi.

Umut etti.

Daha garip evlerin yanından geçtiler - havada yirmi metre yükseklikte asılı duran ve altın basamaklarla çıkılan büyük bir ev, büyük bir bebek evinden daha büyük olmayan küçük pembe bir yapı (Harper oraya kimin nasıl girebileceğini merak ediyordu) ve içlerinde mücevherler ve değerli maden damarlarıyla parıldayan yeşil, altın ve mavi sarkıt ve dikitlerle dolu bir mağaranın girişı.

Ama Shad onu ne bunlara ne de diğer garip ve harika evlere götürüyordu. Bunun yerine onu Harper'ın küçük, mütevazı bir ahşap ev gördüğü uzun sokağın sonuna doğru çekti.

Aslında bir evden çok bir baraka gibiydi. Birinin bahçe kulübesi olarak kullanabileceğı türden yıkık dökük bir yapıydı. Harper sokaktaki diğer tüm muhteşem binalar dururken neden buraya geldiklerini merak ediyordu.

Shad cılız, boyasız ahşap kapıyı çalmak için uzandığında, "Burası mı?" diye sordu. "Onca harika yer varken bizi buraya mı götürüyorsun?"

Shad basitçe, "Burası Efendi Yll-no'nun yaşadığı yer," dedi. "O-"

O anda kapı Harper'ın o güne kadar gördüğü en uzun boylu ve en güzel kadın tarafından açıldı. En az 1.80 boyundaydı, soluk lavanta rengi bir teni ve siyah kirpiklerle çevrili geniş, altın rengi gözleri vardı. Uzun, gür siyah saçları ayak bileklerine kadar dökülüyordu ve ten rengiyle şiddetli bir şekilde çatışması gereken, ama her nasılsa çatışmayan, dökümlü, kırmızı bir cüppe giymişti.

"Evet?" diye mırıldandı yumuşak, boğuk bir sesle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Harper yanlış yerde olduklarından emindi ama Shad belli ki pes etmeye hazır değildi.

"Evin efendisiyle konuşmak için buradayız," dedi.

"Evin efendisi mi? Peki ya evin hanımı?" diye sordu güzel kadın. Sonra gözlerinin önünde değişti, güneşte bir boya kalemi gibi eridi, renkleri aktı, şekli değişti, ta ki yedi sekiz yaşlarında genç bir çocuk olana kadar. Çocuğun nane yeşili bir teni ve kadınıninki gibi altın rengi gözleri vardı. Saçları ise neredeyse gümüşe çalan beyaz bir altın rengindeydi. "Yoksa başka biriyle mi konuşmak istersin?" diye sordu yüksek ve yumuşak bir sesle.

Harper gözlerini kırptırdı. Burada ne haltlar dönüyordu? Eğer bu bir sihir numarasıysa, çok iyi bir numaraydı. Ne kadın ne de çocuk tamamen gerçek gibi görünüyordu. Dokunulduğunda katı olup olmadıklarını ya da bunun bir şekilde optik bir yanılsama olup olmadığını merak etti.

Çocuk da tıpkı kadın gibi eridi ve bir tür hayvana dönüştü - Harper'a kara panterle aslan arası bir şeye benziyordu. Kocaman esnedi ve hançer gibi keskin beyaz dişlerini gösterdi.

"Eee?" dedi bıyıklarını seğirterek ve uzun, siyah yelesini sallayarak. İri altın gözleri onları ilgiyle süzüyordu.

Shad kaşlarını çatarak, "Evin efendisiyle konuşmak istiyorum," diye tekrarladı. "Bana sadece o yardım edebilir. İkiz Akraba babalarım Deep ve Lock'a olan borcumu ödemek için arıyorum."

Panther aslan seğirdi ve kaşlarını çattı; bir hayvan yüzünde tuhaf bir ifade, diye düşündü Harper.

"Adımı söyle ve beni tanıyacaksın," dedi sonunda.

Shad omuzlarını dikleştirdi.

"Efendi Yll-no,' diye hırladı. "Sizi ortaya çıkmaya ve yükümlülüğünüzü yerine getirmeye çağırıyorum."

Panter-aslan tekrar eriyerek bu kez seyrelmiş gri saçları ve sıcak, bakır rengi teniyle yumuşak görünümlü yaşlı bir adama dönüştü. Basit beyaz bir cübbe giyiyordu ve nazik, yıpranmış yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sadece altın rengi gözleri aynı kalmıştı.

"Evet?" dedi. "Sizin için ne yapabilirim? Hayır, bekle..." Shad'ın cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı. "İçeri gel, özel olarak konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim." Shad başını eğdi ve Harper'la birlikte içeri girdiler.

Harper rustik baraka yapının içinde de devam etmesini bekliyordu ama yine şaşırdı. Eşiğı geçer geçmez sıcak ve rahat bir oturma odası ortaya çıktı. Zemini yeşil, mavi ve kırmızı renklerde yumuşak, mücevher tonlarında bir halı kaplıyordu.

Bir şömine uzak duvarda dans eden altın ve çivit rengi alevlerden oluşan bir ateş vardı ve üç Etrafına kahverengi, tüylü puf görünümlü şeyler dizilmişti.

"İşte geldik." Efendi Yll-no ön kapıyı kapattı ve oturmaları için işaret etti. "Lütfen rahatınıza bakın, ben birazdan döneceğim."

Harper tüylü kahverengi puflardan birine oturmaya başladı ama yeni pelerini kötü tepki verdi, tısladı, tükürdü ve incinmiş bir köpek yavrusu gibi sesli bir şekilde inleyen pufu ısırmaya çalıştı.

"Oh!" diye soludu Harper, tekrar ayağı fırlatarak. "Neler oluyor? Bu şey *canlı mı?*" Aşağıya, kaçmaya çalıştığını düşündürecek şekilde dalgalanan tüylü fasulye torbasına baktı.

"Canım, lütfen burada olduğun sürece dikenli pelerinini çıkarır mısın?" dedi Üstat Yll-no. Boynuzları çıkmış bir direğe benzeyen bir palto ağacını işaret etti. "Onu oraya asabilirsin. Sana söz veriyorum, boynuzlarımdan zarar görmeyeceksin. Onlar sadece bir ziyaretçiyi rahatça kucaklamak isterler ama elbette senin pelerinin onları bir tehdit olarak görüyor."

"*Humlocks?*" Harper kuşkuyla sordu ama başıyla onaylayan Shad'a bir bakış attıktan sonra pelerinini çıkardı ve palto ağacının boynuzlu dallarından birine dikkatle astı.

Onu çıkardığında usulca sızlandı ve Harper onu bıraktığı için birden kendini garip hissetti.

"Her şey yolunda dostum," diye mırıldandı, annesine gitmemesi için yalvaran bir çocuk gibi parmaklarına dolanan gökkuşağı renklerindeki dikenleri okşayarak. "Söz veriyorum sadece bir dakika sürecek. Hemen orada olacağım ve seni unutmayacağım."

Pelerinin hüznü mızımızlanması azaldı ve tekrar oturmaya gittiğinde kendini biraz daha iyi hissetti.

Ama bu sefer kendini tüylü *kamburun* üzerine bırakmaya başladığında, kendini düşerken buldu.

"Ah!" diye *soluk* soluğa kaldı ve eğer çoktan yanına yerleşmiş olan Shad elini uzatıp onu yakalamasaydı sarsıcı bir gümbürtüyle yere düşecekti.

Ne yazık ki, poposu avucunun içine düştü, bu yüzden kışından bir avuç alarak onu kurtardı.

"Oh!" Harper tekrar soluklandı, bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

"Affet beni," dedi Shad kabaca, kız ayağa kalkmaya çalışırken elini aceleyle çekti. "İçgüdülerimle hareket ettim. Kendine zarar vermeni istemedim."

" yok," dedi Harper çabucak. "Ben... Ben iyiyim."

Ama öyle miydi? Adamın büyük, sıcak elinin böylesine mahrem bir bölgeye dokunması ona bir şeyler yapmış gibiydi. Göğüsleri aniden hassaslaştı, meme uçları hâlâ giydiği elbisenin ipeksi kırmızı kumaşına karşı hassaslaştı. İçinden saf bir arzu titremesi geçti ve kalçalarının arasında şişmiş ve sıcak hissetmesine neden oldu. Onun nesi vardı acaba?

Tuhaf hislerden kurtulmaya çalışan Harper, odanın diğer ucundaki tüylü pufunu aradı.

"Ne oldu ki?" diye sordu, sesi kendi kulaklarında soluk soluğaydı.

"Korkarım *humlock* son anda sizden uzaklaştı." Usta Yll-no'nun sesi özür diler gibiydi. "Belli ki üzerine otursanız tekrar incineceğini düşünmüş. Oturmanıza izin vermeden önce onu rahatlatmalısınız."

"Güven vermek mi? Nasıl?" Harper şaşkınlıkla sordu.

Efendi Yll-no, "Onu kandırın ve bir daha incitmeyeceğinize söz verin," dedi. "Sınırlı bir zekâyâ sahip ama nazik olursanız size gelecektir. Gerçi sözlerinizden çok sesinizin tonuna tepki verecektir."

"Ne, köpek yavrusu gibi mi?" Harper sordu. Shad omuz silkti. "Neden olmasın?"

Çünkü kıllı bir fasulye torbasıyla tatlı tatlı konuşan bir aptal gibi hissedeceğim, işte bu yüzden! Harper düşündü ama söylemedi. Derin bir iç çekti. Kasıtlı olmasa bile, *huysuz* peleriniyle içine oturmaya çalışarak *humlock*'u incitmişti. Ve annesi ona her zaman kazara birini incitirsen özür dilemesini söylerdi.

"Bunun bir kaza olması acıyı azaltmaz" diye öğüt vermişti, ancak Harper'ın çılgın küçük kardeşleri bunu özellikle anlamıştı.

ondan çok daha fazla konuşurlardı. Küçükken nereye gittiklerine bakmadıkları için her zaman birilerine çarpıyor ya da keskin küçük dirsekleri ve dizleriyle sizi dürtüyorlardı.

Humlock'un seviyesine inmek için çömeldi ve yanına gelmesini sağlamaya çalıştığı yaralı bir köpek ya da kediye yaptığı gibi elini uzattı.

"Hey, dostum," dedi en yumuşak, en ikna edici ses tonuyla. "Seni daha önce incittiğim için gerçekten üzgünüm. Öyle bir niyetim yoktu, söz veriyorum. Lütfen geri gel ve izin ver, şey, üzerine oturayım. Artık pelerin giymiyorum, o yüzden acıtmayacak." Tüylü yaratık onun aşırı büyük kıcı tarafından ezilmeyi umursamadığı sürece, diye düşündü alaycı bir şekilde. Ama Shad'ın *kamburunun* bir sorunu varmış gibi görünmüyordu ve büyük Kindred'in kendisinden bile daha ağır olduğundan emindi. Shad'ın farkı, tüm kaslarının sert olmasıydı.

Humlock'tan bir ürperti geçti ve Harper, gözlerini göremese de ona baktığını ve ona tekrar güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalıştığını hissetti. Uzak duvara doğru sinmesini izlerken onun için gerçekten üzüldü. Kötü huylu dikenli pelerini tarafından ısırılmak hiç de eğlenceli değildi ve belli ki tüylü yaratığı travmaya uğratmıştı.

"Hey küçük adam," diye tekrar denedi, bu sefer garip fasulye torbası benzeri yaratıkla tatlı tatlı konuştuğu için kendini gülünç hissetmeyi unutarak. "Lütfen beni affet ve geri gel. Yemin ederim bu sefer sana zarar vermeyeceğim."

Humlock küçük bir ürperti verdi ve uzun kahverengi kürkü, içinden rüzgar esen bir buğday tarlası gibi dalgalandı. Sonra yavaşça Harper'a doğru yuvarlanmaya başladı, tüylü bir yuvarlanan ot gibi görünüyordu. Uzattığı eline ulaştığında, güvensiz bir kediye okşar gibi parmak uçlarıyla nazikçe okşadı. Onun kendisini kokladığına dair bir fikri vardı -her ne kadar burnunu göremese de- bu sadece hissettiği bir şeydi.

Bir süre sonra *humlock* yaklaştı ve uzun, yavaş vuruşlarla onu okşayabildi.

"Zavallı küçük adam," diye mırıldandı, ancak yaratığın erkek mi dişi mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ölümüne , değil mi? Endişelenme.

-"Her şey girecek."

Harper'ın hayvanlarla arası her zaman iyiydi. Aslında veterinerlik fakültesine gitmeyi ciddi ciddi düşünmüştü. Ancak üniversiteye girmek için bekleme listesi inanılmaz derecede uzundu ve bunun yerine pazarlama bölümünü seçmişti; bazen hâlâ pişmanlık duyduğu bir şeydi bu.

Humlock ona çoğu hayvanın yaptığı gibi karşılık verdi ve kısa süre sonra tüylü şeyi kucağına alıp ona nazıkçe mırıldandı.

Üstat Yll-no, "Eh, artık seni sevmişe benziyor," deyince Harper irkilerek başını kaldırdı.

"Oh, um... Sanırım öyle." Yaralı *humlock*'a bir bebek ya da yaralı bir köpek yavrusu gibi davranırken yakalandığı için utanmıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, yaşam sahtekârının ve Shad'ın odada olduğunu bile unutmuştu, o yüzden garip yaratığı yatıştırmaya odaklanmıştı.

"Şimdi üzerine oturmanıza izin vermeli." Usta Yll-no, kollarında titrerken neredeyse zevkle mırıldanan *hantal* hayvana başıyla işaret etti.

"Ama onu incitmek istemiyorum," diye itiraz etti Harper, tam da güvenini kazanmışken zavallı yaratığı ezme fikri birdenbire kötü hissettirdi. "Pelerinim az önce onu ısırışken üzerine baskı uygulamak istemiyorum. Üzerine oturmak yerine onu tutabilir miyim?"

"Şey, bu biraz ters bir durum ama evet, sanırım." Küçük yaşlı adam omuzlarını silkti. Shad'a döndü. "İşimize dönelim. Babalarınız Deep ve Lock'a olan borcunuzu ödemek için aradığınızı söylemişsiniz. Ama onlar İkiz Akraba."

"İkiz Akraba'ydık." Shad'ın derin sesinde bir tutukluk vardı ama boğazını temizledi ve devam etti. "Yirmi devirdir ölüler."

"Gerçekten mi?" Usta'nın ince gri kaşları belirgin bir şaşkınlıkla kalktı. "O zaman senin için üzülüyorum. Ama sormak zorundayım, kendi ikizin nerede? Anladığım kadarıyla İkiz Akraba babalar her zaman İkiz Akraba oğullar doğurur."

Shad sessizce, "İkizleri doğurdular - kardeşlerim Savaş ve Barış," dedi. "Ben bir Gölge İkizim - fazladan - bu yüzden kendi ikizim yok."

"Ahh." Usta Yll-no ciddiyetle başını salladı. "Her zaman yalnız yürümekle lanetlenmiş biri. O halde kaderiniz için üzgünüm."

Yalnız yürümekle mi lanetlenmiş? Harper bunun ne anlama geldiğini merak etti. Büyük Kindred'ın ondan uzak durmaya çalışmasının bununla bir ilgisi var mıydı? Savaş ve Barış kardeşleri gibi bir ikiz kardeşi olmadığı için yakın bir ilişki kurması yasaklanmış mıydı?

"Buraya senin sempatini kazanmaya gelmedim," dedi Shad sert bir sesle ve onun düşünce zincirini kırdı. "Hayatta yalnız kalmaya alışkınım. Yardıma ihtiyacım var; size olan borcumu ödemeye."

"Pekâlâ." Usta kalpazan başını ciddiyetle eğdi. "Babalarınızla iş yapmayalı uzun yıllar oldu ama borç hâlâ duruyor."

"Evet, biliyorum, onların anılarına sahibim," dedi Shad. "Bu yüzden size geldim, her ne kadar soracağım şey ilk başta imkânsız gibi görünse de."

Usta'nın altın gözleri parlıyordu.

"Ben imkânsızda uzmanım. Söyleyin."

Shad derin bir nefes aldı ve Harper isteğini nasıl ifade edeceğini düşündüğünü hissetti. Sonunda, sadece söyledi.

"Senden o kadar ayrıntılı bir sahtecilik yapmanı istiyorum ki... o kadar gerçek ki, Değiştiren'i bile kandırabilir."

"Değişen Kadın mı?" Üstat belirgin bir telaşla ayağa fırladı. "Ama O Değiştiren, tüm hileleri görür ve her kim olursa olsun cezalandırır."

onu kandırmaya çalışıyor." Önce bir çocuğa, sonra da panter aslana dönüştü -ki bu Harper'ı ürküttü çünkü devasa bir şeydi- ve sonra tekrar yaşlı adam oldu.

"Evet," dedi Shad kararlılıkla. "Bunu biliyorum. Ama bunu yapabilir misin?"

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim bile," diye itiraf etti Üstat Yll-no. "Yaşam sahtekârlıklarım iyidir, galaksideki en iyisidir. Ama Her Şeyi Gören Biri'ni kandırmayı hiç düşünmemiştim."

"Her neyse, kim bu Değişen Kadın?" Harper kendi kendine bazı cevaplar almak isteyerek sordu. "Beni değiştirebileceğini söyledin - Kovan'ın beni istemesine neden olan parçamı benden alabileceğini. Ama nasıl?"

"Yöntemleri bilinmez ama her zaman etkilidir," dedi Shad, Harper'a göre bu pek de bir cevap sayılmazdı. "Ve o yarı ilahi bir varlık. Neredeyse biz Kindred'ların taptığı Tüm Yaşamın Anası kadar yüce bir Tanrıça."

"Ve biz de onu kandırmaya çalışacağız - bir *Tanrıça*'yı kandırmaya mı çalışacağız?" Harper sordu. "Neden? Neden olduğumuz gibi gidip ondan yardım isteyemiyoruz?" "Çünkü o bir Tanrıça - sıradan insanlar onun yanına bile yaklaşamaz," Shad açıkladı sabırla. "Orada vardır birçok katmanlar . etrafını saran bürokrasiyi aşması gerekiyor. bize, *sana*, Harper."

"Eğer Değişen Kadın'ın etrafındakiler onu sadece en önemli ve nüfuzlu insanlar dışında herkesten koruyorsa, o zaman sizi hesaba katılması gereken biri yapan bir sahteciliğiniz olmalı. Büyük bir güç ya da en azından çok ilgi çekici biri." Üstat Yll-no'nun sesi düşünceli geliyordu.

"Yani yapacak mısınız?" Shad sordu. Yüzünde temkinli bir iyimserlik ifadesi vardı.

"Kesinlikle yapacağım." Kalpazan kararlı bir şekilde başını salladı. "Meydan okumalardan her zaman hoşlanmışımdır ve son birkaç bin yıldır becerilerimin zirvesine ulaştığım için bana meydan okuyacak çok az şey oldu." Harper'a baktı. "Canım, seni tamamen dönüştüreceğiz."

"Neye?" Harper, Üstat dönüşümden söz ettiğinde belirgin bir şekilde gerildiğini hissetti. Efendi'nin kendisinin de pek çok kez nasıl şekil değiştirdiğini, bir kadından bir çocuğa, bir hayvandan bir erkeğe nasıl dönüştüğünü düşünüp duruyordu. Şu anda bile onlara gerçek şeklini gösterip göstermediğinden emin değildi. Sonuçta, bu kadar çok başka şey olabiliyorsa neden gösterebilirsin ki? Ve *onu* neye dönüştürecek?

Üstat Yll-no onun düşüncelerini yüzünden okumuş gibiydi çünkü nazikçe gülümsedi.

"Merak etme canım. Güzel şeklini ya da güzelliğinin herhangi bir parçasını kaybetmeyeceksin. Sizin için yeni bir hayat ve kimlik oluşturacağız - yeni bir görünüm değil. Şimdi bir bakalım..." Şöminenin önünde volta atmaya başladı, belli ki derin düşüncelere dalmıştı. "Önemli biri... nüfuzlu biri..."

Palto ağacından aniden dikenli pelerin öfkeyle tısladı. Onlar konuşurken küçük mavi bir güve benzeri böcek şöminenin etrafında çırpınıyordu ve görünüşe göre pelerinin uzun, gökkuşağı rengindeki tüylerinde parıldayan ışığın cazibesine kapılarak çok yaklaşmıştı.

Harper, tüylerin bir araya gelerek çene oluşturduğunu ve zar zor kaçan güveye saldırdığını görünce ürperdi. İlk kez yeni giysisini beslemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Ve eğer öyleyse, tam olarak ne yiyordu?

Ancak bu olay Efendi Yll-no'ya bir fikir vermiş gibi görünüyordu çünkü parmaklarını heyecanla şıklattı.

"İşte bu ! Bir imparatoriçe olacaksın. Chavesh-Hie Sistemi Gobesh Prime İmparatoriçesi Kyreella. Giymen gereken kraliyet kıyafetini aldın bile.

mükemmel."

"Kimin hangisi?" Harper kaşlarını çatı. "Benden koca bir gezegenin İmparatoriçesi gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır canım, bütün bir *güneş sisteminin*," diye vurguladı Üstat Yll-no. "Ama tabii ki Gobesh Prime bu sistemdeki tek yerleşik gezegen. Eğer bir an önce Değişen Kadın'ı görmeye gitmeyi planlıyorsanız, birden fazla dünya ve onun tüm kültürlerini ve topografyasını oluşturacak zamanım yok."

Shad, "Mümkün olduğunca çabuk geleceğiz," dedi.

"O zaman bir yerleşik gezegen olsun. Geri kalanlar buz topları ya da gaz devleri olabilir." Üstat Yll-no gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda, sözlerinde Harper'ın daha önce hiç duymadığı bir güç yankısı vardı. "Gobesh Prime küçük bir dünya ama zengin bir dünya," dedi.

Önündeki havada, çevresinde belli belirsiz altın rengi parlayan, yaklaşık bir plaj topu büyüklüğünde bir küre belirdi.

"Balıklarla dolu okyanusları ve derinliklerinde bilinmeyen deniz canavarları vardır. İhtişamıyla görkemli yüksek mor dağları ve sıradan insanların meyve ve tahıl ektiği bereketli vadileri vardır."

Üstat Yll-no konuştukça, söyledikleri gerçekten de gerçekleşmeye başladı. Harper yerkürenin renklenmesini, okyanusların koyu bir yeşile bürünmesini, görkemli kraliyet moru dağların yükselmesini, tarlaların ve vadilerin ortaya çıkmasını hayretle izledi. Sıra sıra ekinlerin arasında hasat ve ekim makinelerine benzeyen şeylerle harıl harıl çalışan minik insanlar da belirdi.

"Yüksek binalar, muhteşem icatlar ve zengin kültürle dolu şehirlerin yanı sıra zengin tarım arazileri ve güzel manzaralara sahip kırsal alanlar da var."

Mor kara parçalarının üzerinde Őehirler belirdi ve küçük araçlar gümüŐi Őeritler gibi önlerinde uzanan yollardan geçtiler.

"Siz, İmparatoriçem, deniz kıyısında altın bir Őatoda yaŐıyorsunuz," diye devam etti Yll-no ve yeşil okyanusun kenarında uzun kuleleri olan küçük altın bir saray yükseldi. "Yönetmek için yetiştirildiniz ama yanınızda birinin olmasını arzuluyorsunuz. Yıldızların ötesinden gelen bir kraliyet ittifakı. Ama sende bir Şey var -bu aşkı bulabilmen için DeŐiŐtirilmesi gereken bir Şey- işte bu yüzden DeŐiŐtiren'i aramaya gidiyorsun."

O konuşurken, minyatür bir Harper minicik bir balkonda durmak üzere dışarı ıktı. Sanki gece gökyüzüne bakıyormuş gibi yüzünü kaldırdı. Harper'ın serçe parmağı kadar olmasına rağmen, Harper minik görsel ikizinin yüzündeki zlem ifadesini açıkça görebiliyordu.

"Bu *inanılmaz*," diye fısıldadı Shad'a. "Bütün bunları nasıl yapıyor?" "Bir Şeyleri etmek için konuşmak kalpazanların iŐidir. Rüyalar rmek gerçeğe dönüŐtürmek," mırıldandı Shad.

"Bu sadece bir göz yanılsaması mı?" Harper sordu. Bu kez cevap veren Efendi Yll-no oldu.

"Kesinlikle hayır, canım. Tüm taklitlerim gibi bu da gerçek. Git ve dokun ona. Dokunmak istediğini söyleyebilirim." stat Yll-no, önünde havada asılı duran küreye doğru geniş bir hareket yaptı.

Harper tereddütle dizlerinin üzerinde doğruldu ve elini uzattı. Serçe parmağı büyüklüğündeki insanları incitmek istemiyordu, bu yüzden bir parmağını derin yeşil okyanusa daldırmakla yetindi. Parmağı ıslak çıktı ve Şaşkınlıkla ona baktı.

"Ama o zaman... yaptığın her Şey gerekse, neden buna sahte diyorsun?" diye sordu, ıslak parmağına ve sonra her ayrıntısıyla mkemmел olan minyatür dünyaya bakarak.

Efendi'nin yüzünde kederli bir ifade belirdi.

"Çünkü, ne yazık ki, ömürlü değiller. Sahtelerim çok iyi -bazıları yıllarca dayanabiliyor- ama hepsi eninde sonunda toz olup dağılıyor."

"Vay canına," diye mırıldandı Harper huzursuzca. "Peki bu... benim için kurduğun bu yeni hayat ne kadar sürecek?"

Efendi Yll-no'nun ona bunun sadece bir ya da iki gün sürebileceğini söylemesinden korkuyordu, bu da programlarını son derece sıkışık hale getirecekti. Yeni hayatı, Külkedisi'nin muhteşem balo elbisesinin gece yarısı paçavraya dönüşmesi gibi etrafında eriyip gittiğinde, gidecekleri Tanrıça'nın önünde durmak istemiyordu.

Ama kalpazanın sonraki sözleri içini rahatlattı.

"Bu kadar ayrıntılı bir sahtecilik için korkarım sadece bir yıl ve bir gün garanti verebilirim," dedi iç çekerek.

"Bir yıl ve bir gün mü?" Harper ihtiyatlı bir iyimserlikle sordu. "Bir Dünya yılı gibi, üç yüz altmış beş gün mü?" Yılların, büyüklüklerine ve güneş etrafındaki dönüşlerine bağlı olarak farklı gezegenlerde farklı uzunluklarda olabileceğini biliyordu.

"Kesinlikle." Efendi Yll-no başını salladı. "Bu süre yeterli olacak mı?"

Shad, "Değiştiren Kadın'ın hüküm sürdüğü Pelegiez-R'ye gitmek için fazlasıyla yeterli bir süre olmalı," dedi. "Teşekkür ederim, Usta."

"Rica ederim. Şimdi izin verin devam edeyim, görevime daha yeni ısınıyorum." Usta kalpazan gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu, bu yüzden o devam ederken Harper ve Shad sessiz kaldılar.

"Bir İmparatoriçe olarak elbette rütbenize yakışan devasa bir kraliyet geminiz var - sanırım altın."

Harper'ın sahte ana dünyasını temsil eden kürenin yaklaşık sekizde biri büyüklüğünde, ateş ışığında parıldayan altın bir gemi belirdi.

Yll'no, "Birçoğunu geminizde yanınızda getirdiğiniz muhteşem elbiseler giyyorsunuz," diye devam etti.

"Affedersiniz." Harper sözünü kesmekten nefret ediyordu ama sormak zorundaydı. "Dünya, gemi ve bu muhteşem elbiselerden bahsetmişken, onlar sadece burada mı?" Parlayan minyatür küreyi ve gemiyi işaret etti. "Yani, bu aptalca bir soru olabilir ama bu kadar küçüklerse onları nasıl kullanabiliriz?"

Üstat Yll-no, "Ah, bunlar sadece benim varlığından bahsettiğim gerçek nesnelerin temsilleri - isterseniz modelleri," diye açıkladı. "Uzayın çok uzaklarında, Raphesh Nine sektöründe, gerçekten de tıpkı bu küçük gezegen gibi devasa bir gezegen var. Geminize gelince, o ve tüm mürettebatı sizi bekliyor olacak, uzay limanında geldiğiniz geminin yanına yanaşmış olarak."

"Gerçekten mi? Vay canına!" Harper muhteşem altın gemiyi tam boy olarak hayal etmeye çalıştı ama tam olarak gözünde canlandıramadı. İniş platformunun tekerleğindeki bir koldan daha fazla yer kaplayacağı kesindi. Aslında, kendi başına bütün bir iniş platformunu kaplayabilirdi.

"Evet, gerçekten," diye güvence verdi Efendi Yll-no. "Mürettebattan bahsetmişken, elbette kraliyet uzay yatınızda da size tapan pek çok hizmetkâr var."

"Benim için de bir yer olmalı," diye belirtti Shad. "Onu korumak için yakınında olmalıyım."

Efendi Yll-no başını salladı. "Dediğim gibi, birçok hizmetkâr var ama hiçbiri sizin sadık korumanız kadar sadık değil. Sizin yanınızdan hiç ayrılmaz İmparatoriçe, tüm ihtiyaçlarınızla ilgilenir ve gece gündüz sizinle ilgilenir."

Küçük Harper figürünün yanında, siyah deri pantolon ve kaslı kollarını gösteren siyah deri yelek giymiş küçük bir Shad çıktı. Harper, büyük Kindred'in kendisine hizmetçi denmesine ve koruma görevine indirgenmesine itiraz edip etmeyeceğini merak etti ama Shad memnuniyetle başını salladı.

"Bu çok iyi. Teşekkür , Usta."

Harper "gece gündüz onunla ilgilenme" olayından emin değildi ama Usta kalpazan devam ediyor, gemiye ve sahte gezegenine ayrıntılar ekliyor, küçük küreyi ve sözlerine anında yanıt veren altın uzay yatını havada döndürüyordu.

Yaptığı şey büyüleyiciydi ve Harper tarif ettiği şeylerin gözlerinin önünde oluşmasını izlemekten keyif alıyordu ama bir süre sonra konsantre olmakta zorlanmaya başladı. Mesele Usta Yll-no'nun yaptığı şeylerin daha az ilgi çekici hale gelmesi değildi; mesele bir şeylerin ters gittiğini hissetmesiydi. Kalpazan Usta'nın yarattığı senaryoda değil, *kendi* içinde bir şeyler ters gidiyordu.

Göğüslerinde bir ağırlık hissi olarak başladı. Zaten büyüktüler, bu yüzden Harper şu anda olduğu gibi sütyensiz gezerken çok rahat değildi ama daha önce onu bu kadar rahatsız etmemişti. Meme uçları da hassastı ve bir süredir hassas olduklarını fark etmişti, sadece bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Şimdi o kadar rahatsız olmaya başlamışlardı ki, fark etmekten kendini *alamadı*.

Elinden geldiğince dikkat çekmeden, meme uçlarındaki karıncalanmayı hafifletmek için kırmızı elbisesinin kumaşını ağrıyan göğüslerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bu biraz işe yaradı -çok değil- ve aniden ve açıklanamaz bir şekilde hassaslaşan tek yerinin meme uçları olmadığını fark ederek rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Kalçalarının arasında, seksi şişmiş ve sıcak hissediyordu, amcığı dokunulmak için ağrıyordu.

Aman Tanrım, neyim var benim? Harper bacaklarını birbirine bastırdı ve hissetmeye başladığı garip ağrıya aldırmamaya çalıştı.

Humlock kollarında kıpırdandı ve küçük bir protesto sesi çıkardı ve bilinçsizce onu sıktığını fark etti.

"Üzgünüm ufaklık," diye mırıldandı, kürkünü okşarken ona baktı. Ama gördüğü şey gözlerinin açılmasına neden oldu.

Göğüsleri büyüyor muydu?

Kesinlikle hayır, . Ama ya öyleyse?

Harper dudağını ısırarak mümkün olduğunca dikkat çekmeden göğsüne bakmaya çalıştı ama elbisesinin üzerine giydiği siyah tişört buna engel oldu. Kendine iyice bakması gerekiyordu ama hem Shad'ın hem de Usta Yll-no'nun dikkatini çekeceğinden korkuyordu. İhtiyacı olan şey mahremiyetti.

Usta kalpazanın konuşmasına bir sonraki ara verildiğinde tereddütle, "Affedersiniz," dedi. "Beni bayanlar tuvaletine yönlendirebilir misiniz?"

Kaşlarını çattı. "Korkarım evimde hanımlar için özel olarak ayrılmış bir odam yok."

Harper çabucak, "Yani banyonuz," dedi.

Yll-no bir kaşını kaldırdı. "Banyo yapmak ister misin, canım? Senin için yaptığım uzay yatına dönene kadar beklemek isteyebilirsin. Banyo olanakları gerçekten görkemli olacak, söz veriyorum."

Shad'ın da kaşları çatılmıştı, sanki onun iyi olup olmadığını merak ediyordu. Ama sadece şöyle dedi: "Sanırım Harper'ın rahatlamaya ihtiyacı var. Bunun için bir odanız var mı?"

"Oh, kişisel atık imha odası! Neden daha önce söylemedin?" Efendi Yll-no güldü. "Elbette canım. Sadece sağdaki kapıdan gir, koridordan aşağı in ve solundaki üçüncü kapı olacak."

"Teşekkür ederim." Harper minnetle başını salladı ve ayağa kalktı, hâlâ kollarında *humlock* tutuyordu. Shad, Usta Yll-no'nun sahtesini tekrar izleyene kadar bekledi, sonra onu dikkatlice yere bıraktı ve hızla dışarı çıktı.

kapıya baktı. Göğüslerini kesinlikle daha büyük ve daha ağır hissediyordu ve elinden gelse büyük Kindred'in bunu fark etmesini istemiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Banyoda ayna yoktu ama Harper parmak uçlarıyla hafifçe dokunduğunda beş düz, yansıtıcı yüzeye dönüşen bir tür gümüşü sis vardı. Bu beş yüzey onu önden, arkadan, iki yandan ve tuhaf bir şekilde yukarıdan yansıttığı için sanki kendi başının tepesinden aşağıya bakıyormuş gibi görünüyordu. Tamam, bu garipti ama Harper şu anda bunu umursamıyordu; garip açılara sahip sis aynası amacı için gayet iyi çalışacaktı.

Sinirlerini kontrol etmek için derin bir nefes alarak tişörtü çıkardı ve göğsüne baktı. Kırmızı elbisenin altında göğüsleri kesinlikle daha büyük görünüyordu. Ama elbisenin streç üst kısmını aşağı kaydırduğunda, bir çılgılığı ısırmak zorunda kaldı.

Göğüslerinin daha *büyük* olduğuna şüphe yoktu -çok daha büyüktü- ama üzücü olan tek şey bu değildi. Her zaman açık kahverengi olan, teninden sadece birkaç ton daha koyu olan meme uçları böğürtlen rengine dönmüştü -Harper'a hiç de doğru ya da doğal gelmeyen koyu bir mor. Daha da kötüsü, bir göğsünü eline alıp meme ucunu deneysel olarak sıktığında, bir damla soluk mor sıvı dışarı sızdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Harper kendi kendine. "Seks sütü! Hepsini kustum sandım!"

Görünüşe göre öyle değil tatlım, diye fısıldadı kafasının içindeki alaycı küçük ses. *Çünkü hemşirelik çadırındaki tüm o kızların yaşadığı sorunun aynısı sende de var.*

Harper dehşet içinde yansımasına baktı. Buğulu aynanın gösterdiği yan görünümünde, göğüsleri kesinlikle *kocaman* görünüyordu. Tam olarak

Henüz karpuz büyüklüğündeydiler ama hâlâ büyüyor ve emzirme çadırındaki kızların memelerinden pompaladıklarını gördüğü o tuhaf nektarla doluyor gibiydiler. Bu konuda ne yapacaktı? Kullanacak bir göğüs pompası yoktu ve bunu Shad'dan sonsuza kadar saklayamazdı.

Bir an için büyük Kindred'den kendisine yardım etmesini isteme fikri aklına geldi. Adamın başını eğip olgun meme uçlarından birini dudaklarının arasına alışının zihnindeki görüntüsü şişmiş amına bir sıcaklık gönderdi ama Harper bunu çabucak geri itti.

Shad'dan bu şekilde yardım isteyemezdi - Shad ondan *hoşlanmıyordu* bile. Ona göre kız sadece ilgilenilmesi gereken bir sorumluluktan geçmişti. Geçmişini değiştirmenin ve halkının Kovan tarafından yok edilmesini engellemenin anahtarı. Elbette güzeldi ama Harper soğuk ilgisizliğini bir türlü aşamıyor, onu cinsel anlamda düşünemiyordu... ya da kendine öyle diyordu. Yine de onun kendisine dokunduğu... meme uçlarını emdiği... fikrini aklından çıkaramıyordu.

Kes şunu, dedi kendi kendine kabaca. Senden hoşlanmıyor ve sana bu şekilde yardım etmek istemez. Eğer yardım etseydi, bu sadece acıma duygusundan ya da görevinden dolayı olurdu. Ayrıca, erkek müşterilerin diğer kızlardan "nektar" içmesi fikrinden hoşlanmadınız, Shad'ın göğüslerinizden emmek isteyeceğini size düşündüren nedir? Bu iğrenç bir fikir - tüm emzirme çadırı ve orada yaptıkları şey iğrenç!

O zaman neden bu fikir aklından çıkmıyordu? Ve içinde bulunduğu çaresiz duruma rağmen neden gittikçe daha fazla tahrik oluyordu? Bu konuda çılgına dönmesi gerekirken, boşalana kadar şişmiş amını ovmak için neredeyse ezici bir dürtü duyuyordu.

İki şey onu bunu yapmaktan alıkoydu.

Birincisi, eğer günaha teslim olursa -muhakemesini gölgeleyen bu her yere yayılmış şehvet duygusuna- asla duramayacağına dair çok güçlü bir his vardı. Her şeyin ne kadar istekli ve hatta hevesli olduğunu açıkça hatırlıyordu.

bakım çadırındaki kızların tamamen yabancılarla seks yapmasıydı. Harper, kendine zevk vererek başlarsa, Shad'a da kendisine hizmet etmesi için yalvararak bitireceğı fikrine kapılmıştı ve bunu istemiyordu - çok az tanıdığı ve kendisinden hoşlanmadığı açıkça belli olan bir adama cinsel olarak kendisine yardım etmesi için yalvarmak istemiyordu.

Kendini keşfetme isteğini durduran ikinci şey ise Shad ve ev sahibinin onu duyabileceğı korkusuydu. Dikkatli olmadığında gürültü yapma eğilimindeydi ve aldığı seks sütünü afrodizyağının dikkatli ve sessiz olmasını gerçekten zorlaştıracacağı fikrindeydi. İnemeye, soluk soluğa kalmaya ve sorununun reklamını yapmaya ihtiyacı yoktu; ihtiyacı olan şey daha da özel ve tercihen ses geçirmez bir yere gitmekti, böylece kendine bakabilir ve bir sonraki adımda ne yapacağını bulmaya alışabilirdi.

Ama böyle bir yeri nereden bulacaktı ki?

Sonra Efendi Yll-no'nun sözleri aklına geldi... *"Banyo yapmak ister misin canım? Senin için yaptığım uzay yatına dönene kadar beklemek isteyebilirsin. Banyo olanakları gerçekten görkemli olacak, söz veriyorum."*

İhtiyacım olan şey de bu, bizim için yaptığı yeni gemiye geri dönmek, dedi Harper kendi kendine. *Eminim orada kendime yardım etmenin ve biraz rahatlamanın bir yolunu bulabilirim. Sonuçta, bu ne kadar sürebilir ki?*

Sonra başka bir şeyi hatırladı: Pie-lo'nun "doymak bilmez isteklerinden" hoşlanmasını ummakla ilgili söylediklerini. Bahsettiğı şey bu muydu? Seks sütünün etkileri ne kadar sürüyordu? Ve herhangi bir panzehiri var mıydı?

Acaba yeni gemide internete erişimleri olacak mı? Harper merak etti. Shad'ın olduğunu biliyordu - bu bir nevi internet gibiydi ama bilinen tüm galaksiyi kapsıyordu. Şüphesiz orada içinde bulunduğu durum ve bununla nasıl başa ıkabileceğı hakkında bilgi bulabilirdi.

Bu fikir, buradan uzaklaşması hissini pekiştirdi. Bu karmaşayı kendi başına çözebileceği bir yere gitmesi gerekiyordu.

Ve göğüsleri daha fazla büyümeden ya da akmaya başlamadan önce bunu çabucak yapmak zorundaydı.

"Doğru," diye mırıldandı Harper kendi kendine. Önlüğünü yukarı ve tişörtünü aşağı indirdi. Daha önce tişörtü yan tarafından düğümlemişti ama şimdi düğümünü çözdü ve bol bıraktı, bu da tişörtü oldukça ferahlattı. Sonunda sorununun gizlendiğinden emin olan Harper saçlarını kabarttı ve banyodan çıktı. Ama yeni, daha büyük göğüslerinin uzun süre gizli kalmayacağını biliyordu.

Buradan hemen çıkması gerekiyordu.

* * * * *

Shad, Harper'ın taze ünitesinden döndüğünde dikkatinin dağınık ve içine kapanık görüldüğünü düşündü. Ama o gün başlarına gelen tüm o tuhaf şeyleri sindirmeye çalıştığını tahmin ediyordu. Onun için inanılmaz derecede zor olduğunu biliyordu. Onu sahilde yakaladığı andan itibaren bir an bile huzur bulamamış ya da dinlenememiş gibiydiler. Usta Yll-no'nun onlar için yaptığı muhteşem uzay yatına bindiklerinde rahatlayabileceklerini ve nefes alabileceklerini umuyordu.

Tabii ki, önce ona ulaşmaları gerekiyordu.

Usta kalpazan sonunda Harper'ın yeni hayatını söylemeyi bitirdiğinde, bir isteği vardı.

"Efendi Yll-hayır," dedi. "Sizden bir şey daha rica ediyorum, bizi uzay limanına geri götürecek bir V-helikopteri. Bu uzun ve yorucu bir yolculuk ve oraya bir an önce varırsak çok memnun olurum."

Kalpazan Usta'nın altın gözleri parıldadı.

"Buna gelince, bir V-kopterden daha iyisini yapabilirim. Görsel ikizlerinizi oraya taşıyarak ikinizi doğrudan sizin için yaptığım gemiye götürebilirim." Yeni gezegenlerinin maketi üzerindeki sarayın balkonunda hâlâ ayakta duran minik Harper ve Shad figürlerini işaret etti.

Harper kaşlarını çatı. "Ama tüm bunları sen söylediğine göre, kendimizle orada mı karşılaşacağız? Yani, birdenbire iki kişi mi olacağız?"

"Elbette hayır canım, bu boyutsal olarak imkânsız. Bu ikizleri eninde sonunda seninle birleştirmek zorunda kalacağım - bunu yaparken seni ışınlamak sadece zaman kazandıracak."

"Yani... bu bizi hiç değiştirmeyecek mi?" Harper hâlâ tereddütlü görünüyordu. Kollarını garip bir şekilde korumacı bir tavırla göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve bu da Shad'ın kaşlarını çatmasına neden oldu - onda bir sorun mu vardı?

"Her zaman olduğunuz insanlar olacaksınız," diye söz verdi Usta Dövmeci. "Sizi anında ışınlamamı ister misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Shad ikisi adına. "Bence en iyi ve en hızlı yol bu olacaktır."

"O zaman ikiniz de kıpırdamadan durun. Ve şans sizden yana olsun," diye ekledi Shad'a bakarak.

"Teşekkür ederim. Tüm yardımlarınız için. Babalarımın olan borcunuzu ödediğiniz için," dedi Shad başını sallayarak.

"Bana bir meydan okuma teklif ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu taklitler yapabileceğim en eksiksiz taklitler - sizin iyiliğiniz için dua ediyorum ki Değiştiren'i kandıracaklar."

"Ben de öyle dua ediyorum," dedi Shad hararetle. Aldıkları riskin çok iyi farkındaydı. Eğer Efendi Yll-no'nun sahtekârlıkları Tanrıça'yı kandıramazsa

ölmüş olacaktı ve ilmek yapıcıda yeniden başlamak için yeterli güç olmayacaktı. Yine de başka ne yapabilirlerdi ki?

Güven, diye fısıldadı beynindeki bir ses - Tüm Yaşamın Annesi'nin sözleri.

Deniyorum, dedi ona. Sonra garip bir his hissetti - ayakları yerde kalmasına rağmen ağırlıksızlık hissi.

Başını kaldırıp baktığında, Usta Yll-no'nun küçük görsel ikizini kaldırdığını, siyah deri yeleğini başparmağı ve parmağı arasında nazikçe cımbızladığını ve onu yavaşça altın geminin maketine doğru götürdüğünü gördü.

"Şimdi onu yere bıraktığımda, anında birleşecek ve onun olduğu yerde, geminin hemen dışında olacaksın," dedi Usta Kalpazan. "Kendini hazırla."

Shad "Ben-" demeye çalıştı ama daha kelimeler ağzından çıkmadan bir renk cümbüşü, bir anlık simsiyahlık oldu ve sonra kendini uzay limanındaki iniş platformunda, sadece en zenginlerin alabileceği bir uzay yatının muazzam altın tarafına bakarken buldu.

İniş sahanlığında, sanki bir tezat oluşturuyormuş gibi, onun yanında kendi hırpalanmış teknesi duruyordu. Shad'a gösterişli bir tavus kuşunun yanındaki üzgün küçük bir sokak köpeği gibi göründü. Bununla birlikte, güzel yata göre bir avantajı vardı - *gerçektir*. Uzay yatı bir yıl ve bir gün sonra toz olup gidecekti ama Shad'ın küçük gemisi hâlâ orada olacaktı.

Ama şimdilik yeterince gerçektir. Elini kaldırdı ve güçle titreşen altın tarafa dokundu. Gemi, şu anda giydiği kıyafetler kadar gerçektir -siyah deri pantolon ve botlar ve onlarla uyumlu siyah deri bir yelek. Küçük görsel ikizinin giyindiği gibi giyinmişti.

Shad şaşkınlıkla başını salladı. Sahtecinin katı illüzyonlarının sonsuza dek sürememesi ne yazık! Eğer onlar hakkında kalıcı bir şey olsaydı, Üstat Yll-no'dan Harper'ı değiştirmesini ve onun

Ten'sora'ydı. Ama eninde sonunda normale dönecekti ve o zaman da başladıkları yere geri döneceklerdi. Ayrıca, Usta dövmececinin yaşayan bir denek üzerinde böylesine köklü bir değişiklik yapmaya istekli olup olmayacağından emin değildi. Pek olası görünmüyordu.

Bu arada, Harper neredeydi?

Shad endişeyle etrafına bakındı ve onun ışınlanmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak . Tam endişelenmeye ve Üstat'ın önce onu göndermesine izin verdiği için kendine lanet etmeye başlamıştı ki, kadın nihayet tam yanında belirdi.

"Ah," diye soludu ve görünüşe göre sersemlemiş bir halde etrafına bakındı. O da yeni bir kıyafet giymişti ama Shad onu pek iyi göremiyordu; göğsüne bastırıldığı tüylü *humlock*'a tıslayıp tüküren dikenli pelerin onu gizliyordu.

"İyi misin?" Shad kaşlarını sertçe çatarak ona sordu. "Endişelenmeye başlamıştım.

"Özür dilerim." Kız ona kararsız bir bakış attı ve adam bir kez daha onda bir sorun olup olmadığını merak etti. "*Humlock*'u o kadar çok sevdim ki Efendi Yll-no onu bana verdi. Ama bu, beni nakletmeden önce küçük Harper'a vermek için küçük bir tane yapması gerektiği anlamına geliyordu ve bu biraz zaman aldı. Ayrıca, bu ikisi birbirlerinden hiç hoşlanmıyor." Öfkeli dikenli pelerine ve tehditkâr pelerinin tehdidinden kurtulmak için çırpınıyor gibi görünen, titreyen, inleyen *humlock*'a başını sallayarak baktı.

"Anlıyorum," dedi kuru bir sesle. Birbirinden nefret eden iki hayvanı almak Harper'a kalmıştı. Birlikte çıktıkları her yolda, söz konusu hayvanlar olduğunda hep fazla yufka yürekli olmuştu. "İşte," diye ekledi, korkmuş *humlock*'a uzanarak, "Yardım edeyim."

"Hayır!" Harper geri çekildi ve tüylü yaratığı göğsünde sıkıca tuttu. "Yani... gemiye yerleştikten sonra iyi olacak."

Shad kaşlarını çattı. "Eminim yapacaktır ama ikisini ayırıp biraz huzur bulmak istemez misin? *Onu* senin için bir süreliğine taşıyabilirim, sakıncası yok."

"Hayır." Gözlerini kocaman açarak ondan iki adım geri çekildi. "Yine de teşekkür ederim ama ben... ben onu yanımda istiyorum."

Shad ona bakarken gözlerini kıstı. Burada neler oluyordu? Neden korkmuş *humlock*'a tutunmaya bu kadar niyetliydi? Ayrıca... burnu kırıştı... kız farklı *kokuyordu*. Ondan daha önce koklamadığı sıcak, cinsel bir kadın kokusu yayılıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Hassas Kindred burnu da en az Harper'ın garip davranışları kadar ona bunu söylüyordu. Harper bir şeyler saklıyordu ama ne?

"İmparatoriçe Kyreella! İmparatoriçe geri döndü!" bir ses aniden seslendi.

Siyah ve gümüş rengi giysiler içindeki bir hizmetkâr aceleyle yukarı çıktı ve ardından devasa geminin yan tarafından yaldızlı bir iskele inmeye başladı.

"Majesteleri!" diye haykırdı hizmetçi, Harper'ın ayaklarının dibinde diz çökerek. "Sizi daha önce görmediğim için beni affedin! Dönüşünüzü beklemek için gönderildim ama görünüşünüzü kaçırmış olmalıyım. Lütfen, değersiz hizmetkârınızı affedin!"

"Sorun değil. Seni affediyorum," diye mırıldandı Harper. Yeni "hizmetkârının" gösterdiği kölece bağlılık karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Unutma," diye mırıldandı Shad ona. "Bu gerçek değil, bunların hiçbiri gerçek değil Harper. Seni sarsmasına izin verme."

"Tamam, teşekkürler." Ona minnettar bir bakış fırlattı ama hemen ardından bir hizmetli ordusu -koruyucular ve ardından hanımefendinin hizmetçileri- kendilerini onun ayaklarına atmak için iskeleden aşağıya doğru koşmaya başladı.

"Ah İmparatoriçe, çok yorgun görünüyorsunuz. Lütfen bizimle gelin," diye yalvardı hizmetçilerden biri. O da diğerleri gibi siyah ve gümüş giysiler içindeydi.

"Evet, gelin. Yolculuğun yorgunluğunu için size sıcak ve rahatlatıcı bir banyo hazırlayacağız," diye haykırdı bir başka hizmetçi.

"Şey... tabii, sanırım." Harper Shad'a şaşkın bir bakış attı. "Sahte olabilir ama sanırım tadını çıkarabiliriz, değil mi?"

"Sanırım." Ama yine de Harper'da onu endişelendiren bir şeyler vardı, ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Hanımefendinin hizmetçileri ve muhafızları "İmparatoriçe "lerine iskele iskelesine kadar eşlik edip devasa altın uzay yatına bindirirken, Shad kendi kendine Harper'ı yalnız yakalayıp tam olarak ne olduğunu öğrenmeye yemin etti.

Onuncu Bölüm

"Buna alışabilirim," diye mırıldandı Harper, kendisini bekleyen hizmetçilerin onu yeni altın uzay yatındaki ultra lüks yatak odası süitine götürmelerine izin verirken.

Odanın kristal bir avizenin asılı olduğu tonozlu bir tavanı vardı -ya da belki kristaller elması, diye düşündü Harper. Bu geminin ne kadar zengin olduğu düşünülürse bu kesinlikle mümkündü.

Avizenin hemen altında, bir tür kadifeden yapılmış gibi görünen lüks bir kırmızı yorganla örtülü geniş, yuvarlak bir yatak vardı. Zemin, ayakkabılarını çıkardığında ayaklarını ısıtan egzotik siyah parkeydi ve duvarlar gerçek mücevherlerden yapılmış gibi görünen ışıltılı mozaiklerle süslenmişti.

Burası kesinlikle Harper'ın hayatı boyunca gittiği en süslü odaydı ve sahte olduğunu bilmek bile aldığı zevki azaltmıyordu. Aslında neredeyse göğüsleriyle ilgili büyüyen sorunu unutturacak kadar muhteşemdi...

Neredeyse.

Harper, hizmetçiler ordusunun bir o yana bir bu yana koşuşturmasını, yatağı düzeltmesini, yeni gelen elbise ve kıyafetleri göstermek için dolabı açmasını, ona bir fincan sıcak çay doldurmasını ve bir tabak bisküvi koymasını, yastıkları kabartmasını izledi... ta ki daha fazla dayanamayacağını hissedene kadar. Uylukları arasındaki baskı artıyordu; cinsel boşalma ihtiyacı daha fazla ertelenemezdi. Ve bu büyük yatak odası

Efendi Yll-no'nun evindeki banyodan kesinlikle çok daha özeldi - ya da hizmetçilerden kurtulabilseydi öyle olurdu.

"Affedersiniz," dedi ve boğazını temizledi. "Herkesten özür dilerim."

Hizmetçiler bir anda yaptıkları işi bırakıp ona bakmaya başladılar.

Hepsi birbirine çok benziyordu, diye düşündü Harper tedirginlikle, koyu kahverengi

saçları, gözleri ve pembemsi bronz tenleri vardı. Tam olarak aynı değillerdi ama kesinlikle hepsi kardeş gibi görünüyordu - özellikle *de* hepsi yeni yatında *teçhizat* gibi görünen siyah ve gümüş üniformalar giydikleri için.

Hepsinin ona bu kadar dikkatle bakması onu gerdiği için hızlıca devam etti.

"Tüm sıkı çalışmanız için teşekkür ederim," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ama şu anda çok yorgunum ve yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette İmparatoriçe!" dediler hepsi aynı anda ve aynı tonlamayla.

Hizmetçiler dışarı çıkarken Harper ürperdi, her biri odadan çıkarken saygıyla önünde eğiliyordu. Bu gerçekten ürkütücüydü, sanki kontrolü altında bir klon ordusu varmış gibi. Bir bakıma öyle de sayılırdı.

Nihayet ağır ahşap kapı sonuncusunun arkasından kapandı ve kocaman, lüks oda tamamen kendisine kaldı. Başka koşullar altında Harper kendini geniş yuvarlak yatağa atıp memnuniyet içinde yayılabilir ya da dolaptaki muhteşem yeni elbiselere bakmaya gidebilirdi. Ama şu anda büyüyen sorunu etrafını saran lüksün tadını çıkaramayacak kadar endişeliydi.

Miyavlayan *humlock*'u yatağın ortasına koydu ve tıslayan diken pelerinini altın varaklı, kaydırmalı bir sandalyenin arkasına örttü, süitinin bir parçası olan muazzam banyoya girdi.

Burada daha fazla lüks vardı - duvarlar ve zemin altın ve gümüş damarlarla kaplı koyu çivit çinilerle kaplıydı, bütün bir kız haremini barındıracak kadar büyük görünen camlı bir duş kabini bütün bir duvarı kaplıyordu - tuvalet bile som altından yapılmış gibi görünüyordu.

Odanın ortasında, daha çok jakuziye benzeyen derin bir küvet, yükseltilmiş mermer bir kürsünün üzerinde duruyordu. Kare şeklindeydi ve hizmetçilerden biri çoktan özenle doldurmuştu. Pembe kabarcıklı narin yüzeyden kokulu buhar yükseliyor, küvetin etrafındaki geniş çıkıntıya yeşil bir şişe ve inanılmaz uzunlukta ve kırılgan görünümlü bir şampanya kadehiyle birlikte kalın, kabarık beyaz havlular ustalıkla istifleniyordu.

Vay canına... Ne kadar endişelense de Harper bir an parmaklarını ılık suya daldırdı ve hafif çiçeksi ve pahalı kokan köpükleri kokladı. Köpüklü banyolara bayılırdı ve Üstat Yll-no'nun onu gemiye taşıırken bir şekilde üzerine giydirdiği yeni kıyafetlere rağmen, bugün Juno'da yaptığı çılgın yolculuktan dolayı kendini hâlâ kirli ve yorgun hissediyordu.

Küvete girip gizemli yeşil şişedeki her neyse ondan bir yudum almaktan başka bir şey istemiyordu. Ama önce başka bir işi vardı.

Aynaya döndü -ki bu da Efendi Yll-no'nun banyosunda gördüğü o buğulu, beş yöne bakan şeylerden biriydi- ve göğsünü sıkan yeni giysilerini çıkardı.

Gördüğü şey onu dehşete düşürdü; göğüsleri her zamankinden daha büyüktü ve şimdi gerçekten de *sızıntı* yapıyorlardı; soluk mor nektar, şişmiş kıvrımlarının alt kısımlarında izler bırakıyordu.

"Olamaz!" Harper kendine bakarak yüksek sesle inledi. "*Ne yapacağım ben şimdi?*"

Belki de hizmetçi klonlardan birini arayıp göğüs pompası getirmesini istemeliydi? Ama hizmetçi onun ne demek istediğini anlayabilir miydi? Ve böyle bir

Sahte yatta ne işi vardı? Üst düzey bir tatil köyünde ya da otelde bulmayı bekleyeceğiniz standart bir lüks eşya değildi.

Tam o sırada kapısı çalındı ve Harper yerinden sıçradı.

"Kim o?" diye titrek bir sesle seslendi. "Şu anda biraz meşgulüm."

"Harper, seninle konuşmam gerek."

Kalbi sıkışmıştı, bu Shad'dı! Onu ertelemek zorundaydı, ondan kurtulmak zorundaydı!

Sesini daha güçlü çıkarmaya çalıştı.

"Bekleyebilir mi? Gerçekten çok yorgunum."

"Hayır, bekleyemez." Derin sesi şiddetli bir hırıltıya dönüşmüştü. "Neyin var bilmek istiyorum."

"Neyim var benim?" Harper gülmeye çalıştı ama sesi daha çok boğuk bir vıraklama gibi çıktı. "Ne demek istiyorsun? Ben iyiyim. Sadece... iyiyim." Sesi son kelimedede kesildi ve sis aynasında sızan göğüslerine kez daha baktı.

Shad kapının diğer tarafından, "Ne haltsın sen," diye homurdandı. "Sana bir şeyler oluyor, kokusunu alabiliyorum."

"Ne yapabilirsin?" Harper inanmamış gibi görünmeye çalıştı ama sonra Shad'ın ona Hırsızlar Çarşısı'nda onu sadece kokusundan takip söylediğini hatırladı. Belki de onda yanlış bir şeylerin "kokusunu aldığı" fikri o kadar da uzak değildi. "Ben iyiyim," dedi tekrar, ama sesi kendi kulaklarına bile belirsiz geliyordu. "Lütfen Shad, sadece... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye yalvardı.

"İyi olduğundan emin olduktan sonra seni yalnız bırakacağım. Eğer iyi değilsen, üstünü ört, Harper. Ben içeri geliyorum."

Kapının kolu dönmeye başladı ve Harper panik içinde banyoya girdiğinde kapıyı kilitleme zahmetine katlanmadığını fark etti. Büyük Kindred'in onu şu anki haliyle görmesine izin veremezdi - tamamen çıplak ve garip soluk mor nektar damlatan dolgun göğüslerle! Bunu *yapamazdı!*

Küvete koştı ve havlulardan birine uzandı ama havlular beyazdı - mor nektar sızmaya başladığı anda gülünç bir şekilde belli olacaktı. Kıyafetlerini tekrar giymek için çok geçti ve örtünecek başka bir şey de yoktu...

Harper'ın gözü küvetteki pembe baloncuklara takıldı. Yoksa var mıydı?

Şimşek gibi hızlı bir şekilde mermer basamakları tırmanarak kürsüye çıktı ve derin, kare şeklindeki küvete girdi. Su neredeyse çok sıcaktı ve kendini hızla kokulu derinliklerine bırakırken tısladı.

Tam zamanında içeri girdi. Tam çenesine kadar gelen pembe baloncuklarla arkasını döndüğü sırada Shad kapıdan içeri girdi. Görsel ikizinin giydiği siyah deri bodyguard kıyafetini giydiğini fark etti. Dar deri pantolon kaslı kalçalarına yapışıyor ve kalın şaftını belirginleştiriyordu; siyah yelek ise geniş göğsünün ve omuzlarının çoğunu çıplak bırakıyordu.

*Tanrım, **ağız sulandırıcı** görünüyor.* Harper amcığının karıncalanmaya başladığını hissetti - kalçaları ve meme uçları arasındaki ağrıyı yatıştırmak yerine, ısıtılmış su isteklerini daha da kötüleştiriyor gibiydi.

Hayır, dedi kendine sertçe. Hayır, aklından bile geçirme. Senden hoşlanmadığını unutma. Ve neler olduğunu bilemeyeceğini de unutma. Saklı tut!

En iyi kızgın yüz ifadesini takınmaya çalışarak iri Kindred'e ters ters baktı. "Ne cüretle buraya paldır küldür gelirsin? Banyo yapmaya *çalışıyorum!*"

"Hayır, benden bir şey saklamaya *çalışıyorsun*. Ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum." Öne çıktı ve küvetin basamaklarını tırmandı, topuklu ayakkabıları zengin karolarla döşenmiş zeminde çınılıyordu. "Nedir o, Harper? Söyle bana."

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Vücudu onu kendisine doğru çağırmasına, sulardan yükselmesini ve çıplak göğüslerini o kocaman elleriyle avuçlaması için ona yalvarmasını söylemesine rağmen ondan uzaklaştı. Ama baştan çıkarılmaya boyun eğmeyi reddetti. Sadece biraz titreyen bir sesle tekrar, "Ben iyiyim," dedi.

"Harper, lütfen..." Bir nefes verdi ve bir elini vahşi siyah saçlarında gezdirdi. Opalesan gözleri birden yumuşadı... ve endişelendi. Kadının bulunduğu yere geldi ve küvetin kenarına oturarak ona baktı. "Lütfen," diye tekrarladı. "Seninle ilgilenmem gerekiyor ve sende bir sorun olduğunu söyleyebilirim. Lütfen bana ne olduğunu söyle."

"Ben... Ben ," dedi Harper kısık bir sesle. "Yani, istemiyorum. Bu... utanç verici."

"Benim yanımdayken utanmana gerek yok," diye mırıldandı ve sesi, gemideyken onu gördüğü garip görüntüler dışında hiç duymadığı kadar yumuşaktı. "Seni korumak için buradayım, sana yardım etmek için."

Harper meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve son zamanlarda düşündüğü her şey ağzından döküldü.

"Çünkü zamanda geriye gidip halkını kurtarmak için bana ihtiyacın var. Başka türlü beni umursamıyorsun, hatta benden *hoşlanmıyorsun* bile."

Gözleri büyüdü. "mi düşünüyorsun?"

"Başka ne düşünmem gerekiyor?" Harper talep etti. "Bana dokunmaya bile zor katlanıyorsun, beni elinden geldiğince uzakta tutuyorsun. Benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Sen... Sen..."

Onun için yaptığı her şeyi hatırlayınca birden kendini suçlu hissetti. Ama asıl mesele, bunları *neden* yapmış olmasıydı? Tüm bunlar sadece bir amaç için miydi?

"Yani, Kontrolör'den benim için kırbaç yediğin için sana minnettarım," diye hızlıca devam etti. "Ve beni o korkunç bakım çadırından kurtarmaya da geldin. Ama aynı zamanda sana dokunmamamı söyledin ve her zaman çok soğuk ve mesafeli görünüyorsun. Ne *düşüneceğimi* bilemiyorum."

"Seni önemsemediğimden başka bir şey düşünme. Harper, kendimi sana *adadım*." Shad'ın derin sesi boğuktu, gözleri alev alev yanıyordu. En alt basamakta diz çökecek şekilde eğildi ve yüzünü onunkiyle aynı seviyeye getirdi. "Tüm *hayatımı* sana adadım."

"Biliyorum," dedi, biraz şaşırmış bir halde. "Beni kurtarma ve Kovan'ın artık beni istememesi ya da en azından beni kullanamaması için beni değiştirme görevin yüzünden - ki bu da halkını kurtaracak."

"Hayır, anlamıyorsun." Shad başını iki yana salladı. "Tanrılar, nasıl açıklayabilirim..." Bir nefes verdi ve ellerine baktı, açıkça sinirlenmişti. "Harper," dedi. "Sorun sadece görev değil. Sorun *sensin*. Senin için hissettiklerim, çok derinden..."

"Öyle mi?" Harper buna inanamıyordu ama kalbi göğsünde çarpıyordu. "Yani, bakarak bunu asla düşünemezdim..."

"Doğru, seni kendimden tutmaya çalışıyordum," diye itiraf etti alçak sesle. "Ama bunun nedeni seni birçok kez kaybetmiş olmam." Adam başını kaldırıp ona baktı ve yontulmuş yüz hatları halsizleşti. "Harper, seni kaç kez hayal kırıklığına uğrattığımı biliyor musun? Kaç kez kollarımda ölmeni izledim? Ve her seferinde kalbim yerinden sökülmiş gibi hissediyorum."

"I..." Ağzı bir anda konuşamayacak kadar kurumuş gibiydi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Sana değer veriyorum Harper," diye ağır bir şekilde itiraf etti. "Çok fazla önemsiyorum. Bu acı veriyor. Bu yüzden bu süre zarfında mesafemi korumaya çalışıyorum."

"Ama bu sefer başaracağız," dedi Harper, hem onu hem de kendini ikna etmeye çalışarak. "Bu son şansımız olduğu için başarmak *zorundayız*. O yüzden yaklaşmaktan korkmamalısın."

Başını iki yana salladı. "Mesafemi korumanın daha iyi olduğunu hissediyorum; seni hayatta tutmaya çalışırken dikkatini daha az dağıtabilirim."

"Shad..." diye söze başladı ve sonra parmakları onun yanağına dokundu ve o garip parıltılardan bir tane daha gördü.

İkisini yatakta, birbirlerinin kollarına sarılmış halde gördü. Çıplak ve yakındılar, çok yakın. Shad sanki onu bırakmaya dayanamıyormuş gibi bedenini kendi bedeniyle sarıyor ve gözlerinin içine bakıyordu.

"Harper," diye mırıldandı. *"Kallana..."*

Sonra anlık parlama sona erdi ve Harper sersemlemiş bir halde elini geri çekti.

"Kallana," diye fısıldadı.

"Ne?" Shad kaşlarını çatı. "Bunu nereden duydun?"

"Az ." Başını iki yana salladı. "Ben... Kulağa garip geldiğini biliyorum ama sürekli bu... flaşları görüyorum - onlara başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Neredeyse farklı bir hayattan sahneler gibi görünüyorlar."

"Ne demek istiyorsun? Ne gördün?" diye sordu, sesi alçak ve yoğun.

"İlki cankurtaran olan adamdı, Kovan'ın zihin kölesiydi. Ona dokunduğumda dev bir böcek suratı gördüm." Harper titredi. *"Korkunçtu."*

"Peki ya diğerleri?" diye sordu.

"Diğerleri mi? Şey..." Harper utanarak dudağını ısırđı. "Diğerleri senden. Senin... bana iyi davranman. Tatlı olmak. Bana sarılman... beni rahatlatman... bana dokunman..." Yanaklarının ısındığını hissederek sözünü kesti. Gerçekten daha fazla konuşmamalıydı.

"Kromatik Patlamalar yaşıyorsun-geçtiğimiz diğer yollarda olan şeyleri görüyorsun." İcini çekti. "Bana bunun ilmek yapıcının gücünün sonuna doğru gerçekleşebileceğı söylenmişti."

Harper ona, "Seninle ilk etapta -yani seninle savaşmadan- gelmemin nedeni onlardı," dedi. "Kumsalda bana soyunmamı söylediğinde o flaşlardan birini gördüm-uh, Kromatik Patlamalar-ve bu beni senin kötü bir adam olmadığına ikna etti."

"Demek Kallana kelimesini orada duydun?" Shad ona sordu.

Başını salladı. "Az önce. Bizi gördüm..." Yanakları daha da kızardı ama devam etmek için kendini zorladı. "Bizi yatakta birlikte gördüm. Birbirimize sarılıyorduk ve sen bana öyle dedin." Ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yerli Kindred dilinde bir kelime." Sesi boğuk ve kabaydı. "Anlamı... kalbim. Benim aşkım."

"Shad..." Harper boğazını temizledi. "Biz... diğer tüm o zaman yollarında hiç, bilirsin işte, seviştik mi?"

Adamın evet diyeceğinden emindi; inanılmaz bir seks ve zamana meydan okuyacak kadar derin bir aşk yaşadıklarına dair doğrulayacaktı. Ama o sadece başını salladı.

"Hayır," dedi usulca. "Hayır, o kadar ileri gitmeme asla izin vermem. Bir Gölge İkiz olarak muhtemelen bir dişiyi normal bir Kindred gibi kendime bağlayamam. Ama bu riski göze alamazdım."

Harper kaşlarını çatı. "Bir dişiyi kendinize bağlamakla ne demek istiyorsunuz?"

Shad, "Bir Kindred - normal bir Kindred - bir dişiyle seviştiğinde ve onu tohumuyla doldurduğunda, ikisi arasında sadece ölümün bozabileceğı zihinsel ve duygusal bir bağ oluşur," diye açıkladı. "Sorun şu ki, bu bağ bir kez oluştuğunda, eşinin ölümü onu da dişiyle birlikte mezara sürükleyebilir. Bazı erkekler eşlerinin ölümünden sonra hayatta kalabiliyor... ama çoğı kalamıyor." Doğrudan Harper'a baktı. "Seninle bu riski göze alamazdım. Sen ölürsen benim de ölmek isteyeceğimi biliyordum. Ve bu lanet döngüyü bitirip seni sağ salım sonuna kadar görmeden ölemem."

Harper başını salladı. "Anlıyorum. Yani hiç sevişmedik."

"diğer her şeyi yaptık," diye mırıldandı Shad. "Senin tatlı, yumuşak bedenini kendi bedenim gibi tanıyorum Harper." Elini uzatıp parmak uçlarıyla Harper'ın kızarmış yanaklarını hafifçe okşayarak her tarafının karıncalanmasına neden oldu. "İşte bu yüzden şu anda sana neler olduğunu bana anlatmaktan utanmana gerek yok."

Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişlerdi. Harper dudağını ısırđı, artık sorununu ondan saklayamayacağını biliyordu. Artık onun gerçekten nasıl hissettiğini biliyordu.

*Benden nefret etmiyor ya da hoşlanmıyor, diye düşündü merakla. Aslında, sanırım beni **seviyor** - sadece mesafesini korumaya çalışıyor çünkü birçok kez incindi.*

Bu bilgi içinde sıcak bir parıltı yarattı... ama içinde başka şeyler de oluyordu. Büyük Kindred ile yaptığı yoğun konuşma sırasında, göğüslerinde ve bacaklarının arasında devam eden karıncalanma ve zonklamayı neredeyse görmezden gelebilmişti. Şimdi şehvet ve arzu hisleri tüm gücüyle geri geldi ve neredeyse ihtiyaçtan inlemesine neden oldu.

"Harper," diye tekrar mırıldandı ve Harper onun sorunun ne olduğunu öğrenmek için beklediğini biliyordu.

"Pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak. "Ben... o korkunç emzirme çadırındayken... beni kandırıp o seks sütü şeyini içirdiler. Sonra içinde ne olduğunu öğrendiğimde..." Titredi. "Kustum. Hepsini kustuğumu ve vücudumda hiç kalmadığını *sanıyordum*. Ama, şey..."

"Peki, ne?" Shad yumuşak bir sesle sordu.

"BEN... BEN..." Her nasılsa Harper'a ona anlatmaktansa göstermek daha kolay olacakmış gibi geliyordu. Dudağını ısırarak küvetten çıktı, pembe köpükleri vücudundan aşağı iterek şişmiş göğüslerini çıplak bıraktı. "Sanırım yapmadım," diye bitirdi yumuşak bir sesle. "Yani, ben de bakım çadırındaki kızlarla aynı belirtileri gösterdiğim için."

Shad onun şişmiş memelerine baktı ve kısık bir sesle lanet okudu.

"Tanrılar aşkına, canım acıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf etti Harper. "Çoğunlukla şişmiş ve... ve dolu hissediyorum." Son kelimeleri güçlkle söyleyebildi, kendini çok utanmış hissediyordu. Bianetta'nın yuvarlak kanepedeki görüntüsünü hatırlıyordu, uzaylı erkeğin amını sikiyle doldururken meme uçlarını emmesine izin veriyordu. Bunu yapmak istemediğini kendine sertçe söyledi. Shad'dan ona bu şekilde davranmasını, onu bu şekilde almasını istemeyecekti...

Ama Tanrım, amcığı ve meme uçları aniden ihtiyaçtan *zonkluyordu* ve göğüsleri o kadar doluydu ki ağrıyorlardı. Ne yapacaktı ki?

"Dolu olduklarını mı söylüyorsun?" Shad onun endişeli düşüncelerini bölerek sordu. "O aptal seks sütünün yapmana neden olduğu nektardan..." Harper kendine baktı ve kızardı - soluk mor şey göğüslerinin altından tekrar sızmaya başlamıştı, onları yapış yapış yapıyordu ve Islak. "Tanrım, bu *korkunç*."

"Bunu atlatmanı sağlayacağız," diye mırıldandı Shad. "Yemin ederim atlatacağız."

"Nasıl?" Harper talep etti. Utancını gizlemek için kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Tanrım, bu *çok* utanç vericiydi! "Yani, emzirme çadırındaki o kızlar çok... çok dolduğunda göğüslerini pompalıyorlardı. Ya öyle ya da erkek müşterilerin..." Bitiremedi ama sürpriz bir şekilde Shad onun yerine bitirdi.

"Emmek mi?" diye mırıldandı.

"Evet." Harper nereye bakacağını bilmiyordu. Artık ayağa kalkmış ve ısıtılmış suyun dışına çıkmıştı, kendini titrerken buldu ama sadece soğuktan değil, ihtiyaçtan da titriyordu. Vücudu ona dokunulması gerektiğini haykırıyordu... okşanması... okşanması... emilmesi... Ama kendine direnmesi gerektiğini söyledi. Direnmek *zorundaydı*.

"Banyodan çık tatlım... *Kallana*." Shad onun önünde durmuş, büyük, kabarık beyaz havlulardan birini uzatıyordu. "Dışarı çık ve sana yardım etmeme izin ver."

"İstiyor musun?" Harper doğrudan sordu. "Yani, mesafeni korumaya çalıştığını sanıyordum. Çadırdaki adamların diğer kızlara yaptığı gibi nektarı emmek isteyeceğini sanmıyorum," diye hızla ekledi, yanaklarının ısındığını hissederek. "Ama belki bana bir pompa bulabilirsin ya da _"

"Önce seni kurulayalım," dedi Shad pratik bir şekilde. "Sonra Interweb'de seks sütünü araştırve umarım bir tedavi bulabiliriz."

"Oh, iyi fikir." Harper başını salladı ve kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü hatırladı. Ama klon-maymunlar ve devasa gemi dikkatini o kadar dağıtmıştı ki tamamen unutmuştu.

Banyodan çıktı ve Shad'ın havluyu titreyen omuzlarına sarmasına izin verdi. Shad bununla da yetinmeyip diğer havluyu aldı ve önünde diz çökerek vücudunu nazikçe ovalayıp her yerini kuruladı.

Harper ona neden izin verdiğini bilmiyordu. Gerçekte onu bir gün bile tanımamıştı ama başına gelenler düşünüldüğünde çok daha uzun bir süre gibi görünüyordu. Ama onu gördüğü o anları hatırlayıp duruyordu... ve ona vücudunu nasıl sevdiğini ve tanıdığını anlatışını. Onu bu kadar nazikçe, bu kadar şefkatle kurulamasına izin vermek doğru geliyordu... en gizli bölgelerine bile erişmesine izin vermek doğru geliyordu.

Tanrım, gerçekten şehvetten çıldırıyorum, dedi kendi kendine bacaklarını açıp büyük Kindred'in küçük, düzgünce kesilmiş bukleli tepeciğini havluyla hafifçe kurulamasına izin verirken. Aksi takdirde bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama her nedense buna izin verdi ve sonra Shad'ın onu odadan çıkarmasına ve hayal edilebilecek en yumuşak ipekten yapılmış gibi görünen yeşim yeşili bir sabahlık giydirmesine izin verdi.

Harper geceliğin önünü şişmiş göğüslerinin üzerine çekmeye çalıştı ama adam başını salladı.

"Hayır tatlım, kendine acı çektirme. Sadece önlüğü açık bırak ve ben buna bakarken yatakta dinlen."

Harper dudağını ısırarak onun dediğini yaptı.

Sadece lanet olası seks-sütüne karşı kolay bir panzehir olduğunu ve yakında alabileceğini umuyordu. Aksi takdirde delirecekti.

* * * * *

Shad arama terimlerini gemiyle birlikte gelen taşınabilir altın tablete olabildiğince hızlı bir şekilde tuşladı ve bunu yaparken kendine küfretti.

Neden Harper'a onun için ne kadar önemli olduğunu söylemişti? Neden önemsediyini bilmesine izin vermişti?

Çünkü ondan nefret ettiğimi düşünmesine izin veremezdim - onu sadece geçmişi değiştirmek ve halkımı kurtarmak için koruduğumu söyledi kendi kendine.

Ayrıca, duygularını açığa vurmuş olması onlara göre *hareket etmesi* gerektiği anlamına gelmiyordu. Hâlâ mesafesini koruyabilir, aralarında biraz boşluk bırakabilirdi. Harper bunu anlayacaktır.

Bu arada, seks sütünden kaynaklanan sorununda ona nasıl yardım edeceğini bulması gerekiyordu. Tanrım, göğüsleri o kadar dolgun, o kadar tatlı ve olgundu ki, meme uçları koyu bir böğürtlen rengine dönüşmüştü ki, düşünmesi bile aletini sertleştiriyordu!

Kes şunu, dedi kendi kendine sertçe. *O piçlerin bakım çadırındaki zavallı uyuşturulmuş kızlara yaptığı gibi, onun nektarını emecek değilsiniz. Onun için bir panzehir bulacaksın ve...*

Tabletinde Juno seks sütü ile ilgili bir yazı belirince düşünceleri dağıldı. Shad hızlıca okudu, gözleri şaşkınlıkla girişi gözden geçirdi.

"Allah kahretsin!" diye yemin etti, inanamayarak başını salladı.

Mesafesini korumak buraya kadarmış. Harper'ın bunu atlatabilmesi için onun yardımına çok samimi bir şekilde ihtiyacı olacaktı.

On Birinci Bölüm

"Ne var? Ne oldu?" Harper, büyük Kindred'in sesinde duyduğu sinirli ton karşısında endişelenmekten kendini alamadı.

"Al. Kendin gör." Altın tableti Harper'a uzattı ve tabletin üzerinde yüzen holo kontrolleri bir süre çözdükten sonra Harper bulduğu makaleyi okudu.

Juno'da en yaygın olarak bulunan ve Hırsızlar Pazarı'ndaki "emzirme" çadırlarında kullanılan seks sütü, yalnızca aşırı cinsel uyarılmaya neden olduğu kadınlarda işe yaradığı bilinen son derece güçlü bir afrodizyaktır. Göğüslerin soluk mor bir "nektar" ile dolmasına ve normal boyutlarının birkaç katına kadar şişmesine neden olan yalancı laktasyon yan etkileri yaratır.

"Pekâlâ, bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldandı Harper, makaleyi hızla gözden geçirirken aşağı kaydırды. "Semptomları nasıl tedavi ediyorsun, lanet olsun?"

Aptal makale, seks sütü içen bir dişinin ne kadar uyarılmış ve cinsel olarak muhtaç olacağını ve içindeki bir erkeği ne kadar hevesle karşılayacağını anlatıp duruyordu.

Lanet bir tecavüz ilacı, bu!

Harper kendisine bu korkunç şey verildiği için öfkelenmesi gerektiğini biliyordu ve öfkeliydi de. Ama seks sütü de hâlâ üzerinde etkili oluyor, istemediği halde onu tahrik ediyordu.

Bir dişinin bu maddeyi içtikten sonra cinsel temas ve penetrasyon için nasıl can attığını okumak bile Shad'ın belden aşağısının ne kadar büyük olduğunu hatırlamasına ve tüm bu çevreye sahip olmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal etmesine neden oldu.

Uzunluğu onun içine doğru ilerliyordu. Bu zihinsel görüntüyü bir kenara itmek ve elindeki soruna odaklanmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Sonunda makalenin sonuna geldi ve kalbi sıkıştı.

*"Sinsi seks sütü verilenler için bilinen bir panzehir yoktur - genellikle kurbanın sisteminden çıkması yıllar alacaktır. Ancak belirtiler zamanında yakalanırsa umut **var** demektir. Seks sütü içen kadının istekli bir erkek partneri varsa, erkek kadının göğüslerinden biraz nektar içmelidir. Erkekler seks sütünden etkilenmediğinden, nektar erkek vücudunda parçalanacak ve değişime uğrayacaktır. Kısa süre içinde kendi vücut sıvıları bir tür panzehir haline gelecektir. Zaman içinde seks sütü kurbanının vajinal bölgesine sürüldüğünde, bunlar tam bir iyileşme sağlayabilir. Ancak bu yöntemin etkili olabilmesi için yutulma anından itibaren sadece dört güneş saati gibi sınırlı bir süre vardır."*

Harper ani bir panikle başını kaldırdı. *Dört **saat mi?** Tüm zamanın bu kadar mı?*

O iğrenç, meyve tadındaki seks sütünü içeli ne kadar olmuştu ki? Dört saatlik süre ilk içtiği bardaktan itibaren mi yoksa son içtiği bardaktan itibaren mi sayılmalıydı? Ne yapacaktı ki?

Paniğe kapılmış bir halde Shad'a baktı.

"Sadece dört saatimiz var. Bakım çadırından bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Neredeyse o kadar uzun, sanırım."

"Aman Tanrım. Oh Tanrım!" Harper kendine, soluk mor meme uçları sızan kocaman göğüslerine baktı. "Sonsuza dek böyle sıkışıp kalmak istemiyorum!"

"Olmayacaksın," dedi Shad kararlı bir şekilde. Doğrudan ona baktı. "Alçakgönüllülüğünü kırmak istemem Harper ama çok az zamanımız var."

Buraya gelseniz iyi olur."

"Ama yapamazsın... Yani, yapmanı istemiyorum..." Başını salladı, sözünü bitiremedi.

"Harper, tatlım..." Shad solgun gözleri yanarak ona düzgün bir bakış attı. "Bunun sana garip ve yanlış geldiğini biliyorum ama fazla zamanımız yok. Sana yardım etmeme izin vermelisin."

"Göğüslerimden bu garip nektar şeyini emerek mi?" Harper ona kuşkuyla baktı. "Bunu nasıl yapmak isteyebilirsin ki?"

"İstiyorum çünkü o senin bir parçan," dedi nazikçe. "Canının yanmaması için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum, Harper."

Harper geri çekilmek istedi - bunun iğrenç olduğunu ve bunu yapmak istememesi gerektiğini tekrar protesto etmek için. Ama Shad yatağa yerleşip geniş omuzlarını yuvarlak yatağın kıvrımlı başlığına yaslayınca başka seçeneği olmadığını anladı. Yine de büyük bir kısmı gergindi.

"Peki ya onları emdikten sonra -yani beni emdikten sonra?" diye sordu titreyen bir sesle. "Ve vücudun panzehiri yapmak için nektarı parçalıyor. Peki ya vücut sıvıları kısmı? Beni iyileştirmek için hangi *sıvıları* kullanmayı planlıyorsun?"

Shad, "Çadırdaki kızları düşünüyorsun - o erkeklerin onları kullanmasına nasıl izin verdiklerini," diye homurdandı.

Harper başını salladı, yanakları kızarmıştı. Hâlâ Bianetta'nın yabancı erkeğin sikine kendini bırakışını ve erkeğin onun dolgun göğüslerini emişini görebiliyordu. Pie-lo onu erkenden satmaya kesinlikle istekli olsa da, yeni kızlarını dört saatlik süre geçene kadar bir tür tecritte tutmaları gerektiğini düşünüyordu. Tanrım, eğer Shad tam zamanında gelmeseydi...

"Seninle sevişmeyeceğim, seni tohumlarımla doldurmayacağım." Büyük Kindred'ın konuşurkenki sesinde onu kendinden geçiren bir demir vardı.

mutsuz düşünceler. Harper onun da en az onun kadar kendine söylediğini hissediyordu. "Ama tedavinin benden sana ulaştığından emin olmak için yapabileceğimiz başka şeyler de var," diye devam etti.

"Başka ne gibi şeyler?" Harper hâlâ kararsız bir şekilde geri çekiliyordu. Eğer onunla sevişmeyecekse, ne yapmayı planlıyordu?

Shad kucağını sıvazladı. "Göreceksin. Zaman tükeniyor, Harper. Hayatının geri kalanında bu şekilde sıkışıp kalmak istemiyorsan, *şimdi* gelip sana yardım etmeme izin vermelisin."

O böyle söyleyince Harper başka seçeneği olmadığını anladı.

Dudağını ısırarak onunla yüzleşmek için döndü.

"Aynen öyle," diye mırıldandı usulca. "Üstüme çık, tatlım. Göğüslerine ulaşmamı kolaylaştırır."

"Pekâlâ." Harper bir bacağını onun zayıf kalçalarına ve kaslı uyluklarına attı ve sonra yüzünü ona dönerek kucağına yerleşti. Yine de ağırlığının çoğunu dizlerinin üzerinde taşıdığından emin oldu. Kızıışmış bir kedi gibi ona sürtünmek istemiyordu; özellikle de yeşil bornozunun altında iç çamaşırı yokken.

Aldığı önlemlere rağmen, kocaman göğüslerini adamın yüzüne dayayarak oturduğu için kendini garip ve mahcup hissediyordu ama Shad aldırıyor gibiydi.

*Artık çok büyükler ve **ağrıyorlar**, diye düşündü sefilce. Bir ucube gibi görünüyorum, **deforme olmuş** gibiyim! Bunu nasıl yapmak isteyebilir?*

Shad sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "Sorun yok Harper," diye mırıldandı. Onun sıcak yanağını hafifçe okşadı. "Çok güzelsin, benim için her zaman çok güzel oldun. Korkma."

"Ben... Ben korkmuyorum," dedi Harper. "Sadece... utanıyorum."

"Olma," dedi kararlı bir şekilde. "Bu senin hatan değil ve bunu hemen şimdi düzelteceğiz."

Onun sözleri Harper'ın aşağılanmışlığını yatıştırmış gibiydi. Kendi kendine, bunun sadece atlatılması gereken kötü bir durum olduğunu söyledi. Amındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştı ve Shad başlarken ona baskı yapmadığından emin oldu.

Hafifçe kızın iri memelerini avuçladı, başparmakları böğürtlen karası meme uçlarının etrafında boş daireler çizdi.

"yavaşça," diye mırıldandı ona. "Yavaşça."

Adam öne doğru eğilip önce bir göğsünü, sonra da diğerini öptüğünde Harper iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Belden aşağısını sıkıca tutmaya çalışsa da, onun üzerine binerken geniş duruşu nedeniyle amının açıldığını hissedebiliyordu. Yeşil bornozla örtündüğünden emin olmak için kendine baktı. Tanrım, adam onu şimdiden çıldırtmıştı ve henüz meme uçlarını bile emmemişti! Ve Shad hâlâ işleri ağırdan alıyordu.

"Ben... Ben onları emeceğini sanmıştım," geveledi sonunda, Shad şişmiş göğüslerine yumuşak, ağzı açık öpücükler kondurmaya devam edip de ağrıyan meme uçlarına dokunmayınca. "Beni delirtiyorsun, Shad!"

"Beni affet. Önce seni ısıtmak istedim." Derin sesi alçak ve boğuk çıktı.

Harper ona "Oldukça sıcakım," diye güvence verdi ve bu gerçekten başka bir şey değildi. Kedisinin sularının aşağı kaymaya ve dış uyluklarını nemlendirmeye başladığını hissedebiliyordu. Aynı anda hem utanç verici hem de tahrik ediciydi. "Lütfen, Shad," diye fısıldadı, yalvarmak istemiyordu ama buna engel olamıyordu. "Lütfen, ihtiyacım var... başlamana ihtiyacım var."

"Elbette tatlım," diye mırıldandı. "Seni kızdırmak istememiştım. Şimdi sana yardım edeyim."

Gözlerinin içine bakarak, ellerini sıkıca kıçına yerleştirdi ve onu kendine doğru çekti. Sonra, hâlâ onun bakışlarını tutarak, dilini Harper'ın ağrıyan sağ tomurcuğunun etrafında döndürdü ve onu ağzının derinliklerine doğru emdi.

"Oh...oh!" Harper inledi, adam ondan nektarı çekmeye başladığında geniş omuzlarını kavradı. *O kadar* iyi hissettiriyordu ki -o kadar *doğruydu* ki- ağzının sert emişini sadece meme ucunda değil, kalçalarının arasında, ağrıyan amında da hissedebiliyordu.

Şimdi bakım çadırındaki kızların tamamen yabancıların göğüslerini boşaltmasına izin verme isteklerini anlıyordu. Boşaltılma ihtiyacı ve her emişin getirdiğı zevk o kadar güçlüydü ki, hissedebileceğı diğer tüm tereddütlerin önüne geçti. Bunun yerine, kendini hevesle ileri doğru itti, Shad'a onu daha da derine götürmesi ve daha sert emmesi için sessizce yalvardı.

Vücudunun nektarı panzehire dönüştürmesi için gerekli olan ilk yutkunmadan sonra Harper onun soluk mor nektarı tükürmek için ara vermesini bekliyordu. Bunun yerine tekrar yutkundu ve sonra tekrar emmeye devam etti.

Tanrım, buna nasıl dayanabildi, diye düşündü hayal meyal. Gerçekten de Tadını *beğendin* mi?

Seks sütünün tadını kesinlikle beğendin - belki de tadı aynıdır, diye fısıldadı beyninin içindeki küçük bir ses. Harper onu itti ve Shad'ın kalın siyah saçlarını isteksizce çekiştirdi.

"Bekle," dedirtti kendine. "Muhtemelen panzehir yapmak için yeterince içmişsinizdir. Şimdi tükürmek istemiyor musun?"

Shad onun göğüs ucunu bıraktı ve başını salladı.

"Çok lezzetli," diye mırıldandı. "*Sen çok lezzetlisin*, tatlım. Hepiniz."

"Tatlım" güzeldi ama Harper içten içe ona tekrar "Kallana" demesini diliyordu. Sonra, Shad'ın dediği gibi, tüm bunlar bittikten sonra aralarındaki mesafeyi korumaya geri dönmek istiyorlarsa bunun gerçekten kötü fikir olduğuna karar verdi.

"Beni nasıl iyileştireceğini hâlâ bilmiyorum," diye fısıldadı adam tekrar ağır göğüslerini okşarken. "Yani, tam olarak nasıl-"

"Yavaşça," diye mırıldandı Shad. Onun gözlerini kendi gözleriyle tutarak, sıkı meme ucunu tekrar ağzının derinliklerine çekti. Derin ve sert bir şekilde emdi, ondan nektarı çekti ve sonra kasıtlı olarak yuttu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Harper kararsızca. Amcığının bu kadar muhtaç ve şişmiş hissetmemesini dileyerek yer değiştirdi ama bu konuda yapabileceği bir şey yok gibiydi. Göğsünü adamın ağzına doğru her derin çekişinde daha da ısıtıyor ve ıslanıyordu.

Shad da durmadı. Onun nektarını içmeye devam etti ve kısa süre sonra meme ucunu her emdiğinde mini bir orgazm gibi hissetmeye başladı. Ancak zevki gittikçe daha hızlı artmasına rağmen, hala o zor zirveye ulaşmamıştı.

Harper onun kucağında kıvrandı ve artık kendini onun üzerinde tutamadığını fark etti. Kısık bir iniltiyle yere eğildi ve açık amını adamın deri kaplı leğen kemiğine dayadı. Dar siyah pantolonunun altındaki sert yumru, büyük Kindred'in de kendisi kadar tahrik olduğunu anlamasını sağladı.

Alçak bir inilti meme ucunu titreştirdi ve sonra konuşmak için bir anlığına onu serbest bıraktı.

"Aynen öyle tatlım," diye hırladı kısık sesle. "Kendini bana bırak. Sadece rahatla ve tatlı zirvelerini emmeme izin ver."

"Pekâlâ," diye fısıldadı Harper. Adamın kucağında kıpırdamamaya çalışıyordu ama adamın aletinin sert çıkıntısının şişmiş am dudaklarını ayırdığını hissedebiliyordu.

hassas klitorisine sürtünüyordu. Tanrım, yaklaşıyordu... Çok *yaklaşmıştı*. Ama hala oraya ulaşamıyordu.

Sonunda büyük Kindred, eskisinden çok daha az şişmiş olan sağ göğsüyle işini bitirmiş görünüyordu. Harper onun hemen sol memeden başlamasını bekliyordu ama onun yerine şaşırtıcı bir şey yaptı; birinci ve ikinci parmaklarını ağzına sokup derin derin emdi. Sonra onları geri çekti ve Harper'a baktı.

"Pekâlâ tatlım," diye mırıldandı, "bacaklarını benim için a ve o kk tatlı amını okşamama izin ver."

"Ne?" Harper onu doğru duyduğundan emin değildi. Ama sonra Harper'ın yayılmış seksini saklamak için önüne sarmaya zen gösterdiği yeşim yeşili bornozu çekiştirmeye başladı.

"Beni duydun." Ona sertçe baktı. "Sana ancak bu şekilde yardım edebilirim, Harper."

"Tek yol mu? Düşündüm de... Yani..."

"Şaftımı içine sokacağımı ve seni iyileştirmek için amının derinliklerine boşalacağımı mı düşündün?" Shad usulca sordu. "Sana söyledim, bunu riske atamayız - muhtemelen bir bağ kurma riskini alamayız. Bu yüzden vücudumun ürettiği panzehiri parmaklarımla sana yaymam gerekiyor." Solgun gözleri aniden ağırlaştı. "Elbette panzehiri dilimle de yayabilirim... uyluklarının arasını yalayarak..."

Harper hemen "Hayır," dedi. Ne kadar tahrik olursa olsun, bu bir seçenek değildi. O zgr bir kadındı ve seksten hoşlanıyordu ama *bu* tür bir seksten değil. Kendi kendine huzursuzca, bunun ona hiçbir şey yapmadığını söyledi. Zaman kaybıydı. "İstemiyorum-" diye endişeyle söze başladı ama Shad onu durdurmak için başını salladı.

"Biliyorum. Denememe izin vermen seninle konuşana kadar asla yapmazsın."

"Yani sen... bunu bana daha önce yaptın mı?" Harper tereddütle sordu. "Yani... başka yollarda mı?"

Shad başını salladı, beyaz gözleri hâlâ alev alev yanıyordu.

"Aminin tadına defalarca baktım, Harper. Tanrım, tadını nasıl da seviyorum!" İç çekti. "Ama bana izin vermeni sağlamak her zaman uzun zaman alıyor ve şu anda konuşacak vaktimiz yok - ben göğüslerindeki son nektarı emerken panzehiri tatlı amına sürmem gerekiyor." Ona doğrudan bir bakış attı. "Sana yardım etmeme izin verecek misin, tatlım?"

"Evet, şey..." Harper boğazını temizledi. "Ben... Sanırım öyle," diye fısıldadı, şehvet, ihtiyaç ve utanç karışımından başı dönüyordu.

"İhtiyacın olanı istemekten utanma, Harper," diye mırıldandı Shad, yeşim yeşili bornozunu çekiştirerek açıp küçük bukleli tümseğiyle çıplak amını ortaya çıkarırken. Adam ona baktı. "Tanrım, muhteşemsin - o kadar güzelsin ki nefesim kesiliyor."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Harper. Çıplak olmak -ya da ona süründüğünde ıslak aminin deri pantolonunun önünde oluşturduğu parlak ıslak lekeyi görmek- kolay değildi. Ama adamın yüzündeki açık hayranlık ve sesindeki sıcaklık utancını taşımasını kolaylaştırdı.

Parmaklarını tekrar ağzına soktu, ıslatmak için emdi ve yaladı ve sonra Harper'ın bacaklarının arasına uzandı.

Bu sefer itiraz etmeden yapmasına izin verdi. Parmaklarının küt uçları ıslak kıvrımlarına doğru kayarken dudaklarından alçak bir inilti çıktı.

"Oh... Oh," diye çaresizce soludu Harper, uzun, yetenekli parmaklar panzehiri ovmaya ve aynı zamanda ağrıyan klitorisini daire içine almaya başladığında.

Kendini tutamadı, kalçaları Shad'ın ritmine uyarak başladı. "İşte " diye homurdandı Shad onu izlerken. "Parmaklarıma bin, bebeğim... onlara bin ve ben seni iyileştirirken gelmene yardım etmeme izin ver."

Sonra başını eğdi ve diğer meme ucunu ağzına aldı. Derin emdi, nektarını içti ve aynı zamanda amını okşayarak hassas tepesini kızdırdı.

"Oh Tanrım," Harper kendini kaybolmuş hissetti - o kadar çaresiz ve ateşliydi ki vücudunun tepki vermesini engelleyemedi. Kendini onun istilacı parmaklarına bıraktı, daha fazlasını arıyordu. Büyük Kindred'ın göğsünü her derin emişinde üzerine yayılan derin, zonklayıcı zevk dalgalarını seviyordu.

Bir an durakladı ve artık onun sularıyla parlayan parmaklarını tekrar dudaklarının arasına kaydırды.

"Tanrılar..." Balını yudumlarken göz kapakları zevkle çırpındı. "Çok tatlı... çok güzel bebeğim... tadına bayılıyorum..." diye homurdandı.

Sonra parmaklarını geri çekti ve tekrar bacaklarının arasına uzandı, bu sefer hassas meme ucunu emerken daha sert ovuşturdu.

Bu yeni zevk saldırısı karşısında Harper'ın içinden bir şehvet şimşegi çıktı ve aniden orgazm oldu. Uçurumun kenarındaydı ve boşalıyordu... o kadar sert boşalıyordu ki yıldızları gördü ve bir an için gerçekten bayılabileceğini düşündü.

"Oh!" Başını geriye attı, büyük Kindred'in geniş omuzlarını kavradı ve zevk dalgaları onu sardı. Ona hevesle sürtündü, tıpkı ona yapmasını söylediği gibi, daha fazlasını istiyordu... her zaman *daha fazlasını*.

"Shad!" diye inlediğini duydu, kendisini nefes alamayacak kadar zor boşaltırken adını sayıklıyordu. "Oh Shad... evet, *lütfe*!"

Meme uçlarını emmeye devam etti ama onun orgazmıla titrediğini hissettiğinde, onu ovuşturan iki uzun, güçlü parmak onun yerine derinlere kaydı ve Harper'ın onu tekrar delirteceğini düşündüğü uzun, sert bir sikiş hareketine başladı.

Penetrasyon, diye düşündü zevk dalgaları onu yıkamaya devam ederken çılgınca. *Makalede penetrasyona ihtiyacım olduğu yazıyordu.*

Ve Tanrım, bu doğrudu! Shad kalın parmaklarını içine bastırmaya başlayana kadar ne kadar boş hissettiğini fark etmemişti - şimdi doyamıyordu. Tırnaklarını Shad'ın geniş omuzlarına geçirerek ona sertçe sarıldı, yapmaması gerektiğini bildiği halde, onun yerine içinde okşayanın siki olmasını diledi.

Sadece bunun düşüncesi bile - kalın aletinin içine doğru kaydığı... onu doldurduğu... görüntüsü Harper'ı tekrar uçuşumun kenarına itmek için neredeyse yeterliydi. Gözlerini sıkıca kapadı ve içinde ikinci bir orgazmın oluştuğunu hissederken zevkle inledi.

Sonra Shad'ın ona seslendiğini duydu.

"Hayır, Harper," dedi kısık sesle. "Hayır, bana *bak*. Boşalırken bunu gözlerinde görmek istiyorum bebeğim. Parmaklarımdan üzerine sertçe boşalmanı izlemek istiyorum."

"Tamam... tamam..." Harper, onun içinde ilerlemeye devam ederken kendini onun garip güzellikteki opalesan bakışlarına yakalanmış ve tutulmuş buldu. Kalın parmakları uzun, yavaş ve sert vuruşlarına devam ederken, başparmağının pedi şişmiş klitorisinin üzerinde kaymaya başladı.

Ve onun muhteşem, uzaylı gözlerine bakan Harper kendini bir kez daha zirveye ulaşırken buldu. Eğilerek büyük Kindred'in ağzını kendi ağzıyla kapattı ve dudaklarında kendi gizli sularının tadını aldı.

Shad bir an donup kaldı, sonra onu öperek karşılık verdi, öyle aç bir öpüştü ki Shad'ın nefesi kesildi.

Benden hoşlanmadığını bile sanıyordum, diye düşündü Harper merakla. *Ama beni seviyor, bana **ihtiyacı** var.* Kafasının içindeki küçük bir ses fısıldadı: *Senin de ona ihtiyacın var...* Ve sonra tekrar geliyordu, kendini bırakıyor ve uçuyordu, büyük Kindred'in eline sürtünüyor ve onu var gücüyle öpüyordu.

* * * * *

Shad kendini bu şekilde bırakmaması gerektiğini biliyordu - bu kez onunla fiziksel olarak ilişkiye girmesine izin vermemeliydi. Ama ne yapabilirdi ki? Karar onun elinden alınmıştı. Harper'a yardım etmeliydi; onu seks sütünün zararlı etkilerinden kurtarmalıydı ve bunu yapmanın tek yolu da buydu.

Doğru değil - doğru olmadığını biliyorsun, diye ısrar etti kafasının arkasındaki suçlayıcı küçük ses. *Tükürüğünüzün bir kısmını amının kıvrımlarına sürüp orada bitirebilirdiniz. Onun sularını tatmak zorunda değildin... onu boşaltmak ya da onu öpmek zorunda değildin...*

Ya da kalbini ona tekrar kaptırır.

Kızın titremesi sona erdiğinde Shad parmaklarını aniden geri çekti ve ondan talep ettiği samimi göz temasını keserek başka tarafa baktı. Tanrım, onu boşaltırken kendisine bakması için ısrar etmesinin nesi vardı? Onu zevke getirirken yeşim yeşili gözlerinde kalbini gördüğüne göre, bundan sonra olacakları çok daha zorlaştırıyordu.

Aptal, dedi kendi kendine öfkeyle. *Böyle davranmanın nesi yanlış? Seni önemsemesini-sevmesini sağlamaya çalışmak? Bu iş bittikten sonra onu öyle ya da böyle tekrar kaybedeceksen neden uğraşıyorsun ki?*

Parmakları onun balıyla ıslanmıştı. Onun sularını tekrar tatmayı çok istiyordu ama kendini tuttu. Aleti pantolonunun deri hapisanesinin ardında sızlasa da, tekrar yola koyulmanın zamanı gelmişti -aralarında tutmaya çalıştığı mesafenin bir kısmını geri kazanmanın.

"Şey..." Sesinin işle ilgili ve kişisel olmayan bir tonda çıkmasını sağlamaya çalıştı. "Bu işe yaramalı. Muhtemelen ilacın etkilerinden kurtulmuşsunuzdur.

Şimdi seks sütü."

"Ben...um..." Harper'ın kızarmış yüzünü dolduran acı ve belirsizliği görebiliyordu ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Öyle mi... öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu sonunda.

"Göğüslerin yine nektarla mı doluyor?" Shad hızlıca sordu. Kadın göğüslerini incelerken bekledi ama ellerini kenara itip incelemeyi kendi üzerine almaktan kendini alıkoymakta zorlandı. Kadının tatlı meme uçlarını tekrar emmek istiyordu; meme uçlarının normal açık kahverengi renklerine döndüğünü gördü. Ama bunu yapmak için bir nedeni olmadığını biliyordu. Eğer Harper gerçekten iyileşmişse -ki iyileştiğinden oldukça emindi- bunu yapamazdı.

Bir süre sonra kafasını kaldırdı ve başını salladı. "Hayır. Artık nektar yok."

"Güzel." Shad onu nazıkçe ama sertçe kucağından itti ve dar deri pantolonunun arkasında hâlâ zonklayan ereksiyonunu görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktı. "O halde gitmeliyim."

"Gitmek mi? Ne demek gitmek?" diye . "Tüm bunlardan sonra sen sadece *Gidiyor musun?*"

Shad onun sesindeki acıyı duyabiliyordu ve bu kalbini sızlattı. Onu kollarının arasına alıp sarılmaktan başka bir şey istemiyordu - onu sevdiğine ve istediğine dair güvence vermek... ona her yönden güzel ve mükemmel olduğunu söylemek.

Ama bu, sonunda her şeyin daha da kötü olmasına neden olacaktı. Mesafesini korumak daha iyiydi; bu, onu korumak söz konusu olduğunda kafasını rahat tutmasına yardımcı oluyordu. Kendi kendine, en azından romantik olarak ayrı kalmanın her ikisinin de yararına olduğunu söyledi.

"Yapmam gereken işler var," dedi Harper'a, en soğuk, en profesyonel tonunu kullanarak. "Gemimin -gerçek geminin- depolandığından emin olmalıyım.

kalkmadan önce yeni uzay yatınızın kargo bölümüne koymanızı istiyorum. Eninde sonunda ihtiyacım olabilir."

"Ama ben düşündüm ki..." Harper başını salladı, hâlâ şaşkın ve sönük görünüyordu. "Söylediğin şeyden sonra... yaptığın şeyden sonra..."

Shad kısaca, "Ben sadece seks sütünün etkilerini atlatmana yardımcı olmak için gerekeni yaptım," dedi. "Bunu olduğundan daha fazlası olarak özür dilerim."

Sonra gitti çünkü kalırsa gerçeğin ortaya çıkacağını ve ona karşı hissettiklerini saklayamayacağını biliyordu. Her ne kadar saklamamaya çalışsa da, onu hala seviyordu.

On İkinci Bölüm

O gittikten sonra Harper ağladı.

Bunu yapmak istemedi - ağlamaktan nefret ediyordu. Kendini kız gibi, zayıf ve kontrolsüz hissetmesine neden oluyordu - en kötüsü. Ama Shad'la paylaştığı - ya da paylaştığını sandığı- yoğun fiziksel bağ, yerini sadece korkunç bir reddedilme hissine bırakarak akıp gitmişti.

Onu soğutacak bir şey mi yaptım? Onu iğrendirecek ya da kızdıracak bir şey mi? Yatağın üzerinde bir ıstırap yumağı halinde büzülürken kendi kendine sordu. Neden bir an beni önemsiyormuş gibi davranıp sonra da bu kadar soğuk ve işkolik oluyordu?

Hiçbir cevabı yoktu ve bir süre sonra yatağa uzanıp ağlayarak hiçbir cevap bulamayacağı anlaşıldı.

"Kes şunu Harper," dedi yüksek sesle, kendini büyük yuvarlak yatakta doğrulmaya zorlayarak. "Kes şunu ve kendini toparla. Bunun sorumlusu sen değilsin, pislik gibi davranan Shad."

Bu sözleri yüksek sesle duymak, doğru olduklarına tam olarak ikna olmasa da kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Kendi kendine, birkaç kalp atışı içinde bir adamla bu kadar yoğun bir samimiyetten tekrar tanıdık olmaya dönmenin zor olduğunu söyledi.

Her neyse, siz sadece tanıdığınız, diye kendine söylemeye çalıştı. Onu henüz bir gündür bile tanıımıyorsun.

Peki o zaman neden büyük Kindred'ı sonsuza dek tanıyormuş gibi hissediyordu? Ve neden uzun zaman önce onun kalbine girmesine izin vermiş ve onu bir daha çıkaramayacakmış gibi hissediyordu?

Harper bu hüzünlü duyguları görmezden gelerek kendini yataktan kalkmaya ve büyük mermer banyoya geri dönmeye zorladı. Kendini 5 yönlü buğulu aynada kontrol etti ve göğüslerinin normal boyutlarına geri döndüğünü ve sıkıldığında meme uçlarından bir damla bile nektar gelmediğini görünce rahatladı.

Shad haklıydı, ben gerçekten iyileştim. Büyük Kindred'a karşı bir rahatlama ve minnettarlık hissi duydu... hemen ardından bir öfke ve acı saplandı. Ne cüretle...

Düşünceleri aniden raydan çıktı. Bu ne cüret? Onu iyileştirip sonra terk etmeye mi? Onu korkunç bir kaderden kurtarıp sonra hayatına devam etmeye mi?

O kendi hayatına devam edebiliyorsa, ben de kendi hayatıma devam edebilirim, dedi Harper kendine kararlı bir şekilde. *Artık sahip olamayacağım - beni istemediği çok açık olan- bir adamın peşinden koşmak yok. Artık bir ten'sora olmamak ve Dünya'daki gerçek hayatıma geri dönmek için kendimi değiştirme konusunda ciddileşmenin zamanı geldi.*

"Ayrıca," dedi yansımasına yüksek sesle. "Sen artık bir İmparatoriçesin, unuttun mu? O yüzden öyle davran!"

Kendi tavsiyesine uyarak, yapılacak ilk şeyin odanın bir tarafını kaplayan devasa duş kabininde duş almak ve kalan nektarı ve henüz seks yapmış olmanın terini cildinden temizlemek olduğuna karar verdi. En azından bunun bir duş kabini olduğunu *varsayıyordu*; tavana, duvarlara ve hatta zemine yerleştirilmiş gümüş başlıklar gördü ama su akışını başlatacak belirgin bir kumanda yoktu.

"Buralarda bir yerde olmalılar," diye mırıldandı Harper kendi kendine, içeri girerken bornozunu bıraktı. "Ben sadece-oh!"

Sözleri nefes nefese kalmasına neden oldu çünkü uzun dikdörtgen kabine adımını attığı anda her yanından ılık su fişkırdı ve yukarıdan da yağmur gibi yağarak onu anında ıslattı. Harper'ın nefesi kesildi-

Mükemmel sıcaklık kontrollü bir yağmur fırtınasına yakalanmış gibiydi. Güzel bir histi ama bunu beklemediği için de oldukça şok ediciydi.

Saçlarını kuru tutmaya çalışmayı planlıyordu ama artık mümkün değildi - saçları da diğer yerleri gibi ıslaktı. Kahretsin, ne yapacaktı? Karma kız kıvrıcık saçları bazı beyaz arkadaşları gibi yıka ve git değildi; kabarmasını veya kırılmasını önlemek için çok özel bakım ve ürünler gerektiriyordu.

Gözlerindeki suyu silen Harper, duş duvarından çıkıntı yapan ve daha önce fark etmediği bir rafı görünce irkildi. Üzerinde tanıdık bir dizi şişe ve tüp vardı - Dünya'daki tüm favori saç bakım ürünleri buradaydı!

"Vay canına!" diye mırıldandı, *Miss Jessie's Multicultural Curls* tüpünü eline alarak. "Bunun burada olduğuna inanamıyorum." Avucunun içine bir miktar ürün sıkıp saçlarına sürmeye başladığında, Usta sahtecinin kendisi için uzay yatını hazırlarken sevdiği ve ihtiyaç duyduğu bazı şeyleri kendi kafasından olması gerektiğini düşündü. Saç ürünlerinin, lüks banyo ve uyku olanaklarının ve kıyafetlerle dolu gardırobun tek açıklaması buydu.

Burada istediğim her şeye sahip olabilirim; hayalini kurduğum her şey bu gemide ve hepsi benim, diye fark etti Harper.

Peki neden hala bu kadar mutsuz hissediyordu?

"Çünkü aptallık ediyorsun," dedi kendi kendine yüksek sesle, kafa derisini şiddetle ovuşturarak. "*Şu anda* durman gereken şey de bu."

Yine de az önce kendisi ve büyük Kindred arasında olanları unutmak zordu. Ona tüm hayatını ona adadığını söylemesi ve onu boşaltırken gözlerinin içine baktırması da neyin nesiydi?

Kafamı karıştırdı, diye düşündü Harper saçını durulayıp başka bir şişeye uzanırken. Kafamı ve kalbimi karıştırdı. Eğer fırsatım olursa ben de ona karşılık vereceğim.

Kızgın hissetmek, incinmiş, kullanılmış ve sevilmemiş hissetmekten daha kolay ve güvenliydi - bu duyguya bağlı kalmaya ve onunla koşmaya karar verdi. Sonunda duşu bitirip vücudundaki tüm nemi aşağıya doğru çeken yumuşak beyaz tüylü halının üzerine çıktığında başını dik tuttu. Duş kapısının sağında bulunan küçük altın kaidenin üzerine zarif bir şekilde yığılmış olan büyük, kabarık havlulara neredeyse hiç ihtiyacı yoktu.

Yine de bir tane aldı çünkü yumuşak kumaşın tenine verdiği hissi seviyordu ve kurulandı. Dolabına bakıp bir İmparatoriçe ne giyer diye bakmanın, Shad'ı unutup elindeki meseleye odaklanmanın zamanı gelmişti.

Tüm bu karmaşayı bitirip eve dönecek ve onu unutacaktı.

* * * * *

Harper, geniş ve gösterişli yatak odasının kapısının çalındığını duyunca, "İçeri gel," diye seslendi. Gardıroptaki elbiselere bakıyor ve bazılarını deniyordu. Her ne kadar çoğu onun istediğinden çok daha açık olsa da hepsi ona tam olarak uyuyordu. Yine de içlerinde inanılmaz derecede seksi görünüyordu, bu da güzeldi - Shad'la olanlardan sonra kendine güvenmeye ihtiyacı vardı.

Büyük Kindred'in seks sütü semptomlarını iyileştirmesine yardım etmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve Harper o zamandan beri onunla on kelime bile konuşmadığını tahmin ediyordu, yemeklerde bile, ki bu onu neredeyse tek gördüğu zamandı.

Shad'ın bu konudaki mazereti, bir İmparatoriçe gibi davranmayı öğrenmesi gerektiğiydi ve sadece koruması olması gerektiğinden, doğal olarak yemek masasında onunla sohbet etmeyecekti. Hayır, onun görevi sandalyesinin arkasında durmak ve olası tehditleri izlerken heybetli görünmektir. Harper'ın görevi ise zarıfçe yemek yemek ve mükemmel, gösterişli ve asil görünmektir.

İkisi de her yemekte rollerini yerine getiriyorlardı ve Harper kendini tek başına uzun, mükemmel cilalanmış koyu ahşap bir masada oturmuş altın tabaklardan yiyip altın fincanlardan içerken buldu.

Sefil bir durumdu ama aynı zamanda büyük Kindred'ı görebildiği tek zamandı. Harper geri kalan zamanını odasında kitap okuyarak ya da internette video izleyerek geçiriyordu. Başka ne yapabilirdi ki?

Gelen her kimse kapıyı tekrar çaldı ve Harper kaşlarını çatı. Bazen onu bekleyen klon hizmetçiler biraz fazla hürmetkâr ve tereddütlüydü.

"İçeri girebileceğini söyledim," diye seslendi.

Siyah ve gümüş giysili bir erkek hizmetçi kapıyı açtı ve önünde eğilerek selam verdi.

"İmparatoriçem, Değıştiren'in sarayının bulunduğu Pelegiez-R'ye yaklaşıyoruz," dedi, ayaklarına doğru saygıyla konuşarak, çünkü gözlerini ayak bileklerinden daha yükseğe kaldırmak görünüşe göre kabalıktı.

Harper midesinin bulandığını hissetti. Shad'la neredeyse hiç konuşmadıkları geçen haftanın hayatının en uzun haftası olduğunu düşünüyordu ama şimdi en kısasıymış gibi geliyordu. Gerçekten de bir Tanrıça'yı kandırıp onu değıştirmeye mi çalışacaktı ki Kovan artık onu bu zaman yolculuğu ve soykırım oyununda bir piyon olarak kullanamasın?

Görünüşe göre öyleymiş.

"Peki o zaman..." Boğazını temizledi ve bir İmparatoriçe gibi konuşmaya çalıştı. "İniş için bizi getirin. Ve yetkili her kimse ona -yani biz- mümkün olan en kısa zamanda Değiştiren ile bir görüşme talep ediyoruz."

İşte bu kulağa yeterince asilce geldi, değil mi? Kraliyet "biz" kelimesini bile kullanmıştı.

"Elbette, İmparatoriçem." Hizmetçi eğildi ve kapıyı arkasından kapatarak geri çekildi. Harper kalbinde bir endişe pırıltısıyla onun gidişini izledi.

Tanrım, kendini neyin içine sokmuştu?

* * * * *

Onları neyin içine sokmuştu? Shad kraliyet uzay yatının köprüsünün baş tarafına monte edilmiş görüntü ekranındaki yüze kaşlarını çatarak baktı.

İnce, örümcek kaşlı ve yüzünde onaylamayan bir ifade olan yaşlı bir kadın ekrandan Harper'a baktı. Kendisini "Değiştiren Kadın'ın sosyal sekreteri" olarak tanıtıyordu ve görünüşe göre Tanrıça'yı görmek isteyen herkes ondan geçmek zorundaydı. Eğer Harper onu etkilemezse, bu görevi başarıyla bitirmek neredeyse imkânsız olacaktı. Bunu başarabilecek miydi?

Shad öyle umuyordu ama emin değildi. Her yemekte İmparatoriçe ve koruma rollerinin provasını yapıyorlardı ve Shad onun hizmetkârlara gerçek bir hükümdar gibi emirler vermesini izliyordu ama galaksinin kraliyet ailesiyle uğraşmaya alışmış birini kandırabilir miydi?

İtiraf et, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses. Harper'a yaptırdığın tüm bu "alıştırmalar" onunla konuşmamak, ona fazla yaklaşmamak için bir bahaneydi sadece.

Bu doğruydu -aralarına koyduğu yapay bariyer - Sahibesinin koruması olması, Harper'la gayri resmi konuşmalar yapmamayı kolaylaştırıyordu - onu kollarına alıp, umutsuzca arzuladığı gibi onunla sevişmemeyi daha kolay hale getiriyordu.

Ama Shad kendi kendine, onu seks sütünün etkilerinden çoktan fazla yakınlaşmasına izin verdiğini söyledi. Kaybettiği mesafeyi yeniden kazanması gerekiyordu ve soğuk ve mesafeli bir koruma pozu bu açıdan işe yaradı.

Elbette Harper'ın gözlerindeki acıyı ve öfkeyi de görmüştü. Şimdi ondan nefret ediyorsa onu suçlamıyordu. Hızlı bir iyileşme olabilecek bir şeyi neredeyse dayanılmaz bir samimiyete dönüştürmüştü. Kalbi onunla arasını düzeltmek için çarpıyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. En koruma rolünü oynuyormuş gibi davranmak ve kalbini kırmış olsa bile onun bedenini korumaktı.

"Pekâlâ," dedi sosyal sekreter, burnunun kemikli köprüsünden Harper'a bakarak ve onun suçlu düşünce zincirini kırarak. "Genelde kimseye Değişen Kadın'la hemen görüşme izni vermem ama bana sizin bir İmparatoriçe olduğunuz söylendi?"

Gökkuşadı rengindeki dikenli pelerinini giyen Harper çenesini kaldırdı ve Shad'a giderek daha çok peygamberdevesini hatırlatan yaşlı kadına soğukkanlılıkla baktı.

"Biz Chavesh-Hie Sistemi'ndeki Gobesh Prime'ın İmparatoriçesi Kyreella'yız," dedi açıkça ve küçümseyerek. "Gemimizin iletişim subayı tarafından bilgilendirildiğinize inanıyor muyuz? Eğer değilse o zaman disipline edilmeli." Efendi Yll-no'nun tüm hizmetkârlar için hazırladığı siyah ve gümüş rengi kıyafeti giyen söz konusu erkeğe ters ters baktı.

İletişim subayı da alçakgönüllülükle -ve ikna edici bir şekilde, diye düşündü Shad.

"Tanrıça'nın sosyal sekreterini bu şekilde bilgilendirdim, İmparatoriçem," dedi hemen. "Ona da söylediğim gibi, mümkün olan en kısa zamanda Değişen Tanrıça ile bir görüşme yapmanız gerekiyor."

"Evet, evet, anlıyorum," diye tersledi sosyal sekreter. "Biliyorsunuz İmparatoriçe, Değiştiren Kadın'ın görkemine erişmek için *yıllarca* bekleyen bazı yalvaranlarımız var."

"Korkarım yıllarımız yok, Sayın Bakan," diye cevap verdi Harper kibirle. "İşimiz çok acil ve oldukça acil."

Shad ona hayranlık dolu gizli bir bakış atmaktan kendini alamadı. Bu rolün altından çok güzel kalkıyor, zengin ve hak sahibi bir hükümdar rolünü ustalıkla oynuyordu. Yine ona lisede tiyatro dersleri aldığını söylememiş ? Belki de mükemmel rol yapmasının nedeni buydu. "Evet, şey... seni ön tarafa taşımak için bana teklif edilen miktar

Bekleme listesi oldukça etkileyiciydi," diye isteksizce itiraf etti sosyal sekreter. "Tabii ki kraliyet statünüz olmadan hiçbir miktar yeterli olmayacaktır."

Shad, Üstat Yll-no'nun Harper için bir kraliyet kişiliği hazırlamakta haklı olduğunu düşündü. Kraliyet hilesi olmasaydı, Tanrıça'yı görme şansları olmazdı. Sadece teklif ettikleri rüşvetle birlikte bunun yeterli olacağını umuyordu.

Harper, "Değiştiren Kadın'ın bilgeliğini arama ihtiyacımızı anlayabileceğinize inanıyoruz," dedi. "En *acil* ihtiyacımız."

"Evet, evet, elbette." Peygamberdevesi sosyal sekreter son kararını vermiş gibi başını salladı. "Sizi bir sonraki uygun yerleştireceğim. Ama önce tabii ki temizlenmeniz gerekiyor."

"Temizlenmiş mi?" Harper tek kaşını kaldırdı, yeşil gözleri buyurgan bir şekilde parlıyordu. "Temiz olmadığımızı mı ima ediyorsun?"

"Asla, majesteleri!" Sosyal sekreter şok olmuş görünüyordu. "Ama Tanrıça ile görüşen herkes Temizleme Sularına girmeli ve saflık ve ışıkla yıkanmalıdır. O halde, siz Temizleme Banyolarımızı ziyaret ederken tüm ihtiyaçlarınızı karşılaması için size özel bir banyo görevlisi atayacağım-"

"Ben onun özel hizmetkârıyım," diye homurdandı Shad, öne doğru bir adım atarak ekrana dik dik baktı. "İmparatoriçe her adımında onu koruyan ben olmadan hiçbir yere gitmez."

Harper ona suratını ekşiterek baktı -sanki iddiasına karşı çıkmayı düşünüyormuş gibi. Ama sonra isteksizce başını salladı.

"Bu doğru."

"Peki bu erkek *tüm* fiziksel ihtiyaçlarınızı karşılıyor mu majesteleri?" diye sordu sosyal sekreter, Shad yerine Harper'la konuşarak. "Yoksa onunla birlikte çalışması için bir cinsel hizmetli mi atamalıyım?"

İlk kez Harper'ın kraliyet cephesi sarsıldı.

"Hımm... *cinsel* bir görevli mi?" diye sordu kararsızca. "Neden böyle bir şeye *ihtiyacım* olsun ki?"

"Değiştiren Tanrıça'nın huzuruna yerine getirilmemiş bedensel arzularla çıkamazsınız," diye haykırdı sosyal sekreter. "Tanrıça sizde neyin eksik olduğunu, neyi değiştirmeniz ya da düzeltmeniz gerektiğini hisseder ve söz konusu değişikliği yapar. Duygusal, fiziksel, cinsel ya da başka herhangi bir şekilde açken onun huzuruna çıkmak akıllıca değildir."

"Anlıyorum." Harper düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani bu görevli... tüm kraliyet *ihtiyaçlarımızın* karşılandığından emin mi olacak?"

"Kesinlikle." Sekreter başını salladı. "Size bir tane atayayım mı? Daha yüksek mertebeden daha küçük bir erkek mi yoksa daha düşük mertebeden daha büyük bir erkek mi tercih edersiniz?"

Düzen mi? Sanırım korumanızdan bile daha büyük birkaç tane var, gerçi büyüdükçe daha az zeki oluyorlar, ne yazık ki." Shad'a bakarken yüzünü buruşturdu. "Yine de tüm cinsel hizmetlilerimiz iyi eğitildi ve bir erkeği *zekâsı* için seçmiyorsunuz, değil mi?" Örümcekli bir kaşını kaldırdı ve zarifçe güldü.

Shad bunun nereye varacağını görebiliyordu. Eğer müdahale etmezse, bu böcek gibi sekreter Harper'ı tatmin etmesi için yabancı bir erkeği görevlendirecekti. Bu düşünce bile boğazında bir hırıltının yükselmesine ve vücudundaki her kasın gerilmesine neden oldu.

O benim ve kimse ona elini süremeyecek.

Onu!

Bu mantıksız bir duyguydu ve Shad bunu biliyordu. Yapması gereken Harper'la arasına mesafe koymak için elinden gelen her şeyi yaptı - ellerini kesinlikle kendine saklaması gerekiyordu. Ama başka bir erkeğin ona ellerini sürdüğünü görme fikrine verdiği içgüdüsel tepkiyi durduramıyordu.

Onu istediğinin farkına vardı; onu sahiplenmek, uzun zamandır yapmaktan kaçındığı gibi onu işaretlemek istiyordu. Zaman döngüsünden kaç kez geçmiş olurlarsa olsunlar, kaç yoldan geçmiş olurlarsa olsunlar, hiçbir zaman onunla tamamen sevişmesine izin vermemişti - hiçbir zaman aletini onun daracık amının derinliklerine sokmasına ve onu tohumuyla doldurmasına izin vermemişti.

Köprünün ortasına yerleştirilmiş altın tahtta oturan kadını izlerken tek yapmak istediği buydu. Kremsi kahverengi tenini parlatan kırmızı bir elbise giymişti ve göğüslerinin korsajdan yükselen kabarıklıklarını görebiliyordu. Onun sıkı meme uçlarını emdiğini, sıcak küçük amını parmaklarken çıkardığı tatlı nektarı içtiğini ve kızın kucağında inleyip kıvrandığını hatırlıyordu. Tanrım, onu nasıl da istiyordu...

"Ben aynı zamanda leydimin cinsel hizmetçisiyim," diye homurdanarak Tanrıça'nın sekreterine baktı. "Ben ve başka hiç kimse onun bedenine mahrem bir durumda dokunamaz. Başka hiç kimse ona elini süremez."

Harper ve sekreter şaşkınlıkla ona baktılar. "İmparatoriçe, bu doğru mu?" diye sordu sekreter.

Harper bir an tereddüt etti ve Shad onun talebini reddedip yerine başka bir erkeğin ona hizmet etmesine izin vermesinden korktu. Kahretsin, eğer bunu yaparsa... elleri yumruk oldu ve boğazından bir hırıltı daha yükseldi.

Ama sonunda başıyla onayladı.

"Bu doğru. Kraliyet hayatımıza yönelik birkaç girişim oldu ve bu nedenle, sadece korumam Shadow gibi ölümüne sadık olan biri bize katılabilir ve kraliyet şahsımıza el sürebilir."

"Pekâlâ." Sosyal sekreterin yüzünde ekşi bir ifade vardı, sanki bunu pek onaylamıyordu ama bunu çürütmenin bir yolunu da bulamıyordu. "O halde ikiniz de Arınma Banyolarımızın girişine gelmelisiniz ki suları içebilesiniz ve Değiştiren'in ışığında durmadan önce arzularınızdan ve ihtiyaçlarınızdan arınabilesiniz."

Harper başını sallayarak, "Hemen orada olacağız," dedi. "Lütfen iniş koordinatlarını seyrüsefer subayına verin, Sayın Bakan."

"Elbette." Sekreter başını tam olması gerektiği kadar saygıyla eğdi; ne daha fazla ne de daha az. "Saygıdeğer şahsiyetinizi ağırlamak için sabırsızlanıyoruz, İmparatoriçe," dedi.

Sonra ekran karardı ve arama sona erdi.

* * * * *

"Şey..." Görüntü ekrandan kaybolurken Harper derin bir nefes aldı ve Shad'a baktı. "*Bu kesinlikle ilginçti.*"

"Rolünüzü iyi oynadınız... İmparatoriçem." Derin sesinde isteksiz bir saygı tonu vardı.

"Bunu başaramayacağımı mı düşündün? Sana lisede tiyatrodan oynadığımı söylemedim mi?" Harper söyledi.

"Evet, hatırlıyorum." Boğazını temizledi. "Çıkarma gemisini hazırlasam iyi olacak."

"Oh, hayır-bekle bir dakika." Harper onu bırakmaya henüz hazır değildi. "Ne oldu?" Shad huysuzca sordu. "Şu lanet olası Banyoları derhal temizlemeliyiz, acele etmeliyiz."

Harper, "Sen odadaki fil hakkında konuşmayacaksan, ben konuşacağım," diye tersledi. "Benim cinsel yardımcım olmanla ilgili tüm bunlar da neydi?" Gözleri çarpışırken yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu ama geri adım atmayı reddetti. "Neden bu konuda ısrar ettin? Kıskandın mı yoksa?"

"Tabii ki hayır." Büyük Kindred ona bir kaşını kaldırdı. "Sadece sana bir yabancı yerine benim dokunmamı tercih edeceğini düşünmüştüm. Yanılıyor muydum?"

"Ve *ben* de senin bana bir daha dokunmak istemediğini sanıyordum... seks sütüyle olanlardan sonra." Harper yanaklarının hissediyordu ama gözlerini kaçırmadı. "En azından geçen hafta bana verdiğin izlenim buydu. Yanılıyor muyum?"

"Seni istemediğimi, sana dokunmak istemediğimi mi sanıyorsun?"

Shad aralarındaki boşluğu kapattı ve kontrol merkezinin ortasına yerleştirilmiş özenle hazırlanmış altın tahtta otururken birdenbire onun üzerinde yükselmeye başladı.

Harper gözünün korkmasına izin vermeyerek ona baktı.

"Bu davranışından sonra ne düşünmem gerekiyor? Beni bırakıp etrafındaki o buzdan kabuğun içine kaçtıktan sonra

İşimiz bittikten sonra... ne yaptık?" diye sordu.

"Sana daha önce, seni umursamadığımdan başka bir şey düşünmemeni söylemiştim," dedi boğuk bir sesle. "Sana son dokunduğumda durmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni tamamen ele geçirmeye ne kadar yaklaştığımı?"

"Ama sen bunu istemiyorsun," diye karşılık verdi Harper. "Bir bağ kurmamızdan korkuyorsun - söylediğin bu değil miydi?"

"Seninle bağ kurma riskini göze alamam Harper ama bu *seni* istemediğim anlamına gelmez." Daha yakına eğildi, ellerini altın tahtının kollarına koydu, beyaz gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu ve kızın içini delip geçecekmiş gibi görünen değişken bir opalesklikle parlıyordu.

Harper'ın dikenli pelerini öfkeyle tısladı ama büyük Kindred bunu duymazdan geldi. "Seni istiyorum Harper," diye , sesi yumuşak ama yoğundu. "Seni istiyorum

Seni o kadar çok *istiyorum ki canım acıyor.*" Onun elini tuttu ve bastırdı. kalçalarının arasında.

Harper, avucunu dolduran ve üzerine sıkıca gerilmiş pürüzsüz siyah deri tarafından zar zor kontrol altına alınan sikiinin sıcak, sert çıkıntısını hissettiğinde nefesi kesildi. "Shad!" diye itiraz etti ama bildiği gibi elini çekmeye çalışmadı . Bu, bir haftadan uzun süredir ona en yakın olduğu andı ve Kendine engel olamadı, bitmesini istemiyordu.

Ona gerçekten değer veriyorum, diye düşündü kederle. *Ne kadar istemesem de, o koca piçi aklımdan çıkaramıyorum.*

Ya da kalbinden.

Adamın sıcak, erkeksi kokusu etrafını sarmıştı ve kalbinin kaburgalarındaki kafeste çarptığını hissedebiliyordu. Yalnız olmadıklarının farkındaydı - uzay yatıyla birlikte gelen klon hizmetkârların hepsi dikkat çekmeden uzaklara bakıyordu ama umurunda değildi - hiçbir şey umurunda değildi ama

Koca Kindred, sertliğini hâlâ avucunun içinde tutarak ona bakıyordu.

"*Senin* yüzünden böyleyim," diye , hâlâ elini kasıklarına bastırıyordu. "Çünkü seni düşünmeden duramıyorum - seni istemeden duramıyorum, Harper."

Harper ne söyleyeceğinden emin olamadan ona baktı. Shad sonunda onun elini bıraktı ve geri çekildi.

"Ama sana sahip olamam-birbirimize sahip olamayız. Çünkü aramızdaki hiçbir şey uzun sürmez, sadece kalp acısına yol açar."

"O zaman neden cinsel yardımcım olmayı talep ettin?" diye sordu. "Herhangi bir bağlılık kurmaktan bu kadar korkuyorsan neden?"

Ona ters ters baktı. "Çünkü başka bir erkeğin ellerinin senin üzerinde olması fikrine *katlanamıyorum*, tamam mı? Sen *benimsin*, Harper. *Benimsin*."

Tescilli sözleri ve ona yönelttiği sahiplenici şehvet dolu bakışları Harper'ı derinden sarstı. Hayatını ona adadığına dair daha önceki sözlerine rağmen, bir şekilde onu gücendirdiğine ya da ondan soğuduğuna ve bu yüzden ona karşı bu kadar soğuk davrandığına inanmaya . Şimdi koca Kindred'in onu gerçekten istediğini ama ortak arzuları doğrultusunda hareket etmeyi reddettiğini bir kez daha anlıyordu.

Eğer Tanrıça gezegeninde benim cinsel yardımcım ve korumam olacaksa bu konuda harekete geçmesi gerekecek, diye düşündü acımasızca.

Yüksek sesle şöyle dedi: "Eğer böyle hissediyorsan, belki de beni dışlamak yerine öyle davranmayı deneyebilirsin. Ve ben kendime aidim, Shad. Bunu sakın unutma."

Onun tek cevabı, dikenli pelerininin tıslamasına neden olan bir başka sahiplenici büyüme oldu ve sonra aniden doğruldu.

"Yakında yüzeye inmek zorundayız," diye tersledi. "En kraliyet kıyafetini giydiğinden emin ol, otantik görünmelisin." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Harper içinde çelişkili duygularla onun gidişini izledi. Her şeye rağmen onu istediğini ve sadece kendini tuttuğunu bilmek garip bir şekilde hoşuna gitmişti ve sonra büyük Kindred'in onu çekici bulmasına sevindiği için kendine kızmıştı.

İntikam için de giderek artan bir arzu vardı. Son derece samimi karşılaşmalarından sonra geçen hafta boyunca onunla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi görüldüğünde onu fena halde incitmişti. Ve şimdi ona dokunmaktan ve ona yakın olmaktan kendini alamıyordu.

Harper, belki de biraz kendine dönmenin zamanı gelmiştir, diye düşündü. Bu düşünceyle üstünü değiştirmeye gitti.

On Üçüncü Bölüm

Shad, Harper'ın yanında durup görevlinin onları Arınma Banyoları'na almasını beklerken şehvet hırıltısını bastırmaya çalıştı. Ona en asil görünümlü kıyafetini giymesini söylediğinde *böyle* bir şeyi kastetmemiştir.

Elbette kraliyete yakışan, dikenlerden oluşan çok renkli kraliyet peleriniyle örtülüydü. Ama pelerinin altında tamamen saçaklardan yapılmış gibi görünen uzun yeşil bir elbise vardı. En azından, sıkı meme uçları ve yürüdüğünde parladığını görebildiği yumuşak seksinin V'si herhangi bir gösterge ise.

Başkalarının onu bu şekilde -güzel... açıkta- göreceğini düşünmek onu neredeyse çıldırtıyordu ama Harper hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Başını dik tutarak ve omuzlarını geriye atarak kendini bir kraliçe gibi taşıyordu, sanki böyle açık kıyafetler giymek onun hakkıymış gibi. Kalın, kıvrıkcık saçlarını başının arkasında altın sarısı bir bukle haline getirmişti, bu da boğazının ince sütununu gösteriyor ve onu daha da zarif ve ulaşılmaz gösteriyordu.

Başını kibirli bir şekilde savurması ve kendinden emin duruşu Shad'ın onu daha çok istemesine neden oldu. Onu şimdi ve burada, Arınma Banyoları'na açılan büyük çift kapının önüne götürmek ve onlara hizmet etmek için gelenlerin ne düşünebileceğini boşvermek istemesine neden oldu...

Hayır! Ne düşünüyorsun? Kendine gel!

Shad başını sallayarak zihnini şehvet dolu düşüncelerden arındırmaya çalıştı. Harper'ın elini nasıl tuttuğunu ve ağrıyan elini nasıl bastırdığını hatırladı.

...onu şaftıyla ve tohumuyla doldurmayı ve onu tamamen sahiplenmeyi nasıl da arzuluyordu...

Bu ben değilim. Kendi kendine, *döngüde birlikte yürüdüğümüz yolların hiçbirinde böyle davranmadım*, dedi. Harper'la sevişmesine asla izin vermemişti; bu konuda hayal kurmaya bile cesaret edememişti. Bir Gölge İkiz olarak bir dişiyle bağ kuramayacağı neredeyse kesindi. Ama bağ *kurabilmeleri* için her zaman binde bir de olsa küçük bir şans vardı ve onu Harper'ı sahiplenmekten alıkoyan da buydu.

Onunla bir bağ kurmak tam bir felaket olurdu; eğer döngünün sonuna ulaşmayı başarırlarsa ve kalıcı olarak ayrılırlarsa ikisi de birbirinden kopardı. Bu Shad'ın almaya hazır olmadığı aptalca bir riskti. Yine de şimdi buradaydı, neredeyse onu yere atmaya ve herkesin içinde götürmeye hazırdı! Onun nesi vardı böyle?

Shad kaşlarını çatı. Bu, gücünün sonuna yaklaşan ilmek yapıcıyla ilgili bir şey miydi? Harper'ın ona birlikte kat ettikleri diğer yolların parçalarını gösteren Kromatik Patlamaları aldığı gibi bir tür kişilik bozulması mı yaşıyordu? Yoksa sadece özlem duygularını inkâr ettiği ve ona olan arzusunu o kadar uzun süre bastırdığı için sonunda otokontrolünü mü kaybediyordu?

Shad'ın verecek bir cevabı yoktu; tek bildiği bir an önce kendini toparlaması gerektiği idi. Değişen Kadın'ı görmek üzereyken ikisinin de tetikte olması gerekiyordu. Hedeflerine ulaşmaya ve döngünün sonuna varmaya çok yaklaşmışlardı, hem de hiç olmadığı kadar.

Ama sona ulaştığında Harper'ı bir daha asla göremeyeceksin, diye fısıldadı kafasının arkasındaki küçük ses.

Shad bunu bir kenara itti. Mesele şu ki, şehvetinin bu görevi bitirmesine engel olmasına izin veremezdi. Bunu hatırlaması ve aklından çıkarmaması iyi olurdu.

Arınma Banyolarında Harpera ne olursa olsun kendini sıkı kontrol altında tuttu.

* * * * *

Büyük Kindred, banyolara açılan büyük çift kapının önünde onun yanında dururken bir tel gibi gergindi. Hiçbir şey söylemedi ama Harper onun kendisine baktığını hissedebiliyordu -aslında daha çok gözleriyle onu yuttuğunu- ve devasa vücudundaki her kas gergin görünüyordu.

Başka bir kıyafet giyse miydi diye tedirginlikle düşündü. Onun dikkatini çekmek, hatta biraz alay etmek istemişti ama bu sözsüz inceleme onu tedirgin ediyordu.

Ancak bunu göstermeyi reddetti. Çenesini yüksekte tuttu ve göğüs uçlarının elbisesinin uzun, zümrüt yeşili saçaklarının arasından dışarı çıktığını fark etmemeye çalıştı. Tanrım, onu bu şeyi giymeye iten neydi ki? Baştan çıkarıcı giyinmek bir şeydi ama gördüğünüz herkese gösteriş yapmak tamamen başka bir şeydi. Aslında-

"Aman Tanrım! Sizi beklettiğim için beni affedin, İmparatoriçem! Sizin ve refakatçinizin zaten burada olduğunuzu fark etmemiştim."

Ses, iri sarı, kırpışmayan gözleri ve kısa, kabarık siyah saçları olan bir kıza aitti. Hamamın ön tarafındaki yüksek çift kapıdan çıkmıştı. Harper'a biraz şaşkın bir baykuş gibi göründü.

"Sorun değil," dedi Harper, kendisini seçtiği daracık elbiseyle görenin bir erkek değil de başka bir kadın olmasından duyduğu rahatlamayı gizleyemedi. "Hadi başlayalım, olur mu?" diye önerdi.

"Ah, elbette!" Hamam görevlisi büyük çift kapılardan birini açtı ve Harper ile Shad'ı selamlayarak Arınma Hamamları'nın içine soktu. "Lütfen girin."

Bir mağaranın içi gibi, diye düşündü Harper, havada asılı duran altın kürelerin loş bir şekilde aydınlatdığı yüksek, tonozlu taş tavana bakarak. Hiç pencere yoktu, sadece... peki, o şeyler neydi?

Yeşilimsi mavi mermer taştan yapılmış heykellere benziyorlardı ama çok çok yavaş da olsa hareket ediyorlardı. Ama heykeller hareket etmezdi, en azından Harper'ın daha önce gördükleri. Canlı mıydılar? Aynı hareketleri tekrar tekrar yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Geniş koridordan geçerek dar, gümüş rengi bir resepsiyon masasına giden baykuş gibi banyo görevlisini takip ederken Harper gözlerini kocaman açarak onlara baktı.

Öpüşen bir kadın ve bir erkek heykeli vardı. Yavaşça yüzleri birbirine yaklaşıyor ve aynı yavaşlıkta ayrılıyor ve sonra tekrar öpüşüyorlardı.

Garip, diye düşündü Harper. *Canlı aksiyon gifleri gibi.*

Karşılarındaki heykel daha garipti; yarı insan yarı bir tür deniz yaratığı olan ve uzun dokunaçlara sahip bir insana benziyordu. Dokunaçlar havada durgun bir şekilde sallanıyor ve adamın ağzı sanki görünmez bir okyanusun dalgaları üzerinden bir şeyler haykırıyormuş gibi açılıp kapanıyordu. Dokunaçlarına dolanmış bir kadın vardı ve adam dokunaçlarından birkaçıyla kadının içine giriyor gibi görünüyordu.

Ugh! Harper sustu ve gözlerini kaçırdı. Bunu görmesine gerek yoktu. Ama başka hareketli heykeller de vardı - bazıları son derece erotikti.

Harper göz ucuyla dizlerinin üzerine çökmüş heykel gibi bir kadını izledi.

Üzerinde duran erkek heykelin şaftını ağzının derinliklerine aldı ve bir sonraki an tekrar emmek için bıraktı.

Daha aşağıda, bir kadın heykeli taştan bir bankta sırt üstü uzanırken, bir erkek heykeli önünde diz çökmüş, yüzü bacaklarının arasına gömülmüştü. Erkek, taştan diliyle kadının taştan amını yalıyor gibi görünüyordu.

ve ağır çekimde kıvrandı, heykel yüzünde sonsuza dek sabitlenmiş bir coşku ifadesi vardı.

"Oh, tablolarımız hoşunuza gidiyor mu?" Hamam görevlisi onun hareket eden tuhaf heykelleri izlediğini açıkça görmüştü.

"Sanatınız çok... ilginç," dedi Harper. "Tam olarak neyi temsil ediyor?" Sonra sorduğu için kendini aptal gibi hissetti. *Seks yapıyorlar, Harper- sence bu neyi temsil ediyor?*

Ama baykuş gibi görünen banyo görevlisi onun sorusunu ciddiye almış gibiydi. "Bunlar fiziksel arzuların tatmin edilmesini göstermek içindir.

Tanrıça'ya sunum. Onun karşısına

Tatmin edilmemiş iştahlar. Bu arada, onu görmeden önce her yönden doygun olduğunuzdan emin olmalıyız, İmparatoriçem. Fiziksel iştahınızla başlayalım."

Şimdi büyük, yankılı odanın sonundaki zarif kavisli gümüş tezgâha ulaşmışlardı. Banyo görevlisi tezgâhın arkasına geçti ve gümüş ve sedef kakmalı, düz, karmaşık bir şekilde oyulmuş koyu renkli ahşap bir kutu çıkardı. Değişen renkler Harper'a Shad'ın tuhaf güzellikteki gözlerini hatırlattı.

"Buyurun, İmparatoriçem," dedi görevli kutuyu açarak ve birçok farklı renkte, madeni para büyüklüğünde, yassı disklere benzeyen şeyleri göstererek. Kutunun üzerindeki sedef desen gibi, renkli yuvarlak yüzeyleri gökkuşaklarıyla parıldıyordu.

"Ooo-ne bunlar?" Harper zengin, kibirli ve hiçbir şeyden etkilenmeyen biri olması gerektiğini unutarak sordu. "*Muhteşemler.*"

"Lezzet diskleri, İmparatoriçem," dedi banyo görevlisi yumuşak bir sesle. "Bunlar fiziksel açlığınızı giderecek, böylece gereksiz yere ihtiyaç duymadan Değiştiren'in huzuruna çıkabileceksiniz."

"Leydim benim tatmadığım hiçbir şeyi tatmaz," dedi Shad, kaşlarını çatarak öne doğru bir adım atarak. "Yaralanmadığından ya da zehirlenmediğinden emin olmalıyım."

"Oh..." Baykuş bakışlı görevli onlarla tanıştığından beri ilk kez gözlerini kırptı, belli ki şaşırmıştı. "Pekâlâ. Genelde buraları sadece Tanrıça'yı aramaya gelen yalvaranlara ayırırız ama bana sosyal sekreterimiz tarafından her şekilde ağırlandığınız söylendi. O yüzden lütfen misafirim olun."

Kutuyu Shad'a uzattı, o da dikkatle inceledikten sonra koyu mavi, parıldayan sedefli bir disk seçti.

Görevli, "Sadece dilinizin üzerine koyun ve erimesine izin verin," diye talimat verdi. "Tüm lezzet yelpazesi tamamlandığında, fiziksel açlığınızın doygunluğunu hissedeceksiniz."

Shad düz mavi diski dilinin üzerine yerleştirdi ve kaşlarını çatarak ağzını kapattı.

Harper onu merakla izledi ve kaşlarının kalkıp gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü ama tek kelime etmedi, bu da son derece sinir bozucuydu. Yeni ve ilginç bir deneyim olduğu belli olan bir konuda neden bu kadar ketum davranmak zorundaydı?

"Eee?" Harper sabırsızlıkla sordu. "Tadı neye benziyor?"

Görevli onun yerine cevap verdi.

"Her şeyin tadı var ama hiçbir şeyin tadı yok İmparatoriçe," dedi yardımsever bir şekilde. Shad'a baktı. "Lezzet disklerimiz saf olduğuna göre artık tatmin oldun mu?"

Büyük Kindred başını salladı ve Harper'a baktı.

"Sorun değil, bir tane alabilirsin."

"Ama neye *benziyorlar*?" Harper talep etti. "Tadı neye benziyor?"

"Gerçekten tarif ve bile, benim tattığımın sizin farklı olacağından eminim," diye yanıtladı

gizemli bir şekilde.

"Bu konuda haklı İmparatoriçe," dedi görevli resmi bir şekilde. Kutuyla tekrar işaret etti. "Şimdi bir tane seçmek ister misiniz?"

"Ben... bunu alacağım." Harper parlak pembe bir disk aldı, çünkü şeker gibi tatlı göründüğünü düşünüyordu ve dilinin üzerine yerleştirdi. Sonra gözlerini kapadı ve tatların başlamasını bekledi.

İlk başta hiçbir şey yoktu - kendi ağzının tadı bile. Sanki tat almayı unutmuş gibiydi ki bu garip ve rahatsız ediciydi. Harper bir şeylerin tadına bakmayı *severdi* - sıska bir hemşire olmak yerine büyük beden olmasının bir nedeni de buydu.

Ama sonra bir şeyler olmaya başladı. Dilinin üzerindeki pürüzsüz disk inişli çıkışlı bir hal almaya başladı. Sonra etli bir doku aldı ve az pişmiş bifteğin tadı ağzını doldurdu. Sıradan bir biftek değil, çocukken Pazar günleri kiliseden sonra ailesi Piccadilly Diner'a yemeğe gittiğinde yediği türden bir biftek. Zengin, etli, tuzlu ve mükemmel baharatlıydı; harikaydı.

"Mmm!" diye haykırdı. "Bu çok *güzel*."

Ama konuşmasını daha yeni bitirmişti ki dilinin üzerindeki diskin dokusu değişti - dikenli bir hal aldı - ve sonra tadı da değişti. Birden ağzı acı sosun tadıyla doldu - dünyada en çok sevdiği, Ybor City'deki Not Your Mama's Wing Shop'ta kanatların üzerine sürdükleri acı sos.

"Oh!" diye haykırdı Harper ama sonra doku tekrar değişti - ağzında pürüzsüz ve bir şekilde kremsi hale geldi ve büyükannesinin ev yapımı muzlu pudinginin tadını aldı.

Birdenbire gözleri yaşardı; büyükannesi Harper on beş yaşındayken göğüs kanserinden öldüğünden beri, yıllardır bu tadı almamıştı. O zamanlar

Kendisi de birkaç kez yapmaya çalışmış ama bir türlü tutturamamış. Ancak diskin lezzeti ve dokusu *mükemmeldi*.

Disk tekrar değişti, kırılgan ve gevrek bir hale geldi, yüzden ısırırsa sadece küçük bir basınçla kırabileceğini hissetti ve Harper en sevdiği tuz ve sirkeli patates cipsinin tadına baktı... sonra yumuşak ve etliydi ve annesinin yaban mersini reçelli yaban mersinli krepleri ağzını doldurdu.

Diskin tatları ve dokuları değişmeye devam etti, ta ki Harper en sevdiği yiyeceklerin her birini bir şekilde tatmış olması gerektiğini düşünene kadar. Ve hiçbir şey yutmamış olmasına rağmen, aniden tok hissetti.

Yine de, tüm malzemelerle birlikte bir Noel yemeğinden sonra hissettiğiniz gibi *çok* dolu değil. Sanki bir daha yemek yemesine gerek kalmayacakmış gibi mükemmel bir şekilde tatmin olmuştu.

Ve o noktada, dilinin üzerindeki disk eriyip yok oldu, ağzında hafif, naneli bir tat bıraktı, nerede olduğunu hatırlatan hafif bir hatıra gibi.

"Oh..." Harper'ın göz kapakları çırpınarak açıldı. Büyükannesinin muzlu pudingi ortaya çıktığında, her şeyin tadını daha iyi çıkarmak için onları bir yerlerde kapatmıştı. Şimdi banyo görevlisine yeni bir takdirle bakıyordu. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Çok güzeldi, kesinlikle çok güzeldi."

"Rica ederim, İmparatoriçe." Banyo görevlisi başını eğerek onayladı. "Ve şimdi, belki de cinsel hizmetçilerimizi görmek istersiniz?"

"Oh, um..." Shad itiraz etmek için bir adım öne çıkarken Harper söze başladı. Ancak ikisi de söyleyeceklerini bitiremedi.

"*Tabii ki* görevlileri görmek istiyor. Bu konuda ben de öyle," diye haykırdı sert bir kadın sesi.

Harper döndüğünde egzotik görünümlü bir kadının onlara doğru yürüdüğünü gördü. Kesinlikle büyük bedenliydi -Harper'dan bile daha büyüktü- ve gümüşü, metalik bir tonu olan soluk gri bir teni vardı. Daha da tuhafı, büyük, üst üste binen pullardan yapılmış gibi görünen gümüş bir elbise giyiyordu.

Elbisesinin nerede bittiğini ve teninin nerede başladığını görmek zordu ama saçları hakkında hiç şüphe yoktu; parlak, pırıl pırıl bir bakır altın rengiydi ve kendi başına ayakta duramayacak kadar sarkık olana kadar uzamasına izin verilmiş bir Mohawk saç kesimi gibi uzun bir saçak halinde başından yukarı doğru uzanıyordu. Kulaklarında, kulak loblarından kulağın kıvrımlı çanağına kadar uzanan değerli mücevherlerle dolu çok sayıda piercing vardı.

Harper'a göre bu kadın hesaba gereken bir güç gibi görünüyordu.

"Selamlar!" dedi Harper'a doğru cesur bir sırıtışla adım atarak. "Hamamda yeni olmalısın - seni daha önce burada gördüğümü sanmıyorum ve inan bana ben *her* zaman buradayım."

"Ah, Leydi Marlussen," diye bağırdı banyo görevlisi endişeyle. "Kimse size söylemediği için çok üzgünüm ama bu hanımefendi Chavesh-Hie Sistemi'ndeki Gobesh Prime'ın İmparatoriçesi Kyreella ve Tanrıça'yı görmeden önce *özel* bir banyo seansı için burada."

"Özel, ha?" Leydi Marlussen sanki bu iyi bir şakaymış gibi güldü. "Korkarım ben buralardayken hiçbir şey özel değil tatlım," dedi Harper'a göz kırparak. "Dediğim gibi, her zaman buradayım -çünkü Tanrıça'nın kendisinden bile daha zenginim. Paran varsa seni dışarıda tutamazlar, değil mi?" Genişçe göz kırptı ve tekrar güldü.

Başka bir durumda Harper bu gürültülü ve kendinden emin kadını rahatsız edici bulabilirdi. Ama her nasılsa Leydi Marlussen'in gümüş gözlerindeki pırıltı ve boğuk sesindeki şakacı ton onu yerine gülümsetti.

"Ben... sanırım hayır," dedi tereddütle, diğer kadının şaka yollu yorumunu nasıl karşılayacağından emin değildi.

"Ayrıca bu hamamları benim inşa etmiş olmam da yardımcı oluyor," diye devam etti. "Burayı yönetmeme izin vermelerinin ve beni kovamamalarının bir başka nedeni daha."

"Öyle mi?" Harper şaşırarak sordu.

"Evet, tatlım!" Leydi Marlussen şiddetle başını salladı. "Gördün mü, insanlar -onlara yalvaranlar diyorlar- Tanrıça'yı görmek ve *yanlış şeyleri* düzelttirmek için buraya gelip durdular! Çünkü o, hayatınızda hissettiği en acil yanlış şeyi düzeltir, anlıyor musunuz?"

"Öyle mi?" Harper söyledi.

"Tabii ki! Yani oraya karnın guruldayarak gidersen ya da aklını kaçırarak kadar azmışsan, işte bunu düzeltiyor. Hayatınızdaki diğer varoluşsal krizleri değil." Dolgun, gümüş tonlu omuzlarını silkti. "Bu konuda çok pratiktir. Değişen Kadın sadece düzeltilmesi gereken en acil şeyi düzeltir."

"Oh-şimdi lezzet diskleri ve diğer her şey anlam kazandı," diye haykırdı Harper.

"Diskleri beğendiniz mi?" Leydi Marlussen sırtarak sordu. "Onları Hamamlar için özel olarak yaptırdım. Tanesi yirmi bin krediye mal oluyor ama tabii ki para umurunuzda değil, yoksa yakacak çok paranız var." Dürüst bir kahkaha attı. "O kurumuş yaşlı sosyal sekreter sopasının sana özel bir seans vermeyi bırak, ön kapıdan girmene izin vermesinin başka bir yolu yok. Değil mi?"

"Kesinlikle, Leydi Marlussen," dedi banyo görevlisi, konuşmaya yeniden dahil olmaya çalışarak. "İmparatoriçe *özel* bir seans yaptığı için belki daha sonra gelebilirsiniz ya da-"

Harper tımbul, gümüş tenli Leydi Marlussen'e gülümseyerek, "Benim için sakıncası yok," dedi. "O kalabilir." Başını soru sorarcasına diğer kadına doğru eğdi. "Belki bana burada işlerin nasıl yürüdüğünü gösterebilirsiniz?"

"Elbette tatlım, çok isterim!" Diğer kadın sırtıttı. "Şimdi, yapman gereken ilk şey kendine doğru cinsel görevliyi bulmak. Seni sa-tis-fied yapabilecek bir erkek." Banyo görevlisine parmaklarını şıklattı. "Git, hepsini Seçim Odası'nda sıraya diz, tatlım."

"Evet, Leydi Marlussen!"

Ve Harper itiraz edemedi, görevli çoktan gümüş tezgâhın arkasındaki karanlık koridora doğru kaçmıştı.

Leydi Marlussen, Harper'a sır verircesine, "Onları bizim için kırbaçlayacak," dedi. "O zaman yavruları sen seçebilirsin. Ben en son seçeceğim."

"Çok naziksiniz ama aslında benim zaten bir cinsel yardımcım var." Harper, siniri yavaş yavaş yatışmaya başlamış gibi görünen Shad'a başıyla onay verdi.

"Şimdi anladın mı?" Leydi Marlussen ilk kez dönüp Shad'a eleştirel bir gözle baktı. "Hmm... alt kademelerden biri için hiç de fena değil," diye mırıldandı.

"Ne? Daha düşük siparişler mi? Bu ne anlama geliyor?" Harper belirsiz bir şekilde sordu.

"Gezegeninizde erkeklerin emirleri yok mu?" Leydi Marlussen sordu. "Burada var. Yüksek mertebelikler genellikle daha küçük ama çok daha zekidir. Eğer bir çocuk sahibi olmak istiyorsanız, bu türden olanları seçersiniz. Daha düşük siparişler daha büyük ama ne yazık ki loş tarafta. Yine de büyüklük için söylenecek bir şey var..." Shad'a baktı ve dilinin ucunu gümüş dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Harper, "Benim geldiğim yerde büyüklük zekâyla bağlantılı değildir," dedi. "Ve Shad aslında benim korumam ve cinsel yardımcım."

"Öyle mi?" Leydi Marlussen şaşırmış görünüyordu. "Ona çifte görev yaptırıyorsunuz, ha? Zaten bir cinsel yardımcınız olması iki tane alamayacağınız anlamına gelmez. Aslında, sanırım ben de iki tane alacağım. Beni takip edin."

Sanki buranın sahibiymiş gibi gümüş tezgâhın etrafında yürüdü - belki de öyleydi - ve Harper'a kendisini takip etmesini işaret etti. Kendini çaresiz hisseden Harper öyle yaptı. Ne de olsa diğer kadından kendisine Arınma Hamamları'nda işlerin nasıl yürüdüğünü göstermesini istemişti, bu yüzden onu takip etme davetini geri çeviremezdi.

Leydi Marlussen onu ve Shad'ı karanlık, yankılı bir koridor boyunca, yuvarlak bir kapıya gelene kadar yönlendirdi. Kapıyı iki kez tıklatıp "Hazır olsalar iyi olur!" diye bağırdıktan sonra kapıyı açtı ve kendinden emin adımlarla içeri girdi.

Harper onu takip etti ve gördükleri karşısında nefesi kesildi.

Fayans döşeli uzun odada boy sırasına göre dizilmiş yaklaşık on beş erkek vardı. En uçtaki en kısa boylu olanı Shad'ın dirseğine kadar geliyordu ama yüzünde keskin ve zeki bir ifade vardı. Sıranın diğer ucundaki en iri adam Shad'dan bir karış daha uzundu. Körelmiş yüz hatlarında boş bir ifade vardı ve Harper'a bakmak için başını çevirdiğinde hareketleri yavaştı.

Erkeklerin hepsi çıplıktı; Harper'ın, arkadaşı Emile'in onu gey pornosu izlemeye ikna etmesinden bu yana gördüğü en büyük erkek ekipmanı koleksiyonuydu bu. (Bu onun pek hoşuna gitmemiştir.)

Çıplak demişken, Harper püsküllü elbisesinin içinde tam da böyle hissediyordu.

Aman Tanrım, başka kadınlar ve Shad'dan başka kimse beni bu elbiseyle görmesin! diye düşündü ve yanaklarında bir utanç kızarması hissetti.

Çabucak dikenli pelerini etrafına daha sıkı sardı ama ön tarafı kapatacak kadar büyük değildi, bu yüzden hâlâ açıkta hissediyordu.

"Şimdi o zaman..." Leydi Marlussen, askerlerini teftiş eden bir general gibi adaylar arasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamıştı bile. "Hanginiz olacak? Sanırım bugün iki kişi için havamda olabilirim ama *hangi* ikisi?"

Küçük erkeklerden birinin önünde durdu ve ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Boyun pek uzun değil ama alet konusunda oldukça etkileyicisin," dedi ve Harper'ı dehşete düşürerek bacaklarının arasına uzanıp aletini eline aldı. "Söyle bana, büyütücü müsün yoksa duş mu alıyorsun?" diye sordu Harper'a hızlıca masaj yaparken. "Boş ver, kendim öğrenirim."

Erkek inlememeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ve çok geçmeden oldukça büyük bir ereksiyona sahip oldu.

Leydi Marlussen onaylarcasına başını salladı. ". İşe yarayacaksın."

Seks görevlisine sıranın dışına çıkmasını işaret etti ve o tuhaf karşılaştırmalı alışverişine devam ederken görevli bir kenara çekildi.

Harper ne tarafa bakacağını bilemiyordu. Bir yandan utanç vericiydi ve hayatında daha önce hiç bu kadar çok çıplak erkekle aynı odada bulunmamıştı -İstememişti de!

Öte yandan, büyüleyici de sayılırdı. Ve garip bir şekilde, güçlendiriciydi. Leydi Marlussen'in burada yetkili kişi olduğu açıktı ve erkekler soru sormadan tam olarak onun dediklerini yapıyordu. Ellerini pazılarının ve göğüslerinin üzerinde gezdirdi, kışlarının sıklığını test etmek için çimdikledi ve onları hazır hale getirirken inlememek için dudaklarını ısırana kadar şaftlarını ve taşaklarını okşadı ve okşadı.

Harper burada gönüllü katılımcılar olduklarını ve kimsenin onları buna zorlamadığını umuyordu. Yine de hepsi yeterince mutlu görünüyordu ve Leydi Marlussen'in okşadığı erkeklerin yüzlerinde, sanki onun kendilerini seçeceğini umuyorlarmış gibi hevesli bir beklenti ifadesi gördü.

Sonunda başka bir erkekte karar kıldı - bu sefer alt rütbelerden biri, neredeyse Shad kadar büyüktü - ve onu da sıranın dışına gönderdi. Sonra da tüm bu süre boyunca sessizce bir kenarda duran banyo görevlisine döndü.

"Pekâlâ, benim iki tane var. Zevk odası için hazırım."

"Sanırım ben de öyleyim," dedi Harper kararsızca ama banyo görevlisi başını salladı.

"Bağışlayın beni İmparatoriçe, ama cinsel hizmetçinizin size zevk odasında eşlik edebilmesi için denetimden geçmesi gerekiyor."

"Ne?" Harper haykırdı ve Shad boğazının altından hırladı, "Yedi Cehennem'de ne var?"

"Oh, işte bu!" Leydi Marlussen parmaklarını şıklattı. "Üzgünüm tatlım, ama kurallar *böyle*. Ama istersen onu kendin de muayene edebilirsin, tıpkı benim kendi iki erkeğime yaptığım gibi. Banyo görevlisi sadece izlemek ve size hizmet etmeye uygun olduğundan emin olmak zorunda."

"Sadece benim sözüme güvenemez misin?" Harper umutsuzca sordu. Shad'ın herkesin önünde soyunmak zorunda kalmasını gerçekten istemiyordu. Onu daha önce de çıplak görmüştü -kumsalda onu almaya geldiğinde kısa bir süre- ama bu yabancılarla dolu bir odadaydı!

"Hayır, üzgünüm İmparatoriçe, ama bu konuda kurallar kesin," dedi banyo görevlisi kibarca.

"Oh, ama-" Harper itiraz etmeye başladı.

Ama onu şaşırtan şey, Shad'ın çoktan kıyafetlerini çıkarmış olmasıydı. Kadın kararsızca ona baktığında, Shad geniş omuzlarını silkti.

"Kavga etmeye değmez," diye homurdandı. "Bu işi bitirsek iyi olur."

"Sanırım öyle." Harper onun siyah deri yeleği, dar deri pantolonu ve giydiği ağır botları çıkarışını ağzı açık bir şekilde izledi. Tanrım, çıplaklığı *ağzı sulandırıcıydı*; hareket ederken gözlerini kaslarının oynamasından alamıyordu. Canlanmış bir Yunan heykeli gibiydi.

Bunu düşününce giriş holündeki canlı heykelleri, özellikle de yüzü kadının bacakları arasına gömülü olan erkeği hatırladı.

Yanaklarına sıcak bir kızarıklık yayıldı ve bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bu tür bir ilgiyle ilgilenmiyordu - erkeklerin aşağı inmeye çalışmasından hoşlanmıyordu. Ya ona bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyorlar ve "asıl cazibe" için geri gelmeden önce ona iki veya üç hızlı yalama veriyorlardı ya da ne yaptıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve iki eliyle ve bir el feneriyle klitorisini bulamıyorlardı.

Bir adamın, hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda asıl noktayı kaçırdığı halde şehir merkezine inmeye istekli olduğu için kendini bir tür kahraman sanarak aşağıda debelenmesinden daha kötü bir şey olamazdı.

Harper oraya gitmemeye ya da kimsenin gitmesine izin vermemeye uzun zaman önce karar vermişti. Çok az ödül için çok fazla güçlüktü.

Sonra Shad'ın, zaman döngüsünün onları götürdüğü farklı yollarda onu daha önce -birçok kez- tattığını söylediğini hatırladı. Onu her zaman ikna etmesi gerektiğini söylemişti ama denemesine izin verdikten sonra bayılmıştı...

"*Senin o tatlı amcığını defalarca tattım...*" Yumuşak, baştan çıkarıcı sözleri hafızasında gümbürdedi ve daha az açık bir elbise giymiş olmayı dileyerek kalçalarını sıkıca birbirine bastırdı. Keşke o-

Ancak Shad tamamen çıplak bir halde önünde doğrulurken düşünceleri aniden durdu.

"Mm-mm. Çok güzel!" Leydi Marlussen onaylayarak söyledi.

"Evet, gerçekten de öyle," diye mırıldandı Harper. Büyük Kindred'ın teni soluk, yontulmuş mermer gibi görünüyordu, devasa vücudundaki her kas kesilmiş ve mükemmel bir şekilde tanımlanmıştı. Parmakları onun göğsünün sert düzlemlerini, boğazının fildişi sütununu, kalçalarının kordonlu kaslarını izlemek için kaşınıyordu. Ve o kalçaların arasında...

Tanrım, çok büyükmüş. Hatırladığımdan bile büyükmüş!

Odadaki diğer tüm erkekleri utandırıyor; kendisinden bir baş daha uzun olanı bile.

Harper, karşısında hazır olda duran adama dokunmak için elini uzattığının farkına vardı. Dudağını ısırarak geri çekildi, kendini dizginledi ama onun teninin pürüzlü satenini, sert vücudunun sıcaklığını hissetmeyi çok istiyordu... kendi kremi kahverengi tonlarının onun teninin soluk mükemmelliği karşısındaki kontrastını görmeyi çok istiyordu.

"Hayır, devam edin, ona dokunabilirsiniz," diye onu cesaretlendirdi Leydi Marlussen. "Aslında, ihtiyaçlarınızı karşılamaya yeterli olduğundan emin olmak için onu incelemeniz *gerekli*."

"Gerçekten mi?" Harper diğer kadına bakarak, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet, İmparatoriçe." Cevap veren banyo görevlisiydi. "Cinsel yardımcı seçiminiz iyice incelenmelidir. Ya kendiniz, ya ben ya da başka bir kalifiye kişi tarafından."

"İsterseniz onu sizin için muayene edebilirim." Leydi Marlussen'in sesi son derece aç geliyordu. "Benim için bir sakıncası yok."

"Hayır!" dedi Harper hızla, Shad'a daha yakın durmak ve onu diğer kadının yırtıcı bakışlarından korumak için hareket ederek. "Ben... Ben yaparım."

"O zaman acele edin ve işinize bakın." Leydi Marlussen sabırsızlanıyor gibiydi. "Zevk odasına gitmek istiyorum."

Harper başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Ya ellerini Shad'ın kaslı vücudunda gezdirecekti... ya da diğer iki kadından biri gezdirecekti. Ve şu anda araları pek iyi olmasa da, Shad'ın kendisine dokunmasını bir yabancıya tercih edeceğinden emindi.

İlk başta tereddütle, geniş omzuna dokunmak için elini kaldırdı. Burası tanıdık bir bölgeydi; adam göğüslerinden nektarı emerken ve parmaklarıyla amını okşarken omzuna yapışmıştı.

Tanrım, bunu neden düşünmüştü ki? Şimdi bu erotik anıyı aklından çıkaramıyordu!

Banyo görevlisinin ve Leydi Marlussen'in kendisini izlediğinin farkında olarak elini aşağıya doğru indirdi, göğsünün sert düzlemlerini okşadı ve hatta parmaklarının uçlarıyla meme uçlarının yassı bakır disklerini daire içine almaya cesaret etti.

Shad bunun üzerine kaskatı kesildi ve boğazının gerisinde kısık bir inilti duyduğunu sandı. Bundan hoşlanıyor muydu? Meme uçlarıyla oynanması?

Deneyssel olarak, başparmağıyla parmağı arasında küçük, hassas bir çıkıntıyı sıkıştırdı. Shad daha da sertleşti ama çekilmedi. Gerçekten de bacaklarının arasına baktığında yaptıklarının kesin bir etkisi olduğunu gördü.

Harper aniden belirsizliğini yitirdi. Onun yerine içini bir güçlenme duygusu kapladı. Önceki karşılaşmalarında, büyük Kindred her zaman üstünlüğü ele geçirmişti. Ona her zaman ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini söylüyordu ve her zaman herhangi bir durumun hakimiydi. Ama şimdi ve burada...

Şimdi komuta bende, kontrol bende, diye düşündü Harper birden. Ne istersem yapabilirim ve o beni durduramaz.

Bu düşünce son derece çekiciydi. Harper yaramaz bir gülümsemenin ağzının kenarlarını çekiştirdiğini hissetti. Geçen hafta boyunca sergilediği davranışlar yüzünden koca Kindred'den intikam almak istediğini düşünmüyor muydu? İşte şimdi eline bir fırsat geçmişti; ona da kendisine yaptığı gibi işkence etmek için mükemmel bir fırsat kucağına düşmüştü!

Öne doğru eğilerek dilinin ucunu çekiştirdiği meme ucunun etrafında gezdirdi ve sonra yavaşça yaladı.

Shad kısık, boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardı ve başını kaldırıp onun beyaz gözlerinin belirsizlikle açıldığını gördü.

"öyle bebeğim," diye mırıldandı ona yavaş ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Artık kontrol bende. Sen sadece orada dur ve kabul et."

Demek istediğini vurgulamak için küçük, yassı memeyi dişlerinin arasına aldı ve aynı şeyi sol meme ucuna yapmak için göğsünün diğer tarafına geçmeden önce onu sertçe ısırdı.

"İmparatoriçe..." diye hırladı uyarırcasına ama kıpırdamadı, kıpırdayamazdı ve Harper bunu biliyordu. Orada öylece durup İmparatoriçe'nin kendisini "incelemesine" izin vermesi gerekiyordu ve Tanrı şahidimdir ki İmparatoriçe bu işi çok iyi yapacaktı.

Doğruldu ve elini adamın dalgalı karın kaslarında gezdirerek düz karnının dokunuşuyla nasıl titrediğine hayran kaldı. Sert karnının ortasından aşağıya, sikine doğru uzanan küçük bir siyah kıl izi vardı. Harper onu takip etti, tırnaklarıyla hafifçe alay etti, kalınlığının dokunuşuna cevap olarak yükselmesini izledi.

"İmparatoriçe..." Shad'ın sesi alçak ve boğuktu, sadece onun kulakları içindi. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece bana hizmet etmeye uygun olduğundan emin oluyorum." Harper ona yarı alaycı yarı acımasız bir gülümseme verdi. Ona bu şekilde için biraz acı çekmesini istiyordu - onu her zaman ertelediği ve konuşmayı reddettiği için

Ona... ona değer vermesini sağladığı ve kalbi kırıldıktan sonra sırtını d6ndüğü için.

Zonklayan şaftı eline aldı ve büyük Kindred'in bir iniltiyi bastırıldığını duydu. Tanrım, adam çok büyüktü. İlk kez Shad'ın cinsel ihtiyaçlarını tam olarak *nasıl* karşılaması gerektiğini merak etti. Umarım kimse onunla sevişip sevişmediğini görmek için onu izlemiyordur çünkü Shad'ın o kadar ileri gitmeye kesinlikle karşı olduğunu biliyordu.

Ve istese bile yapabilir miyiz bilmiyorum, diye düşündü merakla, adamın devasa ereksiyonuna bakarak. *Bütün bunları içime sığdırabilir miyim bilmiyorum!*

Shad onu aşağı yukarı okşarken tekrar inledi. Parmakları kolanının etrafında buluşmuyordu ama onun sıcaklığından ve şaftının ipeksi, ta yaprağı yumuşaklığındaki teninden büyük keyif alıyordu.

Harper, sikinin geniş başındaki yarıкта parlak, berrak bir prekum damlasının toplandığını gördü. Başparmağını üzerine kaydırđı, kaygan şeyi topladı ve elini onun uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirirken kullandı. Shad'ı bu kadar yakından avucunun içinde tutmanın ona verdiği güç hissini seviyordu - onun merhametine kaldığını ve orada durup ne verirse almak zorunda olduğunu biliyordu.

"İmparatoriçe," diye üçüncü kez homurdandı.

Harper cevap olarak diğer elinin aşağıya kayarak adamın ağır taşaklarını avuçlamasına izin verdi. Onları parmaklarının arasında nazikçe yuvarladı, onun savunmasızlığının avucunun içinde hissedilmesinden hoşlanıyordu.

Başını kaldırıp baktığında Shad'ın gözlerinin kapalı olduğunu gördü, sanki Shad onun içinde uyandırdığı duyguları kontrol etmeye çalışıyordu.

"Hayır, Shad," diye mırıldandı, tıpkı onun yaptığı gibi. "Hayır, gözlerini aç. Bunu yaparken bana bakmanı istiyorum... sana dokunurken."

"Yapamam," diye hırladı ama gözleri yine de açıldı, garip opalesan derinlikleri onunkilere parlıyordu. "Eğer yaparsam -eğer bana dokunuşunu izlersem- boşalırım. Seni çok fena istiyorum. Ellerinin bu şekilde üzerimde olması..."

"İşkence mi?" Harper tatlı tatlı sordu. "Belki de seks-süt olayından sonra tekrar mesafeli ve soğuk olmaya başladığında bana yaşattığın işkence gibi?"

"Bu bir 'olay' değildi," diye hırladı usulca. "Seni içtim Harper. Tatlı göğüslerini emdim ve olgun meme uçların dudaklarımın arasındayken parmaklarımla boşalmanı sağladım."

Onun sözleri nefesini tutmasına neden oldu ve Harper meme uçlarının karıncalandığını ve amının şehvetle titrediğini hissetti. Sadece hâlâ gökkuşağı dikenli pelerini giyiyor olması ve biraz daha yaklaşırsa büyük Kindred'i ısıracağını bilmesi, tenini okşadığını hissetmek için vücudunu onunkine bastırmasını engelledi. Keşke...

"Affedersiniz İmparatoriçe, ama korumanızla otuz bir çekmeyi bitirdiyseniz, belki de zevk odasına geçebiliriz?"

Leydi Marlussen'in sıkılmış sesi Harper'ı gerçeğe döndürdü.

"Ah!" diye haykırdı ve elini Shad'ın uzun, zonklayan aletinden çekti. Bir an için odadaki tek iki kişi onlarmış gibi gelmişti. Banyo görevlisini, Leydi Marlussen'i ve hatta hâlâ sıra sıra duran diğer cinsel görevli erkekleri unutmuştu.

Harper bir an için utandı. Böyle özel bir şeyi böyle halka açık bir yerde nasıl yapabilmişti? Ama sonra güçlenme hissi geri geldi. Leydi Marlussen diğer erkek görevlilere de benzer şeyler yapmış ve onları inceleyip seçimini yapmıştı. Şu anda bile sadece zevk odasına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Ve orada neler olabileceğini kim bilebilir? Harper isteksizce büyük Kindred'den uzaklaşırken düşündü.

Bunu öğrenmek üzere olduğuna dair bir his vardı içinde.

Bölüm On Dört

Tanrım, alaylarıyla onu öldürüyordu!

Shad, Harper'a uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğunu anlatabilmeyi diledi.

-Bu noktada onu itmek için ne kadar az şey gerekiyordu. Ağrıyan aletinin üzerindeki yumuşak, küçük eli onu almak için yanıp tutuşmasına neden olmuştu - sahip olduğu tüm içgüdüleri onu yere itmesini ve hemen şimdi burada ona sahip olmasını talep ediyordu. Ama yapamayacağını biliyordu.

Kendi kendine sert bir şekilde *bu dürtülere direnmesi gerektiğini* söyledi. Ama bu emri vermek uygulamaktan daha kolaydı, özellikle de onun ıslak dilinin meme uçlarında gezindiğini ve sikini okşadığını hatırladığında...

Tatmin edilmemiş bir arzuyla patlamaya hazır hissederken zevk odasında kendini nasıl kontrol edecekti?

Shad'ın hiçbir fikri yoktu ama acımasızca denemeye karar verdi.

* * * * *

Leydi Marlussen başka bir büyük odaya girdiklerinde, "Şimdi, gördüğünüz gibi zevk odası her türlü oyuncakla donatılmış," dedi; bu odanın duvarları ve zemini loş altın ışığında parlayan bir tür parlak koyu mavi malzemeye kaplanmıştı.

Etrafına bakınırken Harper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten de oyuncaklar vardı.

-Bolca oyuncak. Bazıları barizdi - her şekil ve boyutta dildoların yanı sıra uzun tüylü değnekler, birkaç kırbaç ve kürek ve adını bile bilmediği başka şeyler.

Ancak, oda bir BDSM seks zindanı izlenimi vermekten çok, en egzotik zevkleri bile karşılayacak donanımlara sahip ayrıntılı bir zevk alanı izlenimi veriyordu. Tahakkümden çok duygusallıkla ilgili gibi görünüyordu.

Leydi Marlussen vibratör olabilecek aletlerden oluşan bir duvarın yanına giderek, "Buradaki kişisel zevk aletleri seçkisine bayıldım," dedi. "Burayı yerleştirirken çoğunu kendim seçtim. Ama en iyi oyuncakların, size eşlik edecek kişiler olarak seçtiğiniz erkekler olduğunu düşünüyorum."

Pelüş mavi kadife kaplı yüksek bir banka doğru yürüdü ve bir kraliçe gibi üzerine tünedi. Sonra balık pulu elbisesinin üst kısmını indirdi ve grimsi pembe meme uçları olan iki büyük göğsünü ortaya çıkardı.

"Buraya gelin çocuklar," diye mırıldandı onu takip eden iki erkeğe. "Meme uçlarımı em."

İki görevli hemen onun emrini yerine getirmek için harekete geçti, iki yanında durdular ve meme uçlarını hevesle ağızlarına almak için eğildiler.

Leydi Marlussen takdirle inledi ve parmaklarını saçlarında gezdirerek geniş sırtlarını okşadı. Başlarının üzerinden Harper'a meydan okurcasına baktı.

"Eee? Ne , İmparatoriçe? Benden size nasıl yapıldığını göstermemi istediniz - sadece beni takip edin ve iyi olacaksınız."

"Oh, ben..." Harper derin bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "Pekâlâ," dedi midesinde kelebeklerin uçuştığını hissederek. Shad'a dönerek en iyi İmparatoriçe sesini kullanarak buyurgan bir şekilde konuştu. "Shadow, meme uçlarımı em."

Ona bakışı saf, tehlikeli bir şehvetti; solgun gözleri alev alev yanıyor, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Nefesi boğazında düğümlendi ve neredeyse emri geri alacaktı. Ama kendine bir rol oynadığını hatırlattı

Burada ikisi de öyleydi. İnandırıcı olmak için güçlü ve talepkâr İmparatoriçe olarak kalmalıydı. Ayrıca, yönetimde olmayı *seviyordu* ve Shad'ın bunu bilmesini istiyordu.

"Eee?" diye sordu, adam durunca.

"Leydimin emrini yerine getirmekten memnuniyet duyarım," dedi, sesi alçak ve gıcırtilıydı. "Tabii önce dikenli pelerini çıkarırsa. Bunun yakınlaşmaya izin vereceğini sanmıyorum."

"Oh, uh..." Harper boğazını temizledi. "Hayır, sanırım haklısın. Muhtemelen olmayacak."

Protesto etmek için biraz inleyen gökkuşağı pelerinini çıkardı ve deri çivili bir tür küreğin de bulunduğu bir askıya astı. Sonra uzun, yeşil püsküllü elbisesinin içinde kendini her zamankinden daha açıkta hissederek Shad'a döndü.

"Şimdi yap," diye emretti.

Alçak bir hırıltıyla onun üzerine atıldı. İri elleri elbisenin saçakları arasından kayarak sert ve emin vuruşlarla kızın vücudunu okşuyor, sadece onu keşfetmekle kalmıyor, aynı zamanda onu işaretliyor, ona sahip oluyordu.

Harper, adamın uzun parmakları yukarı kayarak göğüslerini sıktığında ve sonra aşağı inerek kıcını kavradığında küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. Adam onu kendine doğru çekti ve Harper soluk soluğa ona doğru tökezleyerek bir adım attı, göğüsleri ipeksi saçakların arasından tamamen dışarı fırladı.

Birini açgözlülükle ağzına alıp sertçe çekerken, kadının çıkık meme uçları yumuşak ve sıcak hissediyordu. Sonra geri çekildi ve tıpkı onun kendisine yaptığı gibi sertçe ısırıldı. Kız küçük bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamadan, adam tekrar emmeye başladı, bu sefer daha şefkatliydi; yarattığı acıyı hafifletmek istercesine dilini kızın zonklayan ucunda gezdiriyordu.

"Shad!" diye inledi ve parmaklarını onun kalın, siyah saçlarının arasından geçirdi. Göğsünü yukarı ve dışarı doğru bastırarak ona daha fazlasını sundu - vücuduna daha kolay erişmesini sağlamak istiyordu.

Shad dikkatini diğer meme ucuna çevirip sertçe emmeye başladığında Leydi Marlussen, "Vay, vay," dedi. "Görevlinizin işini doğru yapmaya kesinlikle kararlı olduğumu görebiliyorum."

"Shad kendini çok... çok adanmış biri," diye açıkladı Harper nefes nefese. "Oh!" diye ekledi. Onu tekrar ısırmıştı ve şimdi sıcak diliyle ağrıyan noktasını yıkarken gözlerinin içine bakıyordu.

"Gördünüz mü çocuklar?" Leydi Marlussen her iki hizmetkârının da kafasına vurarak haykırdı. "Şuradaki İmparatoriçe ve korumasına ayak uydurmak istiyorsanız çok daha iyisini gerekecek." İkisini de huysuzca itti ve elbisesini tamamen çıkardı. Sonra mavi kadife bankın üzerine uzandı. Görevlilerine "Beni yalamanızı istiyorum," dedi. "Bana bir dil banyosu yaptırın."

İki hizmetkârı hemen yalamaya başladı; küçük olanı boynundan başlayıp aşağı doğru inerken, daha büyük olan hizmetkâr ayak bileklerinden başlayıp yukarı doğru ilerledi. Leydi Marlussen memnuniyetle mırıldandı ve lüks bir şekilde , görünüşe göre erotik ilgiden sonuna kadar zevk alıyordu.

Harper şaşkınlık içinde önündeki manzaraya baktı. Neden Leydi Marlussen'in izinden gitmeyi kabul etmişti? Ve şimdi ne yapacaktı?

"Evet, İmparatoriçem?" Shad kısık bir sesle homurdandı ve göğüslerinin arasındaki pozisyonundan ona baktı. "Şimdi sizi nasıl memnun edebilirim?"

Bu bir meydan okumaydı ve Harper bunu biliyordu. Yüzündeki alaycı ifade de bunu kanıtlıyordu.

Bunu yapacağımı düşünmüyor -daha ileri gidecek kadar cesur olacağımı düşünmüyor, diye fark etti Harper. Kaşlarını çatdı. *Ona göstereceğim!*

"Ne bekliyorsun Shadow?" diye sordu, "Yala beni!" "Hiç sormayacaksın sandım." Opalesan gözlerinde bir açlık vardı. Aniden ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

"Shad!" diye itiraz etti ama Shad onu yere bırakmadı.

"Seni sırt üstü yatırmazsam bunu doğru düzgün yapamam," diye homurdandı. Onu Leydi Marlbusen'in yattığına çok benzeyen siyah kadife kaplı bir bankın üzerine taşıyarak dikkatlice yere yatırdı ve ellerini başının üzerine kaldırdı.

"Ne... ne yapıyorsun?" Harper haykırdı. Sırtüstü yatış pozisyonu onu son derece savunmasız hissettiriyordu. Ellerini indirmeye çalıştı ama Shad buna izin vermedi. Büyük bir eliyle bileklerini başının üzerinde tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Hayır. Kendini bana aç Harper," dedi alçak bir sesle. "Kendini aç ve seni tatmama izin ver."

İşte o zaman Harper, Leydi Marlbusen'in kendi hizmetlilerine emrettiği gibi onun vücudunun her tarafını yalamaya niyetli olmadığını anladı.

Yüce Tanrım, bana oral seks yapacak, hem de herkesin içinde. Tam olarak herkesin içinde olmasa da en azından yalnız değillerdi. Tabii ki Leydi M ve iki yardımcısı odanın diğer ucunda heyecanla birbirleriyle meşguldü ve muhtemelen onunla Shad'a dikkat etmiyorlardı. Ama yine de...

"Shad," diye itiraz etmeye çalıştı adam onu bankın ucuna doğru çekerken, böylece kıcı bankın dolgulu kadife ucunda olacaktı. "İstemediğimi biliyorsun... hoşlanmıyorum..."

"Kindred erkeklerinin dişilerinin tadına bakmaya *ihtiyaç duyduğunu* biliyor muydun?" diye araya girerek, büyük ellerini dizlerine koyarak önünde yere yerleşti. "Bu, Dünya erkekleri için olduğu gibi sadece bir tercih değil. Bu, bir erkek istediği bir dişiye yaklaştığında ortaya çıkan gerçek, biyolojik bir *ihtiyaç*."

"Ama yapamam... yapmamalıyız..." Harper güçsüzce itiraz etti.

"*Yapamayacağımızı ve yapmamamız gerektiğini aştık*," diye homurdandı Shad, ona dikkatle bakarak. "Beni sınıra kadar zorladın, Harper. Ya amının tadına bakmama izin ver ya da seni sikimle dolduracağım."

Adamın alçak sesle ve yoğun bir şekilde hırlaması Harper'ın vücudunu ürpertti.

"Ama... ama bunu yapmak istemediğini sanıyordum," diye itiraz etti nefes nefese.

"Çok istiyorum tatlım," diye hırladı usulca. "Bunu yaparsam sonunun kötü olacağını biliyorum. Ama *istiyorum*. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum."

"Biz... biz yapmamalıyız," diye fısıldadı.

"Hayır, kesinlikle yapmamalıyız," diye kabul etti. "Çünkü döngünün sonuna ulaştık bile - seni hayatta tutmayı ve Kovan'ın seni kullanamayacağı şekilde değiştirmeyi başarsak bile - yine de seni kaybedeceğim."

"Ne? Nasıl?" Harper belirsiz bir şekilde gözlerini kırıştırarak sordu.

"Çünkü sahilde olduğun yere geri döneceksin ve zaman kendini sıfırlayacak, farklı bir yolda akacak - olabileceklerin yolunda. Tüm bunları unutacaksın..." Yaşadıkları her şeyi belirtmek için bir el salladı. "*Beni* unutacaksın, sadece bir yabancı olacağım. Sonra ben kendi zamanıma döneceğim ve sen de kendi zamanında kalacaksın. Bir daha asla karşılaşmayacağız."

"Biz...biz mıyız?" Harper büyük Kindred'ı bir daha görememe fikrinin kalbini neden acıttığını bilmiyordu ama acıtıyordu; göğsü acıyla zonkluyor ve nedense gözlerini yakan yaşları kırıştırmak zorunda kalıyordu.

"Asla," dedi Shad acımasızca. "Aramızda yirmi yıl var, ben senin zamanında on döngüden daha az yaşıyım."

"Yani senin zamanına geldiğimde senin için çok yaşlı olacaktım, sanırım," diye mırıldandı Harper.

Birdenbire Shad'ın neden bu kadar soğuk davrandığını, neden onunla bağ kurma riskine girmek ya da bir bağlılık göstermek istemediğini anlamaya başlamıştı. Ne olursa olsun -bu seferki arayışlarında başarısız da olsalar başarılı da olsalar- Shad yine de onu kaybedecek ve Shad da onu unutacaktı.

Boğazını temizledi. "Yani... eğer bir şekilde bir bağ kurduysak, kuramayacağından oldukça emin olmana rağmen..."

"Sana bağlanmış olsaydım seni kaybetmek beni öldürürdü," diye usulca hırladı. "İşte bu yüzden hemen şimdi bacaklarını açıp beni içeri almalısın. Seni tatmam gerek Harper, sana sahip olamamak Tanrıça'yı çıldırtacak." Ona ters ters baktı. "Ve sen de o "elbisenin" içinde kasıla kasıla dolaşarak ve yumuşak küçük ellerinle beni okşayarak bunu hiç de kolaylaştırmıyorsun."

Harper onunla nasıl dalga geçtiğini ve ona nasıl dokunduğunu hatırlayınca yanaklarının ısındığını ve nefesinin kesildiğini hissetti. Ama kahretsin ki, o sadece birazcık kendi intikamını almaya çalışıyordu - geçen hafta ona davranış şeklinin intikamını almaya çalışıyordu. Şimdi onun neden böyle davrandığını bildiği için utanıyordu. Ama daha önce hiçbir fikri yoktu. Nereden bilebilirdi ki?

"Shad-" diye başladı.

"Nazik olacağım," diye mırıldandı, kendi gözleriyle onun gözlerini tutarak. "Tanrıça'ya yemin ederim Harper, beni içeri al ve yemin ederim nazikçe başlayacağım."

"Sadece " mı?" diye sordu tereddütle. "Peki ya ondan sonra?"

Ona kurt gibi sırttı.

"Seni öpüp ısıttıktan sonra, yüzüme boşalana kadar o tatlı amcığını dilimle sikeceğim."

"Shad!" diye haykırdı ama Shad çoktan iri ellerini dizlerine koymuş ve onları ayırmaya çalışıyordu.

"Bırak gireyim," diye hırladı ısrarla. "Seni tatmam gerek, Harper. "Sularını kendim için tatmalıyım."

Harper kendine engel olamıyor gibiydi - imparatoriçe kişiliği olsun ya da olmasın, durumun tüm kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Çaresiz bir çığlık kalçalarının ayrıldığını hissetti. Sonra Kindred'in geniş omuzları dizlerini açmaya zorladı ve amı çıplak, açık ve titriyordu, sadece onun için, öyle görünüyordu.

Shad saf bir açlık hırıltısı çıkardı ve yüzünü kızın açılmış bacaklarının arasına soktu.

Harper, nazik olacağına dair verdiği sözü unutmuş bir halde, adamın hemen içeri dalacağından emindi. Zihinsel olarak kendini onun sıcak dilinin am dudaklarını istila edeceği hissine hazırlıyordu.

Ama Shad ağzı yerine yanağıyla önderlik ederek onu şaşırttı.

Ona doğru bastırdı, önce kaşınan yanaklarından birini, sonra diğerini amının yumuşak dış kıvrımlarına sürttü; kedi nanesi içinde yuvarlanan bir kedi gibi onun kokusuyla yıkandı.

Harper yarı inilti, yarı ağlama gibi bir ses çıkardı ve beyaz gözleri alev alev yanarak ona baktı.

"Tanrım, kokunu özlemişim, *Kallana*. Seni her tattığımda çok güzel kokuyorsun."

Harper garip bir duyguya kapıldı - neredeyse bir *deja-vu* hissi, onun konuştuğunu duymak, bunu daha önce birçok kez yaptığını hatırlamak

da farklı zaman yollarında.

"Çok tatlı," diye tekrar ve bu sefer onu öptü - dış dudaklarını ağzına çekerken amının dışına tatlı, emici bir öpücük bıraktı ve sonra her anından zevk alıyormuş gibi yavaşça bıraktı.

"Oh!" Harper bunu tekrar ve sonra tekrar yaparken nefes aldı. Henüz amının içini yalamamış ya da tatmamıştı ama sıcak nefesini kalçalarında hissetmek ve ıslak ağzının dış dudaklarındaki emme, alay etme hissi onu çıldırtıyordu. Bacakları şimdi adamın geniş omuzlarının üzerindeydi ve onları birbirine doğru sıkıyor, adamın cızırtılı yanaklarının hassas iç uyluklarına verdiği hissi seviyordu.

Shad bir an için başını kaldırdı.

"İşte böyle tatlım, keyfine bak. Kendini bırak ve uç, yemin ederim seni yakalayacağım."

"Shad..." diye fısıldadı ve uzanıp onun ipeksi, kaba saçlarını okşadı. Parmaklarının arasında siyah tüyler gibi hissetti ve gözleri saf sedef, değişen gökkuşakları ve ihtiyaçtı.

"Seni tatmama izin verdiğinde o kadar muhteşem oluyorsun ki," diye homurdandı usulca. "Şimdi kendini aç, Harper. İçini tatmama izin ver."

"Ben... Ben deneyeceğim," diye fısıldadı nefes nefese. Bu, bir erkek aşağı inmek istediğinde yaşadığı diğer feci deneyimlere hiç benzemiyordu. Shad'da tereddüt yoktu - ona bir iyilik yaptığını ya da burada olmayı gerçekten istemediğini hissetmiyordu. Bu onun için bir *ihtiyaçtı*, bunu ona söylemişti. Sadece onun tatmin edebileceği bir açlıktı ve bunu tatmin etmenin tek yolu da amını iyice açıp adamın onu tatmasına ve sularını kucaklamasına izin vermektir.

Yavaşça bacaklarını ayırdı.

"Aferin tatlım, biraz daha açıl," diye emretti ve iri ellerini kadının iç bacaklarında gezdirerek onları birbirinden ayırdı.

Dudağını ısırarak Harper, uyluklarını tamamen açarak itaat etti. Hareketle birlikte amcığı da açıldı, iç kıvrımları nemle parlıyordu, dış dudakları yumuşak ve arzuyla doluydu.

"Ah, Tanrım, bunu uzun zamandır tekrar yapmak istiyordum. Seni tatmayı çok özledim bebeğim," diye usulca homurdandı Shad. Gözleriyle onu içine çekiyor gibiydi. Sonra başparmaklarıyla amını dikkatlice araladı ve tekrar aşağı eğildi.

Harper, zonklayan klitorisine nazıkçe, ağzı açık bir öpücük kondurup sonra da diliyle daireler çizerken inledi. Tanrım, ağzı çok *sıcaktı* ve bu gerçekten hoşuna . Eski sevgilisi Jareth birkaç kez ona oral seks yapmayı denediğinde, bunu yatmaya hazırlandıktan sonra dişlerini fırçaladıktan hemen sonra yapmıştı. En azından Harper'a göre, sıcak iç organınızın üzerinde soğuk bir ağzın olmasından daha itici bir şey olamazdı. Jareth diliyle onu dürttüğünde, sanki içine bir buz saçağı sokulmuş gibi hissetmişti.

Shad ile tamamen farklıydı.

Bir kere birkaç geçici yalamadan sonra işi bırakmamıştı. Eski sevgilisi Harper'a her zaman bir kase krema yiyen seçici bir kediyi anımsatırdı; sunulan şeyi gerçekten sevmediğine karar vermeden önce bir oradan bir buradan küçük bir tat alırdı.

Buna karşılık Shad, tatlı ve taze bir su kaynağı bulmuş ölümüne susamış bir adam gibiydi. Bir süre klitorisiyle alay sonra, başparmaklarıyla amını daha da genişletti ve sonra dilinin düz kısmını, yarığının tepesine ulaşana kadar kaygan kıvrımlarının üzerinden yukarı doğru sürükleyerek yukarı doğru yaladı. Sonra tekrar yaptı... ve Harper patlayacağını düşünene kadar tekrar ve tekrar.

"Shad," diye soluk soluğa bağırdı, parmaklarını Shad'ın kalın saçlarına geçirdi. "Shad lütfen... *lütfe*."

Ne için yalvardığını pek bilmiyordu ama büyük Kindred sormaya bile gerek duymadan biliyor gibiydi. Adam Harper'ın açık amını yalarken, Harper'ın vücudunu çok iyi tanıdığını, onu nasıl boşaltacağını belki de birlikte olduğu diğer tüm erkeklerden daha iyi bildiğini fark etti. Ve yaklaşıyordu... o kadar *yaklaşmıştı* ki... keşke yapabilseydi...

Sanki sessiz, yarı biçimlendirilmiş dileğine cevap verircesine, iki uzun, kalın parmak aniden amının girişini buldu ve ıslak, kaygan kuyusunun etrafında dönmeye başladı.

"Oh!" diye yumuşakça inledi. "Oh, Shad..."

Bir an için başını kaldırdı, gözleri parlıyordu.

"Benim için gelmeye hazır mısın, Harper? Yüzümün her yerine boşalmaya ve bana tatlı balını vermeye hazır mısın?"

"Ben... Sanırım öyle," diye nefes nefese kaldı.

"Bu çok iyi. Çünkü seni sert bir şekilde boşaltmak üzereyim bebeğim. Seni uçurmak üzereyim."

Gözlerini hâlâ kendi gözleriyle tutarak içeri doğru bastırdı.

Harper, Shad'ın parmakları içine girdiğinde sırtını dikleştirdi ama sonuna kadar değil. Bunun yerine Shad parmaklarını yukarı doğru kıvrarak "hadi" işareti yaptı ve Harper'ın içinde varlığından bile haberdar olmadığı bir noktaya sertçe sürtü.

G-noktasını nasıl bulacağı ve bir sevgilinin onu bulmasına nasıl yardımcı olacağı hakkında pek çok makale okumuştı ama bu konuda hiç başarılı olamamıştı. Klitoris onun mutlu olduğu yerdi ve eğer bir erkek orayı bulmayı başarabilir ve onu yarı düzgün bir şekilde uyarabilirse tatmin oluyordu.

Ama Shad'ın hiçbir şeyi yarım yapmadığını görmeye geliyordu. Onun içindeki o noktaya sertçe sürtünürken, klitorisini ağzına aldı.

ve diliyle vurdu, ezici bir his dalgasının onu yıkamasına neden oldu, onu saf, yoğun bir zevkle ıslattı.

Birdenbire Harper orgazmın eşiğine gelmiş ve tıpkı söz verdiği gibi uçmaya başlamıştı.

"Ah...Ahhhh!"

Boğazından çıkan ses bir çığlıktan çok bir feryat gibiydi. Kalçalarını salladı, vücudu bankın üzerinde öyle bir sallanıyordu ki, Shad düşmesini engellemek için büyük bir kolunu onun kavisli sırtının altına sokmak zorunda kaldı. Onu kendine daha da yaklaştırdı, aralarındaki bağı koruduğundan emin oldu, inerken ve amından hevesle yaladığı sular fişkirirken bile onunla kaldı.

"Shad! Shad!" Adını bir dua gibi haykırdı, kendini durduramıyor ya da hiçbir şekilde geri çekilemiyordu. Daha önce hiç kimse onu bu kadar zorlamamıştı, hiç kimse onu bu kadar yükseğe çıkarmamış ya da bu kadar zorlamamıştı.

Ve hala işi bitmemişti.

Harper kalçasında yumuşak ve serin bir şey hissetti ve ardından bir vızıltı başladı. Aşağı baktığında Shad'ın yakındaki bir raftan vibratörlerden birini aldığını gördü; eli kadar uzun, pürüzsüz, mermi şeklinde fildişi bir vibratördü bu. Şu anda amının dış dudaklarında kullanıyordu ama belli ki daha fazlasını yapmaya niyetliydi.

"Shad," dedi nefes nefese. "Shad, ne..."

"Seni tekrar boşaltmam gerek." Sesi boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü. "Daha yeni başlıyorsun, bebeğim. Seni doğru çalıştırdığımda çoğalabilirsin."

Harper hayatında hiç birden fazla orgazm yaşamamıştı -hatırladığı kadarıyla, kendi kendine hatırlattı. Ama görünüşe göre büyük Kindred ona nasıl orgazm yaşatacağını biliyordu.

"Bilmiyorum-" diye başladı ama sonra titreşimli çubuğun vızıldayan ucunu ağrıyan klitorisine dokundurdu ve inleyip sıçradı.

"Yine benim için boşalacaksın," diye usulca homurdandı Shad. "Ben senin tatlı sularını yutarken gel, *Kallana*."

Sonra vızıldayan oyuncakla onu okşuyor, ıslak, zonklayan klitorisinin üzerinde alaycı bir şekilde kaydırıyor, sonra da uzunluğuyla onu becermek için içine itiyordu.

Harper başını geriye attı ve zevkle ağladı, ayak parmakları kıvrıldı ve bir başka orgazmın daha oluştuğunu hissederken sırtı kamburlaştı.

O haklı, diye düşündü baş dönmesiyle. *Tekrar gelebilirim*.

Ve sonra yaptı. Ve sonra tekrar... ve tekrar... ve tekrar Shad onu susamış bir şekilde yalarken orgazmdan sonra orgazmı kızdırmaya devam etti.

Sonunda nefes nefese kalmıştı.

"Shad," diye yalvardı zayıfça. "Shad, lütfen- artık yok. Yapamam... tekrar dayanamam. *Yapamam*."

Sonunda başını kaldırdı, ağız ve çenesi kızın sularıyla ıslanmıştı. Sözüne sadık kalarak, Harper'ın balını olabildiğince hızlı bir şekilde yalayıp yutuyor, her orgazmdan sonra bir başkasına hazır olduğunu hissedene kadar amını nazikçe temizliyordu. Ama şu anda Harper tekrar denerse ölecekmiş gibi hissediyordu; cinsel olarak tükenmişti.

Shad bunu hissetmiş gibiydi ya da belki de sadece ona bakarak anlayabiliyordu çünkü sonunda başını salladı ve dizlerinin üzerinden kalktı. Harper'ı kucağına alarak bankın üzerine oturdu ve onu geniş göğsüne yasladı.

"Öp beni," dedi boğuk bir sesle, onun gözlerinin içine bakarak.

Harper bundan çok mutlu oldu. Kollarını adamın kaslı boynuna dolayarak, başını kendi boynuna doğru çekti ve artık kıpkırmızı olan ağzını öptü.

yalıyor ve emiyordu.

Shad inledi ve onu tutkuyla öptü.

Harper, kendi gizli tadı ağzında patlarken tekrar inledi.

Tanrım, büyük Kindred'in derisinden yaladığında tadı çok güzeldi!

Aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu çünkü dudaklarını ayırdı ve dilini ağzının içine kaydırды, ikisi tutkuyla öpüşürken ona tat verdi.

Ama bir süre sonra Harper kıcına sıcak ve sert bir şeyin dürttüğünü fark etti. Birden ne olduğunu anladı.

Hâlâ gelmedi, Shad bana defalarca orgazm yaşattı ve ben karşılığında hiçbir şey yapmadım.

"Shad..." Aralarına uzandı ve uzun, sert şaftı tekrar okşamaya başladı. Umutsuzca içinde olmasını istiyordu - Shad'ın kalınlığıyla onu kabzasına kadar doldurduğunu, horozuyla onu açtığını hissetmek istiyordu. Ama şimdi bunun neden imkânsız olduğunu biliyordu. Onu kaybedecekken onunla bir bağ kurma riskini göze alamazdı - birbirlerini kaybedeceklerken...

Hayır, bunu düşünme! diye emretti kendine. *Ona zevk vermeyi düşün, sana verdiği zevkin aynısını.*

Kadın onu okşamaya devam ederken Shad usulca inledi. "Tanrılar, tatlım..."

"Seni emmeme izin ver." Harper çoktan bacaklarının arasından aşağı kaymaya başlamıştı. "Senin beni tattığın gibi ben de seni tadayım."

"Yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti. "Tatlı amını tatmama izin vermen benim için yeterliydi, Harper."

"Hayır, değildi, yoksa hâlâ bu kadar sert ve ağırlı olmazdın."

Yavaşça onun uzun boyunu okşadı. Tüm bunları ağzına sığdırmasının imkânı yoktu. Ama en azından onun tadına bakabilir ve boşalmasına yardımcı olmak için ellerini ve ağzını kullanabilirdi.

Şaftının geniş başından serbestçe akmaya başlamıştı bile ve kadın onu kucaklamak için başını eğdi, bunu yaparken de onu izliyordu. Opalesan gözleri şehvetle yarı kapalıydı ve önünde diz çöküp zonklayan uzunluğunu okşarken artık itiraz etmeye çalışmadı.

"Mmm..."

Harper'ı şaşırtacak şekilde, adamın menisinin tadı daha önce birlikte olduğu diğer adamlarinkinden farklıydı. Tuzlu ve acı bir tat bekliyordu. Ancak büyük Kindred'ın menisinde bir miktar tuz olsa da, bir tatlılık da vardı. Aslında tadı gerçekten de şuna benziyordu.

"Tuzlu karamel!" Kız ona baktı. "Tadın tuzlu karamel gibi."

"Bu iyi mi?" diye sordu, sesi arzudan boğuklaşmıştı.

Harper, "Bu benim en sevdiğim aromadır," diye itiraf etti. Aslında, banyo görevlisi tarafından kendisine verilen aroma diskinin tadına baktığında da bu tat ön plana çıkmıştı.

Başını eğerek lezzetli şeylerden daha fazla kucakladı.

"Mmmm, çok güzel."

Shad inledi ve onu biraz daha emerken, kalın shaftı boyunca öpüp yalarken, kokusunun sıcak, erkeksi baharatını severken bir elini hafifçe sırtında gezdirdi.

"Tanrım, *Kallana*, beni boşaltacaksın," diye inledi *Kallana* ona bakarken.

Harper dilini shaftın geniş tabanından başına kadar gezdirdi ve onun gözlerinin içine baktı.

"Fikir bu. Ve ağızıma boşalmanı istiyorum."

Bu teklifi daha önce hiç yapmamıştı - nişanlandıklarında Jareth'e bile. Ama şimdi her kelimesinde ciddiydi. Büyük Kindred'a karşı hissettiği duygu kalbini doldurdu; itiraf etmesine izin verirse, tehlikeli bir şekilde aşka yakın bir duyguydu bu. Ona, onun kendisine verdiği kadar zevk vermek istiyordu.

Ve tabii ki tadının tatlı gibi da bir zararı yoktu.

"Tanrım, tatlım... Böyle konuştuğunda..." Shad inledi. "Sıcak ağzının hissi ve yumuşak küçük ellerinin beni okşaması... Bu çok *fazla*."

"Çok fazla olmasını *istiyorum*. Benim için gel," diye ısrar etti Harper. Sonra onu olabildiğince derin bir şekilde ağzına aldı ve iki eliyle uzun şaftını okşayarak ustaca çalıştırdı.

Görünüşe göre yeterliydi - ya da Shad'ın dediği gibi, çok fazlaydı. Alçak bir iniltiyle onun sertleştiğini hissetti ve inanılmaz bir şekilde, ağzındaki şaft bir anlığına daha da kalınlaştı. Sonra nabızı attı ve ağzına tuzlu, tatlı ve tamamen lezzetli bir şey doldu.

Tanrım, dölünün tadı prekumundan bile daha güzel! Harper çılgınca düşündü. Hevesle yutkundu ve daha fazlasını umarak onu okşamaya devam etti.

Shad onu hayal kırıklığına uğratmadı. Adını inletirken ve büyük, sıcak elleriyle sırtını, omuzlarını ve saçlarını okşarken, ılık, tuzlu karamel tadı fişkırdıktan sonra ağzını doldurdu.

"Harper! Ah, *Tanrım*, bebeğim- senin küçük tatlı ağzın çok iyi hissettiriyor... çok ateşli..."

Sonunda, daha fazla yumuşamasa da, boşalmayı bıraktı ve emecek bir şey kalmadı.

Harper kararsızca geri çekildi ve elindeki uzun, sert şafta baktı. Her zamanki gibi büyüktü - ki bu oldukça büyüktü.

Shad onun şaşkın bakışlarını görmüş olacak ki yanağını okşadı ve nazikçe sordu: "Ne oldu *Kallana*? Neyin var?"

"Şey, sadece... Geldiğini baktım," dedi. "Çok lezzetliydi ki bu çılgınca, bir insanın tadının bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum."

"Biliyorsun." Gözleri yine yarı kapalıydı. "Senin amın tüm evrende en sevdiğim tat. Banyo görevlisi bana bir lezzet diskisi verdiğinde tattığım şeylerden biri."

"Gerçekten mi?" Harper ona tereddütle baktı. "Vay canına, bu... vay canına." Boğazını temizledi. "Ama konumuza dönersek..." Hâlâ gevşekçe avucunun içinde tuttuğu şaftını işaret etti. "Boşaldın ama hâlâ sertleşmişsin."

"Bana hep bunu soruyorsun." Güldü, her zamanki karanlık tonundan farklı, sıcak, gürleyen, mutlu bir ses. Harper bu sesi hemen sevdi ve onun daha sık gülmesini diledi. Elbette burada işleri bittiğinde bir daha asla duymayacaktı. Onu özleyecek kadar bile hatırlamayacaktı... onu özleyecek kadar...

Hayır! Bu iç karartıcı düşüncüyü bir kenara itti.

"Tamam, her zaman soruyorum ve sen bana ne söylüyorsun?" dedi.

"Kindred erkekleri de tıpkı Dünya dişileri gibi çoklu orgazm olabiliyor," diye açıkladı. "Bu bizim sert kalmamızı sağlıyor, böylece dişilerimizi ihtiyaç duydukları sürece memnun etmeye devam edebiliyoruz."

"Mmmm..." Harper ona takdirle baktı. "Yani demek istiyorsun ki *daha fazla* tuzlu karamel dölünden?"

Gözleri aniden tekrar yarı kapalı hale geldi.

"Eğer istersen. İstiyor musun, tatlım?"

"Sormak zorunda mısın?" Harper başını eğdi ve adamın sikinin geniş başını bir kez daha dudaklarının arasına aldı. Adamın inlemelerini ve onun üzerine inişini izlerken duyduğu hissi severek, onu tekrar çalıştırmaya başladı.

Ama Shad onu durdurdu.

"Bekle tatlım," dedi, derin sesi şehvetle boğuklaşmıştı. "Eğer beni tekrar tadacaksan, ben de seni tatmak istiyorum."

Geri çekildi ve kadife bankın üzerine uzandı. Sonra Harper'a işaret etti.

"Sen beni emerken yüzüme sür. Bu şekilde birbirimize aynı anda zevk verebiliriz."

"Oh, bilmiyorum..." Harper kararsız hissetti. "Seni ezeceğimden korkuyorum ve ayrıca amımın daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum bebeğim. Beni zaten çok zorladın."

Yine kahkaha attı.

"Tatlı kıvrımlı vücudunla beni ezemezsin ve söz veriyorum nazik olacağım." Gözleri arzuyla doldu. "Sen beni emerken seni öpmeme izin ver. Tadın ve kokun beni çok azdırıyor, seni tadarken çok sert boşalıyorum."

Sözleri onu yeniden heyecanlandırdı ve Harper karnının derinliklerinde bir şehvet sızısı hissetti. Daha fazla dayanamayacağından emindi ama onu öpmesine izin vermenin bir zararı olmayacağı kesindi...

Adamın istediği pozisyona geçti, geniş bankın üzerinde diz çöktü ve uzun, kalın shaftını bir kez daha eline alırken amı tam ağzının üzerindeydi.

"Şimdi aşağı gel, bebeğim." Adamın nefesi kızın iç bacaklarında ılıktı. "Aşağı in ve seni bir kez daha tatmama izin ver."

Harper küçük bir iniltiyle kendini onun sıcak, ıslak ağzına doğru indirdi ve sikinin başını dudaklarının arasına aldı.

"Bu sefer yavaşça," diye mırıldandığını duydu Shad. "Nazikçe ve yavaşça, *Kallana*."

Uzun... uzun zaman aldı ve bir şekilde onu tekrar boşalttı.

* * * * *

Shad onu her tattığında olduğu gibi, acıyla yumuşatılmış tanıdık bir zevk hissetti. Onu yakında kaybedecekti ve bu seferki kaybı nihai olacaktı.

Bunu düğünme, diye emretti kendine, kızın narin etini nazikçe yalarken, amının diline karğı titrediğini hissetti. *Anı yaşa. Ona verebileceğin kadar zevk ver ve karşılığında onun sana verdiği zevkin tadını çıkar.*

Gözlerini kapatarak sevdiği kadında kendini kaybetmeye odaklandı çünkü bunun onu son kez sevme fırsatı hiç şüphesiz biliyordu.

On Beşinci Bölüm

"Vay, vay... Görünüşe göre görevliniz size zevk vermekte başarılı olmuş. Hem *de çok* zevk; neredeyse duvarları yıkacaktınız! Yani, ağzınız bağırmak için çok dolu değilken."

Leydi Marlussen'in sesi eğlenmiş gibiydi.

Harper diğer kadının sesini duyunca sıçradı.

Shad son duygusal karşılaşmalarından sonra onu kucağına almış öpüşüyor, birbirlerinin lezzetini paylaşıyor ve aralarındaki samimiyetin tadını çıkarıyorlardı. Her nasılsa, odada başka birinin olduğunu tamamen unutmuştu.

Öpüşmeyi kesip diğer kadına baktı ve kendini bir anda yeniden çıplak hissetti.

"Hayır, hayır canım, *bana* aldırma." Leydi M umursamazca bir el salladı. "Elbette, başladığınız işi bitirin."

"İşimiz bitti," diye homurdandı Shad. "İmparatoriçemin zevkini yerine getirdim; artık Tanrıça'nın dikkatini dağıtacak başka bir şeye ihtiyaç duymadan Değiştiren'in huzuruna çıkabilmeli."

"Temizleme Suları'ndan geçmeden olmaz." Leydi Marlussen'in sesi biraz şaşırmış gibiydi. "Seks yapmaktan *terlemiş* bir halde Değişen Kadın'ın huzuruna öylece çıkamazsınız. Onu görebilmeniz için önce kendinizi kirlerden arındırmanız gerekir."

"Leydi Marlussen haklı." Baykuş gibi görünen banyo görevlisi ortaya çıkınca Harper, Shad'la birbirlerine zevk verirken onun nerede olduğunu merak etti. Oldukça özel hareketler yapıyorlardı - kızın tüm bu süre boyunca onları izlememiş olmasını umuyordu.

"Tamam," dedi, elbisesinin uzun saçaklarını kendisini biraz örtecek şekilde yeniden düzenlemeye çalışarak. Pek başarılı olduğu söylenemezdi. Shad'la yaptığı aktiviteler sırasında oldukça dağılmışlardı ve bazıları Shad'ın hevesli elleri tarafından tamamen koparılmıştı. "Ee, sırada ne var?" diye sordu.

"Benimle gelmelisiniz," dedi banyo görevlisi, zevk odasının kapısını işaret ederek. "Önce gözeneklerinizdeki kirleri terletmek için buhar banyolarına gireceğiz, ardından söz konusu kirleri durulamak için duşlara. Son olarak da Tanrıça'nın huzuruna çıkmadan önce Temizleme Suları'na gireceksiniz."

"Pekâlâ, bana uyar." Harper omuz silkti ve Leydi Marlussen'e baktı. "Yolu göster."

"Hayır tatlım, seni burada bırakıyorum." Diğer kadın nazikçe gülümsedi. "Buraya sadece cinsel tesisleri kullanmak için geliyorum. Ne zaman bir yerim olsa buraya gelirim." Harper'a göz kırptı. "Bugün kaşındığını söyleyebilirim."

Harper duraksayarak, "Ah... şey... her şey için teşekkür ederim," dedi. Diğer kadının onun için tam olarak ne yaptığını söylemek zordu. Shad'ın demirden otokontrolü sonunda kırılana kadar ona sataşması dışında.

Bu durumda, sanırım ona gerçekten teşekkür etmem gereken bir şey var.

Ama ona teşekkür etmeli miydi, diye düşündü Harper. Shad ve kendisini bir araya getirdiği için ona teşekkür etmeli miydi? Özellikle de Kovan'ın artık onu kullanamayacağı şekilde onu değiştirdiğinde, sevmeye başladığı adamı hatırlamadan Dünya'daki sahile geri döneceğini anladığında.

Çünkü Harper büyük Kindred'ı gerçekten seviyordu -umutsuzca, çaresizce ve tereddütsüzce. Artık bunu biliyordu. Ona bir şekilde bağlı hissediyordu.

daha önce yapmadığı bir şeydi. Onu seviyordu ve Shad'ın da onu sevdiğinden emindi. Ama yakında sonsuza dek ayrılacaklardı...

Bunu düşünme, dedi kendi kendine. Eğer düşünürsen ağlarsın.
Ağlama.

Rahatsız edici duygularını bir kenara iterek çenesini kaldırdı ve banyo görevlisine .

"Sanırım gitsek iyi olacak."

"Kesinlikle evet, İmparatoriçe. Beni takip etme nezaketini gösterirseniz..."

Geniş, kırpışmayan sarı gözleriyle baykuş gibi bakan görevli, Harper ve Shad'ı banyo odasından çıkarıp uzun, karanlık, yankılı bir koridora götürdü.

Harper'ın düşüncesine göre, belirgin bir korku filmi havası vardı. Sözünü sakınmadan Shad'ın eline uzandı ve parmakları birbirine dolandığında kendini anında daha iyi hissetti.

Birlikte olduğumuz sürece iyi olacağız, diye düşündü. Ve ne kadar yakında ayrılacaklarını bir kez daha düşünmeyi reddetti.

Sonunda ortasında sisli bir pencere yuvarlak siyah bir kapının önünde durdular.

Görevli, "İşte sizi hem duygusal hem de fiziksel kirlerden arındıracak buhar banyosu," dedi. "Ama önce korkarım soyunmanız gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Harper içini çekti ve utanmanın faydasız olduğunu söyledi. Ne de olsa yeşil elbisesinin ince saçakları hiçbir şeyi örtmüyordu ve zaten Shad az önce zevk odasında her şeyi görmüştü. Yine de, yanındaki büyük Kindred tamamen çıplak olmasına ve bundan hiç rahatsız olmamış gibi görünmesine rağmen, tamamen çıplak olduğu için gergin hissediyordu.

Görevli kararlı bir şekilde, "Kural böyle," dedi.

"Pekâlâ... tamam." Harper elbisenin yakasının arkasını karıştırdı ve sonunda çözmeyi başardı. Elbiseyi çıkardı ve kollarıyla göğüslerinin üzerinde bir kalkan gibi tuttu. "Bunu nereye koymalıyım?"

Görevli elini uzatarak, "Ben sizin için alırım," dedi. "Tüm kişisel giysileriniz ve aksesuarlarınız She Who Alters'ın seyirci odasının çıkışında sizi bekliyor olacak."

Harper'ın aklına ani bir fikir geldi.

"Dikenli pelerinim! Onu zevk odasında bırakmışım!" Hemen kendini suçlu hissetti. Her ne kadar Interweb'de okuyarak pelerinin yaşamak için beslenmesi ya da herhangi bir sıvı verilmesi gerekmediğini öğrenmiş olsa da, yine de onu ihmal ediyormuş gibi hissediyor ve onu terk ettiğini düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Banyo görevlisi, "Diğer eşyalarınızla birlikte getireceğim, İmparatoriçe," diyerek onu temin etti.

"Ama dikkatli olmalısın, ısırır," dedi Harper endişeyle. "Benden başka herkesten nefret ediyor. Başka kimse ona dokunamaz bile. Shad'ı bile ısırdı, yani korumamı." Başıyla büyük Kindred'ı işaret etti, o da başıyla onayladı.

"Doğru. İsteddiği zaman keskin dişleri var."

"Korkmayın, lütfen İmparatoriçe," diye sakın bir sesle konuştu görevli. "Burada kraliyet giysisini giyen ilk kişi siz değilsiniz. Dikenli pelerininizi güvenli bir şekilde taşımak için gerekli aletlerimiz var. Söz veriyorum, Tanrıça'nın sizinle işi bittiğinde sizi bekliyor olacak."

"Pekâlâ... tamam," dedi Harper isteksizce. Ayakkabılarını zevk odasında çıkarmıştı, şimdi tamamen çıplaktı ve geciktirmek için başka bir bahanesi yok gibiydi. "Sanırım... sanırım devam etsek iyi olacak."

"Emredersiniz İmparatoriçe," diye başını salladı görevli ve yuvarlak kapıyı geri çekerek zifiri karanlıkta yankılanan bir alanı ortaya çıkardı. Güçlü kokulu bir buhar püskürdü ve Harper'ın yüzüne çarparak öksürmesine neden oldu.

"Bekle, *oraya* girmemi mi istiyorsun?" Karanlığa baktı ama hiçbir şey göremedi. "Tökezleyip kendimi öldüreceğim. Karanlıkta göremiyorum!"

"Yapabilirim." Shad onun parmaklarını sıktı. "Ben de seninle geleceğim, tatlım."

"Oh, hayır!" diye haykırdı görevli, tedirgin görünüyordu. "Sadece Değiştiren'in huzurunda duracak kişi girebilir."

"Ne dediğin umurumda değil," diye hırladı Shad. "Harper -yani İmparatoriçem- nereye giderse *ben* de oraya giderim."

"Ah canım, bu çok düzensiz..." Görevli ellerini ovuşturdu ve hatta bir iki kez göz kırpacak kadar heyecanlandı.

"Burada olmak için çok para ödedik," diye hatırlattı Shad ona. "Ve sosyal sekreter size bize -İmparatoriçe'ye- ne isterse vermenizi söyledi."

"Evet...evet, bu doğru." Banyo görevlisi gözle görülür bir şekilde sakinleşti. "Evet, eğer bir şeyler ters giderse, bana bunu söylediğini ona her zaman hatırlatabilirim. Ayrıca kalıcı kayıtlara geçtiğinden emin olmak için bunu belgeledim."

Harper yatıştırıcı bir sesle, "Gördün mü? İşte bu, kalıcı kayıtlara geçti," dedi. "Bırak Shad benimle gelsin, tamam mı? Çünkü oraya tek başıma girmek istemiyorum." Karanlık, buharlı odaya baktı ve ürperdi.

"Pekâlâ." Harper, görevlinin hâlâ biraz tereddütle başını salladığını düşündü. "İkiniz de girebilirsiniz."

"Hadi tatlım." Shad onu elinden yavaşça çekerek eşikten içeri adım attı. Harper isteksizce onu takip etti.

Kapı arkalarından kapanarak son ışık kırıntısını da kesti. Hoparlör gibi metalik bir tıkırtı duyuldu ve görevlinin bedensiz sesi sanki bir dahili telefonda konuşuyormuş gibi onlara doğru süzüldü.

"Lütfen rahatınıza bakın. Mekanizmayı serbest bırakacağım ve tüm yabancı kirler ve duygular terle dışarı atıldıktan sonra kapıyı açacağım."

"Ugh," diye mırıldandı Harper. Terlemekten nefret ediyordu. Sesini yükselterek Shad'a, "Burayı gerçekten görebiliyor musun?" diye sordu. Shad'ın arkasındaki karanlıkta ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bir şeye çarpmamak için boştaki elini önünde tuttu.

"Gün ışığında yapabildiğim kadar iyi değil ama etrafta dolaşmak için yeterli." Adamın derin sesi duvarlarda yankılanarak ona fayans döşeli bir alanı, belki bir banyoyu ya da kapalı bir yüzme havuzunu düşündürdü.

"Burada ne var? Ne yapmamız gerekiyor?" Harper onun elini daha sıkı sıkarak sordu. Buharlı odanın sıcaklığı onu şimdiden terletmeye başlamıştı ve nemli nem hissinden hoşlanmıyordu.

"Şurada tahta banklar var," diye homurdandı Shad. "Sanırım sadece oturup terlememiz gerekiyor."

"Peki... tamam." Harper dikkatle onu takip etti. Bir banka oturduktan sonra onu yanına çekti.

"İşte. O kadar da kötü değil, değil mi?" diye sordu, derin sesi kulağında alçak ve samimiydi.

"Bu da pek iyi değil," diye belirtti Harper. "Sıcak, terli ve yapış yapış olmaktan hoşlanmıyorum. Bunu isteseydim Florida'daki evime de dönebilirdim."

"Evine geri döneceksin." Sesi şimdi daha yumuşaktı... aniden kasvetli. "Değişen Kadın seninle işini bitirir bitirmez döngünün sonuna ulaşacağız ve anında geri ışınlanacaksın."

"Peki ya sen?" Harper kelimeleri söylemekte zorlandı ama bir şekilde onları söylemeye zorladı. "Nereye... nereye gideceksin?"

Shad omuz silkti; karanlıkta Shad'ın omzunun kendi omzuna değdiğini hissedebiliyordu.

"Sanırım kendi zamanıma geri döneceğim. Kovan'ın Ana Gemi'yi havaya uçurmadığı ya da Dünya'yı ele geçirmediği bir geleceğe."

"Bu iyi olur," dedi Harper ama sesi düz çıkmıştı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Demek istediğim, tüm insanların-kardeşlerin, arkadaşların ve ebeveynlerin, hepsi tekrar bir arada olacak, değil mi? Hepsi hayatta, sağlıklı ve mutlu olacak."

Kendi kendine sadece bunun bile görevlerinin sonuna bu kadar yaklaşmış olmalarına sevinmek için yeterli bir sebep olduğunu söyledi. Shad'ın halkından o kadar çok kişi öldürülmüş ve kaybolmuştu ki onları geri getirmeyi düşünmek harikaydı.

"Evet. Mükemmel olacak. Tıpkı olması gerektiği gibi." Sesi de düzdü, buharlı karanlıkta sessizdi.

"Ve sanırım o zamana kadar ellili yaşlarımda olacağım - tabii hâlâ buralardaysam," demekten kendini alamadı Harper.

"Sana geleceğim." Sesi aniden boğuk ve şiddetliydi. "Yaş farkı umurumda değil, seni seviyorum Harper. Elimden geldiğince çabuk seni bulacağım, reşit olur olmaz."

"Ama sen on sekiz yaşında olacaksın ve ben de kırk sekiz gibi bir şey olacağım," diye itiraz etti. "Ve bu *en iyi* durum senaryosu. Ya zaman döngüsü seni şu anda olduğun yaşa geri getirirse ve ben de geç yaşlarımda bir yerde olursam?"

ellili ya da altmışlı yaşların başında? Ben zaten orta yaşlı ya da daha yaşlı olacakken senden gençliğini benimle geçirmeni isteyemem."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil." Kollarını ona doladı ve yakınına çekti. "Seni seviyorum, Harper. Her zaman sevdim. Asla vazgeçmeyeceğim."

"Oh, Shad..." Onun ateşli beyanı karşısında gözlerinde yaşların yükseldiğini hissetti ve onları geri kırpmaya çalıştı. "Ben... Ben de seni seviyorum," diye itiraf etti burnunu çekerek. "Tanrım, keşke bu şekilde bitmek zorunda olmasaydık. Neden böyle olduğunu biliyorum ama seni... seni kaybetmek istemiyorum."

"Bulamayacaksın. Sana söyledim, seni ," diye söz verdi.

Harper'ın ona, eğer onu ve yaşadıkları her şeyi hatırlamazsa, gelecekte aralarındaki ilişkinin muhtemelen yürümeyeceğini söyleyecek cesareti yoktu. *Bırakın* on sekiz ya da yirmi yıl sonrasını, *şu anda* olduğu yaşta *bile* on sekiz yaşında biriyle çıkabileceğini düşünemiyordu. Kendini beşik hırsız gibi ve ayrıca, o bu kadar gençken ve kendisi de... yani artık değilken onu kendisine bağlamak doğru olmazdı.

Bunun yerine onun kucağına eğildi ve "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

"*Kallana*," diye fısıldadı ve sesinin boğuk tınısı

ağlamaya yakın olabileceğini düşünüyordu, ancak böyle bir şeyi hayal bile edemiyordu

bir şey. Ama elini yüzüne götürdüğünde, kendisinin de ağladığını fark etti.

İkisinin arasında neler oluyordu? Neden günlerce birbirlerinin etrafında dans ettikten sonra nihayet gerçek duygularını itiraf etmişlerdi? Ve neden duyguları yüzeye bu kadar yakındı? Bu tuhaf saunada oturduğu her dakika kendini daha da duygusal hissediyordu; Shad'ı terk edip bir daha asla göremeyeceğini düşündükçe kendini tamamen kaybetmeye daha da yaklaşıyordu. Ya da en azından onu gördüğünde onu ve onun için ne ifade ettiğini tanıyamayacaktı.

Odanın artık zifiri karanlık olmadığının farkına vardı. Bunun yerine, kapalı alanı donuk kırmızı bir parıltı kaplamaya başlamıştı. Harper göremiyordu.

nereden geldiğini ve görünürlük için pek bir Şey yapmadığını fark etti. Tek g rebildiğı buhar bulutları ve yarı karanlıkta Shad'ın iri, çıplak formunun belirsiz hatlarıydı.

"Burası aydınlanıyor, bunu... söyleyebilir misin?" diye fısıldadı ama sözleri hıçkırıklara karıştı. "Oh, Shad..." Birdenbire Harper onun kollarındaydı, kucağındaydı ve adam onu sıkıca tutuyordu. İkiside kaygandı ve gözyaşları Harper'ın yanaklarından aŗağı süzülüyordu. Büyük Kindred'ın omuzlarının titrediğini hissetti ve onun da ağıladığını anladı.

"Harper... *Kallana*..." Onu sıkıca kucakladı ve birbirlerinin kollarında ağıladılar; yaklaşan kayıplarının acısıyla ağılıyorlardı ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir Şey olmadığını biliyorlardı...

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sanırım hep sevdim, sadece bilmiyordum o."

"Sen benim kalbimsin." Yüzünü onun boynuna bastırdı ve Harper Sanki onun kokusunu içine çekmeye ve sonsuza dek hafızasına kazımaya  alıřıyormuŗ gibi içine çekti. "Gitmene izin vermek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

Harper ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Her ikisinin de hıçkıra hıçkıra ağılamasına yetecek kadar uzun sürdüğünü tahmin ediyordu. Shad ondan önce bitirdi ve o hıçkıra hıçkıra ağılarken sadece ona sarıldı. Omuzlarını ve sırtını okşadı ve kulağına yatıştırıcı bir Şeyler fısıldadı, ta ki Harper'ın içine iŗleyen öfkeli duyguların yerini sakin bir umutsuzluk hissi alana kadar.

"Oh," diye fısıldadı umutsuzca. "Oh, Shad. Sanırım yapabileceğimiz bir Şey yok, değıl mi?"

"Hiçbir Şey," diye gürledi. "Hiçbir Şey ama devam et. Özür dilerim Harper." "Sorun değıl," dedi yumuŗak bir sesle.

Gelecekteki dünyasındaki Dünya'yı düşündü - Kovan'ın kontrolü elinde tuttuğu ve insanların - ne kadar az kaldıysa - saklandığı Dünya'nın ne kadar harap, karanlık ve kırık olduğunu. O zaman çizgisinde her şey karmakarışıktı ve Shad'ın dediği gibi sadece ileriye gitmek ve görevlerini bitirmek, döngünün sonuna ulaşmak bunu düzeltebilirdi.

"İşler böyle olmak zorunda," diye mırıldandı. "Sadece senin halkın için değil, benimkiler için de."

"Evet." Adam onaylarcasına derin bir iç çekti. "Evet, işler böyle olmak zorunda."

Harper aniden neredeyse bir fırın zamanlayıcısının çalışmasına benzeyen bir ses duydu. Sonra odayı kaplayan kırmızı ışık maviye döndü ve odayı serin, ürkütücü gölgelerle yıkadı. Metalik bir klik sesi duyuldu ve banyo görevlisinin sesi dahili telefondan geldi.

"Duygusal arınma tamamlandı. Sekans sona erdi."

Sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve dışarıdaki koridordan gelen bir parça ışık ortaya çıktı.

"Artık dışarı çıkabilirsiniz," dedi baykuş gibi bakan görevli. "Arınma Suları'na girmeden önce duş alma vaktiniz geldi."

"Bekle bir dakika..." Harper ağlamaktan ağrıyan boğazını temizledi. "Az önce... orada duygularımızı mı manipüle ettin?"

Görevli sabırla, "Tanrıça'yı görmeden önce tüm güçlü duygularınızdan arınmanız gerekiyor," diye açıkladı. "Duyusal buhar, yoğun ve rahatsız edici duyguların yüzeye çıkmasını sağlar, böylece onları bilinçli olarak hissedebilir ve üzerinde çalışabilirsiniz. Bu şekilde duygusal kirliliklerden arınırsınız."

Harper bu şekilde manipüle edildiği için kızması gerektiğini düşündü ama düşününce bir bakıma memnun oldu.

Birlikte buhar odasına/duygusal baskı fırınına girmemiş olsalardı Shad'ı ne kadar sevdiğini ya da onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu yüksek sesle itiraf etmeyebilirdi. Tüm bunları canını acıtmıştı ama açık açık söylemek de iyi gelmişti. Büyük Kindred'a yan gözle bakarak onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

Shad'ın yontulmuş yüz hatları şimdi soğukkanlıydı, ama gözlerinin kırmızı çerçeveli olduğunu fark etmekten kendini alamadı, bu da onun gözyaşlarını hayal etmediğini kanıtlıyordu. Onun baktığını görünce elini tuttu ve sıktı.

"Bu taraftan," dedi görevli ve tekrar koridorda onu takip ettiler.

On Altıncı Bölüm

Shad duştan korkuyordu - eğer o lanet olası duygusal akış odası gibi bir şeyse, dayanması zor olacaktı. En son ne zaman ağlamak için kendine izin verdiğini hatırlayamıyordu; bu kolay kolay yaptığı bir şey değildi.

Harper'ı hayatta tutmak ve Kovan'ın onu kullanamayacağı şekilde değiştirmesini sağlamak için yaptığı tüm girişimler ve onu kaybettiği tüm zamanlar boyunca, ağlamayı gerektiren keder aşamalarını geğmişti. Bunun yerine bir tür umutsuzluğa kapılmıştı ama görevini tamamlayana ya da kolundaki ilmek yapıcı tüm gücünü yitirene kadar pes etmemeye kararlıydı.

şimdi bu yeni yolda diğerlerinden daha fazla ilerlediklerine göre, neredeyse yabancı bir duygu hissetmeye başlamıştı: umut. Ama ne için umut? Geleceği değiştirmek için, evet. Ama yapacakları her değişiklik birbirlerini kaybetmeleri anlamına gelecekti.

Yine de onu bulacağım, dedi Shad kendi kendine. Kendi zamanıma döndüğüm an onu bulacağım.

Gerçi geri döndüğünde kaç yaşında olacağından tam olarak emin değildi. Ana Gemi'nin Kovan tarafından ilk kez havaya uçurulduğu zamana mı geri dönecekti? Yoksa daha sonraki bir zamana dönüp şu anda olduğu yaşta mı olacaktı ama etrafındaki her şey değişmiş mi olacaktı?

Hiçbir cevabı yoktu ve daha fazla düşünemedi, sonunda birden fazla su fıskiyesiyle süslenmiş büyük, camlı bir alana yerleştirilmiş duşa geldiler.

Görünüşe göre, duygu saunası kadar kötü değildi - eğer her yönden üzerinize püskürtülen buz gibi soğuk suya aldırmasanız.

"Ah! Ah!" diye soluk soluğa kalan Harper, onları her yönden döven dondurucu püskürtülerin içinde bir o yana bir bu yana dans ediyordu. "Bu kadar *soğuk* olmak zorunda mı?"

Yıkanma görevlisi, "Arınma Suları'na girmeden önce kirliliğin son kalıntıları da senden temizlenmeli," diye mırıldandı.

Shad, onlara ulaştıklarında zaten temizlenmiş olmaları gerekiyorsa, Yedi Cehennem'deki Temizleme Suları'nın ne işe yaradığını merak etti. Ama o soramadan, görevli nihayet jetleri kapattı ve içinde bulundukları büyük, camlı bölmeden dışarı adım atabildiler.

"Lütfen kendinizi iyice kurulayın." Görevli onlara, ciltlerindeki nemi susuzlukla emen koyu kırmızı havlular verdi.

Shad onları ev sahiplerinin derisinden topladığı su damlacıklarıyla yaşayan bir tür yarı-duyarlı yaratık olarak tanıdı ama Harper'a bu konuda bir şey söylememeyi tercih etti. Hâlâ dikenli pelerinine ve *humlock*'una alışmaya çalışıyordu; bakması gereken başka bir canlıya ihtiyacı yoktu.

Sonunda tamamen kuruduklarında, görevli onları kısa, dar bir koridordan geçirerek neredeyse Ana Gemi'nin yanaşma yeri kadar büyük, yankılı bir alana açtı.

"Vay canına," diye soluklandı Harper yanında ve Shad onun hayranlığını paylaşmaktan kendini alamadı.

Arınma Havuzu daha önce duyduğu ya da gördüğü tüm havuzlardan çok daha büyüktü. Kavernöz salonu uçsuz bucaksız bir yeraltı gölü gibi dolduruyordu ama havuzla ilgili tek kayda değer şey büyüklüğü değildi.

"Her renk var - içinde gördüğüm her renk var ve bazılarının adını bile bilmiyorum," diye mırıldandı Harper. "Görünüşe göre birisi

büyük bir kutu boya kalemi ve katman katman erittim."

Shad'a biraz uğursuz görünüyordu, onlara en yakın uçtaki beyaz ve soluk sarıdan, en uçtaki çivit mavisi ve kömür karasına kadar gölgeleniyordu. Havuzun ortasındaki katmanlar, sanki birisi bir gökkuşağını düzeltmiş ve neredeyse sonsuza kadar uzanan düzenli sıralar halinde dizmiş gibi, aradaki tüm tonları içeriyordu.

"Ne kadar derinleşiyor?" diye sordu banyo görevlisine. "Su mu yoksa daha kalın bir şey mi? İçinde yüzebiliyor musunuz?"

"Bunlar Arındırıcı Sular -bazen Arındırıcı Balçık olarak da adlandırılır," diye yanıtladı görevli, biraz belirsiz bir şekilde. "Tanrıça'yı görmek isteyen bir yalvarıcı bunun katmanlarından geçmeli, son kirlerini sıyrıp atmalı ve onu en saf haliyle Değiştiren'in zevkine bırakmalıdır."

"Bekle-Temizleyici *Balçık mı?*" Harper itiraz etti. "Bu korkunç bir şey. Ben de zaten tüm kirlerimizden kurtulduğumuzu sanıyordum. Az önce aldığımız o dondurucu soğuk duşun sonuncusundan da kurtulmamızı sağlayacağını söyledin, değil mi?"

Uçsuz bucaksız, rengârenk havuza girme fikrinden pek memnun görünmüyordu ve dürüst olmak gerekirse Shad da bunu yapmasına izin verdiği için pek mutlu değildi. Harper'ın böyle bir maddeye batırılması fikrinden hoşlanmamıştı ve ayrıca çok renkli yüzeyin altını gerçeğinden de hoşlanmamıştı.

"Dış kirleticilerinizden arındınız," diye düzeltti görevli onu. "Arınma havuzu sizi daha da arındıracak ve Değiştiren'in ışığına girmeden önce sizi tamamen temizleyecek. Ayrıca gerçek niyetlerinizi yüzeye çıkaracak, böylece Tanrıça sizi daha kolay okuyabilecek ve değiştirilmesi gerekenleri değiştirebilecek."

"Acıyacak mı?" Harper sordu.

"Bazıları cildi yaktığından ya da acı verdiğiinden şikâyet ediyor." Görevli sanki önemli bir şey değilmış gibi rahatça konuştu. "Ama diğerleri neredeyse hiç acı hissetmiyor. Bu, başlangıçta ne kadar saf olmadığınıza bağlı."

Şimdi Harper *gerçekten* mutsuz görünüyordu.

"Yani bu bir cilt tahriş edici ve benden oraya *çıplak* girmemi mi istiyorsunuz? En azından mayo gibi bir şey alabilir miyim?"

"Bağışlayın İmparatoriçe ama Tanrıça'nın önünde hepimiz çıplağız," dedi görevli kibarca. "Korkarım ki deriniz temizleyici balçıkla kaplanana ve gerçek niyetleriniz yüzeye çıkana kadar onun huzuruna kabul edilmeyeceksiniz. Değiştiren Tanrıça başka türlü size yardım edemez."

"Peki," diye hırladı Shad. "Ama İmparatoriçem o çok renkli balçık havuzuna girerse, ben de onunla giderim."

Ancak bu kez banyo görevlisi kesinlikle kararlıydı.

"Hayır, özür dilerim." Başını sertçe salladı. "Hanımınla birlikte saunaya ve duşa girmene izin verildiğini biliyorum ama Tanrıça'ya yalvaranlar dışında herhangi birinin Arındırıcı Balçık'a girmesi kesinlikle kurallara aykırı."

Shad ona ne kadar ödediklerini tekrar hatırlatmaya çalıştı ve Harper da görevliye ne isterlerse verileceğinin söylendiğini, ancak görünüşe göre baykuş görevlinin çizgiyi çektiği yerin burası olduğunu belirtti.

"Anlamıyorsun," dedi, geniş, kırpışmayan sarı gözleriyle Harper'a ciddiyetle bakarak. "Arındırma Havuzu'na destekçi olmayan birinin girmesine izin vermek, Değiştiren'in anlayışını gölgeleyebilir ve değiştirme sürecine müdahale edebilir."

Shad kaşlarını çattı. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Daha önce oldu mu?"

"Şey, benim hayatımda değil ama-" diye başladı görevli ama Harper onun sözünü kesti.

"Sorun değil, tek başıma yapabilirim." Shad itiraz etmeye başladığında bir bakışıyla onu durdurdu. "Sorun değil, Shad. Ben büyük bir kızım, erimiş pastel boya çamurundan oluşan bir havuzdan tek başıma geçebilirim."

Shad kaşlarını çatarak, "Orada ne olabileceğini bilemezsin," dedi. "Ya da neler olabileceğini. Bu çok büyük bir havuz, Harper. Tek başına girme fikrinden hoşlanmıyorum."

"Pek fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor." İçini çekti. "Sorun değil, ben havuzda ilerlerken sen de havuzun kenarından yürüyebilirsin. Aynı anda diğer tarafa geçeriz."

Shad onun fikrini değiştirmeye çalıştı - sosyal sekreteri aramak ve ona son derece keyfi görünen kurallara itiraz etmek istedi. Ama bunu başaramayacağını biliyordu. Banyo görevlisi yerinden kıpırdamıyordu ve Harper da bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Sonunda, onun rengârenk çamurda yüzerken kendisinin de havuzun kenarında yürümesi planını isteksizce kabul etti. Ama ona göz kulak olacağına dair kendi kendine yemin etti.

Artık gardını indiremeyeceği kadar ileri gitmişlerdi.

* * * * *

Büyük Kindred sonunda Temizleyici Balçık'tan tek başına geçmesine izin verdiğinde Harper rahat bir nefes aldı. Erimiş krayon görünümlü çamura tek başına girmek *istediğinden* değil ama ilerlemenin ve bu işi bitirmenin zamanı gelmişti, dedi kendi kendine. Bu garip havuza girmek için cesaretini toplamak zaten yeterince zordu, bir de bunun için kendini sonsuza dek hazır tutması gerekmiyordu.

İçeri girdiğimde o kadar da kötü olmayacak, diye düşündü, haklı olduğunu umarak. *Muhtemelen güzel ve sıcaktır.* Ya da en azından duştan daha sıcaktır, diye umdu. Devasa havuzun içinde yürümek zorunda kalırsa hipotermiden ölebilirdi ve balçık, az önce üzerlerine yağan iğne gibi keskin sprey kadar buz gibiydi.

"Bana ne kadar derin olduğunu hiç söylemediniz," diye hatırlattı geniş havuza inen basamaklarda bekleyen banyo görevlisine.

"Asla sizin ayak basabileceğinizden daha derin değildir, İmparatoriçem." Görevli başını eğdi ve bir kolunu havuza doğru salladı. "Bakın, bu sizin Değişen Kadın'a giden yolunuz. Balçığın içinden geçip diğer tarafa ulaştığınızda, anında Tanrıça'nın huzuruna ışınlanacaksınız."

"Tamam," dedi Harper rahatsız bir şekilde. "Ve ondan beni değiştirmesini istediğim yer burası mı?"

"Yüksek sesle herhangi bir talepte bulunmanıza gerek yok. O Değiştiren, siz onun huzurunda olduğunuz anda ihtiyaçlarınızı anlayacak ve sizde düzeltilmesi gereken en önemli şeyi değiştirecektir," diye açıkladı görevli.

"Yapacak mı? nereden bileceğim?" Harper sordu.

"Onun gücünü içinde *hissedeceksin.*" Banyo görevlisinin yuvarlak yüzünde neredeyse kendinden geçmiş bir ifade vardı. "Bu muazzam ve her şeyi kuşatan bir güç. Açıklamanıza gerek kalmadan sorununuzu görebilmesi iyi bir şey, çünkü onun ihtişamı karşısında diliniz tutulacak," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

"Tamam," diye başını salladı Harper.

Sanırım bu yüzden onu görmeden önce tüm fiziksel ihtiyaçları karşılamak ve tüm gereksiz şeyleri ortadan kaldırmak bu kadar önemli, diye düşündü. *Eğer istediğin şeyi isteyemiyorsan.*

"Peki Tanrıça beni değiştirdikten sonra ne olacak?" diye sordu.

"O zaman sizi ait olduğunuz yere geri gönderecek. Merak etmeyin, giysileriniz ve değerli eşyalarınız da sizinle birlikte gönderilecek," diye ekledi görevli, sanki bu soru kendisine çok soruluyormuş gibi.

"Pek   . Teşekkür ederim." Harper başıyla onayladı ama h    emin değildi. Ait olduğu yer orası olduğu için onu doğrudan altın uzay yatına geri göndereceğini varsayıyordu. Ama oraya varabilecek miydi? Artık bir *ten'sora* olmadığı ve geçmiş değiştiği anda Shad'ı ya da onunla yaşadığı maceraları hatırlamadan Dünya'daki kumsala geri gönderilmeyecek miydi? Kesin olarak bilmek isterdi. Ama hiçbir şeyden emin olmanın bir yolu olmadığına göre, yapabileceği tek şey başlamaktı.

Yine de, havuzun derin ucuna (yoksa karanlık ucuna mı?) ulaştığı anda hemen Değişen Kadın'ın varlığına ışınlanacaksa ve oradan da büyük olasılıkla tüm bunların başladığı sahile geri d necekse, bu macerasının sonu anlamına geliyordu.

Bu da demek oluyor ki.

Shad'a baktı. "Ben... Sanırım artık veda etme zamanı geldi." Kelimeler boğazında düğümlendi ama bir şekilde onları çıkarmaya zorladı.

"*Kallana...*" Onu kollarına aldı ama buhar odasında söylenmemiş daha ne söylenebilirdi ki?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Harper, ona şiddetle yapışmış, çıplak göğüsleri adamın sert göğüsüne bastırmış, kollarını boynuna dolamış, parmak uçlarında durarak ona ulaşmaya çalışıyordu.

"Seni bulacağım," diye mırıldandı kısık sesle boynuna doğru. "Tüm Yaşamın Anası  zerine yemin ederim ki seni bulacağım Harper. Ne kadar uzun sürerse sürsün."

Harper onu bekleyeceğine söz vermeyi diledi ama döngünün sonuna vardıklarında onu hatırlamıyorsa nasıl bekleyebilirdi ki? Bunun yerine gözlerinde yaşlarla onu tutkuyla öptü ve bu anın hiç bitmemesini dileyerek kendini ona doğru bastırdı.

Yine de sonunda, banyo görevlisi kibarca boğazını temizledi. "Bağışlayın beni İmparatoriçe, ama Arındırıcı Balçık sizi kabul etmeye hazır. Şimdi."

Bir süre daha birbirlerine sarıldılar ve sonra Harper isteksizce kollarını büyük Kindred'in boynundan çözdü. Shad'ın içten içe kendisiyle mücadele ettiğini neredeyse hissedebiliyordu ama sonunda Shad onu bıraktı.

"Kendine iyi bak Harper. Tekrar görüşene kadar," dedi neredeyse resmi bir şekilde.

"Henüz gitmedim," diye hatırlattı ona. "Ben balçığın içinden geçerken sen hâlâ yanımda, havuzun kenarında yürümek zorundasın."

"Her yanında olacağım," diye söz verdi. "Olacağını biliyorum."

Harper gözlerini bulanıklaştıran ve boğazını sıkkan gözyaşlarını geri kırarak baykuş gibi görünen banyo görevlisine döndü.

"," dedi kalın bir sesle. "Ben... Ben hazırım."

"Çok iyi." Banyo görevlisi başını salladı. "O halde basamaklardan aşağı inin ve Temizleyici Balçık'a girin İmparatoriçe. Ancak bir uyarı..." Demek istediğini anlatmak için çok fazla eklemi varmış gibi görünen uzun, sıska bir parmağını kaldırdı. "Havuzun ortasından dümdüz gitmelisiniz. Ayaklarınızın yoldan ayrılmasına izin vermeyin yoksa Gözcüler çok üzülür."

"Gözetmenler mi?" Harper sordu. "Kim onlar? Ve hangi yol? Tüm bunların arasında bir yolu nasıl göreceğim?" Kademeli tonlarda opak renk şeritleriyle dolu uçsuz bucaksız havuzu işaret etti. Gerçekten de biri havuzu doldurmak için her renkten boya kalemini eritmiş görünüyordu.

Banyo görevlisi ona, "Yolu bulmak kolay; Temizleme Havuzu'nun dibinin geri kalanı pürüzlüyken burası pürüzsüz," dedi. Ayaklarınız

Yolu bulun ve havuzun tam ortasından geçen düz yolda kaldığınız sürece Gözcüler hakkında endişelenmenize gerek yok."

"Onlar için endişelenmesine gerek yok mu? Bu da ne demek oluyor? Nedir onlar?" Shad talep etti. Sesi alçak, koruyucu bir hırıltıydı ve Harper, eğer başlamazsa, banyo görevlisiyle tam olarak ne demek istediğı ve görünmeyen Gzetmenlerin kim olduğı konusunda bir tartışma yaşıyacaklarını görebiliyordu.

Bir yanı bu erteleme ve savsaklama fırsatını değıerlendirmek istiyordu. Kaçınılmaz son ve veda anını ertelemek için. Ama az önce Shad'la yaşadığı duygusal gerilimi tekrar yaşamaya cesareti olduğunu sanmıyordu.

Başka bir şey söylemesini beklemeden merdivenlerden indi ve ayağını rengârenk balçığın içine soktu.

Fena değıildi, en azından soğuk değıildi, diye düşündü Harper ayak bileklerine kadar uzanan beyaz ve soluk sarı balçığa basarken. Daha ileri gitmeden önce ayak parmaklarıyla yokladı ve görevlinin bahsettiğı yolun nerede olduğunu emin oldu.

Elbette, tam önündeydi, her iki tarafı da yaklaşık bir ayak genişliğinde ve cam kadar kaygandı - dikkatli olması gerekiyordu. Ayak parmaklarıyla dikkatlice yokladığında, pürüzsüz cam benzeri yüzeyin yolun her iki tarafında da zımpara kağıdı gibi engebeli ve pürüzlü hale geldiğini gördü. Demek ki kaçınması gereken kısım buydu; bunu kolayca yapabiliirdi.

Derin bir nefes alan Harper ne doğıru bir adım attı ve balçığın derinliklerine doğıru ilerlemeye başladı.

Yürürken Shad'ın da yanında, havuzun kenarında volta attığını gördü. Hiçbir şey söylemedi ama opalesan gözleri endişeyle ona dikilmişti. Belli ki hâlâ onun güvenliği için endişeleniyordu.

Harper ona iyi olduğunu göstermek için başparmağıyla onay işareti yaptı. Havuz o kadar genişti ki, bağırmadığı sürece onunla konuşmak için çok uzaktı ve sözlerinin bu uçsuz bucaksız yerde yankılanması fikri hoşuna gitmiyordu.

Yürürken aşağıya baktı, ilerleyişini işaretleyen balçıkta açtığı izi izledi. Arkasındaki düzenli, yatay renk şeritleri, neredeyse o geçer geçmez düz çizgilerine devam etti.

Balçık ne sıcak ne de soğuktu, tam olarak vücuduyla aynı sıcaklıktaydı. Nedense bu rahatsız edici bir duygu - özellikle balçık derinleştikçe, ki bu yavaş yavaş ama istikrarlı bir şekilde oluyordu, ellerinin ve ayaklarının pozisyonlarını hissetmeyi zorlaştırıyor gibiydi. Yine de Harper kendi kendine, bu şeyin dondurucu soğuk ya da kaynar sıcak olmasından daha iyi olduğunu söyledi.

İyi olacaksın - bunu yapabilirsin, diye düşündü, kendine zihinsel bir moral konuşması yaparak. *Her neyse, bu şeyin sıcaklığının ne olduğu kimin umurunda? Ne bekliyordun ki zaten, **balçık** bu.*

Havuzun ilk yarısını geçtiğinde, sığ uçtaki soluk, pastel renklerin yerini canlı mücevher tonları almıştı ve beline kadar bu şeyin içindeydi. Erimiş balmumuna benzediğini düşünmüştü ve aslında teninde de balmumu gibi *hissediyordu*. Bu iyiydi çünkü korktuğu kadar yapışkan değildi ama yine de çok ağır ve kalındı - yürüdükçe hareket etmek daha da zorlaşıyordu. Her adım sanki tutkalın içinde ilerlemek gibiydi.

Çok renkli balçığın kıvamı Harper'ın aklına çocukken ailesiyle Kaliforniya'ya yaptığı bir gezide ziyaret ettiği LaBrea Katran Çukurları'nı getirdi. Binlerce Buzul Çağı hayvanı bu çukurlarda sıkışıp kalmıştı; çoğu yırtıcı olan bu hayvanlar, çamura saplanan ve bir daha çıkamayan avlar tarafından çekiliyordu.

Havuzun katran çukurlarına olan benzerliği, derin uca yaklaştıkça özellikle güçlendi ve renkler gittikçe koyulaştı.

Son olarak, en uç kısım zifiri karanlıktı. Harper o mürekkep gibi karanlığın içinden geçme fikrinden hoşlanmamıştı, özellikle de balçık gittikçe derinleşirken. Gerçekten de boğazına kadar batmıştı ve hareket etmesi giderek zorlaşıyor, neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Bundan hoşlanmadım, diye düşündü, inanılmaz kalınlıktaki balçıkta ilerlemek için mücadele ederken zihninin kenarlarını kemiren paniği kontrol etmeye çalışıyordu. Görevli, daha yükseğe çıkmayacağını söyledi ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Boyumdan büyük bir işe kalkışmadan derin uca kadar nasıl gideceğim?

Bu mümkün görünmüyordu çünkü ilerlediği her santimde havuzun kaygan tabanı biraz daha aşağıya doğru eğiliyor gibiydi. Harper klostrofobik bir hisse kapılmaya başladı. Erimiş balmumu ya da balçık ya da her neyse etrafını çok sarmıştı; ciğerlerini gerçekten genişletip derin bir nefes alamayacağı kadar ağırdı.

Sakin ol, demeye çalıştı kendine. Son sadece beş ya da altı adım ötede. Bunu yapabilirsin, iyisin.

Ama şimdi parmak uçlarındaydı ve balçık çenesine ve çenesine kadar ulaşmıştı. Sonuna nasıl ulaşabilirdi ki?

Yüzmeyi denemek zorundayım, diye düşündü umutsuzca. Bunu yapabilmemin tek yolu bu ve diğer tek seçenek geri dönmek.

Dürüst olmak gerekirse, bu seçenek kulağa en cazip geleniydi ama Harper şimdi geri dönemeyeceğini biliyordu. Yaşadığı onca çılgınlıktan sonra sırf bir metrelik balçıkla başa çıkamayacağını düşündüğü için arayışından vazgeçemezdi; bu kabul edilemezdi.

Derin bir nefes alarak kollarını ve bacaklarını kaldırdı ve tıpkı suya basmaya çalışıyormuş gibi tekmelemeye ve kollarını hareket ettirmeye başladı.

Harper güçlü bir yüzücüydü - hayatı boyunca milyonlarca arka bahçe havuzunun bulunduğu Florida'da yaşamıştı ve annesi onun yüzebilmesini sağlamıştı

neredeyse yürümeye başlamadan önce. Ancak kalın, şurup kıvamındaki Temizleme Balçığının içinde yüzmenin neredeyse imkânsız olduğunu hemen anladı. Kollarına ve bacaklarına karşı gösterdiği inanılmaz direnç yüzünden neredeyse bir anda yorulmaya başladı

-Tüm uzuvlarına bağlanmış ağırlıklarla ıslak çimento içinde yüzmeye çalışmak gibiydi.

Ancak maddenin içinde yüzemeyeceği kadar kalın olduğunu fark artık çok geçti; batıyordu ve bu kez gerçekten boyundan büyük bir işe kalkışmıştı.

Ayak parmaklarıyla kaygan zeminde tutunmaya çalışarak çılgınca tekmeledi, ancak havuzun dibinin artık sert ve keskin olduğunu fark etti

-Zımpara kağıdından çok kırık cam gibi.

Ahh! Kahretsin, yoldan çıktım, diye düşündü ama şu anda yolun çok da önemi yokmuş gibi görünüyordu çünkü boğulacağından neredeyse emindi.

"Harper? Harper!" Havuzun en ucunda diz çökmüş, ona doğru uzanan Shad'dı. Onun çırpınışlarını görmüş ve yan taraftan koşarak gelmiş olmalı, diye düşündü belli belirsiz. Beyaz gözleri endişeyle parlıyordu ve Harper kendini paniklemiş hissediyordu. "Elimi tut!" diye bağırarak ona doğru uzandı.

"Shad!" diye soluk soluğa bağırdı, bir kolunu balmumu sümüğün üzerinden bir anlığına kaldırarak onun uzanan elini tutmaya çalıştı. Pastel boya renkleri rengârenk damlalar ve girdaplar halinde teninden aşağı akıyordu ama ileride sadece karanlık vardı. "Shad, yapamam-"

Tam o sırada bir şey onu ayak bileğinden yakaladı ve altına çekti.

On Yedinci Bölüm

"Harper? Lanet olsun!" Shad onun gözlerindeki panik ifadesini görmüştü ama ayağının kaydığını düşünmüyordu. Bunun için çok çabuk batmıştı.

-Çekilmiş olmalı.

"Ayaklarınızın yoldan ayrılmasına izin vermeyin yoksa Gözcüler çok üzülür."

Shad havuza atlarken bile görevlinin sözleri kafasında yankılanıyordu. Harper'a olan şey bu muydu? Yoldan çıkmış ve bir şey onu yakalamış mıydı?

"Harper? ?" diye bağırarak havuzun sonundaki katran gibi çamuru yokladı. Ondan çok daha uzun boylu olduğu için çamur omuzlarına kadar gelmiyordu ama inanılmaz derecede çamurluydu ve içinde hareket etmek zordu.

Çıplak ayaklarının altında önce kaygan bir zemin hissetse de, Harper'ın kaybolduğu yere doğru ilerledikçe zemin hızla sertleşti ve sivrileşti. Shad'ın umurunda değildi. Cehennem gibi acısa da, Harper'ı bulmaya çalışırken balçıkta körlemesine hissederek ilerledi.

Ne kadar zamandır suyun altındaydı? Yarım dakika mı? Tam bir dakika mı? İki dakika mı? Nefesini ne kadar tutabilirdi? Shad onun güçlü bir yüzücü olduğunu biliyordu ama balçığın içinde hareket etmek katran ya da tutkal içinde hareket etmeye çalışmak gibiydi. Uzunlarına karşı direnç acımasızdı.

Yüzme görevlisinin havuzun dibinde durup bir şeyler bağırdığını ve kollarını çılgınca salladığını belli belirsiz fark etti. Ona dışarı çıkması gerektiğini söylediğini düşündü.

"İmparatoriçe ile aynı anda havuzda olmamalısınız! Tanrıça'nın kafasını karıştıracaksın! Çıkmalısın, hemen çık!" diye bağırdı.

"Siktir git!" diye bağırdı ona. "Nerede o? Onu bulmak zorundayım! Harper nerede?"

Birdenbire el gibi bir şey -belki de perdeli bir el- onu ayak bileğinden yakaladı ve çekiştirdi.

Shad'ın boyu biraz daha kısa olsaydı, Harper gibi dengesini kaybedebilir ve aşağıya sürüklenebilirdi. Ancak dik durdu ve bileğini o şeyin (gözcünün?) kavrayışından çekip çıkarabildi ve batmak yerine ona tekme atabildi.

Ayağı bir şeye takıldı ve artık onu tutan bir el yoktu ama Shad çılgına dönmeye başlamıştı. Harper üç dakikadır suyun altındaydı ve onu bulamıyordu.

Ölecekti ve bu sefer onu gerçekten bir daha göremeyecekti. Döngüleyicinin gücü tükenmişti ve artık mevcut döngünün sonuna asla ulaşamayacaklardı. Ona geçmişin değiştirilmeye direnç gösterdiğini söylememiş miydi? Onun bu balçık çukuruna tek başına girmesine asla izin vermemeliydi! Bu yol o kadar sorunsuzdu ki -diğerlerine kıyasla nispeten daha sorunsuzdu- tek yapması gerekenin ona sonuna kadar güvenmek olduğuna inanarak kayıtsızlaşmıştı.

Aptal! Shad kendine vahşice söyledi. *Sen çok aptalsın! Onun yalnız gitmesine izin vermenin nesi yanlış? Şimdi onu sonsuza dek kaybedeceksin ve sen onun için çok gençken onu döngünün diğer ucunda bulma şansın bile olmayacak.*

"Harper," bağırdı korku ve hayal kırıklığı içinde, hâlâ kollarının büyük hareketleriyle onu arıyordu. "Ah Tanrıça, nerede o?"

Sonra Tanrıça'nın sesini duydu - Değiştiren'in değil, Tüm Yaşamın Anası'nın, çocukken çok iyi tanıdığı Akraba Tanrıça'nın

ocuk. O zamanlar onunla sık sık konuşmuştu ama ocuk bydkce sesi solmuştu. şimdi ona bir kez daha net bir şekilde geliyordu.

" , savaşçı. Kıpırdama ve bir anlığına izle."

Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi ama Shad kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Banyo görevlisinin bağırırşlarını duymazdan gelerek, artık hareket etmeyi bıraktığı için tamamen düz ve sakin olan balçık yüzeyini izledi. Dalgalar böylesine kalın bir yüzeyde çok uzağa taşınamazdı.

Dalgalanmalardan bahsetmişken, işte tam *orada*, kıpkırmızı bir şeridin yanında.

Hafif bir dalgalanma var mıydı? Ve yüzeye çıkan bir kabarcık?

"Harper!" diye kükredi ve ileri atılarak ona doğru uzandı.

Bu sefer bir şey yakaladı -uzun, kaygan ve ip gibi bir şey- neredeyse elinden kayıyordu. Shad yumruğunu sıkarak kaygan şeyi n kolunun etrafına sardı ve olabildiğince sert bir şekilde çekti.

Harper yüzünü kaplayan renkli balçıktan gözleri kamaşmış bir halde nefes nefese su yüzeyine ıktı. Shad'ın avucunda tuttuğu, özenle bktğ salarıydı.

Elinden geldiğince kısa bir süre içinde ondan kurtuldu ve onu kollarının arasına aldı.

"Sweetheart-Kallana..." Endişeyle ona baktı. Yeterince hava alamıyormuş gibi derin nefesler alıyordu ve her santiminden çok renkli, mumsu balçık damlıyordu.

"Sh-shad?" diye nefes almayı başardı sonunda. "Tanrı'ya şükür! Onlar... onlar beni yakaladılar ve gitmeme izin vermediler!"

"Seni kim yakaladı?" Shad sordu. "Lanet olası Gözcüler sanırım," diye cevapladı kendi sorusunu, kadın başını sallayınca. O konuşurken, yumuşak, perdeli parmakların tekrar bir ayak bileğine dolanmaya çalıştığını hissetti.

Alçak sesle küfrederek geri çekildi ve zayıf bir şekilde bağırarak Harper'ı iterek bir tekme savurdu.

"Hadi tatlım, Yedi Cehennem'i buradan çıkarıyoruz," diye homurdandı.

Renginin kömür gibi siyah olduğu havuzun derin ucuna doğru ilerlerken, yüzme görevlisinin hâlâ bağırıldığını fark etti. "Çık dışarı! Çıkmak zorundasınız!

İki kişi aynı anda Temizleme Havuzunda bulunamaz, bu küfürdür! Balçık kirletildi. Dışarı *çıkmalısın!*" diye haykırdı, havuzun kenarında heyecanla dans ediyordu. Bağırıp yalvarırken ve el kol hareketleri yaparken iri, sarı gözleri sürekli kırışıyordu

havuzdan çıkmaları için.

Shad öfkeyle, "Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı. "Gidebildiğimiz kadar hızlı gidiyoruz."

"Hayır, hayır, aynı anda çıkamazsınız," diye haykırdı kız. "Önce sen çıkmalı ve İmparatoriçe'yi havuzda bırakmalısın. O bir yalvaran, sadece Tanrıça tarafından alınmak için kalmalı!"

"Onu yine o Gözcü şeyleri tarafından yakalansın diye burada mı bırakacaksın? Hiç sanmıyorum," diye hırladı Shad. "Onu sınıra getireceğim ve birlikte çıkacağız."

"Yapamazsınız! *Yapmamalısınız!*" diye itiraz etti görevli, sonunda havuzun uzak kenarına ulaştığında. "Eğer yaparsan-"

Ancak sözleri, Shad'ın başka bir şey duyamayacağı kadar aniden yükselen alçak bir uğultuyla kesildi. Aynı anda, geniş havuz alanındaki ışıklar kör edici derecede parlak hale geldi.

Shad ani parlaklık ve gürültü karşısında irkildi ve Harper'ı daha sıkı kavradı. Kollarında kaygandı, hâlâ balçıkla kaplıydı ama onu bir daha bırakırsa lanetlenecekti. O-

Her şey kaybolup gitti. Uçsuz bucaksız havuz, bağırان, dans eden görevli, rengârenk balçık... hepsinin yerini aynı anda her yönden geliyormuş gibi görünen yumuşak, nüfuz edici bir altın parıltı aldı.

Shad kendine baktı. Her nasılsa artık Harper'ı tutmuyordu, onun yerine Harper yanında durmuş, elini tutuyor ve rahat nefes alıyordu. İkisi de çıplak ve tertemizdi - mükemmel derecede temiz. Sadece birkaç saniye önce tenlerini kaplamış olan renkli balçığın her izi gitmişti. Harper'ın uzun saçlarında bile kalmamıştı, şimdi omuzlarına kalın, parlak bukleler halinde dökülüyordu.

"Harper? Bebek mi?" Shad tüm bunların nasıl olduğunu merak ederek ona baktı. Havuz, görevli ve balçık neredeydi? O ve Harper nereye gitmişlerdi? Ama tüm bu sorular onun iyi olup olmadığını öğrenmek için ikinci plandaydı. "İyi misin?" Shad ona sordu.

"Ben... Sanırım öyleyim." Bir elini göğsüne, tam göğüslerinin arasına koydu, sanki kalbini hissediyordu. "Ama bir an için boğulduğumu sandım. Balçık çok kalındı ve *nefes alamıyordum...*"

Kadın titredi ve adam bir kolunu onun omuzlarına dolayarak onu kendine çekti.

"Biliyorum bebeğim, ama artık bitti. Güvendeyiz."

Ama onlar mıydı? Düşünceleri yine dönüp dolaşıp aynı noktaya geldi: Neredeydiler? Kendilerini bir şekilde içinde buldukları bu garip, hafifçe parlayan altın baloncukta Harper için yeni bir tehdit mi vardı?

Shad sevdiği kadına zarar vermeye çalışan herkesle ya da her şeyle savaşmaya hazır bir şekilde etrafına bakındı. Eğer biri bir şey yapmaya kalkışırsa onu çıplak elleriyle öldürecek! Harper'ı bir daha kaybetmeyecekti, Tanrıça kahretsin!

"Selamlar, yolcular."

Alçak, kadınsı ses güç doluydu ve aynı anda her yerden geliyor gibiydi. Shad'a Akraba Tanrıça'nın, Tüm Yaşamın Anası'nın sesini hatırlatıyordu, ama bir şekilde farklıydı - açıkça farklı bir ilahtı, ancak nasıl bildiğini söyleyemezdi.

"Anladığım kadarıyla dişine karşı çok korumacısın," diye devam etti Değişen Kadın'ın sesi - bu o olmalı - Shad'la konuşurken. "O kadar koruyucusun ki, önüme geldiğinde bile onu geride bırakmayı reddediyorsun. Yine de genellikle bir seferde sadece bir yalvaran kabul ettiğim iyi bilinir."

Shad açıklamaya çalıştı... ve yapamadığını fark etti. Şimdi, Tanrıça'nın huzurunda, boğazı bir şekilde kilitlenmişti. Tekrar denedi, kelimeleri zorla çıkarmaya çalıştı ama tek bir ses bile çıkmadı. Birden, banyo görevlisinin söylediği bir şeyi hatırladı: *"Onun ihtişamının içinde olmak seni sersemletir."*

Harper'a bunu söylediğinde, Tanrı'ya karşı açıkça hissettiği huşu nedeniyle mecazi anlamda konuştuğundan emin olmuştu. Ama şimdi aklına gerçekten konuşamadığı geldi - bu da yalvaran kişi olmadığını açıklayamayacağı anlamına geliyordu.

Çılgınca Harper'a baktı ve boğazına vurdu. Harper cevap vermek için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Kaşlarını çatarak başını salladı.

Shad dişlerini sessizce birbirine geçirdi. Lanet olsun, ne yapacaklardı?

"Gölge İkiz." Değişen Kadın, odanın her köşesinden ve bir şekilde onun içinden de gelen o derin, inişli çıkışlı sesiyle tekrar konuştu. **"Her zaman yalnız olan biri - sevdiğin dişiyi kendine bağlayamayan biri. Evet, sorunu şimdi anlıyorum."**

HAYIR! Shad bağırarak istedi. *Hayır, düzeltmemiz gereken sorun bu değil! Ben doğru yalvarıcı bile değilim!* Kısık sesle banyo yaptığını hatırladı.

Görevli ayrıca, Tanrıça'nın önünde aynı anda birden fazla yalvaranın olmasının, Değiştiren'in neyin değiştirilmesi gerektiğine dair algısını bozabileceğini söylüyordu. Burada olan da bu muydu?

Çaresizce tekrar denedi, elinden geldiğince onu düşünmeye çalıştı.

Lütfen, yalvaran ben değilim, Harper. Onun değiştirilmesi gerekiyor - o bir ten'sora - kötü Kovan tarafından saflarını genişletmek ve kendi gezegenini ele geçirip halkımı yok edecek bir ordu oluşturmak için aranan biri. Lütfen beni dinle, Harper'ı değiştir. HARPER'I DEĞİŞTİR!

Ama Değişen Kadın, Tüm Yaşamın Anası olan Akraba Tanrıça gibi düşünceleri ve duaları duyabilecek gibi görünmüyordu. Tekrar konuştuğunda, bu hâlâ Shad'a yönelikti.

"bu deformasyonu iyileştireceğim Gölge İkiz," diye mırıldandı derin ses. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın çünkü artık dışınla diğer insanların yapabildiği gibi bir bağ kurabileceksin. Aslında, senin ve dışının bana gelmeden önce birbirinizden derin bir şekilde içtiğinizi algılıyorum - yani bağ çoktan başladı. Hayatlarınızın geri kalanında birlikte olmak için sadece onu mühürlemeniz gerekiyor."

"Hayır... HAYIR!" Shad bağırmak istedi ama tabii ki sesi hâlâ kilitliydi. O anda içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. İçindeki derin bir boşluk -hayatı boyunca onunla birlikte olan bir uçurum- aniden doldu. İlk kez kendini bütün hissetti.

Harper bu bütünlüğün bir parçasıydı. Tanrıça'nın söylediği gibi, onunla arasında bir bağ oluşmaya başladığını hissedebiliyordu. Bu bağ sayesinde onun neler olup bittiğine dair belirsizliğini ve işlerin ters gittiğine dair endişesini hissetti - kendisinin de deneyimlediği aynı duygular. Aynı zamanda onun kendisine olan sevgisini de hissetti; bu o kadar güçlü bir duyguydu ki onu ışıkla dolduruyordu.

Bu öylesine harika bir duyguydu ki, neredeyse yeniden üzüldüğünü unutacaktı.

Ama sonra ne olduğunu yeniden fark etti.

Sonunda Harper'ı yolun sonuna, içindeki *ten'sora* özelliğini iyileştirebilecek ve hem kendi halkının hem de onun halkının tarihini değiştirebilecek bir Tanrıça'ya ulaştırmıştı.

Ama onca zahmet, emek, şüphe, acı ve gözyaşından sonra, Değiştiren Kadın yanlış kişiyi, yanlış şeyi düzeltmişti.

Başarısız olmuşlardı. Bu onların son şansıydı ve başarısız oldular.

"*Tanrıça!*" diye bağırdı kafasının içinde. "*Tanrıça, lütfen hayır! Lütfen!*"

Ama artık çok geçti.

"**Elveda,**" diye mırıldandı Değiştiren Kadın'ın sesi. "**Sizi asıl kökenlerinize geri gönderiyorum.**"

Derin uğultu tekrar başladı ve ışık balonu o kadar parlaklaştı ki Shad gözlerini sıkıca kapatmak zorunda kaldı yoksa kör olacaktı.

Her şey yok olmuştu ve başarısız olduğunu biliyordu.

Ve bu sefer ikinci bir şans yoktu.

On Sekizinci Bölüm

Hükümdar X'izith şaşkınlık içinde yeşil E'lo kahin taşına baktı. "Az önce ne oldu?" diye sordu bilinçli bilgin-işçiye

Sol omzunda sessizce vızıldayan bir adam duruyordu.

"Affedersiniz, Hükümdarım?" Bilgin antenlerini endişeyle tımar etti. "Bir sorun mu var? Planımız tam hedefinde. Gözcü konukçuyu soktu ve zihin değiştirici serumu enjekte etti. Şu anda bile konukçu yolda, taşıma taşını kıza götürüyor."

"O... bir anlığına titredi." X'izith kaşlarını çatı, böcek gibi uzaylı yüzünde garip bir ifade vardı. "Sanki ortadan kayboldu ve sonra gözlerimin önünde aynı noktada yeniden belirdi... göz," diye düzeltti pişmanlıkla, bir zamanlar ikinci bileşik gözünün olduğu boş yuvayı ovuşturarak.

Akademisyen-işçi, "Şu anda orada gibi görünüyor," diye .

"Evet, ama sana farklı görünüyor mu?" X'izith yeşil taşın yakından baktı. "Bir şekilde değişmiş mi? Kıyafeti belki?"

"Bağışlayın beni, Hükümdarım, ama Dünyalıların derilerini örtmek için kullandıkları tuhaf giysilerin nüansları aklıma gelmiyor." Bilgin saygıyla eğildi.

"Bu doğru gelmiyor," diye açıkladı X'izith. "Ev sahibi acele etsin."

"Ama daha sıradan bir yaklaşımın başarılı olma olasılığının daha yüksek olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum," diye itiraz etti akademisyen.

"Fikrimi değiştirdim," diye tersledi X'izith. "Acele etmesini söyle. Gerekirse güç kullanın ama taşıma taşının onunla temas ettiğinden emin olun.

deri!"

"Emredersiniz, Hükümdarım!" Bilgin-işçi eğildi ve mesajı konağı kontrol eden başka bir bilinçli işçiye ilettili. Sonra X'izith'e geri döndü. "Biliyorsunuz, Hükümdarım, eğer öngörülemeyen bir nedenden dolayı bu plan... *ahem...* meyve vermezse, her zaman konuştuğumuz diğler seçenek var."

"Hayır!" Hükümdar X'izith bilginin üzerine yürüdü ve çenesini öfkeyle şaklattı. "Bu seçeneğı uygulamaya koymam için benimle konuşmana neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. Melez bir varlık Kovan'a liderlik edemez ya da onun İsimsizler'in istediğı gibi gelişip büyüyeceğinden emin olamaz. Bu bir saygısızlıktır, bir küfürdür!"

"Kovan'ın tamamen yok olmasındansa kendi DNA'nızdan yapılmış bir melezin liderlik etmesi daha iyi," diye savundu bilgin, antenlerini öfkeyle tımar ederken. "Yumurta gebelik tüpünde - olgunlaşmak için bir insan konağı bile ihtiyacı yok. Sizden tek bir kelime, Hükümdarım-"

"O kelime asla gelmeyecek." X'izith'in sesi öfkeden buz gibiydi. "Bir melezin halefım olmasına izin verdiğim gün-"

"Lordum, Lordum!" diye vızıldadı konağı kontrol eden işçi heyecanla. "Ev sahibi yolda ve taşı taşıyor. İnsan kızı almak için hazır olmalıyız - çok hızlı hareket ediyor!"

"Gördünüz mü? İşte geliyor - planım meyvesini verecek." X'izith uzun, kitinli pençelerinden ikisini hevesle birbirine sürttü. "Yakında kraliyet kurtçuklarını onun karnına yerleştireceğim!"

On Dokuzuncu Bölüm

Etrafındaki parlaklık kaybolurken Harper gözlerini kırıştırdı. Hafif serin bir günde sahilde kumların üzerinde oturmuş, okyanusu seyrediyordu. Başı dönüyordu, sanki Eyalet Fuarı'nda uzun bir dönme dolaba binmiş gibiydi ve midesi bulanıyordu.

Neredeyim ben? oluyor?

Aklının bir köşesinde onu rahatsız eden bir şey vardı; az önce başına önemli bir şey gelmişti. Ama ne olmuştu?

Yeni Yıl Kararı şeyimi yapmak ve bir süreliğine annemin evinden uzaklaşmak için sahile geldim ve sonra...

Serin bir esinti kumsalın üzerinde kırbaç gibi esiyordu. Harper'ın yüzüne ve göğsüne bir tokat gibi çarptı ve göğüs uçları soğuktan gerilirken titremesine neden oldu.

Bekle... göğüs uçları mı?

Kendine baktı ve tamamen uzun, yeşil saçaklardan oluştuğu anlaşılan bir tür giysi giydiğini görünce dehşete kapıldı. Çıplak göğüsleri elbiseden dışarı fırlamış, meme uçları soğuk rüzgârla sertleşmişti.

"Aman Tanrım!" Harper'ın nefesi kesildi. Hırkasını garip, açıkta duran giysinin etrafından çekmeye çalıştı, ancak tuttuğu kumaşın o sabah giydiği kısa kollu kazaktan çok farklı olduğunu fark etti.

Omuzlarında uzun, gökkuşağı renklerinde dikenlerden yapılmış bir pelerin vardı - sanki bir kirpiden çıkmış gibiydiler. Belki de Onur Yürüyüşü'ne katılan bir kirpiden...

Dikenli pelerin, diye fısıldadı beyninin içindeki bir ses. Kraliyet kumaşı.

Bekle... Ne? Harper zihnini aniden görüntüler doldururken başını salladı.

Hırsızlar Pazarı'ndaydık... Ona dokundum ve üzerimde iz bıraktı... tüccar onu satın almam için beni sokakta kovaladı.

Kafasını dolduran, bir testiye dolduran su gibi akan bu anılar neydi? Daha hızlı ve daha hızlı geldiler... yıkılmış ve kirlenmiş ıssız bir Dünya gördü... devasa altın bir uzay yatı... uçan bir yılan...

Ona ne olmuştu? Bütün bunlar geliyordu? Birden birinin ona seslendiğini duydu.

Kafasını kaldırdığında, siyah deri yelek ve pantolon giymiş bir adamın kumların üzerinden kendisine doğru koştuğunu gördü. Hâlâ çok uzaktaydı ama kömür karası saçlarını ve alev alev yanan beyaz gözlerini seçebiliyordu. Çok tanıdık geliyordu...

Shad, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses. Bu Shad, onu seviyorsun.

Birdenbire her şey yerli yerine oturdu, tıpkı bir yapbozun parçalarının nihayet birbirine geçmesi gibi. Harper *her şeyi* hatırladı.

Değiştiren Kadın'ın huzurunda birlikteydik ve o... o Shad'ı değiştirdi, beni değil. Ben hala bir Ten'sora'yım. Ama o zaman neden tekrar buradayız? Burası döngünün başlangıcı değil mi, Shad'ın beni ilk bulduğu yer? Ama onu unutmadım. Her şeyi hatırlıyorum. Neler oluyor?

"Shad!" diye haykırdı, ayağa kalktı ve ona döndü. "Aman Tanrım, Shad! Burada ne işimiz var? Neler oluyor?"

Büyük Kindred cevap vermedi. Bağırıyor ve işaret ediyordu... onun arkasını işaret ediyordu.

"Harper, zihin kölesi! Dikkat et, taşı aldı! Koş, koş!"

Birden Harper, cankurtaran görünümlü hoş adamı ve tam da bu plajda ona vermeye çalıştığı mor M&M'i hatırladı.

Shad'ın onu yüz yıl kadar önce bulduğu yerde. çevirdiğinde aynı adamın neredeyse tam arkasında olduğunu gördü.

Shad gibi o da ona doğru koşuyordu ama çok daha yakındaydı. Onun Çıplak ayakları kumda ses çıkarmıyor, ona hiçbir uyarı vermiyordu.

"Onunla sana dokunmasına izin verme!" Shad bağırdı ve cankurtaran adamın parmakları arasında ametist gibi parladığını görebildiği taşıma taşından bahsettiğini anladı.

Adrenalini tavan yaptı ve Harper'ın kalbi aniden dişlerinin arasında atmaya başladı.

Aman Tanrım, hemen buradan çıkmalıyım!

Geç de olsa koşmaya başladı ama ayakları birbirine dolandı - ya elbisesinin uzun saçaklarına ya da gökkuşağı pelerininin kıvrımlarına, hangisi olduğundan emin değildi. Her iki durumda da sonuç aynıydı; ayağı takıldı ve yüz üstü tozlu kumun üzerine düştü.

"Oof!" diye soluk soluğa kaldı, çünkü rüzgâr onu dışarı atmıştı.

"Hayır!" diye kükrediğini duydu Shad'ın. "Ona dokunursan ölürsün! Ölürsün!"

Harper ayağa kalkmaya çalıştı ama tam o sırada güçlü, sert bir el onu bileğinden yakaladı ve ayakkabısını çıkardı. Sonra buz benzeyen bir şey -o kadar soğuktu ki yakıyordu- çıplak ayağının tabanına bastırdı.

Harper çığlık atmaya başladı ama ses dudaklarından hiç çıkmadı. Birkaç dakika içinde ikinci kez, etrafındaki dünya soldu ve kendini hiçliğin içinde bilinmeyen yerlere doğru savrulurken buldu.

Yirminci Bölüm

Shad daha önce pek çok kez yaptığı gibi piçi yumruklayarak dışarı attı. kölesini kanlı bir şekilde dövmek istiyordu ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Harper Kovan tarafından kaçırılmıştı ve ona ulaşması gerekiyordu.

Ama nasıl?

Etrafına ve kendisine baktı. Kadının korumalığını yaparken olduğu gibi siyah deri pantolon, ona uygun bir yelek ve botlar giymişti. Ama gemisini hiçbir yerde bulamadı.

Tabii ki hiçbir yerde yok, aptal, diye kendi kendini azarladı. Hâlâ benim geleceğimde - Kovan'ın yönetimi ele geçirdiği ve buranın açıkça benim geçmişim ve Harper'ın bugünü olduğu bir gelecek. Değişen Kadın bizi döngünün başına geri gönderdi.

Yoksa öyle miydi?

Shad ön kolunun derisinin altına gömülü olan ilmek yapıcuya baktı. En ufak bir ışık titreşimi bile olmadan tamamen ölmüştü. Bunun anlamı kafasında canlanmaya başladı ve iki şey netleşti: Birincisi, Değiştiren Kadın onları döngünün başlangıcına geri göndermemiştii çünkü artık bir döngü yoktu. Onları basitçe Harper'la ilk tanıştıkları Dünya'daki zaman ve mekâna geri göndermişti. İki, döngüleyici kalıcı olarak devre dışı kaldığından, gemisini alıp Harper'ın peşinden gitmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Ona ulaşmak için yardıma ihtiyacım var - onu kurtarmak için yardıma," dedi yüksek sesle, iki elini saçlarında gezdirerek.

Ve onu alabileceğimiz tek bir yer vardı.

"Hayır," diye mırıldandı Shad. "Hayır, yapamam... *Buna cesaret edemem.* Zaman Müdürü bunun korkunç sonuçları olabileceğini söyledi."

Ama yapacak bir şey yoktu, yapabileceği başka bir şey yoktu.

Kindred Ana Gemisi'ne gitmeli ve çok geç olmadan Mars' gidip Harper'ı geri almak için yardım istemeliydi.

Eğer çok geç olmasaydı.

Bilinci yerinde olmayan zihin kölesini yuvarladı ve şortunun ceplerinde anahtar aradı. Aracını HKR binasına götürmesi ve oradan gemiye çıkması gerekecekti. Tek yolu buydu.

* * * * *

"Komutan Sylvan, işinizi böldüğüm için beni bağışlayın ama burada sizi görmek isteyen tuhaf bir savaşçı var," dedi görüntü ekranından gelen bir ses. Bu ses, karmaşık programını düzene sokmak için bir tür sekreter olarak da görev yapan bir Kan Akraba olan İletişim Subayı Zern'e aitti. Zern konuşurken soluk mavi gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "O... çok tedirgin."

Sylvan kaşlarını çattı. "Ne? Kim o? Onu tanıyor muyum?"

"*Seni tanıdığını iddia ediyor,*" dedi Zern. "Ve bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyor ve..." Boğazını temizledi. "Kovan."

"Kovan mı?" Sylvan'ın ensesindeki kısa tüyler diken diken olmaya başladı. Kindred aylardır Dünya'nın güneş sisteminde böcek ırkının izlerini arıyordu ama hiçbir şey bulamamışlardı. Kovan'ın körlükten geçerek geldikleri yere geri dönmüş olmasını dilese de, Sylvan bunu yapamayacaklarını biliyordu. Ana dünyaları terk edilmişti, peki nereye gitmişlerdi?

"Onu içeri alayım mı?" Zern sordu. "Özellikle sizinle konuşmak için Tampa HKR binasından Ana Gemi'ye gitmek için yalvardı."

"Evet, onu içeri alın." Sylvan doğruldu ve yapmakta olduğu işi düzenli masasının bir tarafına itti.

"Sadece bir şey var," dedi Zern. "O... *ahem*... yalnız olduğunuzdan emin olmak istiyor. Özellikle de İkinci Kardeşleriniz Deep ve Lock ile çocuklarının sizi görmeye gelmeden önce ofisinizin yakınlarında olmadıklarından emin olmak istiyor."

Son derece tuhaf bir soru gibi görünüyordu ama cevaplaması yeterince kolaydı.

"Hayır," dedi Sylvan. "Ne İkinci Kardeşlerim, ne onların çocukları, ne de eşleri Kat burada. Ben yalnızım."

"Pekâlâ." Zern başını salladı. "Onu içeri gönderiyorum."

Görüntü ekranı karardı ve uzun bir süre sonra Sylvan'ın kapısı çalındı.

"Gel," diye seslendi ve kapı paneli bir yana kaydı.

Kapının girişinde, kömür karası saçları ve Sylvan'ın şimdiye kadar gördüğü en tuhaf gözleriyle -beyazdı ama gökkuşağı desenleri vardı- 1.80 boylarında bir erkek duruyordu. Şu anda bu tuhaf gözler, ofis koltuğunda rahatsız bir şekilde hareket eden Sylvan'a bakarken savaşçının yüzünde yanıyor gibiydi.

Erkek bir şekilde tanıdık geliyordu ama Sylvan onu hayatında daha önce hiç görmediğine yemin edebilirdi. Kimdi o?

"Sylvan Amca," diye gürledi savaşçı, içeri girdi ve kapının arkasından kapandığından emin oldu. "Burada olmamalıyım ama başka seçeneğim yok."

"Özür dilerim..." Sylvan masasının arkasından kalktı ve yabancı erkeğe bir savaşçının tokasını vermek için yanına geldi. "Seni tanıyor muyum?" Elini uzattı

elini ve kolunu uzattı ama erkek dokunuşundan geri çekildi.

"Cesaret edemiyorum," dedi bir adım geri çekilerek. "Geçmişimden birine, özellikle de yakın olduğum kişilere veya aileme dokunursam çok kötü bir reaksiyona neden olabileceği söylendi. Senin yakınında bile olmamalıyım ama dediğim gibi başka seçeneğim yok."

"Geçmişinden mi?" Sylvan başını salladı. "Anlamıyorum. Ve neden bana 'amca' dedin?"

"Çünkü sen benim amcamsın - babalarım senin İkinci Kardeşlerin. Ben Shad-Shadow, Kat, Deep ve Lock'un oğluyum," dedi erkek ona.

Sylvan kaşlarını çatı. "Üzgünüm ama sizden gitmenizi istemek zorundayım. Shadow bir çocuk, altı döngüden daha küçük. Onu daha bu sabah kendi iki çocuğumu bakım merkezine bıraktığımda gördüm."

"Kaleb ve Kara," dedi Gölge olduğunu iddia eden erkek. "Evet, biliyorum, onlarla oynayarak büyüdüm. Kardeşlerim Savaş ve Barış, Baird ve Olivia' oğlu kuzenim Daniel ve Lauren ile Xairn'in kızı Ziza ile de. Hepimiz birlikte büyüdük. Ama şu anda hepimiz hâlâ çocuğuz."

"Bu zamanda' derken ne demek istiyorsun?" Sylvan temkinli bir şekilde sordu. Elinde deli bir adam olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Gölge olduğunu iddia eden erkek derin bir nefes aldı.

"Ben gelecekten geliyorum," dedi alçak ve eşit bir tonda, sanki Sylvan'ın, arkadaşı Sophia'nın söylemeye alışık olduğu gibi "çıldırılmayacağını" umuyormuş gibi. "Olası bir gelecekten demeliyim, önlemek için umutsuzca çabaladığım bir gelecekten. Ama artık çok geç olabilir."

"Gelecekten mi?" Sylvan sesindeki şüpheciliği engelleyemedi.

"Sadece dinle," diye yalvardı garip savaşçı. "Her şeyi duyana kadar hikâyemi yargılama. Benim ve senin geleceğin buna bağlı."

İddiası tuhaf olsa da, ses tonu dengeliydi ve dışarıdan hiçbir delilik belirtisi göstermiyordu. Sylvan hayatında pek çok tuhaf şey görmüş ve duymuştu, kendi kendine hatırlattı ve bir şeyi -ne kadar tuhaf görünürse görünsün- iyice anlayana kadar göz ardı etmemeyi öğrenmişti. Belki de bu erkek o da deli *değildi*. Her halükârda, en azından ona bir şans vermeye karar verdi.

"Pekâlâ," dedi, kendi sesini de sabit ve sakin tutarak. "Bana kanıtla - ilk içgüdüm seni dışarı atmak ama hikayeni kanıtlayabilirsen bunu yapmayacağım."

"Sadece bu kadar, fiziksel bir kanıtım yok." Gölge olduğunu iddia eden erkek içini çekti ve bir elini kömür karası saçlarında gezdirdi. Elbette çocuk Shad'ın beyaz saçları ve büyük, siyah gözleri vardı ama Sylvan bir Gölge İkiz'in saç ve göz renginin ergenlikte değiştiğini biliyordu. Yani en azından bu gerçek gibi görünüyordu.

"O zaman bana bir şey söyle," diye ısrar etti. "Sana inanmamı sağla."

"Tanrılar, bunu istemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu erkek. "Burada seni ikna etmeye çalışarak geçirdiğim her an, o piç X'izith'in Harper'la baş başa kaldığı bir an daha demek. Onu üremek için... zorunda olduğu bir an daha." Yüzü buruştu ve ağzında kötü bir tat bırakmış gibi kelimeyi tükürdü. "O hâlâ bir *ten'sora*, yani eğer o lanet dikenini ona batırırsa-"

"Bekle bir *ten'sora* mı dedin?" Sylvan haykırdı. "Bu kelimeyi nereden biliyorsun? Bu bilgi gizlidir - bize Yonnie Six'teki gizli bir görev aracılığıyla daha yeni ulaştırıldı."

"Biliyorum çünkü gelecekte - *benim* geleceğim - bir *ten'sora* olan Harper, Kovan tarafından alınır ve onların lanet kurtçuklarından oluşan bir ordu yetiştirmek için kullanılır."

Kelimeler erkeğin canını acıtıyor gibiydi - sanki onları söylemek için bağırsaklarını deşiyordu - ama yine de inatla devam etti.

"Onu almalarının üzerinden beş yıl geçmeden, tüm güneş sistemini yerle bir edecek kadar güçlü ve çok sayıdaydılar. hepsi yok oldu." Etraflarındaki her şeyi göstermek için bir elini salladı. "Ana Gemiği gökyüzünden uçurdular ve birkaç gün içinde Dünya'yı ele geçirdiler."

Sylvan geleceğin bu kasvetli görüntüsü karşısında başını salladı.

"Eğer öyleyse, nasıl hayatta kaldın? Anlattıkların doğruysa, o sırada hâlâ çocuk olmalısın."

"Dünya'ya, Tampa Tiyatrosu'na bir okul gezisine gitmiştik," diye açıkladı erkek. "Savaş ve Barış ve Kara ve Kaleb ve Ziza ve ben ve yaş grubumuzdaki diğer herkes - tüm sınıfımız. Ana Gemi patladığında biz de oradaydık."

"Ve sen hayatta kaldın? Bir grup çocuk mu?" Sylvan sordu.

"Tiyatroyu üssümüz haline getirdik. Daniel liderimiz oldu ve Direniş'in çekirdeğini oluşturduk ve hayatımızın yıllarını işgalcilerle savaşarak geçirdik." İç çekti. "Birbirimizi kolladık, birbirimizi sevdik. Savaş ve Barış sonunda Ziza'yla birleşti ama sonra o Kovan tarafından alındı ve... Ah Tanrıça." Bir elini tekrar saçlarında gezdirdi, garip gözleri Sylvan'ın sadece tahmin edebileceği dehşetlerle doluydu.

"Ve ne?" diye nazikçe ısrar etti.

"Ve War onunla ilgilenmek zorunda kaldı, onu vurmak zorunda kaldı. Bir dışının lanet kurtçukları tarafından istila edilmesi ölüm cezasıdır. Bu bir merhamet cinayeti idi ama War bunu görmedi. Kendini suçladı, kendinden nefret etti." Savaşçı garip beyaz gözlerini sıkıca kapattı. "İşte o zaman Tanrıça'ya yakardım ve o da bana bir kapı açtı; Zaman Bekçisi'ne açılan bir portal. Bana bu ilmekleyiciyi verdi."

Erkek bir kolunu uzatıp ters çevirdi ve orada derinin altına yerleştirilmiş beyazımsı bir şeklin kıvrıldığını gösterdi.

"Bir... lüper mi?" Sylvan kaşlarını çattı ve tek kaşını kaldırdı.

"Geri dönüp bir şeyi değiştirmeye ya da düzeltmeye çalışmanızı sağlayan bir zaman döngüsü kuruyor. Ama artık şarjı bitti. Tekrar deneyemem. Tanrılar..."

"Yani... daha önce denedin mi?" Sylvan sordu.

"Pek çok kez." Shad -Sylvan artık onun gerçekten Shad olduğuna inanmaya başlamıştı- başını kaldırdı. Değişen gözleri kuru ve sertti. "Biliyor musun, Savaş ve Barış'ta Savaş'ın yaptığı şeyi yapması, Ziza'yı öldürmek zorunda kalması bir şeyleri öldürdü. Onlar... ben buraya gelebileyim diye dikkat dağıtmak için kendilerini feda ettiler. Ama Harper'ı kurtaramazsam her şey boşa gidecek. Onca ölüm... onca mücadele... hepsi bir hiç uğruna olacak." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve Harper, onu seviyorum. Tanrıça yardımcım olsun, onu çok seviyorum ve onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu yine hayal kırıklığına uğrattım ve bu sefer ikinci bir şans yok..."

Gözlerindeki azap Sylvan'ın dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Başarısız olmadın," dedi Shad'a nazikçe. "Sana inanıyorum Gölge."

"Öyle mi?" O beyaz, sedefli gözlerde hafif bir umut ışığı belirdi. "Tanrıça'ya şükürler olsun!"

"Ama anlamıyorum-geçmişte denediysen neden daha önce bana gelmedin... gelecekte..." Sylvan başını salladı. "Doğru terminolojiyi bilmiyorum. Ama neden daha önce bizi uyarmaya gelmediniz?"

Shad, "Zaman Bekçisi bana zaten bulunduğum bir zaman çizgisinde çok fazla zaman geçirmemin son derece tehlikeli olduğunu söyledi - genç benin yaşlı benle aynı zamanda hayatta olduğu bir zaman çizgisinde," diye açıkladı. "Geçmişteki benliğime bu kadar yakın olmak yanlış. Ne kadar yakın olursak, kötü bir şey olma ihtimali o kadar artar."

"Ne olabilir ki?" Sylvan meraklanmıştı ama Shad kararsızca omuz silkti.

"Zaman Bekçisi kesin bir şey söylemedi. Sadece benim için tehlikeli olduğunu ve uzak durmam gerektiğini söyledi - bu yüzden Ana Gemiden kaçtım ve zaman döngüsünün başlangıcına her ulaştığımda mümkün olduğunca çabuk kendi zaman çizgime geri döndüm." İki elini de kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle aynı odada ve genç halimle aynı gemide olmanın bile beni öldürmemiş olmasına şaşıyorum."

"Dişini kurtarmak için ölme riskini göze aldın," dedi Sylvan. Genç savaşçının cesaretine hayran kalmıştı.

Shad basitçe, "Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederim," dedi. "Ama bu zaman çizgisinden uzak durmaya çalışmamın tek nedeni kendim değildi-Harper burada son derece savunmasız. Bu onun bugünü ve geçmiş, karar verici olaya yaklaştıkça değiştirilmeye karşı daha güçlü bir şekilde savaşıyor."

Sylvan, "Harper kurtarmamız gereken, sevdiğin *Ten'sora* dişisi," dedi.

Shad başını salladı. "Yaklaşık bir saat önce Kovan tarafından kaçırıldı. Buraya olabildiğince hızlı geldim ama yine de anında ısınlandı çünkü X'izith onu almak için o lanet E'lo taşlarını kullandı. Şimdiye kadar ona ne yaptığını sadece Tanrıça bilir."

Erkeğin E'lo taşları, *ten'soralar* ve Hükümdarlarının adı da dahil olmak üzere tüm Kovan işleri hakkındaki bilgisi Sylvan'ı doğruyu söylediğine daha da ikna etti. Böyle bir bilgiye başka nasıl sahip olabilirdi ki? Ama bundan daha fazlası vardı - bu yetişkin Shad'da, Sylvan'ın çocuk Shad'la konuşmasından çok iyi tanıdığı ciddi bir hava vardı. Kat'in ısrarı üzerine çocuğu muayene etmiş ve üzerinde çok sayıda test yapmıştı ve onu bir yetişkinin kendisinden olmayan bir çocuğu tanıyabileceği kadar iyi tanıdığını düşünüyordu. Yine de bir test daha yapmak istedi...

"Bağışla beni Shadow, ama içim rahat etsin diye soruyorum... Sophia'yla geçen yıl Noel'de sana hediye ettiğimiz pelüş hayvanın adı neydi? Ya da sanırım..." Shad'ın yaşını tahmin ettiğine göre hesaplamaya çalıştı. Sonunda, "Geçmişinde kaç döngü olduğundan emin değilim," sonucuna vardı.

"Doldurulmuş bir *vrannaydı*," dedi Gölge. "Onu bana ben dört yaşındayken vermiştin. Ona 'Snuffy' adını verdim - arkadaşım Tsandor'un doldurulmuş fili Lumpy ile çok iyi arkadaşı." Kendinden emin bir şekilde güldü ve sonra gözleri tekrar sertleşti. "Tsandor ilk düşenlerden biriydi. Kovan onu bir yangın savaşında yakaladı. O... neredeyse anında öldü."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Sylvan ona kararlılıkla. Artık Shad'ın çocukluğuna dair bu mahrem detayları başka hiç kimsenin bilmeyeceğinden kuşku duymayacak kadar emindi. Çoğu kişi zaman yolculuğu ve gelecekte gelen çaresiz bir savaşçı fikrini içine sindiremese de, Sylvan Tanrıça'ya ve Kindred halkına hizmet ederken daha önce de tuhaf şeyler görmüştü. Ve bunun ne en tuhafı ne de sonuncusu olacağından şüpheleniyordu - en azından acele ederlerse.

"Bana inandığınız için teşekkür ederim." Shad'ın sesinde keskin bir samimiyet vardı. "Şimdi Harper'ı geri almama yardım etmeni istiyorum."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdi Sylvan. "Ama o nerede? Aylardır Kovan için güneş sistemini tarıyoruz ve onlardan bir iz bile göremedik."

"Çünkü yer altına indiler," dedi Shad acımasızca. "Mars'ta, burnunuzun dibinde saklanıyorlar."

"Mars mı?" Sylvan kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar yakın mı? Bu çok yüzsüzce."

"Geçici bir üs ama gezegenin güney kutbundaki dağların derinliklerine gömülü," diye açıkladı Shad. "X'izith orada uzun süre kalmayı hiç planlamamıştı."

Onun planı her zaman Dünya'yı kaynakları ve kadınları için fethetmek olmuştur."

"Hemen bir filo oluşturacağım," diye söz verdi Sylvan. "Sen benimle geleceksin ve Harper'a ulaşmaya odaklanacağız." Başını eğdi. "Beni bağışlayın ama... ona bağlı mısınız? Menzile girdiğimizde ona geldiğimizi haber verebilmek için zihinsel bir bağlantın var mı?"

Shad başını salladı. "Tam bir bağ değil, hayır. Ama *aramızda* kısmi bir bağ oluştu. Bunu biliyorum çünkü..." Yüzünü buruşturdu. "Çünkü Harper'ın götürülürken yaşadığı korkuyu hissettim."

"Onu bulacağız," diye söz verdi Sylvan. "O bir *ten'sora* olduğu için Hükümdar X'izith'in ona zarar verme riskini göze alamayacağı kadar değerli olacaktır."

"Bu bana umut veriyor," diye itiraf etti Shad başını sallayarak. "Beni endişelendiren şey şu anda ona ne yapıyor olabileceği. O piçin üreme dikenini kıza yaklaştırmaması fikri..."

Sylvan sempati ile kaşlarını çatı. "Anlaşıldı." Hiç düşünmeden elini genç adamın omzuna koydu, destek olmak istiyordu. Ama onun dokunuşuyla Shad geriye doğru savruldu ve bir elini alına götürdü. Sylvan, Shad'ın bir anlığına gözlerinin önünden *kaybolduğuna* yemin etti.

"Bağışlayın beni!" diye haykırdı, geriye doğru sıçrayarak. "Bunu yapmak istememiştim-" "Her şey . Ben ." Gölge derin bir nefes aldı ve tekrar katılaştı. "Bir an için sanki bir şeyin beni *çektğini* hissettim. bir şekilde üzerimde."

"Belki de seni geri çeken geleceğindi," dedi Sylvan. "Belki de bahsettiğin Zaman Bekçisi'nin seni bu zamanda kalmaman konusunda uyarırken kastettiği tehlike budur."

"Belki." Shad kafasını temizlemek istercesine kısa bir süre salladı. "Şimdi iyiyim, gitmeliyiz. Harper tehlikede."

"Hemen gideceğiz," diye söz verdi Sylvan. Diğer erkeklerle arasındaki mesafeyi korumaya dikkat ederek ekledi, "Ve Tanrıça bizimle gelsin."

"Benim de duam bu," dedi Shad acımasızca. "Bana güvenmemi söyledi ama böyle bir zamanda bunu yapmak o kadar zor ki."

Sylvan, "Yine de acı ve stres zamanlarında çocuklarına yakın" dedi. "Onu her zaman hissetmeyebilirsiniz ama o orada. Bizi bu durumdan kurtaracağına inanıyorum, Shad. Aksi takdirde senin bize gelmen için bir yol açmazdı."

Shad'ın tek söylediği "Umarım haklısındır," oldu ama garip gözlerinde Sylvan'ın onun için korkmasına neden olan perili bir bakış vardı. Eğer işler yolunda gitmezse, Shadow'un sevdiği dişiyi kurtaramazlarsa, savaşçının onun ölümünden kurtulma şansına pek ihtimal vermiyordu. Paylaştıkları kısmi bağ bile onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmeye yetebilirdi.

*Lütfen Tanrıça, öyle olmasın, diye sessizce dua etti. Zamanında yetişelim.
Biz ona ulaşana kadar kızı koruyun. Lütfen!*

Yirmi Birinci Bölüm

"Benden uzak dur, seni çirkin hamamböceği görünümlü orospu çocuğu!" Kızın sesi giydiği garip koruyucu pelerin yüzünden biraz boğuk çıkıyordu ama sözleri yeterince açıktı. Hakareti ve küstahlığı X'izith'in öfkesine yol açacak kadar yüksek ve netti.

Kovanın Hükümdarı üreme platformunun etrafında öfkeyle dolanıyordu. İşler plana göre gitmiyordu. Kız bir saatten fazladır ellerindeydi ve işçileri hâlâ pelerini aşip onu üreme pozisyonuna getirememişlerdi. Pelerini kaplayan renkli sivri uçlar, onu delmeye yönelik her türlü girişimi geri püskürtüyordu ve pelerini çıkarmaya gelince, bu şey kıza bir tür yapışkanla yapışmış gibiydi. İşçilerin hiçbiri, hepsi birden denediğinde bile onu çıkaramadı. Bazıları bu tehlikeli giysiyi çıkarmaya çalışırken çenelerini ve uzuvlarını kaybetmişti!

X'izith için önemli olduklarından değil - hiçbiri hissedebilir değildi ya da ölseler bile uğraşacak kadar önemli değillerdi. Ancak tüm bu durum son *derece* sinir bozucuydu.

Haftalardır üreme dikenini hazırlıyor, onu çevreleyen ve bir zamanlar yakışıklı olan karnını gölgeleyen bükülmüş yara dokusuna yatıştırıcı merhem sürüyordu. Artık olabildiğince esnekti; öyle ki üreme işleminden acı yerine biraz zevk bile alabileceğine inanıyordu. Yine de kız ve onun tuhaf, koruyucu pelerini ona direndi.

"Tekrar deneyin!" diye hırladı gökkuşağı dikenlerini delmek için keskin bir alet kullanan ama başarılı olamayan duyarlı işçilere. "Neden

Kızın üzerinde dikenimi kullanamıyor muyum? Üreme Kraliçeme erişimim neden engelleniyor?"

"Bizi bağışlayın Hükümdarım," dedi içlerinden biri, çene kemikleri tedirginlikle şaklıyordu. "Ancak pelerin, üzerinde kullandığımız tüm silahlara direniyor ve altındaki değerli *ten'sora*'ya zarar vermemek için dikkatli olmaya çalışıyoruz."

X'izith'in ilk dürtüsü, hiçbir sonuç elde edemediği halde bir başka bahane daha sunduğu için işçiyi öfkeyle azarlamak oldu. Ancak işçinin seçtiği kelimeler dikkatini çekti.

"Altında," diye mırıldandı, üreme platformuna yakından bakarken. Aslında bir masadan başka bir şey değildi - merkezi bir kaide üzerine monte edilmiş düz bir yüzey. Kız sırtını, başını ve ayaklarını örten peleriniyle bir topun içinde çömelmişti ama X'izith pelerinin yüzünü örttüğünü sanmıyordu. Öyle olsaydı nefes alamazdı ve koruyucu örtüsünün içinden ona hakaretler yağdırmaya devam etmek yerine çoktan bayılmış olurdu.

Bu yüzden masanın *altından* ona ulaşabilirse yüzünün ortaya çıkabileceğini düşünmek mantıklı. Ya da en azından dudakları, ki X'izith'in gerçekten ihtiyacı olan tek şey de buydu...

"İşçi," diye seslendi, bir pençesiyle işaret ederek. "Gel, farklı bir yaklaşım denemeliyiz. Bana bir tünelci getir."

Tünelciler her şeyi delip geçen aşındırıcı bir asit salgılayabilen işçilerin bir alt kümesiydi. X'izith'in Mars dağlarının altındaki yeraltı sığınağının inşasında önemli rol oynamışlardı. Aynı asidi kullanarak üreme platformunun tablasında bir delik açmak kolay olacaktı. Ve sonra, kızın yüzüne -ağızına- ulaştığında...

"İşçi," diye . "Bana bir de bal dağıtıcısı getir."

Kan Balı her dişiyi sükûnete kavuştururdu. Çok geçmeden yeni Damızlık Kraliçesi onun dikenini için bacaklarını açmaktan mutluluk duyacaktı.

X'izith bundan emindi.

Bölüm Yirmi İki

"İyi misin? Solgun görünüyorsun, Kardeşlerimin oğlu." Baird savaş gemisinin pilot koltuğunda oturduğu yerden endişeyle ona baktı. Kindred filosunun lideri olarak, Shad'ın "Baird Amca" olarak hatırladığı Canavar Kindred taburun başındaydı ve Shad, Harper'a daha çabuk ulaşabilmek umuduyla onunla birlikte uçmak istemişti.

"Ben iyiyim," diye itiraz etti ama bunun doğru olduğundan hiç de emin değildi. Kısa bir süre önce "soluklaşma" olarak düşünmeye başladığı bir olay daha yaşamış ve neredeyse avucunun içinden geminin konsolunu görebildiğine yemin etmişti. Aynı zamanda o çekiştirme hissini de hissetmişti -sanki biri ya da bir şey onu çekip götürmeye, geri götürmeye çalışıyordu. Ama nereye?

Sylvan kendi zaman çizgisine geri çekildiği konusunda haklı olabilir miydi? Eğer öyleyse, en azından Harper'ı kurtarana kadar buna bir şekilde direnmek zorundaydı. Şu anda bile ona ne oluyordu?

Sylvan onun hikayesine inanmakta gecikmemiş olsa da - Tanrıça'ya şükürler olsun ki

-Shad yine de sahilden HKR binasına ve Ana Gemiye ulaşmak için değerli zamanını boşa harcamıştı. Ayrıca, bir tabur savaş gemisi hemen hazır hale getirilemezdi. Yine de Baird filoyu rekor bir sürede havaya uçurmuştu.

"Uzayı katlamaya hazır mısınız?" Baird ona sordu ve Shad onun gerçekten uzayı katlayıp *katlayamayacağını* sorduğunu biliyordu. Teknik olarak bu zamana ait olmadığı için iyi bir soruydu. Yanlış zamanda yanlış yerdeyken uzay-zaman sürekliliğinde sıçrama yapmanın olumsuz etkilerine maruz kalır mıydı?

Shad bunun tamamen mümkün olduğunu düşündü. Ama başka ne yapabilirlerdi ki? Mars'a gerçek zamanlı olarak uçmak, hiper hız kullansalar bile çok uzun sürerdi. Bunun yerine uzayı katlayarak Kindred filosu toplu halde varabilir ve Kovan'a harekete geçmek için zaman tanımayabilirdi.

"Olabileceğim kadar hazırım sanırım," diye cevap verdi. "Sadece Harper'a gitmek istiyorum."

"Elbette biliyorsun." Baird boğazını temizledi. "Sylvan dişinizle aranızda kısmi bir bağ olduğunu söylüyor. Mars'ın yörüngesine girdiğimizde onu hissedersen bana haber ver. Seni hemen o noktaya götüreceğim ve birlikte içeri gireceğiz."

"Teşekkür ederim, Baird Amca." Erkeğe Shad'ın çocukluğunda onun için kullandığı isimle hitap etmek garip hissettirdi. Bu zaman çizgisinde neredeyse aynı yaşta oldukları için bir şekilde yanlıştı.

"Sadece Baird bulur." Baird başını salladı, altın rengi gözleri kontrol panelinin ışığında parlıyordu. "Küçük Shad'ın büyüdüğüne hâlâ inanamıyorum. Sylvan Daniel'ın da orada olduğunu mu söylüyor? Gelecekte-şimdiki zamanda?"

Shad ona, "Daniel bizim kayamızdır; pek çok baskında bize liderlik etti ve Kovan bize ne yaparsa yapsın bizi bir arada tuttu," dedi. "Onunla gurur duyabilirsin, büyüyünce güçlü ve onurlu bir erkek olacak."

"Bildiğim iyi oldu." Baird'in gözlerinde gurur parıldadı ve başını salladı. "Tüm bu geçmiş/gelecek saçmalığı hakkında aklıma takılan tek bir soru var - eğer sakıncası yoksa."

"Sor." Shad omuz silkti. "Eğer cevap verebilirim, veririm. Oldukça kafa karıştırıcı, biliyorum."

"Şey..." Baird koltuğunda kıpırdandı. "Sylvan bana daha önce Ana Gemi'de bize nasıl gelemediğini anlattı - aynı zaman diliminde iki kez bulunmaman gerektiği konusunda uyarılmışsın - genç halinle aynı zamanda yani."

"Evet, doğru." Shad ellerine baktı - neyse ki sağlam görünüyorlardı. En azından şimdilik.

Baird, "Ama anlamadığım şey, neden en azından bizi *aramadığınız*," dedi. "Yani, HKR binasını arayıp Kovan'ın Mars'ta saklandığı konusunda bizi uyarabilirdiniz, değil mi? Bu bütün sorunu çözmez miydi? Yani, saldırıyı başlatabilir ve tarihin tüm akışını değiştirebilirdik, değil mi?"

Shad başını salladı.

"Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun? *Denedim*, Baird-Tanrıça biliyor ki seni defalarca uyarmaya çalıştım. Ama geçmiş değişmeye direniyor. Ne zaman Harper'ın cep telefonunu ya da bulabildiğim başka bir telefonu ya da iletişim cihazını kullanmaya çalışsam, HKR personeliyle konuşurken telefon ya kapanıyor ya da görüşmenin ortasında kesiliyordu. Bir kez bile başarılı bir mesaj alamadım."

"Oh." Baird sakinleşmiş görünüyordu. "Üzgünüm, Shad. Aramayı deneyeceğini tahmin etmeliydim. Sen her zaman akıllı bir çocuktun."

Shad tekrar ellerine bakarak, "Kendi iyiliğim için fazla zekiyim," diye mırıldandı.

"Bakın, işte kıvrım." Baird uzayın karanlığında açılan ve görüntü ekranında beliren kırmızı yarığı işaret etti. "Gitmeye hazırız."

"Gidelim o zaman." Shad hevesle öne doğru kayd. "Harper'a ulaşmam gerek. Tanrım, umarım iyidir!"

"Ben de öyle umuyorum," dedi Baird acımasızca. "Dövüşte iyi midir? Kendini savunabilir mi?"

"Çok cesur ama yanında hiç silah yoktu," dedi Shad. "Koruyucu bir pelerin giyiyordu. Eğer onunla seyahat etseydi yardımı olabilirdi.

onu naklettiklerinde." Baird'e baktı. "E'lo taşları kullanıldığında canlı bedenle birlikte giysilerin de taşınıp taşınmadığını biliyor musun?"

"Üzgünüm." Baird üzüntüyle tüylü başını salladı. "Benim uzmanlık alanım değil." Boğazını temizledi. "Dinle, en iyi savaşçılarımızın bizimle geleceğini bilmeni istiyorum. Ve bu piçlerle ilk elden deneyimi olan biri var - Varin adında bir savaşçı. Kovan Dünya'nın uydusunda kamp kurduğunda X'izith'i neredeyse öldürüyordu ama her nasılsa o piç hayatta kaldı."

"Bu sefer yapamayacak," dedi Shad acımasızca. "Bu sefer onun işini kendim bitireceğim."

"Tanrıça dualarınızı duysun ve size zafer bahşetsin," diye homurdandı Baird. "İşte başlıyoruz!"

Gemi ileri doğru hızlandı ve tüm savaş taburu uzaydaki yarığın içinde kayboldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Devasa, korkunç böceklerin saatlerce dikenli pelerinini kesmesi, dövmesi ve yırtması gibi hissettiren şeylerden sonra Harper ani sessizliği uğursuz buldu. Şüphesiz Kovan Kralı - Shad ona adının ne olduğunu söylemişti? İçinde bir sürü Z harfi olan bir şey. Her neyse, kesinlikle bu kadar kolay pes etmemişti. Onu elde etmeye gerçekten kararlıydı ve bunu ona kesin bir dille söylemişti.

Etrafındaki duvarlardan çıkıntı yapan, zonklayan böcek karınlarının loş, kırmızı ışııyla aydınlanan tuhaf yeraltı odasında ilk görüldüğünde Harper korkudan taş kesilmişti. Her şey çok yabancı, çok korkunç görünüyordu ve havadaki pis koku daha önce kokladığı her şeyin ötesindeydi - bala batırılmış çürümüş et gibi yoğun, tatlı ve etli. Bu koku midesini bulandırmış ve tüm uzuvları dehşetten donmuş gibi görünmüştü.

Neyse ki dikenli pelerini de donmamıştı. Devasa, tüylü böcekler uzun, kitinli pençeleriyle ona doğru uzandıkları anda tıslamış ve karşı koymuştu. Sonra o geldi. Kral, hayır, Hükümdar. Hükümdar X'izith, adı buydu. O gelmişti.

Harper'a karınca kafalı, yedi ayak boyunda bir hamamböceği gibi görünerek ona doğru yaklaştı. Karnının altından, Harper'ın kolu kadar uzun görünen bir eşek arısı iğnesi uzanıyordu.

Böcekler, böceklerden nasıl da *nefret ederdi*! Ve ne kadar büyük olurlarsa Harper onlardan o kadar nefret ederdi. Devasa, iğrenç Hükümdar'dan geri çekildi, korku ve tiksintiyle derisi ürperdi.

Ancak içgüdüsel tepkisi X'izith'i hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

"Demek," diye tıslamıştı ona. "Benim *Ten'sora*'m, sonunda buradasın. Benim Damızlık Kraliçem olacak ve bir işçi ordusu doğuracaksın. Ama önce..." Onun üzerine eğilmişti, uzun eklemeleri sarsıntılı, böcekvari bir şekilde hareket ediyordu. "Sanırım önce kraliyet kurtçuklarını yerleştireceğim. Doğurgan bir rahme sahip bir dişi için yeterince uzun süre bekledim - artık zamanı geldi."

Harper korkudan donakalmıştı ama sonra dikenini uzattı. Uzun, kalın ve korkunç derecede keskindi, zehir gibi görünen ve kırmızı taş zemine damladığında asit gibi tıslayan kalın yeşil bir likör damlıyordu.

"Hayır!" diye soluk soluğa kalmıştı. Kaçmak istedi ama masaya benzer bir platformun üzerindeydi ve gidecek hiçbir yeri yoktu; etrafı, çenelerini takırdatan, antenlerini seğirten ve kanatlarını hışırdatan devasa, korkunç böceklerle çevriliydi.

Sanki bir kâbustan ya da kötü bir uyuşturucu yolculuğundan fırlamış gibiydi - Harper üniversitede biraz esrar içmekten fazlasını yapmamıştı. Ama çok daha ağır şeylerle -zihin değiştiren uyuşturucularla- ilgilenen bir arkadaşı vardı ve Harper'ın şu anda karşı karşıya olduğu senaryo ona arkadaşının anlattığı bazı "kötü yolculukları" hatırlattı.

Kovan Hükümdarı ona doğru uzandığında ne yapacağını bilemedi. Ancak pelerininin etrafını daha da sıkı sardığını hissetti ve etrafını saran böcekçil varlıklara öfkeli bir uyarı tısladığını duydu.

Sonra kafasının içinde bir sesin yankılandığını duyar gibi oldu - yakın geçmişten bir anı. Hırsızlar Pazarı'ndaki kumaş tüccarının sesi.

"Sevgili leydiniz pelerini giydiğinde hiçbir şey ona zarar veremez. Plastik çelik zırh kadar güçlü olacak, bir bıçağı ya da kılıcı püskürtecek; bir plazma tüfeğinin patlaması bile onu delip geçemeyecek."

Pelerin! Harper, *pelerinin beni koruyabileceğini* fark etti.

İçgüdüsel olarak top gibi kıvrılmış, yüzü masaya benzeyen platforma düşmüş ve battaniyenin altına saklanan küçük bir çocuk gibi orada büzülmüştü.

boogie-man onu yakalayamadı.

Savunma stratejileri arasında pek bir şey sayılmazdı ama şu ana kadar son derece etkili olmuştu. Harper çok fazla hırpalanan dikenli pelerini için kendini kötü hissetti ama tüccarın sözüne sadık kalarak onu sadakatle korudu, ona tutkal gibi yapıştı ve tüm darbeleri emdi, böylece onları neredeyse hiç hissetmedi.

Harper burada sonsuza kadar böyle kalamayacağını biliyordu. Kendini bu kadar uzun süre bir topun içine sıkıştırmaktan kas krampları geçirmeye başlamıştı ama daha iyi bir fikir bulamadığı için sıkışıp kalmıştı.

Eğer dayanabilirsem, dedi kendi kendine. Shad kaırıldığımı gördü. Belki bir şekilde bana gelebilir. Biri gelene kadar dayanabilirsem...

İşte o zaman plastik erimesi gibi garip, acı, yanık kokusunu aldı ve altındaki masada garip bir şeyler olmaya başladı.

* * * * *

Hive'ı ilk başta tamamen hazırlıksız yakalamışlardı; belki de X'izith Harper'a ulaşmaya odaklandığı için ininin dışında neler olup bittiğine dikkat edemiyordu, diye düşündü Shad acımasızca. Yeraltı bölgesinin girişinde muhafızlar vardı ama Kindred sayıca üstünlük sağlayarak onları teker teker indirdi.

"abuk olun, alarmı almalarına izin vermeyin," diye homurdandı Shad'ın yanındaki erkek. "Eklem yerlerine ve başın gövdeyle, göğüs kafesinin de karınla birleştiği kısımlara nişan alın; bunlar hassas bölgelerdir."

Baird'in bahsettiği Kovan'daki uzman oydu; Varin adında, soluk bakır gözleri ve gergin bakışları olan bir savaşçı. O

Kovan'ın savunması hakkında çok şey biliyor gibiydi ve en azından Baird'e göre kesinlikle ölümcül bir nişancıydı.

"Alarmı çalmak mı? Öldürdüklerimizden bir şey duymadım," dedi Baird ama Varin başını salladı.

"Kovan'da her şey kokuyla ilgilidir. Eğer içlerinden biri alarm kokusu alırsa, sürüye katılırlar. Dikkat etmeniz gereken şey bu."

Shad amcasına, "Varin haklı, Kovan kokuyla çalışır," dedi.

"Tamam ama sürü halinde gelecekler derken neyi kastediyorsun?" Baird sordu. "Ben-"

Ama o konuşurken bile havayı arka tünellere doğru yayılan keskin bir koku doldurdu ve Varin homurdandı, *"Kahretsin."*

Birdenbire, katı kayanın içinde erimiş gibi görünen uzun koridorlarda yankılanan bir ses duyuldu. Shad'ın ilk başta tanımlayamadığı kadar alçak, uğultulu bir ses. Sonra daha da belirginleşti.

Sanki binlerce kanat aynı anda hışırdıyor, diye düşündü. Binlerce pençe taşları tırmalıyor. Binlerce çene hep bir ağızdan tıkırdıyor.

Sonra geldiler.

"Alev meşaleleri dışarı!" Baird böğürdü ve Shad da dahil olmak üzere tüm savaşçılar büyük, gümüş blasterlere benzeyen el silahlarını kılıflarından çıkardılar. Ancak alev meşaleleri lazer yerine saf ateş topakları fırlatıyor, bu topaklar patlayıp sıvı alevler püskürterek düşmana tutkal gibi yapışıyor ve yanacak hiçbir şey kalmayana dek yakıp kavuruyordu.

Mars dağlarının altındaki tüneller karanlıktı ama alev topları loş kasveti kâbus parıltılarıyla aydınlatıyordu. Kocaman bileşik gözler parlıyordu.

Karanlığın içinden onlara bakıyordu ve çok fazla uzuv, çok fazla kıvrımlı, tırtıklı çene, etlerine aç bir şekilde tıklıyordu.

"Yakın onları!" Baird böğürdü. "Hepsini yakın! Tek birini bile canlı bırakmayın!"

Shad diğerleriyle birlikte kalabalığın içine doğru ateş etti ve Harper'ın güvenli bir yerde olması için dua etti - başka bir yerde. Onun hayatta olduğunu biliyordu -şimdi onun menzilinde olduğuna göre, kurdukları kısmi bağın göğsünde koparılmış bir tel gibi tıngırdadığını hissedebiliyordu. Yani en azından hâlâ hayattaydı ama *korkusu...*

Düşüncelerini yakalayamasa da Shad, Harper'ın dehşetini hissedebiliyordu. Bu onu o kadar güçlü bir şekilde dolduruyordu ki, ona ulaşma, onu inciten her neyse ya da her kimse ondan kurtarma ihtiyacı onu neredeyse çıldırtıyordu.

Onu bulmak zorundayız! Onu kurtarmak zorundayız! Dayan Kallana, geliyorum!

Öfkesini kükreyerek bir eliyle dev böcek yığınının ateş ederken, diğer eliyle Baird'in ona kullanması için verdiği uzun lazer bıçağıyla kesiyordu. Bu piçler yoluna çıkmış, Harper'la arasına girmişlerdi. Onları öldürecek, Tanrım, lanet olsun! Böcek gözlü, cılız bacaklı, böceksi piçlerin her birini öldürmek. Ve eğer ona bir şey olsaydı... eğer o piç X'izith onu dikeniyiyle delmiş olsaydı...

Ama bunu düşünmeye gerek yoktu. Shad sevdiği kadına ulaşmak için umutsuzca çalışarak defalarca ateş etti, kesip biçti... ateş etti, kesip biçti... defalarca.

Lütfen Tanrıça, diye sessizce dua etti. Ona zamanında ulaşmama izin ver... çok geç olmasın.

* * * * *

Keskin yanık kokusu daha da güçlendi ve aniden pelerinin altı artık o kadar da karanlık değildi. Harper nedenini anlayamadı ama sonra ışığın yukarıdan değil, aşağıdan geldiğini gördü - neredeyse yüzünün sert masaya bastırıldığı yerden.

Aşağı baktığında, kalın taşta küçük bir delik açıldığını ve hızla büyüdüğünü gördü.

Vay anasını, katı taşı mı yakıyorlar? Bunu nasıl yapıyorlar?

İçgüdüsel olarak uzaklaşmaya, pelerinin koruyucu barınağından ayrılmadan pozisyon değiştirmeye çalıştı. Ama delik çok hızlı büyüyordu. Hareket etmeye başladığında, uzun, ince ve korkunç derecede güçlü bir şey masadaki delikten yukarı doğru kaydı ve boynunun arkasına dolanarak onu yerinde tuttu.

"Hey!" dedi Harper nefes nefese. "Hey, bırak gideyim seni orospu çocuğu!"

Ama ne kadar çabalasa da kurtulamadı. Ve başını aşağıda tutan güçlü sarmal korunaklı kumaşın içinde olduğu için pelerin onu koruyamadı.

Harper dehşet içinde izlerken, delik daha da büyüdü ve kendisine bakan bir yüz gördü - sahilde bir Kovan zihin kölesi olduğu ortaya çıkan zararsız görünümlü cankurtarana ilk kez dokunduğunda gördüğü yüzle aynı yüz.

Bileşik gözler ve tıkırdayan çene kemikleri... Yüz yabancıydı, böcek gibiydi. *Acıktım.*

Harper çığlık atmaya başladı o şeyin ağzından bir şey fırlayıp dudaklarının arasından kaydı.

Öğürdü ve mücadele etti ama sümüksü tüp boğazına doğru ilerledi ve titreşmeye başladı. Ağzı balla kaplanmış çürümüş et gibi bir lezzetle doldu.

"Şimdi o zaman," diye duydu X'izith'in başının üzerinde bir yerde vızıldadığını. "Bakalım bir doz Kan Balı'ndan sonra nasıl hissedeceksin Kraliçem. Yakında üremeye hazır olacaksın. Yakında-"

"Hükümdarım, lütfen," dedi yeni bir ses. "Koridorlarda sorun var. Alarm kokusu yayıldı. En kötüsünden korkuyoruz."

"Üreme odasının girişini kapatın." X'izith'in uğultulu sesi keskin ve emrediciydi. "Hemen kapatın. Onlara izin verme-"

"Bırak onu, seni pislik! Ona ne yapıyorsun?" Başındaki boğucu pelerine rağmen Harper'ın kulaklarını çınlatan saf bir öfke kükremesiydi bu. Rahatlamıştı, ses tanıdık geliyordu.

Aniden altındaki uzaylı delici, miyavlayan bir çığlık attı ve onu tutan ve istila eden sümüksü tüpler aceleyle geri çekildi.

Harper hemen öğürmeye başladı, boğazından aşağıya ve karnına pompalanan korkunç tattan ve korkunç sıvıdan -her neyse- kurtulmaya çalışıyordu.

Bunu kusmalıyım, diye düşündü çılgınca. Bu bir tür zehir - seks sütü kadar kötü, belki daha da kötü.

Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama bir şekilde tamamen emindi. Eğer ondan kurtulmazsa kendisine zarar verecek -belki de öldürecek- bir şeyi yutmaya zorlanmıştı.

Ancak öksürmesine ve öğürmesine rağmen, etli bal benzeri maddeden hiçbir şey çıkaramadı. Çıkarmak için yapılan tüm girişimleri reddediyor gibiydi.

Tanrım, ne yapacaktı?

"Shad?" seslendi titreyen bir sesle, çünkü duyduğu sesin ait olduğundan emindi. Paylaştıkları kısmi bağ sayesinde onun koruyucu öfkesini hissedebiliyordu. Bu öfke içine doluyor, onu güvende tutmak ve tehdit eden herkesi ya da her şeyi öldürmek için burada olduğunu bilmesini sağlıyordu.

Bu doğru, Shad burada. Artık her şey yoluna girecek, diye fısıldadı küçük bir ses kafasının arkasında umutla. *X'izith'i öldürecek. Aslında, muhtemelen çoktan öldürmüştür.*

Bu doğru olmalıydı; Kovan Hükümdarı'nın Shad'ın tehdidine cevap veren sesini duymamıştı. Artık her şey yolundaydı, dışarı çıkmak güvenliydi.

"Shad?" diye sordu yine boğuk bir sesle, doğrulup nihayet başını kaldırarak.

"Hayır! Yerde kal, Harper!" Beyaz gözleri korkudan çılgına dönmüştü. "Yapma!"

."

Tehlikenin farkına varan Harper, başını eğmeye ve bir sandalyenin altına saklanmaya başladı.

pelerini tekrar giydi. Ama artık çok geçti; tel tel siyah kıllarla kaplı uzun, garip eklemli bir uzuv, pelerinin koruyucu kenarının hemen üzerinden boğazına dolanmıştı.

X'izith'in tıslayan sesinin kulağına "Silahlarınızı indirin," dediğini duydu. "Onları yere bırak ve geri çekil yoksa dışının o güzel kafasını koparırım."

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Hayır!" Shad'ın çığlığı boğazından kopup gelen bir ıstırap sesiydi. Harper'ın yeşim yeşili güzel gözlerinin dehşet içinde açıldığını gördü, korkusunun karanlık bir su dalgası gibi içinde yükseldiğini hissetti. Onu tehlikede görmek ve paniğini hissetmek çok güçtü; aniden gözlerinin üzerine kırmızı bir öfke perdesi iner gibi oldu.

Rage, diye düşündü dalgınca. Öfke'ye giriyorum. Bunun bir Gölge İkiz için mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

Öte yandan, bir dişiyle bağ kurmanın da neredeyse imkânsız olması gerekiyordu ama Değiştiren Kadın sayesinde bunu başarmıştı.

Tanrım, Harper'ı She Who Alters'a kadar getirdiğini düşünmek - neredeyse döngünün sonuna kadar - ve sonuç buydu.

Kovan hâlâ kazanıyor, diye düşündü, yorgunluktan ve öfkeden midesi bulanarak. Ne yaparsam yapayım, lanet Kovan kazanıyor; geçmiş değişmeyi reddediyor. "Shad..." Harper boğuk bir sesle konuştu, parmakları çaresizce
çırpınıyordu
boğazını.

Dikenlerden oluşan gökkuşağı pelerini tıslıyor ve X'izith'in boynuna doladığı kıllı, kitinli kola saldırıyordu ama Kovan Hükümdarı ondan uzak duruyordu. Kolu, Harper'ın çenesini acı verici bir açıyla kaldıracak şekilde pelerinin saldırısının hemen üzerine kaldırılmıştı. Onu önünde tutuyor, vücudunu bir kalkan gibi kullanırken kendi savunmasız karnını dikenli pelerinin menzilinden birkaç santim uzakta tutuyordu.

"Bırak onu, seni pislik," diye hırladı Shad, sesi o kadar derin ve öfkeliydi ki kendi kulakları bile neredeyse onu tanıyamıyordu. "Bırak onu yoksa yemin ederim

Seni lime lime edeceğim!"

"Sanmıyorum." X'izith çenesini tehditkâr bir şekilde şaklattı ve Harper nefes nefese bir çıkarana kadar onu sıkıca kavradı. "Kimsenin inkâr edemeyeceği gibi, burada üstünlük bende Kindred. Bu dişi benim hakkım -Damızlık Kraliçem- ve kimse onu benden alamaz. Onu bir Kovan gemisiyle yanımda götüreceğim ve hiçbiriniz beni takip edemeyeceksiniz."

Shad sert bir sesle, "Cehenneme kadar yolun var," diye homurdandı ve alev makinesinden çok daha hassas olan silahını kaldırdı. "İki adım atamadan ölmüş "

"Ah, ama küçük dişi de öyle." X'izith'in uzun antenlerinden biri aşağı doğru dönerek Harper'ın yanağını okşadı. Nefes nefese kaldı ve titredi; Shad onu tutan devasa böceğe karşı duyduğu tiksinti ve iğrenmeyi hissetti. Harper böceklerden nefret ederdi; bu onun için bir kâbus olmalıydı!

"Bırak onu!" diye tekrar talep etti. "Gelmiş geçmiş tüm Tanrılar üzerine yemin ederim ki kafanı uçururum!"

"Hiç hızlı kasılan refleks diye bir şey duydun mu Kindred?" X'izith'in sesi alçaktı, neredeyse mırıldanıyordu. "Bu benim halkımda yaygın olan bir tepkidir. Yani beni vurursan, boynuna kilitlediğim kolumdaki kaslar tepki olarak seğirecek ve bu küçük dişinin kafasını koparacak. Eğer onun gözünüzün önünde ölmesini istemiyorsanız, buradan güvenli bir şekilde uzaklaşmama izin vereceksiniz."

"Hayır!" Harper'ın sesi boğuk bir çığlığa dönüşmüştü. "Hayır Shad, vur onu!" diye yalvardı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Benim için planladığı şeyi yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. *Vur onu!*"

Shad, zalim bir yumruğun kalbini göğsünde sıkarak hamur haline getirdiğini hissetti. Harper'ın kaçırılmasına izin veremezdi ama hedeflediği atışı yaparsa Harper gözlerinin önünde ölecekti. Şimdi kardeşi Savaşın Ziza'yı öldürmek zorunda kaldığında ne hissettiğini biliyordu. Bu daha çok keder, suçluluk ve

Bir savaşının katlanması gerekenden çok daha fazla dehşete kapılmıştı ama yine de yapması gereken seçim buydu. Ama Harper'ı öldürmekle X'izith'in ona istediğini yapmasına izin vermek arasında gerçekten başka bir seçenek yoktu.

Parmağı tetikte sıkılaştı.

"Dur, akrabamın oğlu!" Güçlü, tanıdık bir ses kafatasının içinde patladı. Gözlerini sağa evirdiğinde Baird'in ayakta durduğunu gördü, o da blasterini çekmişti. Odadaki diğer savaşçılar gibi Shad'a bakmıyordu, bakışları X'izith ve Harper'ın üzerindeydi. Ama şakaklarının etrafında Shad'ın tanıdığı gümüş bir tel vardı; bir think-me. Amcası bunu onu çağırmak için kullanıyordu.

"Yüksek sesle konuşma ve ne yaparsan yap, ateş etme," diye devam etti Baird'in güçlü zihinsel sesi. *"Bana tek bir şeyin cevabını ver, pelerini ne kadar güçlü? Varin bir atış yapabileceğini düşünüyor; önce seğirme refleksini etkisiz hale getirmek için kol ekleminden, sonra da sırtından. Bir blasterin on katı gücünde bir plazma tüfeği taşıyor. Patlama Kovan'ın göğüs kafesinden geçip sırtına gelirse Harper'ın pelerini buna dayanabilir mi?"*

Konsantre olmaya... düşünmeye çalışırken çaresiz kırmızı Öfke Shad'ın görüşünden biraz sızdı. Dikenli pelerin bu kadar çok şeye dayanabilir miydi? Hırsızlar Pazarı'ndaki tüccarın pelerinin dayanabileceğiyle övündüğünü hatırlıyordu. Pelerinin plastik elik zırh kadar güçlü olduğunu ve Harper'ı her türlü saldırıdan koruyacağını söylemişti. Ama bu doğru muydu?

Göz ucuyla Varin'in odanın çevresinde gizlice dolaştığını gördü. X'izith'in kör tarafındaydı, kalan tek bileşik gözünün menzili dışındaydı. Elinde, inanılmaz uzunlukta gümüş bir namlusu olan bir blaster gibi görünen bir şey vardı.

Shad derin bir nefes aldı. Plazma tüfeği - Vision Kindred'in elinde tuttuğu şey buydu. Işını o kadar yıkıcıydı ki birçok gezegende yasaklanmıştı.

Silahı tamamen.

"Atışı yapmalı mı? Yapması gerekiyorsa sadece başını salla," dedi Baird'in sesi beyninin içinde.

Shad bir an için dondu kaldı. X'izith Harper'ın kafasını koparmadan önce Vision Kindred gerçekten de kol eklemine koparacak kadar iyi bir nişancı mıydı? Baird ona savaşçının ölümcül bir nişancı olduğunu söylemişti ama herhangi biri bu *kadar* iyi olabilir miydi? Shad sevdiği kadının gözlerinin önünde öldürüldüğünü görmek üzere miydi?

Onun yüzüne baktı ve dehşeti gördü... ve kararlılığını hissetti. Harper gerçekten de Kovan Hükümdarı'yla gitmektense ölmeyi tercih ediyordu ve Shad onu hiç suçlamıyordu. Bu göze almaları gereken bir şanstı.

Baird'e bakmadan başını bir kez, çok hafifçe salladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Harper boğuluyormuş gibi hissediyordu, sanki yeterince hava alamıyordu. Boynuna dolanan kıllı böcek kolu korkunç derecede güçlüydü ve çürümüş et kokusu Hükümdar'ın etrafında ağır bir şekilde asılı duruyordu - öğürmek istemesine neden olan zehirli bir bulut. Bu dürtüyle acımasızca savaştı - X'izith'in boynuna dolanan kolu hava yolunu o kadar daraltmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu. Şu anda kasmaya başlarsa boğularak öleceğinden emindi.

Boğulup ölmenin diğer alternatife tercih edilmeyeceğinden değil.

Shad'ın parmağının elindeki gümüş silahın tetiğinde sıkılaştığını gördü ve bunun son olup olmadığını merak etti; kafasının koparılmasının ne kadar acı vereceğini düşündü.

Lütfen çabuk bitsin, diye dua etti. Lütfen çok fazla acımasına izin verme!
Lütfen

Ve sonra her şey bir anda oldu.

Sağ gözünün yanında bir ışık parlaması oldu; neredeyse sessiz bir patlamaydı. Boynundaki kol sarsıldı ve Harper bunun o an olduğundan emindi - ölecekti.

Ancak kıllı böcek kolu kafasını koparmak yerine bir şekilde kendini X'izith'in bedeninden kurtardı. Boynundan düştü ve ayaklarının dibinde, "Üreme Platformu" adını verdiği şeyin masaya benzeyen yüzeyinde seğirerek yattı.

Hükümdar'ın acı ve öfke dolu şaşkın çığlığı daha yeni başlamıştı ki, bir başka ışık parlaması -bu seferki daha alçaktan- loş odayı aydınlattı. Birdenbire

Sanki kocaman, güçlü bir el Harper'ı ileri, çığlık atan, çırpınan böcekten uzağa doğru itti.

Tökezledi ve sallanan platformdan düştü, aşağıdaki sert taş zemine yüzüstü çakılmayı bekliyordu.

Bunun yerine, güçlü kollar onu yakaladı ve Shad onu sıkıca tutuyordu.

"Her şey yolunda, tatlım," diye mırıldandı, sesi alçak ve duygusallıktan pürüzlüydü. "Artık her şey yoluna girecek, Kallana. Sana sahibim- her şey yoluna girecek."

"Ah Shad!" Adı bir hıçkırıkla boğazından yırtıldı ve ona sarıldı, yüzünü boynuna bastırdı, arkasında neler görmek istemedi. Sarsılıp sallanırken ve ölüirken Hükümdar'ın çığlık atan, çırpınan yaralı dansı. Lütfen, Tanrım, bırak ölsün.

Sonra bir şeylerin eksik olduğunu fark etti.

"Pelerinim!" Pelerininin artık üzerinde olmadığını fark edince başını kaldırdı. Göz ucuyla gördüğü garip, sessiz patlama -onu bir şekilde üreme platformundan iten patlama- pelerinine zarar vermiş miydi? "İyi mi?" diye sordu, başını çevirip onu bulmaya çalışarak.

"Bence gayet iyi," dedi Shad kuru bir sesle. "Ama aynı şey avı için söylenemez gibi görünüyor."

"Bu bir av mı?" Harper üreme platformuna tekrar bakmak için kendini zorladı. Egemen X'izith hâlâ oradaydı, sırt üstü yatmış, üzerine basılmış bir hamamböceği gibi ölüyordu.

Dünyanın en büyük hamam böceği, diye düşündü Harper ve tiksintiyle irkildi. Böceklerden her zaman nefret etmişti ve Florida'da yaşamak, onları istediğinden çok daha fazla görmesi anlamına geliyordu. Ama Kovanın Hükümdarı en büyük palmetto böceğini bile utandırıyor. Onun ölümünü izlemek gerçekten dehşet vericiydi.

Kovan liderinin karnında bir delik vardı ve üreme dikenini yukarı doğru kıvrılmıştı ve bükülmüş ucundan açığıdaki boşluğa yanan yeşil likör damlatıyordu. Kendi asit benzeri özünü yakarken, harap olmuş etinden dumanlar yükseliyordu. Bu dayanılmaz derecede acı verici olmalıydı ama Harper'a göre tek sorunu bu değildi.

Gökkuşuğı pelerini sonunda onu bırakmış... ve onun yerine X'izith'in kafasına yapışmıştı. Harper onda da bir delik olduğunu gördü -daha doğrusu, kumaşının örümcek ağıları kadar ince görüldüğü ipliksi bir nokta- ama bu onun enerji seviyesini hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Birçok dikenini ve tüyü pençelere ve sivri gökkuşuğı dişleri olan açgözlü görünümüne bir ağza dönüşmüştü. Şu anda Hükümdar'ın yüzünü parçalamak için elinden geleni yapıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı, yüzünü tekrar Shad'ın boynuna gömdü. "Tanrım, görmek istemiyorum!"

"Bakmak zorunda değilsin bebeğim. Bakma," diye ısrar etti, çenesiyle başının üstünü rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Sadece bakma - buradaki her şey neredeyse bitti. Baird ve savaşçıların geri kalanı Kovan'ın geri kalanını yok edecekler - geriye kalan birkaç kişiyi. Bu şerefsizler bizi bir daha asla rahatsız edemeyecek."

"Bir daha asla," diye fısıldadı Harper, başını onun geniş omzuna koymak için yaklaşarak. "Biz kazandık, Shad-tarihi değiştirdik. Gerçekten, sonunda kazandık-"

Cümlesinin ortasında durdu, çünkü her nasılsa yüzü ona *doğru* bastırmak yerine neredeyse omzunun sert etine bastırıyor gibiydi. Ve et artık sert değildi, neredeyse lokum gibi yumuşaktı.

Harper'ın sınımsıkı kapalı gözleri birden açıldı. Bir an için, Shad'ın bedeninin içinden ötedeki kaba kırmızı taş duvarları görebildiğine yemin etti. Neler oluyordu böyle?

"Shad?" Başını kaldırdı ve endişeli, kocaman gözlerle ona baktı. "Shad, ne-"

Yükselen bir ılık onun sözünü kesti ve aynı anda döndüklerinde dikenli pelerinin neredeyse işini bitirmiş olduğunu gördüler. X'izith'in çenesi yıpranmış kumaşı bir yerinden delip geçmişti ama pelerin onun kalan tek gözünü de almıştı; kumaş bir anlığına yükseldiğinde sızan çukur açıkça görülebiliyordu. Sonra tekrar alçaldı ve son bir sarsıcı hareketle feryat eden Hükümdar'ın başını boynundan ayırdı.

Devasa böceğin vücudu kasıla kasıla seğirdi, pençeli uzantıları havayı sarsıntılar ve tekmelerle yumruklarken ılık ılığı bağırması aniden kesildi. Boynunun kütüğünden siyah zehirve altındaki üreme platformunun üzerinde birikti.

Ve sonunda, her şey bitmişti. Yüzyılların Hükümdarı, İsimsizlerin hizmetkârı ve Kovan'ın Hükümdarı X'izith nihayet ve inkâr edilemez bir şekilde ölmüştü.

Harper rahatlaması gerektiğini biliyordu ama tek hissedebildiği iğrenme ve mide bulantısıydı.

"Ah!" diye inledi Shad'ın boynuna karşı, onun bir şekilde transparan olduğuna dair yaşadığı garip anlık yanılsamayı unutarak. "Sanırım hasta olacağım!"

Aslında kusabilse *iyi* olacaktı; boğazından aşağı pompaladıkları tatlı, etli şeyi vücudundan atması gerekiyordu. Tanrım, bunu neredeyse unutmuştu! Shad'a söylemesi gerekiyordu - her ne idiyse ona karşı bir panzehir bulması gerekiyordu.

"Shad," diye başladı. "Siz gelmeden önce işçi böceklerden biri bana ulaştı ve bana bu korkunç şeyi içirdi. Tadı bal, kan ve çürümüş et gibiydi ve-"

"Kanlı Bal." Alçak, hırıltılı ses, siyah saçlı ve soluk bakır gözlü bir Kindred'e aitti.

"Varin!" Shad diğer savaşçıya ciddiyetle başını salladı. "Dişimin hayatını kurtardığın için sana sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Amacın doğrudu."

"Bir süre önce başladığım bir işi bitiriyordum," dedi diğer erkek. "Ama dişinizin X'izith'in işçilerinden biri tarafından Kan Balı ile beslendiğini söylediğini mi duydum?"

Harper kaşlarını çatı. "*Sanırım* öyle diyordu. Boğazımdan aşağı sümüksü bir tüp soktular ve..." Titredi ve devam edemedi.

Varin acımasızca başını salladı. "Aynı şey benim Brynn'ime de oldu."

"Brynn senin karın mı?" Harper hemen sordu. "O iyi mi? Çıkarmak için midesini pompalamak zorunda kaldılar mı? Yani, bu zehir, değil mi?"

Varin'in pek de güven verici olmayan cevabı "Bir tür ama seni öldürmez," oldu. Shad'a "Dinle, son kalanları da temizlemeyi bitirmeliyiz," dedi. "Ana Gemiye döndüğümüzde dişini sağlık istasyonuna getir. Komutan Sylvan onda yaralanma olup olmadığına bakmak isteyecektir. Seninle o zaman konuşuruz. İşte," diye ekledi. "Onu geri isteyip istemediğinden emin değilim ama..."

Dikenli gökkuşağı pelerinini ona uzatırken cümlesinin yarım kalmasına izin . Üzerinde kocaman bir delik vardı ve o kadar zayıftı ki, onu tutarken Kindred'a zar zor tıslayabiliyordu.

"Oh, hayır!" Harper pelerini yavaşça aldı ve bir bebek gibi kucakladı. "Ah zavallı şey!" diye fısıldadı gökkuşağı tüylerinin parmaklarını zayıfça okşadığını hissederken. "Çok üzgünüm!" Gözyaşları pelerinin üzerine düştü. Pelerin kollarında bir süre daha titredi ve sonra hareketsiz kaldı.

Harper başını kaldırıp onu ciddiyetle izleyen Shad'a baktı. "Ben... Sanırım o öldü," diye fısıldadı ve tekrar ağlamaya başladı.

Pelerin, az önce yaşadığı korkunç çile hariç, stres ve korku nihayet akmaya başlamıştı. "O öldü, Shad-o gitti."

"Seni kurtarmak için canını verdi," dedi nazikçe. "Sana olan sevgisini ve sadakatini asla unutmayacağız."

"Gerçekten de değerli ve cesur bir koruyucuydu," diye gürledi Varin. Bir an saygılı bir sessizlikle başını eğdi, sonra başını kaldırdı. "Beni bağışlayın ama artık gitmeliyim. İkinizle de Ana Gemi'deki sağlık istasyonunda görüşürüz."

Harper daha fazla soru sormadan gitti ama bunun bir önemi yoktu.

-Pelerini için o kadar üzgündü ki, korkunç Kan Balı'nı ve olası yan etkilerini daha fazla düşünemedi.

Ama pelerini göğsüne bastırırken, nedense içinde endişeli bir his vardı - kötü şeylerin henüz bitmediğine dair bir his. Geçmiş değişmiş ve Kovan yok edilmiş olsa da, bir şeyler hala tam olarak doğru değildi...

Yirmi Altıncı Bölüm

Harper'ın kucağında Baird'in gemisiyle geri dönerken Shad, tıpkı onu Kovan'ın ininde ilk yakaladığında olduğu gibi yine bir solgunluk nöbeti geçirdi. Bu kez Harper'ın dikkatini dağıtacak ölmekte olan bir pelerin yoktu; neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Shad, bu da ne?" diye haykırdı, sonunda yeniden katılaşırken ona bakıyordu. Bu sefer önceki olaylarda olduğundan daha uzun sürmüş gibiydi.

Shad ne diyeceğini bilemiyordu. Harper, yeşil püsküllü elbisenin kalıntıları neredeyse hiçbir şey saklamadığından, Baird'in onu örtmesi için verdiği yedek üniforma gömleğine sarınmıştı ve kucağında düzgünce katlanmış olan gökkuşağı pelerini için ağlamayı bırakmıştı. Ama yeşim yeşili gözleri kızarmıştı ve hâlâ üzgün olduğunu anlayabiliyordu. Bu nedenle ona neler olduğunu anlatmakta isteksizdi.

Bu ve bunu yüksek sesle söylemenin bir şekilde bunu doğru kılacağı gerçeği.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, sesini düzgün ve makul çıkarmaya çalışarak.

"Haklısın, bir sorun var!" Harper haykırdı. "Az önce neredeyse kucağına batıyordum ve bir an için koltuğun tam kafanın içinden geçtiğini gördüğüme yemin . Sanki bir dakikalığına eriyip gitmiş gibiydin. Neler oluyor?"

Elleri dümen koluna kenetlenmiş bir halde sessizce gemiyi kullanan Baird, Shad'a şaşkın bir bakış fırlattı.

"Mars'a giderken şu transparan şeyi fark ettim," dedi kaşlarını çatarak. "Paylaşmak ister misin, Kardeşlerimin oğlu?"

Shad i çekti. Bundan kaçış yoktu ve olmuyormuş gibi de davranamazdı. Bir parçası Kovan yenildiğinde solmanın duracağını ummuştu ama görünüşe göre geleceğin onu tutmasının geçmişte olanlarla hiçbir ilgisi yoktu.

"Sylvan beni geri srkleyenin gelecek, yani benim şimdiki zamanım olduğunu düşünüyor," diye gönülsüzce itiraf etti. "Ben bu zamana ait değilim çünkü zaten buradayım - en azından geç halim burada. zgnm *Kallana*," diye mırıldandı Harper'ın kederli yüzünü görünce. "ok özür dilerim."

"Ne yani... ylece... eriyip gidecek misin?" Gözleri geniş ve yaralıydı. "Ama bu *adil* değil, Shad! Biz yapmamız gerekeni yaptık! Hükümdarı ldrdk! Kovan'ı yendik ve geleceği değiştirdik. Bu *adil* değil."

"Böyle olacağını hep biliyorduk," diye sertçe hatırlattı Shad. "Döngünün sonunda ayrılacağımızı her zaman biliyorduk."

"Ama döngü değil," diye ısrar etti Harper. "She Who Alters bizi döngünün dışına yerleştirdi, değil mi?"

"Yaptığına inanıyorum ama fark etmez, sonuç aynı. Sen burada kalacaksın ve ben..." Shad derin bir i çekti. "Eninde sonunda kendi zamanıma geri çekileceğim. Özür dilerim Harper," dedi daha yumuşak bir sesle. "Bunun seni etkilemesini hiç istememiştim. Hatırlaması ve pişmanlık duyması gereken tek kişi bendim. Planladığım gibi döngünün sonuna ulaşmış olsaydık, beni unutmuş olacaktın."

"Seni unutmak istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum!" Kollarını adamın boynuna doladı ve sanki iradesinin gücüyle onu yanında tutabilecekmiş gibi sertçe ona bastırdı.

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum," diye mırıldandı Shad. "Unutma, seni gelecekte bulacağıma söz verdim," diye ekledi, onu daha iyi hissettirmeye çalışarak.

"Senin için çok yaşlı olacağım!" Sesi boğuk bir hıçkırıktı, boynunda boğuldu ve gözyaşları teninde sıcaktı. "Ve seni tekrar görmek için yirmi yıl beklemek zorunda kalmak istemiyorum. Lütfen Shad, seni burada tutmanın bir yolunu bulmalıyız. Bulmak *zorundayız*."

Shad ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sevdığı kadını kollarına alıp, onu terk etmek zorunda olduğunu ve bunu durdurmak ya da engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemek kadar çaresiz hissetmemişti.

Baird, "Sylvan'la konuş," diye tavsiyede bulundu. Shad ve Harper arasındaki gergin ortama müdahale etmeden sessizce pilotluk yapıyordu ama şimdi sesini yükseltti. "Bir çözüm düşünebilecek biri varsa o da kardeşimdir," dedi kararlı bir şekilde. "Onunla konuşun."

Shad, "Onu zaten tıp laboratuvarında görmemiz gerekiyor," diye mırıldandı. "Harper'ı kontrol ettirmemiz gerekiyor."

"Belki o size yardımcı olabilir," dedi Baird.

Harper'ın kolları boynuna dolanırken ve hıçkırıkları onu sarsarken, Shad Tanrıça'ya amcasının haklı olması için dua etti.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Şimdi, o zaman. Varin bana Kovan'ın Kan Balı'nı yutmaya zorlandığınızı söyledi?" Komutan Sylvan soluk sarı bir kaşını kaldırarak ona baktı. Harper'ın sabırsızlığına rağmen çoktan kan örnekleri almış ve birkaç test daha yapmıştı. Kendisi hakkında konuşmak istemiyordu; daha çok Shad için endişeleniyordu.

"Evet, bana Kan Balı şeyini verdiler ama şu anda asıl sorun bu değil," dedi ciddiyetle. "Shad kendi zamanına geri çekiliyor ve bunu durdurmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Harper, Kindred doktorun yüzünde bir şefkat ifadesi belirdi -muhtemelen birine ölümcül bir hastalığı olduğunu söylerken takındığı ifadenin aynısı, diye düşündü.

"Harper," dedi nazikçe. "Ben Yüksek Konsey'in başkanıyım ve bir doktorum ama zaman ya da uzay manipülatörü değilim. Korkarım bu konuda size yardımcı olamayacağım."

"Ama bir yolu olmalı," diye ısrar etti Harper. "Belki de Ana Gemi'deki genç haline çok yakındır. Belki de uzaklaşırsak -Dünya'ya geri dönersek-"

"Daha yeni Mars'taydık Harper," diye hatırlattı Shad ona, sesi alçak, yorgun bir hırıltıya dönüşmüştü. "Orası Ana Gemi'den Dünya'dan çok daha uzakta ve orada iki tane, uh, 'solma olayı' yaşadım. Genç halimden daha da uzaklaşmanın çözüm olduğunu sanmıyorum."

"Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı," diye haykırdı. "Yapabileceğimiz olmak için, Shad. Beni öylece... öylece bırakamazsın!"

"Seni terk etmek istemiyorum, *Kallana*," diye mırıldandı. "Sadece bunu durdurmanın bir yolunu göremiyorum."

Sylvan kaşlarını çatı. "Keşke seni buraya demirlemenin bir yolu olsaydı..."

"Çapa onu-evet, bu bu- bu fikir !" Harper haykırdı heyecanla. "Onu demirlemenin bir yolunu bulamaz mıyız? Şuna...*oh!*"

Acı içinde kıvranırken aniden iki büklüm oldu.

"Harper? Harper, iyi misin?" Shad onu omuzlarından tutup içinde bulundukları küçük özel muayene odasındaki muayene masasından düşmekten kurtarıken sesi neredeyse çılgınca geliyordu.

"Ben... Bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldı Harper. Acı bacaklarının arasındaydı ama bu bir acıdan çok bir *boşluktu*. Bir sızı... Doldurulmaya duyulan bir ihtiyaç. Uzun bir süre sonra ağrı hafifler gibi oldu ve Shad'ın yardımıyla tekrar . Ama keskin acı hafiflemiş olsa da, kendini hâlâ yanlış hissediyordu. Göğüsleri acıyordu - meme uçları çok hassastı ve göğüslerinin kendisi birdenbire dolgun ve ağır hissetti.

Tıpkı o berbat seks sütünü içtikten sonraki gibi hissediyorum, diye düşündü baş dönmesiyle. *Tanrım, neyim var benim?*

"Onun nesi var?" Shad, Sylvan'a tam olarak ne düşündüğünü sorarak talepte bulundu.

Sylvan kaşlarını çatıyordu.

"Korkarım tam olarak emin değilim. Laboratuvarlarında aldığı Kan Balı'nın kanıtlarını gördüm ama buna maruz kalan sadece bir hastam daha oldu."

"Bu Varin'in eşi olmalı, doğru mu?" Shad endişeyle sordu.

Sylvan başını salladı. "Ama onun semptomlarının Harper'ınki kadar çabuk ortaya çıktığını sanmıyorum." Bir video panosundaki tabloya baktı ve kaşlarını çatarak oradaki rakamlara baktı. "Sanki sisteminde zaten bir şey varmış gibi-

Kan Balı'nın onun üzerindeki etkilerini hızlandıran ve şiddetlendiren bir şey."

"Seks sütü," diye fısıldadı Harper ve konuşurken bile göğüslerinin daha da dolgunlaştığını hissetti. Kanlı Bal'ın, Hırsızlar Pazarı' içmesi için kandırıldığı o garip mor sıvı gibi bir zehir olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Görünüşe göre haklıydı. Ama hâlâ vücudunda bulunan seks sütü izleri Kan Balı'nın etkilerini daha da kötüleştirmiş miydi?

Sylvan kaşlarını çatı. "Özür dilerim, ne? Ne tür bir süt?"

Shad alçak bir sesle, "Harper'a Juno'da verilen bir tür afrodizyaktı," diye açıkladı. "Onun için çok rahatsız edici olan yan etkileri vardı. İyileştiğini sanıyordum ama şimdi... o kadar emin değilim." Harper'ın giydiği, Baird'in örtünmesi için ona ödünç verdiği kırmızı Kindred üniforma gömleğine baktı.

Onun bakışlarını takip eden Harper, kalın, ipeksi kırmızı kumaşın önünde iki ıslak nokta olduğunu fark etti.

Oh hayır, yine mi! Mutsuz bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak lekeleri gizlemeye çalıştı. Tanrım, ne yapacaktı?

Sylvan kaşlarını çatıyordu. "Birkaç test daha yapmam gerekebilir-" "İhtiyacı olan şey test yapmak değil." Yeni ses Varin'e aitti.

Ona pelerinini geri veren Vision Kindred. O ayakta duruyordu Muayene odasının kapısında, esmer yüzünde çatık bir ifadeyle duruyordu. Yanında soluk tenli, minyon bir kız ve beline kadar inen uzun siyah saçları vardı.

"Varin?" Sylvan kaşlarını çatı. "Korkarım bu özel bir görüşme." "İçeri daldığımız için bizi affedin." Gören Kindred başını eğdi

Özür dilerim. "Ama dostum Brynn ve ben Kan'ın etkileriyle başa çıktık.

Tatlım daha önce."

Kız yumuşak, kuş sesine benzer bir sesle konuştu.

"Duruma biraz ışık tutabileceğimizi düşündük." "Uğraştığımız tek şey Kan Balı değil," diye itiraz etti Sylvan.

"Harper'a büyük ölçüde yoğunlaştırılmış başka bir madde verildi ve Kan Balı'nın onun üzerindeki etkisini hızlandırdı."

"Yardımaımıza ihtiyaç duymanız için bir neden daha," dedi Varin kararlılıkla. "Bağışlayın beni Komutan Sylvan ama siz Kan Balı'nın bir insana neler yapabileceğini görmüş olabilirsiniz ama Brynn bunu *hissetti*. Ve onun iyileşmesinde benim de payım var."

"Yani bu tedavi edilebilir mi?" Shad hevesle sordu. "Nasıl?"

Varin boğazını temizledi ve huzursuzca kıpırdandı. "Belki de sizinle özel olarak konuşmamız daha kolay olur," dedi Shad'a.

"Ve Harper'la konuşacağım - tabii ki izninizle, Komutan Sylvan." Brynn sarışın Kindred doktora saygıyla başını salladı.

"Nasıl isterseniz. Bana ihtiyacınız olursa burada, sağlık istasyonunda olacağım." Komutan Sylvan bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama koridora çıktı ve Shad ile Harper'ı Varin ve Brynn ile yalnız bıraktı.

Harper doktorun gidişini izlerken huzursuzca, "Bak, ben bu Kan Balı meselesi hakkında endişelenmiyorum," diye itiraz etti. "Seni burada tutmaktan endişeleniyorum, Shad- kaybolup gitmemen için seni bu zamana demirlemekten."

Ama o konuşurken, içinden bir başka acı dolu boşluk şimşegi çaktı ve kalçalarını birbirine kenetleyip nefesini tutmasına neden oldu.

"Harper, lütfen." Shad onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Şu anda bu daha önemli - seni *iyileştirmek* daha önemli."

Senin hâlâ hasta olduğunu bilerek kendi zamanıma geri dönsem nasıl hissederdim sence? Lütfen tatlım, önce seni iyileştirelim, sonra benim durumum hakkında endişelenebiliriz."

Harper itiraz etmek istedi ama içindeki ağrıyan boşluk buna izin vermedi. İçinde kara bir delik açılmış gibi hissediyordu; doldurulmayı bekleyen aç bir ihtiyaç. Yoğun bir an için bu neredeyse dayanılmazdı ve ellerini yumruk yaptı, tırnakları avuçlarına battı ve kan tadı alana kadar dudağını ısırıldı. Yavaş yavaş ağrı hafiflemeye başladı ve göğüsleri hala her zamanki gibi dolu ve ağır olmasına rağmen acı yavaş yavaş kayboldu.

"... tamam," diye çıkmayı başardı sonunda. "Ama lütfen, hızlı hareket etmeye çalışalım."

Brynn ona "Oldukça çabuk iyileşebilirsin," diye söz verdi. "Hadi konuşalım - kız kıza, tamam mı?"

Varin, "Shad ve ben koridora çıkacağız," diye .

Harper itiraz etmek istedi; Shad'ı bir an için bile olsa gözünün önünden ayırmaktan korkuyordu. O bakmıyorken kaybolup gitmesinden korkuyordu. Bir şekilde, onun kaybolmaya başladığını görürse onu yakalayabileceği ve kendi zamanında tutabileceği gibi mantıksız bir fikre kapılmıştı.

Ama bu çok saçma, dedi kendi kendine. Solmaya başladığı son iki seferde seni kollarında tutuyordu ve sen bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadın.

Yine de her dakika gözlerini ondan ayırmaması gerektiği hissine engel olamıyordu. Varin'le birlikte odanın dışına çıktığında, en azından muayene odasının perdeli pencerelerinden onların silüetlerini görebiliyordu. Brynn konuşurken gözlerini Shad'ın gölgesinden ayırmadı.

"İçinde bir boşluk varmış gibi hissediyorsun, değil mi?" dedi yumuşak sesiyle. "Acı çekiyorsun ve yakında dolmazsa öleceğini hissediyorsun."

Harper şaşkınlıkla ona baktı ve bir an için gözlerini Shad'ın silüetinde tutmayı unuttu.

"Nasıl yaptın-"

"Nasıl hissettiğini biliyor musun? Çünkü bana da zorla Kan Balı verildi." Brynn öne çıktı ve Harper'ın ellerinden birini kendi küçük, solgun elinin içine aldı. "Erkeğine çok yakında çok ihtiyacın olacak Harper. Eğer onu içine almazsan ölecekmişsin gibi hissedeceksin. Utanç verici ya da yanlış gelebilir ama bu duyguların üstesinden gelmeli ve ihtiyacın olanı ondan istemelisin."

Harper dudağını ısırđı. "Neden... neden bana bunu söylüyorsun?"

"Çünkü keşke biri bana söyleseydi," dedi Brynn nazıkçe. "Elbette kimse gerçekten bilmiyordu. Ama bilselerdi ve bana söyleyebilselerdi, beni büyük bir kederden ve suçluluk duygusundan kurtarmış olurlardı."

"Tam olarak ne diyorsun?" Harper yumuşak bir sesle sordu. "Ne yapmalıyım?"

Brynn, "Size Kan Balı'nın etkilerinin sadece tek bir şekilde iyileştirilebileceğini söylüyorum," dedi. "Derin bir üreme."

* * * * *

"Onu sert bir şekilde çiftleştirmelisin." Varin alçak ve yoğun bir sesle konuştu, gözleri Shad'ın tepkisini ölçmek istercesine yüzüne sabitlenmişti. "Muhtemelen istediğinden çok daha sert. Ona zarar veriyormuşsun gibi bile gelebilir ama ihtiyacı olan şey bu - Kan Balı'nı atlatmanın tek yolu bu."

"Tanrılar..." Shad bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Biz... biz daha tam olarak bağlanmadık bile." Olmaları da mümkün değildi. Artık kendi zamanına geri çekildiğinden emin olduğuna göre, aralarındaki bağı tamamlamak kötü bir fikirdi.

Harper'la arasında kısmi bir bağ varken onu kaybetmek yeterince zor olurdu. -Eğer bağı mühürlerlerse ve sonra birbirlerini kaybederlerse, bu her iki taraf için de acı verici olacaktı. Acıdan da öte -boş bir bağın acısı dayanılmazdı ya da o öyle duymuştu.

"Bunun için özür dilerim." Varin başını salladı. "Yavaş ve nazik olmak ilk sefer için daha iyidir. Ama korkarım onu Kan Balı'ndan kurtarmanın tek yolu bu. Dişini çiftleştirmeli ve onu kendi tohumunla doldurmalısın."

Shad resmen, "Sözlerinizi dikkate alacağım," dedi. "Teşekkür ederim."

Varin başka bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra sadece omuz silkti.

"Tanrıça sana yardım etsin," diye mırıldandı.

Tam o sırada muayene odasının içinden boğuk bir çığlık duyuldu ve Shad Harper'ın sesini tanıdı.

"Affedersiniz!" Varin'i iterek içeri girdi ve Harper'ın muayene masasında iki büküm yattığı yere gitti.

Brynn onun elini tutuyordu, narin yüz hatlarında endişeli bir ifade vardı.

"Korkarım zor zamanlar geçiriyor," dedi Shad'a. "Sana ihtiyacı var şimdi-çok kötü."

"Anlıyorum." Shad onu kollarının arasına aldı ve Harper yaralı bir yaratık gibi ona doğru kıvrıldı.

"Shad," diye fısıldadı. "Shad, lütfen... Sana ihtiyacım var... sana çok ihtiyacım var." Kalbi göğsünde sıkıştı.

"Biliyorum tatlım," diye usulca homurdandı. "Ve sana yardım edeceğim, yemin ederim."

Yine de aralarında kalıcı bir bağ oluşturmada ve gerçekten ortadan kaybolduğunda ikisini de ömür boyu sürececek bir sefaletle mahkûm etmeden bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Banyo yaparak başlayacağız," dedi Shad, onu Komutan Sylvan'ın onları gönderdiği misafir süitindeki kanepeye nazıkçe yatırarak. "Seni temizleyelim ve ısıtalım, sanırım bunun faydası olur."

Harper ona yardımcı olacak tek şeyin, Brynn'in "derin bir üreme" olarak tanımladığı şeyi ona veren şaftının derinliklerinde olduğundan oldukça emindi, ancak Shad kaldıkları misafir süitine giderken bu konuda konuşmaya istekli görünmüyordu. Onu neyin engellediğinden oldukça emindi - her an kendi zamanına geri götürülebilecekken aralarındaki bağı tamamlamak istemiyordu.

Ama başka ne yapabilirlerdi ki? Brynn ve Varin, Kan Balı'yla herhangi bir deneyimi olan tanıdıkları tek insanlar, onlara sevişmenin - üremenin - etkilerinin üstesinden gelmenin tek yolu olduğunu söylemişken, bunu başka nasıl atlatacaktı?

Brynn ona *"Senin penetrasyona ihtiyacın var, hem de derin penetrasyona," demişti*. Solgun yanakları sanki seks hakkında bu tür açık konuşmalar onu utandırıyormuş gibi pembeleşmişti ama yine de Harper'ın hatırı için devam etmeye zorlamıştı kendini. *"Ve onun kremine -onun tohumuna- ihtiyacın var. Tek yolu bu."*

Harper'ın diğer kızdan şüphe etmesi için hiçbir neden yoktu, özellikle de kendi vücudu ona Brynn'in söylediklerinin aynısını söylerken. Ama bu konuyu Shad'a nasıl açacağını bilmiyordu.

Ayrıca, ağrıyan sadece bacaklarının arası değildi. Göğüsleri her geçen an daha da dolgunlaşıyor gibiydi. O lanet olası Kan

Bal, seks sütünün etkilerini geri mi getirmişti? Harper göğüslerinin dolgunluğunun ve gömleğindeki ıslak lekelerin başka bir açıklaması olmadığından korkuyordu ama emin olmak için görmesi gerekiyordu.

Artık biraz mahremiyeti olduğuna göre, giydiği kırmızı üniforma gömleğinin düğmelerini açmaya ve şişmiş göğüslerine bakmaya cesaret etti. Gördükleri karşısında inledi.

Meme uçları ve areolaları normal açık kahverengiden seks sütünü içtikten sonraki koyu böğürtlen rengine dönmüştü. Ve kabarık meme uçlarından birini sıkıdığında, ucunda soluk mor renkli küçük bir damlacık belirdi.

"Ah, ben de bundan korkuyordum."

Shad'ın sesi başını kaldırmasına neden oldu ve Harper içgüdüsel olarak göğüslerini kollarıyla gizlemeye çalıştı.

"Hayır, tatlım." Başını salladı ve onun yanında diz çöktü. "Hayır, saklamayın. Kan Balı seks sütünün etkilerini de geri getirdi, değil mi?"

"Ben... Sanırım öyle," diye itiraf etti Harper, şimdi nektarla şişmiş çıplak göğüslerini inceleyebilmesi için kollarını açmasına ve vücudundan uzaklaştırmasına izin vererek.

"O zaman bunu düzeltmek için fazla zamanımız yok." Sesi kararlı geliyordu. "Hadi seni temizleyelim ve geçen sefer yaptığım gibi sana yardım edeyim."

Harper, onun aşırı dolu göğüslerinden nektarı emeceğini ve daha sonra kendi vücut sıvılarını hastalığı için bir tür panzehir olarak kullanacağını kastettiğini biliyordu. Asıl soru şuydu: Geçen sefer yaptığı gibi tükürüğünü mü kullanacaktı... yoksa hem seks sütünün hem de Kan Balı'nın etkilerini aynı anda çözmek için onunla sevişip içine mi boşalacaktı?

Uyluklarının arasındaki boşluk onun için haykırıyordu ama zorlamak istemiyordu, kendisiyle bir bağ kurmasını talep etmek istemiyordu.

ikisini de daha sonra acı ve ıstıraba mahkum ederse.

Eğer gelecek onu geri götürürse, diye bitirdi kendi kendine.

Yine de, Mars'tan dönerken uzay gemisinde birlikte oturdukları zamandan beri hiç solma nöbeti geçirmemişti, diye umutla kendine hatırlattı. Belki de burada daha istikrarlı hale geliyordu - belki de her şeye rağmen onunla kalacaktı.

Komutan Sylvan'ın dediği gibi, onu buraya demirlemenin bir yolunu bulmalısınız.

Ama nasıl? diye merak etti kendi kendine.

Bu sırada Shad kırmızı üniforma gömleğini ve yeşil püsküllü elbisenin yırtık pırtık kalıntılarını üzerinden çıkararak onu çıplak bırakmıştı. Harper karşı koymaya bile çalışmadı, yine de şişmiş göğüsleri konusunda kendini mahcup hissediyordu. Ama kendi kendine, onu daha önce de böyle gördüğünü ve hiç aldırış etmediğini hatırlattı.

"Shad..." diye fısıldadı adam onu koltuktan kaldırıp banyo odasına taşırken. Yerle neredeyse aynı hizada duran geniş, derin bir küvet vardı, böylece küçük bir yüzme havuzu gibi görünüyordu. İçindeki su soluk, kristal mavisiydi ve yüzeyinden buhar yükseliyordu.

"Tatlım." Onu şefkatle alnından öptü. "Şimdi seni yüzme havuzuna , böylece tertemiz olabilirsin."

"Benimle içeri gelir misin?" Harper usulca yalvardı. "Lütfen, Shad- beni yalnız bırakma."

"Elbette seni bırakmayacağım... bırakmayacağım." Kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi ve Harper ne demek istediğini biliyordu; elinden gelse onu terk etmeyecekti. Ama ya gözlerinin önünde kaybolursa?

Bunun olmasına izin vermeyeceğim, dedi kendi kendine şiddetle. Onu burada yanımda tutacağım, bir şekilde bunu yapacağım.

Shad onu ağzına kadar dolu olan buharlı havuza indirdi. Harper suyun taşıp yere dökülmesini bekliyordu ama her nasılsa öyle olmadı. Belki de sonsuzluk havuzunun Kindred versiyonudur, diye düşündü.

Beline kadar ılık suya batmış olan kadının iyi olduğundan emin olduktan sonra, büyük Kindred bunca zamandır giydiği deri yeleği, pantolonu ve botları çıkarmaya başladı.

Uzun, kalın şaftı ortaya çıktığında Harper'ın ağzı sulandı ve amı ihtiyaçtan sızladı. Sadece yarısı sertti - belli ki onun için endişeleniyordu, bu da muhtemelen şu anda tamamen dikleşmesini engelliyordu - ama yine de çok büyüktü.

*Beni dolduracak ve bu ağrıyı kesecek kadar büyük, diye düşündü. Aslında, yeterince büyükten **daha fazlası**.*

Harper ilk kez tüm bunları içine sığdırıp sığdıramayacağını merak etti. Uzun zamandır bir erkekle birlikte olmamıştı ve Shad şimdiye kadar birlikte olduğu herkesten iriydi. Ama içindeki boşluk onun için yalvarıyordu.

-Ona sahip *olması gerektiğini* söylüyordu; o sert, kalın boyu içinde hissetmek istiyordu ve denemek istediğini biliyordu.

Ama Shad ona izin verir miydi?

Kendini onun yanındaki havuza bıraktığında ilk işi göğüsleriyle ilgilenmek oldu.

"İşte, tatlım... Sana yardım edeyim." Havuzun kenarındaki yığından yumuşak, açık mavi bir bez alarak suya batırdı ve önce onu yıkamak, sonra da şişmiş göğüslerini okşamak için kullandı.

Buharlı sıvı hassas meme uçlarına dokunduğunda Harper önce tısladı ve sarsılarak uzaklaştı.

"Üzgünüm bebeğim," diye mırıldandı Shad pişmanlıkla. "Seni incitmek istememiştim. Daha iyi öpmemi ister misin?"

Harper kalçalarının arasında bir dalgalanma hissetti ve onları sıkıca birbirine bastırdı.

"Evet... lütfen," diye fısıldadı. Tanrım, ona nasıl da ihtiyacı vardı! Onun her şeyine. Ağzına... ellerine... ve en çok da uzun, kalın sikine. Ama şimdilik alabildiğini alacaktı.

Yumuşak rahatlama sesleri çıkaran Shad, kızın dolgun göğüslerini avuçlarının içine aldı ve . Yavaşça, onun hassas tomurcuklarını yaladı, dilinin sadece ucunun onları yavaşça daire içine almasına izin verdi, ta ki kız nefesi kesilene ve ağzını ona daha fazla almak için bastırana kadar.

"Shad," diye inledi. "Shad, lütfen..."

"Şimdi seni emeyeğim tatlım," diye homurdandı usulca, gözlerinin içine bakarak. "Tatlı göğüslerini emecek ve ağrını hafifleteceğim."

Harper, göğüslerini dolduran nektarı içmesinin sakıncası olup olmadığını sormamak için dudağını ısırdı. Ne de olsa, geçen sefer onun için sorun olmadığını hatırlattı kendine. Ve aşırı dolu göğüslerine yerleşmiş olan ağır ağrıdan kurtulmak harika hissettirecekti.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, lütfen."

"Bu tarafa." Dumanı tüten havuzun bir ucunda oturmak için bir çıkıntı vardı. Shad oraya yerleşti ve Harper'ı kucağına çekti, yüzü ona dönüktü, böylece Harper onun kalçalarını kavradı ve göğüsleri ağzıyla aynı hizadaydı. "Böylesi daha kolay," diye mırıldanarak sırtını okşadı.

Adamın kalınlığının iç uyluklarına değdiğini hissettiğinde usulca inledi; adamın artık tamamen tahrik olduğuna hiç şüphe yoktu. Sikinin geniş başı şişmiş kedi dudaklarının arasından kayarak klitorisini dürttü, nefesini kesip daha fazlası için yalvarmak istemesine neden oldu.

Ama Shad'ın sadece göğüslerini emmekle ilgilendiği açıktı. "Dikkatli ol," diye homurdandı usulca, ellerini kızın kığına koyarak onu kucağına aldı ve daha fazla aşığıya inmesini engelledi. zorlanan şaft. "Seni rahatlatmama izin ver Harper, tatlı göğüslerini emmeme izin ver."

"," diye fısıldadı ve öne doğru eğilerek göğsüne erişmesine izin verdi.

Shad usulca inledi ve sağ meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

Adam Harper'ın hassas memesini sertçe çekip bacaklarının arasındakinin büyümesine neden olurken bile göğsündeki ağrıyı hafifletirken Harper saf şehvet çığığını tutamadı.

"Shad," diye nefes nefese fısıldadı Shad onun nektarını emip yutarken. "Shad, lütfen, ihtiyacım var... İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var, tatlım?" diye usulca homurdandı ve ona bakmak için meme ucunu serbest bıraktı.

Harper gerçekten neye ihtiyacı olduğunu biliyordu; o bunu yaparken, onu emerken, onun sert aletinin içine girmesine ihtiyacı vardı. Göğüslerinden nektarı emerken onun sikine binmeye ihtiyacı vardı. Ama bir şekilde bunu istemeye kendini zorlayamıyordu. Ya adam hayır derse? Ya onu reddederse? "Daha fazlasına ihtiyacım var... seninle daha fazla temasa," dedi sonunda, ona karşı kıpırdanarak. Adamın sikinin geniş başını hissedene kadar kendini alçalttı. tekrar dış kedi dudaklarına doğru bastırıyor.

"Harper," dedi uyarırcasına ve uzaklaşmaya başladı ama Harper elini Harper'ın geniş omzuna koyarak onu durdurdu.

"Lütfen, Shad," diye mırıldandı. "Onu içime sokmak istemesen bile, lütfen ona sürtünemez miyim? Kendimi çok... çok boş hissediyorum."

Bakışları yumuşadı ve uzanıp kadının uzun, kıvrıkcık saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı.

"İsteddiğini biliyorum tatlım ve Kan Balı'nın etkilerine yardımcı olmak için içindeki tohumuma ihtiyacın olduğunu da biliyorum. Ama seni boş bir bağla yalnız bırakma fikrinden hoşlanmıyorum... eğer çağrılırsam."

"Bu konu hakkında konuşma," diye yalvardı Harper. "Şimdi olmaz. Mecbur kalmadıkça olmaz. Şimdilik sadece sana sürtünemez miyim? Belki de kendimi bu şekilde aşağıya indirsem..." Gösterdi, kedi dudaklarını şaftın başına doğru bastırdı, o içeri girene ve klitorisine bastırana kadar. "Ahhh! Bu çok *iyi* hissettiriyor."

"Evet, ," diye homurdandı Shad. "Tanrılar, tatlım..."

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," dedi Harper ona nefes nefese. "Sadece... sen göğüslerime yardım ederken birbirimize sürtünebiliriz."

Shad bir an kararsız göründü, sonra içini çekti.

"Sana hayır diyemem. Ama bunu doğru bir şekilde yapmak için yüzme havuzundan çıkmamız gerekiyor."

Harper aldırmadı. Kendisine yardım etmesine ve büyük, beyaz çarşaf benzeri bir havluyla kurulamasına izin verdi.

"Tanrım, bebeğim, çok güzelsin," diye mırıldandı Shad, bacaklarını ve kığını kurulumak için ayaklarının dibine diz çöktü ve amının tümseğini nazikçe okşadı. "O kadar muhteşemsin ki nefesimi kesiyorsun."

"Oh, Shad..." Tekrar ağlamak istemiyordu ama adamın tatlı sözleri kalbini delip geçecek gibiydi. Neden bunu son kez yapıyorlarmış gibi hissediyordu? Neden biri ya da bir şey Shad'ı ondan almadan önce onlara son bir mühlet veriyormuş gibi hissediyordu?

Böyle düşünme, diye emretti kendine. *Onu buraya bağlamanın bir yolunu bul, onu yanında tutmanın bir yolunu bul!*

Kuruduktan sonra Shad onu kolayca kollarına aldı ve kanepeye geri götürdü. Önünde mavi, altın sarısı ve yeşil alevlerin çıtırdadığı bir şömine vardı ve Harper çıplak tenine değen sıcaklığın tadını çıkarıyordu.

"Şimdi..." Shad kanepeye yerleşti ve bir kez daha kalçalarına binerek onu karşısına aldı. "Nerede kalmıştık?"

"Göğüslerim konusunda bana yardım ediyordun," diye mırıldandı Harper, hassas meme uçlarına ağzıyla tekrar ulaşabilmesi için onları öne doğru iterek. "Ve sen de *bunu* yapmanın sorun olmayacağını söyledin."

Saf arzusunun küçük bir iniltisiyle, tekrar onun üzerine çöktü, böylece horozunun geniş başı yayılmış kedi dudaklarının arasından kaydı. Bu kez, onu yüzdüren su olmadığı için çok daha iyi temas kurabildi. Adamın kalınlığı ıslak kıvrımlarına girip ağrıyan klitorisine sürtündüğünde ikisi de inledi.

"Tanrım, Shad," diye soluk soluğa bağırdı, aralarındaki kaygan sürtünmeyi hissetmek için kalçalarını oynattı. "Göğüslerimi tekrar em... Sanırım bu şekilde boşalabilirim."

"Sikimin üzerine geldiğini hissetmeyi seviyorum bebeğim," diye homurdandı ve sol meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

Harper inledi ve ona doğru eğildi, şişmiş amını kalın shaftına bastırırken göğsünden nektarı çekmesi hissini seviyordu. Adam kalçalarının arasında zonklıyor gibiydi ve kendisinin boşalmaya ne kadar yakın olduğunu merak etti. Bu tür bir orgazmın, Shad'ın onu gerçekten istediği amının derinliklerine dikilmek yerine onun dışında olmasıyla, onu tatmin etmek için bir şey yapıp yapmayacağını da merak etti.

"Onun ve kremine -içinde derinlerde tohumuna- ihtiyacın olacak."

Brynn ona söylemişti. Ve Tanrım, bu *tam da* onun istediği şeydi.

ihtiyacı vardı ama Shad bunu ona verecek gibi görünmüyordu. Daha sonra koparmak zorunda kalabileceği bir bağ kurmaktan çok korkuyordu.

O zaman belki de kendim için almalıyım, diye düşündü, ona doğru bastırırken şehvetten yarı sayıklıyordu, uzun şaftını şişmiş alt dudaklarının arasına sürtüyordu. *Belki de başlarsam beni durdurmayacaktır.*

Kasıtlı olarak kalçalarını eğdi, ta ki adamın sikinin başı amının girişiyle aynı hizaya gelene kadar. Bu sırada Shad düzenli bir ritimle ilerliyor, kızın ona sürtündüğü gibi ona sürtünüyordu. Şaft bir dahaki sefere öne çıktığında ona sürtünmedi, içine girdi. Sadece baş kısmıydı ama bu Harper'ın tam da ihtiyacı olan şeyin, vücudunun umutsuzca arzuladığı şeyin bu olduğunu anlaması için yeterliydi. Düşük bir çığlıkla kendini onun üzerine indirdi, iç duvarlarını sonuna kadar geri yormuş gibi hissetmesine rağmen kalın sikinin bir santimini daha içine aldı.

Limit.

"Harper hayır-bekle!" Shad onun göğüs ucunu serbest bıraktı ve ellerini beline koyarak onu sabit tuttu, geri kalanını içine almasını engelledi.

"Lütfen!" diye yumuşakça inledi, onun pençesinde debeleniyordu. "Lütfen Shad, içimde sana ihtiyacım var-lütfen!"

"Gelecek beni geri götürürse seni boş bir bağ ve bir bebekle bırakmak istemiyorum," dedi kısık sesle. "Eğer bunu yaparsak, seni hamile bırakabilirim - bunu düşündün mü?"

Aslında Harper bunu düşünmemişti bile. Ama artık umursamayacak kadar ileri gitmişti.

"Lütfen," diye yalvardı. "Brynn dedi ki... Kanlı Bal'ı atlatmak için içimde senin tohumuna ihtiyacım olacaktı."

İç çekti, inci gibi gözleri kararsızdı.

"Varin de aynı şeyi söyledi. Ama Harper, sanmıyorum-"

"Sadece bu kadarını içimde tut," dedi, onun savunmasında bir açıklık, bir gedik bulmaya çalışarak. "İçimde sadece kafası var - göğüslerimle işin bitene kadar sadece o kadarını amımda tutamaz mısın?"

"Şey..." Tereddüt eder gibiydi ama Harper iç kaslarını kullanarak onu baştan çıkarıcı bir şekilde sıktı. "Lütfen, Shad," diye fısıldadı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama bunu enine boyuna tartışıp ne yapacağımıza karar verene kadar, buraya kadar. Nektarını emmeyi bitirene kadar içinde kalacağım ama daha ileri gidemeyiz."

"Teşekkür ederim..." Harper öne doğru eğildi ve hassas bir meme ucunu tekrar dudaklarına götürdü. "Lütfen, Shad-bir daha em beni. Beni daha iyi hissettir," diye mırıldandı.

"Tanrılar, tatlım..." diye inledi ve uzatılan meme ucunu aldı, sanki tüm göğsünü ağzına almaya çalışıyormuş gibi derin derin emdi.

Harper zevkle inledi ve kalçalarını oynatarak adamın sikinin sadece ucunu tekrar tekrar içine aldı... ucunu ve biraz daha fazlasını. Görünüşe göre, nektarı ağzına fişkirirken, amının da fişkirmasına neden oldu - kalın istilacının etrafında sıkı bir şekilde gerilmiş olan iç duvarları nihayet gevşemeye başlayana kadar işgalci şaftını sularıya ıslattı.

Harper ne olduğunu tam olarak anlayamadan, şaftının kalın bir santimi daha içine kaymıştı ve sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Harper..." Shad onun meme ucunu bıraktı ve kaşlarını çatarak onaylamaz bir tavırla ikisinin arasına baktı. "Harper, şuna bak, nerede olduğuma bak."

Harper dudağını ısırarak aşağıya baktı ve büyük Kindred'in kalın uzunluğunun yarısından fazlasının amına girdiğini gördü. Onun etrafında gerilmişti ama bu çok *iyi* hissettiriyordu.

"Ah," diye fısıldadı, iç kaslarını gergin bir şekilde sıkarak. "Ben... Ben üzgünüm, Shad. Nasıl oldu bilmiyorum. Sanırım göğüslerimi emdiğinde orası çok daha kaygan oluyor..."

"Görünüşe göre," diye gürledi, hâlâ kaşları çatıktı. "Harper, lütfen seni üzmem istemiyorum-"

"Biliyorum, beni hamile bırakıp tek başıma büyütmem için bir bebekle baş başa bırakmak istemezsin," diye fısıldadı. "Ya da benimle bir bağ kurup sonra bunu bozmak zorunda kalmak. Bunu ben de istemiyorum. Ama Shad, sadece içimde olmak beni hamile bırakmayacak ya da bir bağ kurmayacak. çok boş hissediyorum. İçime boşalmayacak olsan bile, en azından beni tamamen dolduramaz mısın? Sanırım bu kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olur - Kan Balı'nın bazı etkilerini atlatmama yardımcı olur."

"Şey..." Onun değişen beyaz ve gökkuşağı gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordu.

"Lütfen," diye yalvarırcasına fısıldadı, kendini biraz daha aşağı indirerek. "Lütfen Shad, sen göğüslerimi emerken içimi tamamen doldurduğunu hissetmeme izin ver."

"Tanrılar, tatlım, yapmamalıyız..."

Ama çoktan onu üzerine çekmiş, uzun, kalın aletinin geri kalanını onun açık, istekli amına sokmuştu.

Harper sonunda onun içinde dibe vurduğunu hissettiğinde rahat bir nefes aldı. Tanrım, onu amına sonuna kadar sokmak çok iyi hissettirmişti! Kalın sikinin iç duvarlarını girmesi, geniş başının rahminin ağzını öpmesi tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi hissettirdi... yani neredeyse.

"Seni sertleştirmesi için ona ihtiyacın olacak," demişti Brynn. *"Bundan utanmana gerek yok. İhtiyacın olanı al."*

Bu tam olarak Harper'ın ihtiyacı olan şeydi ve tıpkı diğer kızın tavsiye ettiği gibi onu almaya çalıştı. Shad öne doğru eğildi ve meme uçlarından birini aldı

tekrar sıcak ağızına soktu, kendini onun kalınlığı üzerinde çalışmaya başladı, kendini yukarı kaldırdı ve aşağı indirdi, amının derinliklerinde horozunun samimi sürtünmesini sevdi.

"Harper," diye homurdandı Shad, meme ucunu tekrar serbest bırakarak. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece... sadece biraz kıpırdayın," diye fısıldadı nefes nefese, onun üzerinde ileri geri sallanırken, onu ıslak derinliklerine olabildiğince derinlemesine çekerken.

Shad sertçe, "Kendini benim üzerimde beceriyorsun," dedi ve sonra usulca inledi. "Tanrım, bebeğim, o küçük ateşli amcığını sikimin üzerinde beceriyorsun."

"Ah, *Shad*," Harper onun kendisiyle edepsizce konuşmak isteyip istemediğini bilmiyordu ama o alçak, neredeyse öfkeli ses tonuyla söylediği ateşli sözler tüm vücudunda saf bir şehvet ürpertisi yarattı. "Elimde değil!" diye inledi, daha iyi bir kaldıraç elde etmek için ellerini onun geniş omuzlarına dayadı. "Buna ihtiyacım var Shad, *sana* ihtiyacım var. Sadece bu da değil, içimde *sertleşmene* ihtiyacım var. Lütfen... meme uçlarımı emerken beni biraz sikemez misin? Lütfen?"

"Seni birazcık becereyim mi, hmm?" diye hırladı usulca.

"*Sert*," diye tekrar vurguladı Harper. "Lütfen Shad, o kadar *boşum* ki İçeride. Bunu tek başıma yapamam, beni *becermene* ihtiyacım var."

Sanki onun sözleri içindeki bir şeyi, kafeste tuttuğu bir canavarı serbest bırakmıştı. Alçak sesle, sahiplenici bir hırıltıyla onu kalçalarından kavradı, parmakları Harper çürükler oluşacağından emin olana kadar etine saplandı. Sonra neredeyse tamamen dışarı çekti... ve tekrar ona çarptı, onu ağızına kadar doldurdu, yumuşak amının içini horozunun sert koçuyla dövdü.

Harper başını geriye attı ve kelimelerle anlatılamayacak kadar derin bir zevk onu ele geçirirken *feryat* etti. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve

sırtını döndü, kalçalarını onun siki için daha geniş açtı, daha fazlası için sözsüzce yalvardı... daha *fazlası*... daha *fazlası*.

Shad ona verdi. Onu yerinde tutmak için kaslı bir kolunu beline doladı, içine girdi, onu sınırına kadar doldurdu, şaftının başı her sert, vurucu vuruşta içinde dibe vururken iç duvarlarını gerdi.

"Evet...evet, lütfen evet, Shad!"

Harper nefes nefese kaldığını ve yalvardığını duydu, daha fazlasını istiyordu, her zaman daha fazlasını ve daha sertini, her zaman daha sertini. Daha önce hiç böyle sert, derin ve hayvani bir seks yapmamıştı. Zevk ve acının sınırlarının içinde hiç bu kadar derinden birleştiğini hissetmemişti ama yine de tek ihtiyacının bu olmadığını biliyordu.

İçime boşalmasına ihtiyacım var, diye düşündü ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Onun geldiğini, amımın derinliklerine fıskırdığını, beni tohumuyla doldurduğunu hissetmeye ihtiyacım var.

Ama Shad bunu yapar mıydı? Aldıkları çeşitli yolları boyunca tam da bu senaryodan kaçınmak için çok zaman harcamıştı. Birden aklına bir fikir geldi.

"Shad," diye nefes nefese kaldı, hâlâ onun omuzlarına tutunuyordu. "Shad-içime gel! Bağ mühürle!"

Adam itişlerini yavaşlattı ve itiraz etmeye başladı ama kadın başını sallayarak onu geçersiz kıldı.

"Belki de yolu budur," diye soludu, ritmi korumak için kalçalarını döndürdü. "Yapma... görmüyor musun? Komutan Sylvan seni buraya bağlayacak bir şeye ihtiyacın olduğunu söyledi. Belki de bağ bunu yapacaktır!"

Gözleri büyüdü ve onun bunu düşündüğünü görebiliyordu. Karar vermesine yardımcı olmak için onu iç kaslarıyla sıkıca kavradı, gelmesini diledi... ikisini sonsuza dek birbirine bağlamasını diledi.

Sonunda başını salladı.

"Pekâlâ," dedi kısık sesle. "İşe yarayacak mı bilmiyorum ama deneyeceğim. Seni de Kan Balı'ndan kurtarmamız gerekiyor ve sanırım tek yol bu."

Harper onu tekrar, "İçime gel," diye teşvik etti.

"Önce sen gelene kadar olmaz, tatlım." O konuşurken, büyük bir eli kızın belinden birleştikleri yere doğru kayd.

Harper, başparmağının geniş pedinin kaygan kıvrımlarına kaydığını ve klitorisinin üzerinde ileri geri kaymaya başladığını hissettiğinde saf şehvetten yumuşak bir çığlık attı.

"Shad," diye yalvardı. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor! Bunu yap - beni becerirken bana dokun! Beni sikinin üzerine boşalt!"

Kadının edepsiz konuşması Shad'ın üzerinde de onunkiyile aynı etkiyi yaratmış gibiydi. İnledi ve beyaz gözleri saf şehvetle yarı kapalı hale geldi. Sonra, zonklayan klitorisini okşamaya devam ederken, tekrar içine pompalamaya başladı, onu tam olarak ihtiyacı olan şey gibi hissettiren uzun, sert itişlerle aldı.

"öyle bebeğim," diye inledi. "Bana vurmana ihtiyacım var, bana vurmana zor."

Shad boğuk bir sesle, "Seni incitmeden... gidebildiğim kadar sert gideceğim," diye homurdandı.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye söz verdi Harper nefes nefese. "Sadece içimde derin, uzun ve sert olmana ihtiyacım var. Sadece beni doldurduğunu hissetmeye ihtiyacım var!"

Birden orgazmının yaklaştığını hissetti. O kadar uzun süredir diken üstündeydi ki, orgazmın geldiğini görmediği sahildeki ılık bir dalga gibi üzerine çökmesi onu neredeyse şaşırtmıştı.

"Shad!" diye bağırdı, ayak parmakları kıvrıldı, tırnakları Shad'ın omuzlarını ısırdı ve ona olabildiğince sert bir şekilde bindi. "Tanrım, *Shad!* Geliyorsun... sen

beni çok *sert boşaltıyorsun*, bebeğim!"

"Tanrılar, *Kallana*, her yanımdan geldiğini hissedebiliyorum! Daracık amcığının sikimi sıkıldığını hissedebiliyorum," diye inledi onun içine girerken. "Seni seviyorum, Harper-seni çok seviyorum!"

Ve sonra onun orgazmının kendi orgazmını tetiklemesine izin verdi. Onu sertçe sikinin üzerine çekerek, olabildiğince derine itti ve Harper içinde sıcak ve ıslak bir şeyin titreştiğini hissetti, sonunda içindeki boş ağrıyı iyileştirdi.

"Shad," diye inledi ve cevabını duydu ama kulaklarıyla değil.

"*Seni seviyorum, Kallana. Artık birbirimize bağlıyız, sonsuza dek bağlıyız.*"

"*Öyle miyiz?*" Harper sordu ve konuşmak yerine ona bakarak düşündüğünü fark etti.

"*Öyleyiz,*" diye onayladı ve derin bir iç çekti. "*Tanrıça'ya pişman olmamamız için dua ediyorum.*"

"*Seninle birlikte olduğum için asla pişmanlık duymam,*" diye güvence verdi Harper ona. "*Seni seviyorum Shad. Ve eminim ki bu şekilde sevişmek - bağlanmak- seni buraya, benimle geçirdiğin bu zamana demirlemene yardımcı olacaktır.*"

"Tanrıça'ya haklı olman için dua ediyorum, *Kallana,*" diye mırıldandı. Ama Harper'a hiç de emin görünmüyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Son solma, gecenin bir yarısında, birbirlerinin kollarında uykuya daldıktan sonra gerçekleşti.

Shad bunun olduğunu hissetti -kendisinin gitmeye başladığını hissetti- ve bu onu uyandırdı. Bu seferki yavaş yavaş oldu, maddesizlik hissi yavaşça büyüdü ve karıncalanma dalgası halinde ona yayıldı. Ama tüm yavaşlığına rağmen, bir sonluluk hissi de vardı - sanki bu sefer geri gelmeyecekmiş gibi.

"Harper," demeye çalıştı. Kollarının arasında kıvrılmış, yüzü göğsüne bastırılmıştı. Shad aniden onun yüzünü kendi kolunun üst kısmından görebildi, huzurlu ve rahat bir uykudaydı. Tekrar onun adını söylemeye çalıştı ama bir şekilde boğazını çalıştıramadı - sanki bir hayalete dönüşüyordu. Sonra sesini kullanmak zorunda olmadığını hatırladı.

"*Harper,*" diye tekrar denedi, bu sefer yeni kurdukları bağı kullanarak. Ve Tanrıça, bu hiç adil değildi! Aralarındaki samimi bağı sadece ikinci kez kullandığını ve bunun onu uyandırmak ve gideceğini söylemek için olması gerektiğini düşünmek. "*Harper lütfen,*" diye tekrar gönderdi bağlantıları aracılığıyla. "*Lütfen uyan!*"

"Shad?" Göz kapakları titreyerek açıldı ve el yordamıyla ışık düğmesini bulmaya çalışırken Shad'ın ona Ana Gemi'deki ayarlar hakkında söylediklerini hatırladı. "Işıklar, kısık!" diye seslendi etraflarındaki odaya.

Loş, altın rengi bir parıltı odanın köşelerini aydınlatırken, Shad onun güzel yüzündeki paniği görebiliyordu.

"Shad?" diye sordu, ona dokunmak için elini uzattı. "Shad, neler oluyor? Ben... Ben senin içini görebiliyorum!"

"Neler olduğunu biliyorsun tatlım," seslendi ona. "Soluyorum - kendi zamanıma geri çekiliyorum."

"Ama şimdi gidemezsin!" Harper çığgınca haykırdı. "Seni buraya demirledik, bağlandık!"

"Ve şimdi keşke yapmasaydık diyorum," dedi Shad bıkkınlıkla. "Şimdilik benim senin acına katlandığım gibi sen de benim kaybımın acısına katlanmak zorundasın. Çok üzgünüm Harper."

"Özür dileme," diye yolladı şiddetle, değerli bağlantıyı da kullanarak. "Bağlandığımız için üzgün değilim, ne kadar acıtırsa acıtsın! Asla üzgün olmayacağım ve gitmene izin vermeyeceğim!"

Kollarını Harper'ın beline dolayarak ona sarıldı ve Shad da ona. Ancak kendisinin giderek daha da önemsizleştiğini, hem Harper hem de şimdiki zaman üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini hissedebiliyordu.

"Harper," diye zihninden fısıldadı. "Harper, seni seviyorum-"

Ve sonra tamamen kayboldu ve her şey karanlığa gömüldü.

* * * * *

Harper onun gerçekten gittiğine inanamıyordu. Uyanacağından emin olduğu bir tür kötü rüya gibi hissediyordu. Umutsuzca etrafına bakındı, parmakları yatağın onun tarafındaki girintisini aradı. İri bedeninin sıcaklığından dolayı hâlâ sıcaktı; hâlâ onun gibi kokuyordu, o çok sevdiği koyu, baharatlı kokusu.

"Shad," diye yalvardı kırık bir sesle. "Shad, bana geri dön. Lütfen beni burada yalnız bırakma. Lütfen, sadece *geri dön.*"

Ancak Shad artık orada değildi ve bir süre sonra Harper onun geri gelmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı.

O anda üzerine çöken keder için söyleyecek hiçbir kelime yoktu; onu tamamen tüketmiş, karanlık sular gibi başının üzerine çökmüş ve onu çaresizlik içinde boğmuştu.

Kısık bir feryatla, yastığının etrafına kıvrıldı ve son sıcaklığının soğuk kalbine sızmasını, onu biraz da olsa ısıtmasını dileyerek, son zamanlarda olduğu yere uzandı.

Ama üşüyordu... o uykusuz gecenin geri kalanında çok üşümüştü ve üşümeye devam edeceğini biliyordu.

Hayatının geri kalanında soğuk ve yalnız.

Otuzuncu Bölüm

Shad, Ana Gemi'nin tam kalbi olan ve Tanrıça'ya adanmış özel bir yer olan Kutsal Kuru'nun ortasında kendine geldi.

Yeşil ve mor yaprakların arasında gölgeli ve sessiz bir yerdi ve ilk başta, son zamanlarda Harper'la paylaştığı yataktan bir şekilde geminin merkezine taşındığını düşündü.

Sonra iki şeyin farkına vardı: Bir, çıplaktı ve iki, hışırdayan yaprakların oluşturduğu perdenin hemen dışında sesler -tanıdık sesler- vardı.

"Hadi ama Ziza, neden bize bir şans vermiyorsun?" Bunu söyleyen Shad'ın Karanlık İkiz kardeşi Savaş'tı; ses tonunda hiçbir hata yoktu.

"Kardeşim haklı, en azından sana olan sevgimizde ciddi olduğumuzu kanıtlamamıza izin vermelisin," dedi Barış, Işık İkizi kardeş.

"Şey... Bilmiyorum." Ziza'nın sesi hafif ve alaycıydı ve Shad ağaç dallarının arasından baktığında onun altın sarısı gözlerinin güldüğünü gördü. "Siz ikiniz benimle baş edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Çünkü iki kişi yeterli olur mu bilmiyorum. Belki de Gamish Prime'a gitmeliyim diye düşünüyorum, orada her dişiye üç erkek düştüğünü duydum - belki de bu benim tarzım olur."

"Ciddi ol, Ziza." Savaş'ın koyu kumral saçları, tıpkı annelerinininki gibi, Ana Gemi'nin yeşil güneşinin ışığında parlıyordu.

"Seni sevdiğimizi biliyorsun," dedi Barış sessizce. Işık İkizi babalarınıninkine çok benzeyen kumral saçları da güneş ışığında yumuşak bir şekilde parlıyordu ve

Mavi gözleri ciddiye. "Seni çocukluğumuzdan beri seviyoruz."

"Öyle mi?" Ziza'nın saçları uzun ve siyahtı, teni Harper'inkiyle neredeyse aynı café au lait kahverengisiydi. Eşsiz gözleri, beyazların olması gereken yerde kadife gibi simsiyahtı ve gözbebekleri altın rengindeydi; gerçekten de Dünyalı annesi Lauren ile Scourge babası Xairn'in mükemmel bir karışımıydı.

Shad ağaçların arasından Kara ve Kaleb'i, Sylvan ve Sophia'nın ikizlerini görebiliyordu. Ne konuştuklarını duyamasa da, derin bir felsefi sohbete dalmış gibi görünüyorlardı. Birbirleriyle tartışmayı ve münakaşa etmeyi severlerdi, diye hatırladı Shad, ama biri gelip bir tarafa ya da diğerine katılacak olursa, ikizler hemen ona karşı saflarını sıklaştırırlardı.

Kaleb Kara'ya karşı özellikle korumacıydı çünkü Kara bir tür anomaliydi; dişleri olan bir Kan Soyu dişisiydi. Normalde Kan Soylular arasında sadece erkeklerin çift dişi vardı ve bu dişler şifa vermek ya da bir eşe bağlanmak için öz enjekte etmekte kullanılırdı. Erkekler ısırın taraf olmak isterdi - pek çoğu kendileri ısırılmak istemezdi - bu durum hadım edici olarak kabul edilirdi. Bu da Kara'nın, her ne kadar sevimli olsa da, pek fazla talibi olmadığı anlamına geliyordu. Çoğunlukla ikizine ve kuzenlerine yakın dururdu.

Shad merakla ikizleri izledi. Yakındılar... çok yakınlardı ama geride bıraktığı Kovan yönetimindeki korkunç distopik dünyada olduğu gibi diğer herkesi dışlamıyorlardı. Bunu anlayabiliyordu çünkü o izlerken Daniel geldi ve ikisini de gülümseten bir şey söyledi. Kara'nın yüksek, gümüşü kahkahası Kutsal Koru'nun etrafını saran park benzeri yeşil ve mor çimenlerin üzerinde çınladı.

dişlerini saklamak için ağzını kapattı. Shad bu tatlı sesi duyunca hayret etti - kuzeninin böyle güldüğünü en son ne zaman duymuştu?

Asla, diye düşündü. Kovan yönetimi ele geçirdikten sonra bir daha hiç gülmedi.

Ama bu zamanda, bu gerçeklikte, böyle bir şey asla .

Savaş...Barış...Ziza...Daniel...Kara...Kaleb ve çok daha fazlası. Hepsi burada. Hepsi hâlâ hayatta. Sonunda gördüğü her şey Shad'ın kafasına dank etti.

Kendi zamanıma geri döndüm ve tam da zaman döngüsünde yolculuk etmeye başladığım yaştayım! Kardeşlerim ve Ziza, kaybettiğim herkes yeniden hayatta. Ana Gemi sağlam, Kovan yenildi. Sonunda geçmiş gerçekten değişti. Kindred'lar iyi ve güvende, halkım yaşıyor!

Shad'ın kalbi bu bilgiyle kabardı... ve sonra bunun gerçekleşmesi için neleri feda ettiğini hatırlayınca acıdı.

Harper, diye düşündü, yumruklarını iki yanında sıkarak. Harper, seni yalnız bıraktım, yapayalnız. Tanrım, Kallana, özür dilerim, çok özür dilerim!

Ama onu bulacağına söz vermemiş miydi? Shad bu kez yaş farkının ne olduğunu umursamıyordu; sevdiği kadını bulup aralarındaki bağı tazelemek niyetindeydi. Aslında, belki de ona şimdi ulaşabilirdi...

Gözlerini kapatarak uzandı ve zihinsel bağlantıları aracılığıyla bir mesaj gönderdi.

"Harper, tatlım, beni duyabiliyor musun? Harper, Ana Gemi'ye geri döndüm, seni seviyorum! Seni her zaman seveceğim!"

Ancak mesajı sadece sessizlik ve boş bir bağıın acısıyla karşılaştı.

Shad'ın aklına ani ve korkunç bir düşünce geldi.

Ya bir şekilde öldüyse? Yirmi döngü uzun bir süre. Ya beni beklerken bir hastalık ya da kaza onu alıp götürdüyse? Ya onu bir daha göremezsem?

Ama hayır, böyle düşünemezdi. Onun Dünya'da, zihinsel bağlantılarının menzili dışında olması çok daha olasıydı.

Onu bulacağım, Shad kendi kendine yemin etti. Ne kadar uzağa gitmem ya da ne yapmam gerekirse gereksin, onu bulacağım!

Kendisine baktı, olduğu gibi çıplaktı. Onu bu halde bulamazdı.

"Savaş," diye seslendi, kardeşinin dikkatini çekmek için sesini alçalttı. "Barış, yardımına ihtiyacım var. Ziza'ya Kara, Kaleb ve Daniel'la birlikte orada beklemesini söyle, tamam mı?"

Acele etmeliydi; ne kadar uzakta olursa olsun, üzerine bir şeyler giyecek ve Harper'ı bulacaktı.

* * * * *

"Kızım, kendine gelmen lazım."

"Ha?" Harper'ın annesinin sesi günlerdir etrafını saran sisi yarmış gibiydi. Düşüncelere dalmış olduğu boş şömineden başını kaldırdı. Florida'daki evlere neden şömine yapma zahmetine girmişlerdi ki? Yılın sadece bir ya da iki günü onları kullanabilecek kadar soğuktu. Ve artık neredeyse Mart ayıydı - genellikle sadece bir ya da iki ay süren kısa kış hemen hemen sona ermişti. Öyleyse neden-

"İşte yine dalıp gidiyorsun!" Annesi, elleri geniş kalçalarında, Harper'ın durdu ve endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Neyin var senin çocuğum?"

"Ben... bilmiyorum." Harper gözlerini kaçırды, kavga etmek istemiyordu. Şömineye bakmaktan ve rastgele düşüncelerin onu götürmesini beklemekten başka bir şey yapmak istemiyordu. Bazen olanları dakikalarca untabiliyordu; kutsanmış bir uyuşukluk içinde geçen dakikalar... Kaybın akıl almaz acısının olmadığı dakikalar. Mutluluktu onlar.

"Hayır, bana bak. *Bana bak!*" Harper'ın annesi ısrar etti. "Yine dalıp gitme, ciddiylim!"

Harper isteksizce annesinin gözleriyle tekrar buluştu. "Ne oldu? Ne istiyorsun?"

"Sana neler olduğunu bilmek istiyorum," diye haykırdı annesi. "*Haftalardır* böylesin. Ne olduğunu bilmek istiyorum -Ocak ayında sahile gittiğinden beri eskisi gibi değilsin."

"Bilmek istiyorsun... ne oldu?" Harper donuk bir şekilde tekrarladı. Kelimeleri aradı ama bir türlü bulamadı.

Annesine o "kısa" sahil gezisinin ne kadar çok şeyi kapsadığını nasıl açıklayabilirdi? Nasıl vahşi, akıllara durgunluk veren bir maceraya atıldığını ve Shad'a çaresizce, umutsuzca aşık olduğunu. Birlikte Dünya'yı bir Kovan istilasından ve Kindred Ana Gemisi'ni yok olmaktan nasıl kurtardıklarını... ve sonuç olarak birbirlerini nasıl tamamen kaybettiklerini.

"Evet, Harper-ne oldu?" Annesi koltukta onun yanına oturdu ve elini Harper'ın omzuna koydu. Koyu kahverengi gözleri endişeyle doluydu. "Üvey baban ve ben senin için endişeleniyoruz tatlım. Noel'den hemen sonra tekrar kendi evine çıkmaktan bahsediyordun ama şimdi odandan neredeyse hiç çıkmıyorsun. Ve sürekli işe hasta olduğunu söyleyip duruyorsun."

Harper başka tarafa baktı. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Böyle devam edersen işini uzun süre elinde tutamazsın Harper," dedi annesi ciddiyetle. "Kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bulunduğun yere gelmek için ne kadar çok çalıştığını gördüm. Neden her şeyi bir kenara atıyorsun? Neden böyle *davranıyorsun?*"

Harper iç çekişini bastırmaya çalıştı. Belli ki annesi bir açıklama yapana kadar gitmeyecekti ama ona tam olarak ne olduğunu anlatmaya çalışırsa annesi deli olduğunu düşünecekti. Yine de ona *bir şey* söylemek zorundaydı.

"Anne," diye başladı, tam olarak nasıl bilemiyordu. "O gün sahilde ben... ben biriyle tanıştım."

"Biri mi? Yani bir adam mı? Biri sana saldırdı mı bebeğim? Canını mı yaktı?" diye haykırdı annesi, eli Harper'ın kolunda sıkılaşmıştı.

Harper alçak bir sesle, "Beni incitti derken beni terk etti ve muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim demek istiyorsan, evet," dedi. "Bu onun hatası değildi ama yine de beni incitti."

"Yani... yeni tanıştığın bu adam bir ilişki yaşamak istemediği için mi üzgünsün?" Annesi hâlâ endişeli ve şaşkın görünüyordu. "Ama tatlım, eğer onunla yeni tanıştıysan-"

"Öyle değildi!" Harper sesinin huysuz bir ergen gibi çıktığının farkına vardı. Tanrım, gerçekten de dışarı çıkıp kendine ait bir yer bulması gerekiyordu - burada liseye geri dönüyordu! Ama her zaman çok *yoruluyordu*. Shad'ın yokluğunun acısı - onun 'boş bağ' dediği şeyin acısı - çok derin, çok kapsayıcıydı. Tüm enerjisini tüketiyor gibiydi - çoğu gün tek istediği yatakta kalıp uyumak ve unutmaya çalışmaktı.

Elbette Harper bu şekilde yaşayamayacağını biliyordu; ne kadar istese de hayatını uyuyarak geçiremezdi. Shad bunu istemezdi - onun devam etmesini, mutlu olmaya çalışmasını, tekrar buluşana kadar bir hayatı olmasını isterdi. Ama Tanrım, bu en az yirmi yıl sonraydı! O kadar uzun süre nasıl dayanabilirdi ki?

Onsuz geçen onca yılı düşünmek bile Harper'ı hayal edemeyeceği kadar yorgun hissettiriyordu. O kadar yorgundu ki uzanıp sonsuza dek uyuyabilirdi.

O kadar yorgundu ki ölebilirdi.

Hayır, düşünemem. Denemek zorundayım. Devam etmek zorundayım.

"Özür dilerim anne," dedi yeniden başlamaya çalışarak. "Bunu doğru açıklamadığımı biliyorum ama açıklaması gerçekten çok zor. Söylemeye çalıştığım şey, bu adama gerçekten *değer* verdiğim. Sadece bir gün birlikte olduğumuzu düşünürseniz bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama daha fazlasıydı... bundan çok daha fazlası. Her zaman çok üzgün hissediyorum. Çok *yorgun*."

"Oh, tatlım..." Annesi Harper'ın omuzlarına rahatlatıcı bir kol koydu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama davranışların bana baban beni terk ettikten sonraki halimi hatırlatıyor." Başını iki yana salladı. "O adamı çok seviyordum ama zehirli şeker gibiydi. Tadı tatlıydı ama beni sürekli hasta ediyordu. Sonunda gittiğinde muhtemelen hayatımın en güzel ve en kötü gününü aynı anda yaşamıştım."

Harper alçak bir sesle, "Bu çok kötü bir gündü," dedi. "Shad iyi bir adamdı ve ben... birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde onu çok sevdim. Ve beni bilerek terk etmedi... götürüldü."

Kelimeleri boğazında düğümleniyor gibiydi, çünkü uyandığında onun kollarında solduğunu hissettiğini, aralarındaki bağ sayesinde son bir kez onu sevdiğini söylerken kafasının içinde onun kederli sesini duyduğunu hatırlıyordu...

"Ah, tatlım!" Annesinin sesi her zamankinden daha sıkıntılıydı ama tam o sırada kapı çaldı ve bu zor sahneyi böldü. "Şimdi, bu kim olabilir?" Harper'ın annesi kaşlarını çatarak telaşlandı. "Kimseyi beklemiyorum."

"Gidip görsen iyi olur." Harper az önce gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve şimdi ağlamamak için kendini zor tutarak burnunu çekti. Annesi bir gitse, onu bu konuda konuşturmayı bıraksa, belki Harper boş, tozlu şömineye bakmaya ve hiçbir şey düşünmemeye geri dönebilirdi.

"İyi olacak mısın?" Annesi sordu. Kapıya gitmek için ayağa kalkmıştı bile.

Harper başını salladı. "Tamam. Git bak bakalım kimmiş." Yine boş ızgaraya bakmaya başlamıştı bile. *Unut*, dedi kendi kendine. *Unutursan daha az acı çekersin...*

"Merhaba, önceden haber vermeden sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama lütfen Harper Wilde ile konuşabilir miyim?"

"Oh, peki ben... sen kimsin?" Annesinin sesi telaşlı geliyordu ve Harper karşısındakinin bir yabancı olduğunu anlayabiliyordu.

Yabancılarla tanışmak istemiyordu, kimseyle tanışmak istemiyordu. Kalkmaya başladı, mutfak girişindeki çalışma odasından gizlice çıkmayı ve yalnız kalabileceği üst kata geri dönmeyi düşünüyordu.

Ama kapıdaki kişi onun için çok hızlıydı. Harper daha koltuktan kalkamadan, iri mavi gözlü, kızıl saçlı, dolgun vücutlu bir kadın odaya girdi. Arkasında biri siyah saçlı ve siyah gözlü, diğeri kumral saçlı ve koyu kahverengi gözlü iki uzun boylu Kindred erkeği vardı. Renkleri çok farklı olmasına rağmen, Harper'ın akrabaları olduklarını düşünmesine yetecek kadar benzerlik vardı yüzlerinde.

"Harper," dedi annesi, yüzünde çaresiz bir ifadeyle arkalarından gelerek. "Bu insanlar... seni görmek için buradalar."

"Um..." Harper ayağa kalktı ve ne bekleyeceğinden emin olmadan elini uzattı. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" Belli ki Ana Gemi'den geliyorlardı ama onları hayatında hiç görmediğinden emindi.

"Bilmiyorsun ama ileride bileceksin - en azından umarım bileceksin," dedi kadın. "Ben Kat ve bunlar da kocalarım, Deep ve Lock." Kadın isimlerini söylerken iki Kindred savaşçısı başlarını salladı. "Bizi tanımadığınızı biliyorum tatlım," dedi kadın, hâlâ Harper'a ciddiyetle bakarak. "Ama biz senin kayınvalideniz."

Otuzbirinci Bölüm

Kadın İngiltere Kraliçesi olduğunu açıklasaydı Harper daha fazla şaşıramazdı.

"Özür dilerim," dedi, neredeyse sözcüklerin üzerinde tökezleyerek. "*Kim* olduğunuzu söylemişsiniz?"

"Ben senin kayınvalidenim ve bu ikisi..." Kendisine Kat diyen kızıl saçlı kadın iki uzun boylu Kindred savaşçısına başıyla selam verdi. "Bunlar kayınpederleriniz." Öne çıktı ve Harper'ın elinden tuttu. "Shad çağrılmadan önce onunla bağ kurduğunu biliyorum," dedi alçak ve ciddi bir sesle. "Seni tanıyabilmemiz için çok çabuk ayrıldın ama bunu değiştirmek istiyorum, bunu düzeltmek istiyorum."

"Sen... Shad ve benim bağlandığımızı biliyor musun?" Harper başını salladı. "Ama kimseye söylemedim. Nasıl bilebilirsin ki?"

"Shad bize söyledi," diye gürlledi Kat'in Derin olarak tanıttığı siyah saçlı ve gözlü Kindred.

"Öyle mi yaptı?" Harper belirsiz bir şekilde sordu. "Ama... nasıl? Gelecekte onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

"Korkarım hayır," dedi Lock adındaki kahverengi saçlı Kindred nazikçe. "Daha iyi bir şekilde ifade etmek gerekirse, gelecekteki Shad ile konuşmadık. Günümüz Shad'ıyla konuştuk. Ya da daha doğrusu o bizimle konuştu."

Kat, "Bizim zamanımızda -şimdi, şu anda- o hâlâ küçük bir çocuk," diye açıkladı. "Ama o her zaman özel bir çocuk oldu. O her zaman bir şeyler *bilir*. Ve, şey..." Çaresizce eliyle işaret etti. "Bize senin

ve gelip seni görmemiz gerektiğini söyledi." Ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "İşte buradayız."

"Harper?" Annesi ziyaretçilerden ona doğru bir ileri bir geri bakıyordu. "Tatlım, bunların hiçbiri mantıklı değil. Üvey babana bu insanlardan gitmelerini istemesini söylememi ister misin?"

"Hayır, anne." Harper başını hızla salladı. "Hayır, sana mantıklı gelmediğini biliyorum ama inan bana bana bana çok mantıklı geliyor. Lütfen biraz konuşmamıza izin ver."

"Pekala... tamam." Annesi endişeyle ona baktı. "İçecek bir şey isteyen var mı?" diye sordu, belli ki misafirlerinin kafası ne kadar karışık olsa da iyi bir ev sahibesi olmaya çalışıyordu.

"Biraz su harika olurdu." Kat ona minnetle gülümsedi. "Çok susadım. Ya da belki biraz buzlu çay?"

Harper'ın annesi, "Elimde hiç yok ama biraz hazırlayabilirim," dedi.

"Oh, öyle mi?" Kat haykırdı. "Çok nazıksınız! Uzun zamandır gerçekten iyi bir tatlı çay içmemiştim - Ana Gemi'de bulmanın gerçekten zor olduğu şeylerden biri."

"Pekâlâ. Hepiniz kendinizi evinizde hissedin." Harper'ın annesi yüzünde şaşkın bir ifadeyle mutfağa girdi.

Harper Kat'e minnetle baktı -diğer kadının ne yaptığını biliyordu- onlara konuşmak için biraz zaman kazandırıyor, annesinin önünde deli gibi konuşmadan gerçekten *konusmak* için.

"Teşekkürler," dedi kısık bir sesle. "Yani... Küçük çocuk Shad sana benim adam Shad'a bağlı olduğumu mu söyledi?"

Kat başını salladı, kızıl saçları parlıyordu. Harper, onu bir kayınvalide olarak düşünmek zor olsa da, kesinlikle güzel olduğunu düşündü. O kadar güzeldi ki

Gençti - biraz daha genç olmasa da muhtemelen Harper'ın kendisiyle aynı yaşıydı. Lock nazikçe, "Kederli zamanınızda sizi rahatsız etmek istemedik," dedi.

"Ama Gölge, şey..."

"Haftalardır kötü rüyalarla uyanıyor," diye gürledi Deep. "Gelip seni görmek için yalvarıyor, gelip seni görmemiz gerektiğini söylüyordu."

"mi?" Harper başını salladı. "Anlamıyorum, neden?"

"Tanrıça'nın sana söyleyecek bir şeyi olduğunu söylüyor," dedi Kat gayet dürüst bir yüz ifadesiyle. "Üzgünüm, Kindred Tanrıçası'na inanıp inanmadığınızı bilmiyorum ama o gerçek. Ve Shad'la sık sık konuşuyor, ya da o bize öyle söylüyor."

"Evet, bunu bana da söyledi." Harper başını salladı. "Ben... ben inanıyorum. Gördüğüm her şeyden sonra - Shad ve benim birlikte yaşadığımız her şeyden sonra - elbette inanıyorum." Omuz silkti. "Ama Tanrıça benimle konuşmak istiyorsa, neden sadece konuşmuyor?"

Lock, "Shad bir nedenden dolayı Kutsal Kuru'ya gelmenize ihtiyacı olduğunu söylüyor," dedi. "Biz de anlamıyoruz ama çok ısrarcı oldu."

"Sonunda buraya gelip bizimle gelmeni istemek zorunda kaldık," dedi Kat özür dileyerek. "Yine de bizi görmek istemeyebileceğinin farkındayız. Bu size... Shad'ı çok fazla hatırlatabilir."

Harper boğazında bir yumru hissetti ama bir şekilde onu tekrar yutmayı başardı.

"Elbette seni görmek istiyorum," dedi duygudan boğulmuş bir sesle. "Elbette Shad'ın ailesiyle tanışmak istiyorum. Ben sadece..." Burnunu çekti. "Seninle daha önce, Ana Gemi'deyken buluşmaya çalışmadığım için çok üzgünüm. Kötü bir durumdaydım ve aklıma bile gelmedi-"

Birden ön kapı çarparak açıldı ve yüksek, çocuksu bir ses duyuldu.

"Güzel bayan! Güzel bayan! Harper!"

Kadife gibi siyah gözleri ve neredeyse beyaz denecek kadar sarı saçları olan küçük bir çocuk hızla odaya girdi ve doğruca Harper'a yöneldi.

"Shad, hayır!" Kat dehşetle baktı. "Senin burada ne *işin* var?" diye bağırdı.

Küçük çocuk onu görmezden geldi ve kendini Harper'ın kollarına attı. Coşkuyla yanağına şapır şupur bir öpücük kondurdu.

"Harper!" diye bağırdı. "Bizimle Ana Gemi'ye dönmek zorundasın. Tanrıça bana öyle söyledi, gelmek *zorundasın*!"

"BEN... BEN..." Harper ne diyeceğini bilemiyordu; bu tatlı küçük çocuğu, büyüüp seveceği adamla nasıl bağdaştıracığını bilemiyordu. Saçları ve göz rengi farklı olsa da, yumuşak, çocuksu yüzünde Shad'ın yontulmuş yüz hatlarının hayaletini görebiliyor ve konuştuğunda o tanıdık sesin başlangıcını duyabiliyordu, ancak derin yetişkin tınısına ulaşması yıllar alacaktı.

"Çok özür dilerim." Kat ayağa kalktı ve Shad'a uzandı. "Gemide saklanmış olmalı. Seni üzmem için buraya gelmesine asla izin vermezdim, söz veriyorum tatlım."

"Hayır, hayır, sorun yok." Harper küçük Shad'ı kucağında tuttu. Bunun ne kadar tuhaf bir durum olduğunun farkındaydı ama bir şekilde onun gitmesine izin veremiyordu. "Neden seninle gelmem gerekiyor?" diye sordu küçük çocuğa. "Tanrıça'nın neden gelmemi istediğini biliyor musun?"

"Zamanının geldiğini söyledi." Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Annene bir süreliğine -belki de uzun bir süreliğine- veda etmen gerektiğini söyledi." Önce kendi annesine, sonra da Harper'a baktı. "Bu gerçekten üzücü, ben

Biliyorum. Ama Tanrıça sana yakında tekrar mutlu olacağını söylememi istedi. Ama bunun gerçekleşmesi için Ana Gemi'ye gelmen gerekiyor."

Harper kalbinin etrafında bir umut çırpıntısı hissetti. Shad'ın ona çocukken Kindred Tanrıçası'nın kendisiyle konuştuğunu söylediğini hatırlamadan edemedi... ve ona küçük yaşlardan itibaren Harper'ın onun varoluş nedeni olduğunu nasıl söylediğini. Onunla tekrar konuşuyor olabilir miydi - Harper'a vermesi için ona bir mesaj veriyor olabilir miydi, böylece Harper onun eski halini tekrar görebilir miydi?

"Nasıl biri olduğunu görüyorsun," dedi Kat, neredeyse özür dilercesine. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama gelir misin? Hiçbir şey olmasa bile seni misafir etmek ve bir süre tanımak isteriz." Gülümsedi. "Çok güzelsin, Shad'ın sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim. Ve evet," diye fısıldadı Harper, kalbi boğazına düğümlenmişti. "Evet, ben... ben geleceğim."

"Nereye geldin?" Annesi, elinde buzlu çay bardaklarıyla dolu bir tepsiyle çalışma odasının kapısında belirdi. "Nereye gidiyorsun, Harper?"

Harper derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Genç Shad'ın elini kendi elinde tutarak annesine döndü.

"Anne," dedi. "Üzülme ama bu insanlarla gitmem gerekiyor. Ve uzun bir süre ortalıkta olmayabilirim."

Bölüm Otuz İki

"Bugün buraya Tanrıça'dan bir lütuf istemeye geldiniz." Onları Kutsal Koru'da karşılayan rahibe belli ki son derece nadir bulunan kadın Kindred'lerden biriydi. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve uzun kahverengi saçları yeşil renkteydi. Gözleri de sıra dışıydı; hem beyazları hem de irisleri yeşilin farklı tonlarındaydı. Kat alçak sesle, yeşilin içindeki yeşil gözlerin genellikle Tanrıça'nın rahibelerine özgü bir özellik olduğunu söylemişti.

"Evet." Harper başını saygıyla eğdi. Üzerinde ayak bileklerine kadar inen sade beyaz bir cübbeden başka bir şey yoktu ve çimenler çıplak ayaklarına serin ve dikenli geliyordu. Kutsal Koru'daki bu buluşmadan ne bekleyeceğini bilmiyordu ve umutsuzca umutlarını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ama genç Shad'ın sözlerini aklından çıkaramıyordu.

"Tanrıça zamanın geldiğini söylüyor," demişti ona.

Ama ne için zaman? Gelecekte onu beklediğini umduğu Shad'a -yaşlı Shad'a- gitme zamanı mı? Yoksa sadece kayınvalidesiyle tanışmak ve onları tanımak için mi?

Kat, Deep, Lock ve tüm çocukları harikaydı; özellikle de bir an onu güldüren, bir an sonra da eski halini hatırladığında kalbini şiddetle sızlatan küçük Shad. Ama Harper yakında sevdiği adamla birlikte olmayı umut etmekten kendini alamıyordu

-Aralarındaki bağı yeniden canlandığını hissederken bir kez daha onun güçlü kollarına sarıldı.

"Tanrıça benimle senin hakkında konuştu." İlk başta çok yasaklayıcı görünen rahibe, yeşilin içindeki yeşil gözlerinde daha yumuşak bir bakışa sahip oldu. "Bana çok acı çektiğinizi ve çok fedakrlık yaptığınızı ve dlnz alma zamanınızın geldiğini söyledi."

"Ve ne... bu ne?" Harper tereddütle sordu ve Kat onun elini sıktı. Ailenin geri kalanı Kutsal Kuru'nun dışında bırakılmış olsa da, o Harper'a moral desteği vermek için yanındaydı.

"Aradığınız şey bu," dedi rahibe dolaylı bir şekilde.

Harper bir sabırsızlık dalgası hissetti ama bunu kontrol altında tuttu. Kat ona Kutsal Kuru rahibelerinin ne kadar ıldırıtcı derecede anlaşılmaz olabileceğini söylemişti.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe.

"Sevdiğin ve bağlı olduğun kişiye yeniden kavuşmaya hazır mısınız?" diye sordu rahibe. "Barıştınız ve vedalaştınız mı? Tanrıça da bir anne ve başka bir annenin kalbini özlemek istemedi - bu yüzden evinizdekilerle barışmanız için size zaman verdi."

"Hazırım," diye güvence verdi Harper ona. Annesine her şeyi açıklamak kolay olmamıştı; Harper'ın aşık olduğu bir Kindred savaşcısıyla birlikte olmak için dünya dışında bir yere gittiği fikrine kapılmıştı. Harper'ın, zaman yolculuğunu işin içine karıştırarak annesinin deli olduğunu düşünmesine neden olmadan bu karmaşık durumu açıklamaya en çok yaklaşabildiği şey buydu. Ama sonunda annesi ellerini havaya kaldırmış ve Harper'a onay vermişti.

"Bu genç adamı sevdiğini görebiliyorum," demişti Harper'a. "Ve senin kararlarına güveniyorum, tatlım. Seni aptal olman için yetiştirmedim." Gözleri hüzünle bymşti. "Bu kadar uzun süre gideceğinden emin misin? Bir kez bile ziyarete gelemeyecek misin?"

Harper'ın kalbi anda sızlamıştı.

"Özür dilerim anne," dedi elinden geldiğince nazikçe. "Ama bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Shad buradan çok ama çok uzakta. Onu çok sevmesem gitmezdim ama ben sadece..." Bir elini göğsüne götürdü. "Onsuz içimde ölüyormuşum gibi hissediyorum."

"Bunu görebiliyorum." Harper'a son kez sarılırken annesinin gözlerinde yaşlar vardı. "Sana iyi davranacağından emin ol. Eğer davranmazsa, her zaman eve dönebileceğini biliyorsun."

Elbette Harper, eğer bu işe yararsa -eğer gerçekten bir şekilde yirmi yıl geleceğe gidebildiyse- geri dönüşün olmayacağını biliyordu ama bunu annesine söyleyemezdi.

"Seni seviyorum anne," dedi ve ona sarıldı. "Ve söz veriyorum en kısa zamanda seni tekrar göreceğim."

Annesinin sıcak sarılışının ve yanağına kondurduğu son öpücüğün anısıyla Harper şimdi rahibenin karşısında duruyordu. Boş bağı acısı ve Shad'a duyduğu derin, her şeyi kapsayan sevgiden başka hiçbir şey onu ailesini bu kadar uzun süre terk etmeye razı edemezdi. Bu kararı verebilmek için onun kaybının acısını yaşaması ve biraz da olsa sindirmesi gerektiğini şimdi anlıyordu. Ama artık kararını vermişti ve gitmek istiyordu; sadece rahibenin ona yardım edebileceğini umuyor ve bunun için dua ediyordu.

"Ben hazırım," dedi tekrar. "Lütfen - beni gerçekten Shad'a gönderebilir misiniz?" "Yapamam," dedi rahibe. "Ama Tanrıça yapabilir."

Birdenbire parlak bir ışık çizgisi Harper'ın tam önünde havayı yarıyor gibiydi. O kadar göz kamaştırıcıydı ki bakması bile zordu, ama Harper gözlerini alamayıp büyümeye başladığını fark etti.

Işık çizgisi, Harper'ın içeri adım atabileceği kadar geniş açılmış bir kapıya benzeyene kadar genişledi.

"Gel kızım." Sıcak, güçlü, kadınsı bir ses Kutsal Koru'yu doldurdu. ***"Bağlı olduğun erkekle birlikte olmayı özlediğini biliyorum. Öne çık ve onunla bir kez daha tanış."***

Harper'ın nefesi boğazında düğümlenmiş gibiydi ve ne diyeceğini bilemiyordu. Kendisine kendiliğinden sarılan Kat'e döndü ve gülümsedi.

"Hadi bebeğim," diye mırıldandı Harper'ın kulağına. "Git Shad'la birlikte ol, yirmi yıl sonra görüşürüz."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Harper.

Işık kapısından içeri adım attı... Ve gözden kayboldu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Harper kapıdan içeri adımını attığı anda Shad'ı görmeyi bekliyordu. Bunun yerine kendini kaba ahşap bir masa ve tek bir sandalyeyle döşenmiş küçük, sade bir odada buldu.

Sandalyede, burnunda bir çift altın rengi, antika görünümlü gözlük olan ufak tefek bir adam oturuyordu. Charles Dickens romanlarından fırlamış gibi eski moda kahverengi bir pantolon ve önünde güzel, kıvrımlı işlemeleri olan siyah bir yelek giymişti. Bu güzel giysinin ön kısmında, üzerinde antika bir saat bulunan ince halkalı altın bir zincir asılıydı.

"Demek geldiniz." Küçük adam başını kaldırmadan konuştu. Masanın üzerine eğilmiş, parıldayan ve ışıldayan bir şey üzerinde çalışıyordu. Harper ona ne kadar bakarsa baksın, tam olarak ne olduğuna karar veremiyordu; adamın küçük, becerikli ellerinde o kadar çok hareket ediyordu ki bunu anlamak imkânsızdı.

"Um...evet." Harper etrafına bakındı. "Neredeyim ben, lütfen? Bağlı eşim Shad'la birlikte olacağımı sanıyordum." Ona bu şekilde hitap etmek garip gelmişti ama Kindred'lerin ve eşlerinin birbirlerine böyle seslendiğini biliyordu.

"Evet, evet, Tanrıça -Tüm Yaşamın Anası- da böyle söyledi. Geleceğinize bir portal açmamı istedi ve ben de kabul ettim." İçini çekti ve sonunda ona bakmak için garip parlayan nesneyi yere bıraktı. "O halde hazır mısınız? Sorularınız var mı?"

"Sorular mı? Şey, siz kimsiniz?" Harper aklına gelen ilk şeyi sordu. Gözleri adamın eski moda görünümlü cep saatine takıldı. "Bekle, sen Zaman Bekçisi misin? Shad'a beni kurtarmaya gelmesini sağlayan ilmek yapıcıyı veren kişi mi?"

"Kesinlikle, canım." Küçük adam son derece memnun görünüyordu; , sade yüzünü aydınlatan bir gülümseme. "Evet, ben . Tüm Yaşamın Annesi tarafından çocuklarını korumaya yardım etmekle görevlendirildim ve öyle de yaptım çünkü görüyorum ki..." Üzerinde çalıştığı parlayan şeyi eline aldı ve dikkatle ona baktı. "Shadow'un sizi almak için zamanda ilk geri döndüğünde bıraktığı gelecekte çok farklı bir geleceğe gittiğinizi görüyorum."

"Yani orada her şey yolunda mı?" Harper sordu. "Yani Kovan'ı yendiğimizi ve hepsinin öldüğünü biliyorum-"

"Özür dilerim," dedi Zaman Müdürü sertçe. "Hepsi ölmedi. Ama endişelenmeyin," diye ekledi Harper'ın yüzündeki endişeyi açıkça görerek. "Onları tanıdığınız şekilde hayatta değiller ve tüm Kindred ırkını yok edecek ya da Dünya'yı ele geçirecek gibi görünmüyorlar." Kaşlarını çatı ve parlak şeye tekrar baktı. "Yine de içlerinden biri başınıza bela *açabilir*."

"Yapacaklar mı? Nasıl?" Harper endişeyle sordu. Ama Zaman Bekçisi başını salladı.

"Gelecekte gördüğüm şeylerin ayrıntılarını anlatmayabilirim-çok fazla ayrıntı bir paradoksa neden olabilir."

"Peki ya gelecekte yaşamak için kendi şimdiki zamanımı terk etmeme ne demeli?" Harper sordu. "*Bu* bir tür paradoksa ya da uzay-zaman sürekliliğinde bir yırtılmaya ya da buna benzer bir şeye neden olmaz mı?"

Zaman Bekçisi güldü. "Canım, korkarım çok fazla bilim kurgu okuyorsun. Ben zamanın iplerini kontrol ediyorum ve inan bana

Eğer bunu yaparak evrenin dokusunu bozacak ya da yırtacak olsaydım, onları sizin için manipüle etmezdim."

"Yani... gitmemde bir sakınca yok mu? Şu anda yaşamayarak geleceği değiştirmeyecek miyim?" Harper ısrar etti. Ne olursa olsun Shad'la birlikte olmak istiyordu ama şimdiki zamanda yokluğunun nasıl bir etki yaratacağını merak ediyordu.

"Hmmm..." Zaman Müdürü elindeki parlayan şeye tekrar baktı. "Eğer şimdiki zamanda kalacak olsaydın, pazarlama işini bırakıp veteriner olmak için okula geri döneceğini görüyorum, ki zaten hep hayalin buydu. Kendi küçük hayvan muayenehaneni açar ve oldukça başarılı olurdun." Başını kaldırıp ona baktı. "Geri dönüp kendi şimdiki zamanını yaşamayı ve bunları yapmayı mı tercih edersin?"

Harper hemen, "Hayır," dedi. "Hayır, Shad'la birlikte olmak istiyorum."

Başını salladı, ince dudaklı ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu.

"Düşündüğüm gibi. Tüm Yaşamın Annesi senin hakkında haklıymış; kendini eşine adanmışsın."

"Onu çok özlüyorum." Harper kendi sesindeki özlemi duydu ve onu kontrol etmeye bile çalışmadı. "Lütfen, beni ona gönderebilir misiniz?"

"Yapabilirim ve yapacağım." Ona gülümsedi. "Ve lütfen ona, içinin rahat etmesi için, değiştirmek için çok mücadele ettiği geçmişin - Kovan'ın Ana Gemi'yi yok ettiği ve Dünya'yı ele geçirdiği zaman yolunun - tamamen ve geri dönülmez bir şekilde kapandığını söyle. Sadece siz ve o, bu değiştirilmiş yolda meydana gelen olayları hatırlayacaksınız, çünkü ilk başta bu şekilde tanıştınız ve bir araya geldiniz."

"Ama... karşılaşacak mıyız? Yani geçmişte, o yol hiç olmadıysa?" Harper itiraz etti.

"Yaşayacaksın çünkü ," dedi basitçe. "Başka hiç kimsenin o zaman diliminde o buluşmayı yaşamamış olması, bunun gerçekleşmediği anlamına gelmez. Yine de," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Gerçeklikleri değiştirilmiş insanlarla konuşurken ikinizin nasıl aşık olduğunu ve çiftleştiğini açıklamak için küçük bir kurgu uydurmanız gerekebilir. Shad'ın kardeşleri, kuzenleri ve arkadaşları, hatırlamadıkları başka bir zaman çizgisinde olsa bile, Cehennem'in bir mevsiminden geçtiklerini duymakta zorlanabilirler."

Harper gülümsedi. "Sanırım bunu yapabiliriz. Shad'ı gördüğümde ona söylerim." Küçük adama umutla baktı. "Şimdi... beni ona gönderebilir misiniz lütfen?"

"Elbette canım. Ama korkarım bornozunu burada bırakman gerekecek." Basit beyaz giysisine başıyla işaret etti. "Canlı dokudan başka hiçbir şey zamanda yolculuk yapamaz."

"Oh..." Harper kızardı. "Çıkarayım mı?"

Başıyla onayladı. "Kapıdan girmeden önce onu atmanız yeterli."

"Hangi kapı?" Harper sordu ama başını çevirdiğinde, tıpkı Kutsal Koru'da olduğu gibi yine parlayan bir ışık çizgisi gördü. "Ah..." diye nefes aldı, büyüdükçe ona doğru adım attı ve onu kabul etmek için açıldı.

"İyi yolculuklar," dedi Zaman Bekçisi. "Ve sana uzun ve mutlu bir yaşam dilerim, canım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Harper ama konuşurken ona bakmıyordu. Gözleri geleceğe açılan ışıklı kapıya sabitlenmişti... ve Shad'a.

Derin bir nefes alarak bornozun ayaklarının dibine düşmesine izin verdi ve adımını attı.

* * * * *

"Dünya'da bir yerlerde olmalı," dedi Barış o derin, sessiz sesiyle makul bir şekilde. Shad'ın sırrını açıp değişen zaman yolunu ve kaybettiği eşinin hikâyesini anlatmak için seçtiği kişi oydu. Çünkü tüm kardeşleri, kuzenleri ve arkadaşları arasında Peace en iyi dinleyiciydi ve Shad'a göre ona inanması en muhtemel kişiydi.

"Sana söylüyorum, her yere baktım." Shad içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Aylar oldu ve onu ne Dünya'da ne de başka bir Kindred ana gezegeninde hiçbir yerde bulamıyorum. Sanki ben kendi zamanıma geri döndükten kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuş gibi."

"Bana annesinin ne dediğini tekrar anlat." Barış düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve çimenli zemine baktı.

Kutsal Koru'nun dışında bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı; Shad nedenini bilmesede kendi zamanındaki Ana Gemi'ye döndüğünden beri buraya çekilmişti. Tanrıça'nın tapınağının yakınında olmak ona bir şekilde huzur veriyor gibiydi. Ve Harper'ı hiçbir yerde bulamadığından, bulabileceği her türlü huzura şiddetle ihtiyacı vardı.

"Harper'ın ona aşık olduğu bir Kindred savaşçısının yanına gideceğini, çok uzaklara gideceğini ve muhtemelen bir süre dönmeyeceğini söylediğini anlattı," diye devam etti Shad, her ne kadar kelimeler midesini bulandırsa da. "Ama başka hangi Kindred ile gidecekti? Peki neden? O *benimle* çiftleşti -Aramızdaki bağ onun için bu kadar mı önemsizdi?"

"Eminim bu onun için çok şey ifade ediyordu," dedi Barış makul bir şekilde. "Belki annesi ayrıntıları bir şekilde yanlış anlamıştır. Ne de olsa biraz yaşlı olduğunu söylememiş miydin? Belki de hafızası zayıflıyordur."

"Bilmiyorum," dedi Shad acı bir sesle. "Tek bildiğim Harper'la aramdaki bağın boşlukla sızladığı ve onu hiçbir yerde bulamadığımı, Tanrıça

Lanet olsun. Ben sadece-"

"Shad..." Kardeşinin sesinde Shad'ın başını kaldırmasına neden olan bir şey vardı. Barış, Kutsal Koru'yu dolduran ağaçlara bakıyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne oldu? Bilmiyorum-" Kelimeler Shad'ın dudaklarında kayboldu. Çünkü korunun ortasında bir yerde bir ışık parıldıyordu; her geçen gün daha da parlaklaşan, neredeyse kör edecek kadar parlak bir ışık. Yine de başka tarafa bakamadı.

"O da ne?" Barış şaşkın bir sesle sordu. "Rahibeler bir tür yeni ayın ya da tören mi yapıyorlar?"

"Bilmiyorum." Shad çoktan botlarını çıkarmış ve ağaçların arasına doğru adım atmaya başlamıştı. Yeşil ve mor yapraklarla dolu dalları kenara iterek, iğne ucu kadar ışığın büyüyüp bir çizgi haline gelişini hayretle izledi. Sonra genişlemeye başladı.

"Ne oldu?" Barış hemen yanındaydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sanırım..." Kendisini boğmakla tehdit eden umudu acımasızca zapt etmeye çalışan Shad'ın sesi boğuk çıkıyordu. "*Sanırım* bu bir zaman kapısı."

Işık çizgisi genişleyerek bir kapı aralığına benzer bir kama haline geldi ve sıcak, güçlü, tanıdık bir kadın sesi Kutsal Koru'yu doldurdu.

"Savaşçı," dedi. "Kendininkini geri al."

Ve sonra parlak ışık kümesinin içinden biri çıktı - sıcak café au lait tenli, uzun, kıvrıkcık, şekerleme rengi saçları ve yeşim yeşili gözleri olan biri.

Bu Harper'dı ama onu bir daha göreceğini düşündüğü gibi yirmi yaş daha yaşlı değildi. Tıpkı onu terk ettiği zamanki gibi görünüyordu, genç, güzel ve... tamamen çıplak.

Sanki ışıktan kör olmuş gibi gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı.

"Harper?" Shad buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Tanrıça, Harper, sen misin?"

"Shad?" Kız belli belirsiz ona doğru uzandı ve adam onu tutup kendine çekti.

"Tatlım-Kallana," diye hırladı. "Tanrım, kollarımda kendini çok iyi hissediyorsun! Gerçekten sen misin?"

"Ah, Shad!" Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Benim, gerçekten benim! I-"

Ama Shad bir öpücükle onun sözünü kesti.

Ağzının tadı çok tatlıydı -tıpkı hatırladığı gibi- ve yumuşak, kıvrımlı vücudu çok sertti ama aynı zamanda kollarında mükemmel bir şekilde boyun eğiyordu. Shad ona doyamadığını, onu asla bırakmak istemediğini hissetti. Onu bacakları beline kilitlenecek şekilde yukarı kaldırdı ve sıkıca tuttu, ellerini çıplak sırtında aşağı yukarı ovuşturdu, dokunarak, tadarak ve onun tatlı, vahşi kokusuyla gerçek olduğuna ve sonunda gerçekten burada onunla birlikte olduğuna kendini ikna etmek istedi.

Sonunda çılgınca öpüşme kesildi -çünkü ikisinin de nefesi tükenmişti. Harper parmaklarını Shad'ın saçlarında gezdirmeye ve gözlerinin içine bakarken elleriyle yüzünü çerçevelemeye devam etti. Sanki o da bunun gerçekten olduğuna ve Shad'ın tekrar kaybolup gitmeyeceğine kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı ve onu tekrar öptü. "Seni tekrar görmek için yıllarca beklemem gerekecek sanıyordum!"

"Ne kadar bekledin? Burada yaklaşık... iki buçuk Dünya ayı oldu," dedi Shad ona.

Harper ona, "Benim için de aynı şey geçerli," dedi.

Shad düşünceli bir şekilde, "Acaba Tanrıça bizim için zamanı eşitliyor muydu - bir nedenden ötürü aynı sefalet seviyesini yaşamamıza izin veriyor muydu?" diye mırıldandı. "Sanırım bu, benim kendi zamanıma döndükten hemen sonra seni görebilecekken, senin beni yirmi yıl beklemek zorunda kalmandan çok daha adil. Tabii seni bulabilseydim," diye ekledi.

Harper güldü. "Bakıyor muydun?"

"Tabii ki! Kutsal Koru'da çırlıçıplak ortaya çıktığım anda seni aramaya başladım. Çıplak demişken..." Etrafına bakındı ama Barış Koru'dan ayrılmıştı, şüphesiz Harper'la yeniden bir araya gelmelerini sağlamak için.

Shad bir an için Harper'ı yere bıraktı ve yeşil üniforma gömleğinin düğmelerini açarak omuzlarına doladı. Kollarını kolların içine soktu ve minnetle gülümsedi. Üzerinde o kadar uzundu ki neredeyse büyük beden bir elbise gibi uyluklarının ortasına kadar düşüyordu.

"Teşekkür ederim, bebeğim. Her yerde beni mi arıyordun?"

"Annen aşık garip bir Kindred ile birlikte olmaya gittiğini söyledi." Shad güldü. "Sanırım o Kindred bendim, ha?"

"Öyleydin. Genç halin geldi ve bana Ana Gemi'ye gitme zamanının geldiğini söyledi." Kaşlarını çatı. "Bekle, bunu hatırlamıyor musun?"

Shad başını salladı. "Sanırım farklı bir zaman yolu."

Harper düşünceli görünüyordu.

"Zaman Bekçisi ikimizi de bu noktaya getirmek için zamanın birkaç ipliğini birleştirmiş olmalı. Bu biraz kafa karıştırıcı ama birlikte olduğumuz sürece gerçekten umurumda değil."

"Katılıyorum." Yanağını okşadı ve ona gülümsedi. "Hadi gel, seni kardeşlerim ve kuzenlerimle tanıştırmak istiyorum. Onlarla ilk kez tanışacaksın, ama bu kez çok daha mutlu koşullar altında."

"Tabii ki onlarla tanışmak istiyorum," dedi Harper. "Ama bana annemden bahsedebilir misin? O-?"

"O iyi," diye güvence verdi Shad. "Yaşına göre son derece çevik." Biraz ayıldı. "Korkarım üvey baban birkaç yıl önce vefat etti. Bir huzurevinde tek başına yaşıyor. Belki onu bizimle birlikte olması için Ana Gemi'ye getirebiliriz."

"Gerçekten yapabilir miyiz?" Harper ona umutla baktı. "Yani, daha yeni bağlandık. Kayınvalidenin yanımızda yaşamasını istediğinden emin misin?"

Shad omuz silkti. "Neden olmasın anlamıyorum. Kayınvaliden, yani annem Kat, burada, Ana Gemi'de, yanımızda yaşayacak. Ne fark eder ki?"

"Annene bayılıyorum!" Harper fıskırdı. "Sonunda küçük Shad'ı, yani seni dinleyen ve beni görmeye gelen oydu. Beni Ana Gemi'ye dönmeye ve sana geri dönmeye ikna etti." Kaşlarını çatı. "Acaba beni hatırlayacak mı? Zaman Bekçisi bana tanıştığımız ve aşık olduğumuz alternatif zaman çizgisini hatırlayan tek kişinin sen ve ben olacağımızı söyledi. Kardeşlerinin, kuzenlerinin ve arkadaşlarının - Kovan'ın yönetimi ele geçirmesinden yıllar sonra Direniş'te seninle birlikte savaşanların - bunu anlamayacağını söyledi."

"Barış'a zaten söyledim ve o da bana inandı," diye belirtti Shad. "Annem seni hatırlasa da da eminim seni sevecektir. Buradaki herkes öyle." Ona aç gözlerle baktı. "Ama biliyor musun, şimdi sen yanımdayken, seni başka biriyle paylaşmak istemediğimi fark ettim. En azından hemen değil. Neden onları biraz bekletmiyoruz?"

Harper kirpiklerini kırıştırdı ve küçük bir arzu mırıltısı verdi. "Hmmm... Aklında ne var bebeğim?"

"Benim süitim -bizim süitimiz- buradan çok uzakta değil," diye mırıldandı Shad, bir elini onun belinin kıvrımlarında gezdirerek. "Oraya geri dönsek ve

aramızdaki bağı yeniden mühürlemek için biraz zaman harcamak ister misin? O tatlı meme uçlarını emmek ve amının sikimin etrafında sımsıkı ve ıslak olduğunu hissetmek istiyorum."

Harper nefesini içine çekti, yeşim yeşili gözleri yarı kapalı bir şekilde şehvet.

"Oraya ne kadar çabuk varabiliriz?" Parmak uçlarında durdu ve onu çekti tutkulu bir öpücük için eğildi. "Seni tekrar içime almak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı Shad'ın taşaklarına kadar hissedebildiğine yemin ettiği alçak, boğucu bir sesle.

"Tanrılar, *Kallana...*" Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Kutsal Koru'ya giden kestirme bir yol biliyorum. Gel hadi."

Ve ikisi birlikte ağaçların arasında gözden kayboldular.

Epilog #1

Günümüze Dönüş

Her şey durulduğunda - işgalci Kindred orduları gittiğinde ve Dünyalıların Mars adını verdikleri gezegenin dağlarının altındaki uzun, yankılı tünellerde sessizlikten başka bir şey olmadığında - bilgin-işçi sonunda ortaya çıktı. Yeraltının derinliklerindeki küçük bir mağarada saklanıyor ve katliamın sona ermesini bekliyordu. Giriş, kırmızı kaya dağının kalbine açılan uzun, dar, kıvrımlı bir tünelle sınırlıydı ve giriş bir taş ve moloz yığınıyla kamufle edilmişti.

Bilge-işçi, günler önce sakladığı küçük, değerli yükü -kişisel evcil hayvan projesini- taşıma ihtiyacından dolayı yavaşça ortaya çıktı. Egemen X'izith, Kovan'ın temsil ettiği her şeyin sapkınlığı olduğu gerekçesiyle buna karşı çıkmıştı ama bilgin-işçi çalışmasında ısrar etmişti. Şimdi bunu yaptığı için memnundu.

"İşte buradayız," diye nazikçe vızıldadı, bir Dünyalı'nın avucundan daha büyük olmayan küçük gebelik tüpünü ısınması için göğsüne yakın tutarak. Parlayan karınlarıyla tünellere ısı, ışık ve oksijen sağlayan işçiler diğerleriyle birlikte öldürülmüştü. Bilgin'in bunlardan hiçbirine ihtiyacı yoktu ama tüpün içindeki yumurtanın vardı - en azından şimdilik ısıya ihtiyacı vardı. Daha sonra ışık ve hava da isteyecekti.

Bu bir melezdı ya da büyüdüğünde öyle olacaktı. Hükümdar X'izith'in DNA'sı ve bir Kindred savaşçısının genetik materyalinden oluşan bir varlık, bu ırkla yapılan ilk çatışmalardan birinde toplanmıştı. O, çünkü gebelik tüpünün içindeki yumurta erkekti.

Kısmi babası olan Hükümdar'ın görünüşü. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir Kindred savaçısı gibi görünecekti - belki çoğundan daha iri olsa da. Ama X'izith'in anılarına, hayallerine ve özlemlerine sahip olacaktı.

Kovan'ın mirasını devam ettirecek ve X'izith'in kendisinin yapamadığını yapacaktı; Kindred ırkını kendi iradesine boyun eğdirecekti.

"İsimsizler, Hiçliğin Tanrıları böyle olmasına izin verdi," diye mırıldandı bilgin-işçi, tüpü nazıkçe okşayarak. "Büyüyeceksin genç olan, büyüyeceksin ve fethedeceksin ki Kovan sonsuza dek yaşayabilsin."

Epilog #2 Ayrıca Günümüz

"Hanımefendi ile görüşmen nasıl geçti?" Baird Junian birasından bir yudum aldı. Koyu pembe sıvı köpürdü ve fokurdadı, kabarcıklar patlamadan hemen önce parlak yeşile döndü. Ana Gemi'nin kontrol merkezinin yakınındaki küçük barın spesiyalitesi idi. Sylvan Kindred Yüksek Konseyi'nin Başkanı olduğundan ve bar da buraya yakın olduğundan, kardeşler uzun bir günün sonunda dinlenmek için buraya gelmeye alışmışlardı.

"Yeterince iyi," dedi Sylvan ama sesine zorla yerleştirdiği sahte içtenliğin kardeşini yanıltmadığı açıktı.

"Yeterince iyi, ha?" Baird açıkça sordu. "Tüm erkeklerin çizmelerinin altındaki pislik olduğunu düşünen Yonnie Six kadınlarından biriyle yüz yüze görüşmek çok garip olacaktı. Ne yaptı, seni kendi iradesine boyun eğdirmeye mi çalıştı?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Sylvan içini çekti ve birasından bir yudum aldı. "Bana ihtiyacı yoktu - zaten yanında bir kölesi vardı."

Yonnite Hanım ile yaşadığı sıkıntılı karşılaşmayı hatırlayınca kaşlarını çatı...

Yüz yüze görüşmek istememişti ama Bayan Hellenix ısrar etmişti ve teslim ettiği kargo çok değerli olduğu için Sylvan kabul etmek zorunda hissetmişti.

Söz konusu kargo, Hükümdar X'izith'in eşyaları arasında bulunan Druvian E'lo taşlarıydı.

Mars dağları yağmalanmıştı. Bir tane kahin taşı vardı - avuç içi kadar büyük yeşil bir taş ve bir tane de daha küçük, mor bir taş, yaklaşık M&M adı verilen küçük çikolatalı Dünya şekerleri büyüklüğünde ve şeklinde. Taşlar keşfedildiğinde, Sylvan onları müzayede evine iade etmeye çalışmıştı. Ancak özel bir alıcının taşları çoktan satın aldığı ve parasını ödediği konusunda bilgilendirildi

alınmadan önce. Sylvan'dan nadir mücevherleri gerçek sahiplerine iade etmesi istenmiş ve o da kabul etmişti; ancak tam olarak kiminle buluşacağını öğrendiğinde bunu yaptığına pişman olmuştu.

Taşlar, Yonnit sosyetesinin önde gelen üyelerinden biri olan Bayan Hellenix tarafından talep edilmişti. Görünüşe göre başkentleri Opulex'in dışında büyük bir malikâneye sahipti ve burada bir dizi etkinlikte sarayda bulunuyordu. Ayrıca hem gezegende hem de gezegen dışında başka mülkleri de vardı ve çoğu Yonnie Six'teki kadın egemen küçük baloncuklarında kalma eğiliminde olan çoğu Metresten daha fazla seyahat ediyordu.

Sylvan bu gerçekleri öğrendi çünkü Hanımefendi ile buluşmadan önce konuyla ilgili biraz araştırma yaptı - ne kadar kısa ya da üstünkörü olursa olsun hiçbir toplantıya körü körüne gitmeyi sevmezdi.

Bayan Hellenix, Dünya ile Yonnie Six'in neredeyse tam ortasındaki bir gezegen olan Garna D'na'nın yörüngesindeki bir uzay limanında, bu amaç için kiraladığı özel odaya girmişti. Burası onun talep ettiği buluşma yeri idi ve Sylvan itiraz etmek için bir neden görmemişti.

"Yani... Kindred'dan Komutan Sylvan." Sylvan kibarca ayağa kalkıp selam verirken onu baştan aşağı süzmüştü.

"Bayan Hellenix. Sizinle tanışmak bir zevk." "Aynı şekilde, eminim," diye mırıldandı Metres. El sıkışmayı teklif etmedi Sylvan bunun için minnettardı. Dokunmak istemiyordu. Çok güzel rağmen.

"Lütfen, oturun." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Hazır olduğumda.

Güçlü kuvvetli bir çocuğa benziyorsun," dedi,
altı inçlik siyah topuklu çizmeleriyle Sylvan'ın etrafında dolaşıyor.
av, diye düşündü -sonunda zarifçe mor *tergle* düşmeden önce-
Ona teklif ettiği koltuğun minderini sakladı.

"Türüm için ortalama biriyim," dedi tarafsız bir şekilde. "Tüm Kindred erkekleri iridir."

"Gerçekten de öyleler. Yine de, girişimci bir Hanımın sizi dize getirmemiş olmasına şaşırdım." Gülümsedi, yemyeşil kıpkırmızı dudakları beyaz, düzgün dişlerini ortaya çıkarmak için ayrıldı. "Bu kadar meşgul olmasaydım, bu girişimi kendim üstlenmek isterdim."

"Teşekkür ederim ama benim zaten çok sevdiğim bir eşim var," diye kayıtsızca cevap verdi Sylvan, Sophia Sahibe Hellenix'i görebilseydi muhtemelen ona söyleyecek bazı sözleri olurdu diye düşündü - "erkek yiyen" terimi hemen aklına geldi.

"Boş verin onu." Bayan Hellenix bir elini durgun bir şekilde salladı. Uzun, düz siyah saçları, iri kara gözlerini ve kıpkırmızı dudaklarını çerçeveleyen zarif yüz hatlarının etrafına bir perde gibi düşüyordu. "Benim zaten kendime ait bir Kindred'im var." Mücevherli bir elini kaldırdı ve parmaklarını sertçe şıklattı. "Köle! Neredesin sen? Neden beni koruman gerektiği gibi korumak yerine kapının önünde oyalanıyorsun?"

Odaya iri yarı bir erkek girdi; Kindred standartlarına göre bile iriydi. Omuzlarına kadar sarkan uzun, buğday rengi saçları vardı ve gözleri saf, delici gümüş rengindeydi.

Sylvan kaşlarını çattı ve daha yakından baktı. Gümüş gözler mi? Bu erkek hangi tür Kindred'di? Saf gümüş gözlere sahip olan ve bu kadar büyük boyutlara ulaşan tek savaşçılar Volt Kindred'lardı. Ama onların hepsi yıllar önce, dünyalarını yönetmesine izin verdikleri yapay zekâ tarafından öldürülmüştü.

sistemler kendilerinin farkına varmış ve isyan ederek hepsini öldürmüştü. Artık tüm gezegen tamamen yaşanmaz bir haldeydi ve her türlü organik yaşam formuna düşman olan makineler tarafından yönetiliyordu.

Bu, Kindred türü arasında büyük bir trajediydi ve aynı zamanda Ana Gemide yapay zeka kullanımının sıkı bir şekilde izlenmesinin ana nedeniydi. Hiç kimse Volt Kindred'ın evlat edindiği ana gezegen olan Uriel İki'de yaşananların tekrarlanmasını istemiyordu.

"Kardeşim?" Sylvan köleye seslendi. Ama devasa savaşçı onu duymazdan geldi. Sylvan, kölenin tamamen parlak siyah deri giydiğini ve kalın bir tasmanın kaslı boynunu zalimce sıktığını gördü. Bir Volt Kindred olsa bile, kendini kurtarmak için doğal yeteneklerini kullanamadığı açıktı. Tasma muhtemelen bunu sağlıyordu; gücünü engelliyor ve Hanımefendi istediğinde ona kötü bir şok veriyordu.

"Korkarım sadece benimle ve sadece emredildiğinde konuşuyor," diye tersledi Bayan Hellenix Sylvan'a.

"O yaşayan, hissedebilen bir varlık, özgür bir yaratık," diye hırladı Sylvan. Diploması ile Yedi Cehennem'e. Kindred kardeşlerinden birine böyle davranılmasına seyirci kalamazdı! "Bir başkasını bu şekilde iradene boyun eğdiremezsin, bu doğru değil."

"Doğru değil mi diyorsun?" Metres gırtlaktan bir kahkaha attı. "Ama benim Malik'im boyun eğdirmeye çok *iyi* yanıt veriyor." Parmaklarını tekrar şıklattı. "Mal, önümde diz çök.

İri yarı erkek tereddüt etmeden hanımının sandalyesinin önünde diz çöktü.

"Şimdi o zaman..." Duygusal kamburundan doğrulup oturan Mistress Hellenix, dar deri büstiyerinin önünde bir el salladı. Siyah deri bir sihir gibi eriyip gitmiş, dolgun göğüslerini çıplak bırakmıştı. Sylvan bir meme ucunun parlak, ışıltılı kırmızı ve altın rengi bir tozla kaplı olduğunu gördü - neredeyse

renkli şeker kristalleri. Diğeri de aynı şekilde toz haline getirilmişti ancak üzerini kaplayan pudra soğuk mavi ve beyaz renkteydi.

"Gerçekten anlamıyorum-" diye başladı ama Bayan Hellenix havaya kaldırdığı eliyle onu susturdu.

"Yapacaksınız Komutan Sylvan," diye mırıldandı. "Şimdi o zaman Malik, hangisi olsun?" diye mırıldandı. "Acı mı tatlı mı? Ateş mi, buz mu?"

"Sahibem ne ." Kölenin derinden gelen sesinde hiçbir tonlama yoktu. Gerçekten de ona ne olduğu umurunda değil gibiydi.

"O zaman ateş olsun. Benim dileğim acı çekmen, evcil hayvanım. Akrobasi benim için acıya ne kadar istekle katlanacağını göster."

İri yarı Kindred yine tereddüt etmeden öne doğru eğildi ve kırmızı ve altın tozlu meme ucunu ağzına aldı. Oldukça ufak tefek olan Sahibesi'ne kıyasla o kadar uzun boyluydu ki, önünde diz çökmüşken bile onun tepe noktasını ağzına almak için başını eğmek zorunda kaldı. Ama bunu yüzünü buruşturmadan yaptı, alnında hemen ter belirmesine rağmen durmadan derin ve sert bir şekilde emdi.

"Mmmm... bu iyi." Bayan Hellenix onun buğday rengi uzun saçlarını onaylayarak okşadı. "Acı veriyor mu Malik'im? Şaftını ağrıttıyor mu? Seni küçük bekâret kafesinden çıkaralı ne kadar oldu?"

Devasa savaşçı cevap vermedi ama emmeye devam etti. Bacaklarının arasına bakan Sylvan, giydiği dar deri pantolonun dışında görünen cinsel organına gerçekten de bir tür kafes takılı olduğunu dehşetle gördü. Kafes bir tür gümüş telden yapılmış gibi görünüyordu ve sanki devasa boyutuna uyum sağlarken, şaftının ellerine erişmesini engellemek için uyluklarının arasından aşağı sarkıyordu.

Eğitimsiz bir göz için Kindred kölenin kendi isteğiyle performans sergilediği, hatta bundan zevk aldığı düşünülebilirdi. Ama terle birlikte

Sylvan, Volt Kindred'ın alnında boncuklar belirdiğinde ellerinin kocaman yumruklar halinde sıkıldığını gördü. Ve saf gücün küçük gümüş kıvılcımları parmak eklemlerinden parmak eklemlerine sığıyordu. Hmm... belki de erkeğin güçlerini kullanamadığı konusunda yanılmıştı.

",," dedi boğuk bir sesle. "istediğini kanıtladın. Görüyorum ki istediğin her şeyi yapacak - sadistçe küçük gösterini durdurabilirsin."

Hanımefendi bir elini umursamazca salladı.

"Arkana yaslan Malik."

Köle topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, yüzü hâlâ tamamen ifadesizdi. Ama gözlerinin gümüş derinliklerinde yanan saf bir nefret kıvılcımı mıydı? Eğer öyleyse, bunu iyi saklamıştı. Ama Sylvan onun hâlâ terlediğini görebiliyordu.

-Elleri hâlâ iki yanında kenetlenmişti. Kendini ne kadar kontrol ederse etsin, korkunç bir acı içinde olduğu açıktı.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu, doktor yanı bu zalimce muameleyi protesto ederken her zamankinden daha üzgündü. "Hâlâ acıyor mu?"

"Evet, tabii ki. Acı, ateş tozunun panzehirinin bulunduğu diğer meme ucumu emmesine izin verene kadar devam edecek." Yavaşça gülümsedi. "Bunu birazdan yapacağım. Ama önce, taşlarım nerede?"

"Al." Sylvan, Kindred kölesini serbest bırakmayı kabul edene kadar değerli taşları rehin tutmayı düşündü. Ama işin içine müzayede evi girdiği için pazarlık durumunda değildi. Mutsuz bir şekilde, taşları getirdiği temiz, beyaz kumaştan çözdü ve çıplak teniyle doğrudan dokunmamaya dikkat ederek onları dışarı attı.

"Ahh... sonunda benim E'lo taşlarım," diye böbürlendi Mistress Hellenix, Sylvan'ın uzattığı elin üzerine eğilerek. Kaşlarını çatı. "Kahin taşını ve taşıma taşlarından birini görüyorum ama diğeri nerede?"

Sylvan sert bir ifadeyle, "Kovan onu bir Dünya dışısını inlerine taşımak için kullandığında kayboldu," dedi. "Hâlâ onu arıyoruz ama Dünya okyanuslarına sürüklenmiş olabilir. Şimdi nerede olduğunu kimse tahmin edemez."

"Bir taşıma taşı diğeri olmadan pek işe yaramıyor, değil mi?" diye tersledi Yonnite Hanım. İç çekti. "Ah neyse, onlar zaten sadece teşhir amaçlı. Yine de eğer bulunursa kayıp taşı hemen istiyorum."

"Elbette." Sylvan başını salladı. "Ama yerinizde olsam kalan tek ışınlama taşına karşı dikkatli olurdum. Kovan tarafından Dünya'dan Mars'a belirli bir dişiyi getirmek için yeniden yapılandırılmış olsalar da, aslında Evrenin farklı bölgelerindeki iki kişinin bir anda yer değiştirmesine neden olmak için tasarlanmışlardı. Eğer Dünya'daki biri kayıp taşı bulup ona dokunursa, tıpkı sizin o taşa dokunduğunuz gibi-"

"Oh, lütfen!" Yonnite Hanım sanki o çılgınca bir şey söylemiş gibi güldü. "Herkes taşların artık işe yaramadığını biliyor.

-Amaçlandıkları gibi değil. Sadece merak uyandıran koleksiyon parçaları olarak işe yararlar. Ayrıca, bu şekilde işlev görmeleri için taşı alan kişinin benim sanal bir ikizim olması gerekir

-Neredeyse benim genetik ikizim. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?" Kaşlarını çattı ve ayağa kalkarak beyaz kumaş içindeki taşları dikkatle avuçlarının içine aldı. "Bunların netliğini istediğim gibi göremiyorum."

"Bu odanın aydınlatması loş," dedi Sylvan. "Dışarıdaki koridor çok daha aydınlık."

"Gerçekten mi?" Kendi kendine başını sallayan Bayan Hellenix küçük odadan dışarı çıktı, görünüşe göre çıplak göğüslerinin hala tamamen sergileniyor olması umurunda değildi.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Sylvan büyük köleye döndü.

"Beni dinle kardeşim," dedi ısrarla. "Seni buradan çıkaracağım. Seni Bayan Hellenix'ten satın almak için bir teklif yapacağım. Eğer teklifi reddederse, başka bir yol bulurum. I-"

Volt Kindred, "Kendine sakla," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ne?" Devasa savaşçı aniden bir kuşa dönüşüp uçup gitmiş olsaydı Sylvan daha fazla şaşırılamazdı. "Neden olmasın?" diye sordu.

"Kendimce nedenlerim var," diye hırladı Malik. "Kazara yakalanmama izin verdiğimi mi sanıyorsun? Onunla eğlence olsun diye mi kalıyorum sanıyorsun?" Başını kapıya doğru salladı ve hâlâ koridorda olan Metresini işaret etti. "Tanrıça değil- lanet olası."

"Hangi sebepler?" Sylvan talep etti. "Bu tür bir muameleden hoşlanıyor musunuz?"

Gümüş gözler parladı ve kıvılcımlar saçtı. Bir an için, şimşegin sivri çatalları gümüşü yüzeylerinden kurtulmak üzereymiş gibi göründü.

"Kahretsin, hayır, bundan zevk almıyorum!" Malik hırladı. "Bana yaptığı sapıkça şeyler çok iğrenç!" Şaftının etrafına kilitlenmiş tel kafese doğru başını salladı. "Bu boktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Yedi Cehennem, hayır! Ama bu gerekli-"

"Evet, gerçekler." Metres Hellenix içeri girdi, göğüsleri hâlâ tamamen açıktaydı. "Ah, Malik," diye mırıldandı, hâlâ halının üzerinde diz çökmüş olan devasa savaşçıya bakarak. "Seni tamamen unutmuşum, hâlâ acı çekiyor musun?"

Volt Kindred metanetle, "Acım Sahibem istediği sürece edecek," diye cevap verdi.

"Zavallı bebek!" Onun önünde durdu ve göğüslerini yüzüne bastırdı. "Hadi, ateşi söndürmek için şekeri al," diye ısrar etti.

Malik hafif bir rahatlama iniltisiyle öne doğru eğildi ve üzerinde mavi beyaz tozlar olan meme ucunu emdi. Bir anda alnında biriken ter kurumaya başladı ve bir süre sonra titremeye başladı ve dudakları mosmor oldu.

"Ah canım..." Bayan Hellenix muzip bir kıkırdama yaptı. "Tatlı tozun içine yine çok mu fazla buz tozu karıştırdım? Dilin buz küpüne dönüşmeden önce dursan iyi olur Mal."

Malik tekrar geri çekildi ve yüzü yine tamamen donuktu -Gümüş gözlerinin gerisindeki o küçük nefret kıvılcımı hariç.

Sylvan, Yonnite Hanım'ın bu karanlık duyguyu nasıl göremediğini merak etti. Kendisinden bu kadar yoğun bir şekilde nefret eden bu kadar büyük ve güçlü birinin ona bu kadar yakın olması onu endişelendirmiyor muydu? Yoksa savaşçının nefretinden zevk alıyor ve bunu oyununa bir çeşit baharat olarak mı görüyordu?

Cevap ne olursa olsun, Sylvan'ın durumla ilgili yapabileceği pek bir şey olmadığı açıktı - Malik özgür olmak istemiyorsa tabii.

"Gitmeliyim," dedi sandalyesinden kalkarak. "Ana Gemi'ye geri dönmem gerekiyor."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Bayan Hellenix, ona gülümseyerek. "Kendinize iyi bakın Komutan. Ve kayıp nakliye taşıma bulursanız bana haber vermeyi unutmayın."

Sylvan başıyla onayladıktan sonra hâlâ sahibesinin önünde diz çökmüş olan iri Volt Kindred'e bir kez daha baktı. Erkeğin dudakları maviydi, tıpkı

Sylvan'ın ana dünyası Tranq Prime'daki en derin kışa maruz kalmış olmasına rağmen.

"Senin için en iyisini diliyorum, Malik. Ana Gemi'nin nerede olduğunu biliyorsun."

"Benim tatlı Malik'im için paralel bir evrende de olabilir." Gizli bir cebe uzanan Bayan Hellenix uzun bir deri tasma çıkardı ve Malik'in tasmaşının önündeki gümüş halkaya taktı. "Oraya gitmek için benden asla kurtulamayacağı için. Özgürlük *istediğinden* değil, değil mi tatlım?"

"Neden Sahibemden özgür olmak isteyeyim ki?" diye gürledi, yüzü kapalı bir maskeye dönüşmüştü. "İhtiyacım olan her şeyi bana o veriyor."

"Düzenli sopalar da dahil." Tasmaşını çekiştirdi. "Gel, Malik. Seni şimdi sopalamak ve o sert, sıkı kalçalarının bir *Synthian* günbatımı rengine dönüşmesini izlemek için sabırsızlanıyorum." Sylvan'a göz kırptı. "Bunu yaparken *sizi* düşünüyor olacağım Komutan. Aslında, bana uzunca bir süre çok tatmin edici fanteziler yaşatacağınıza inanıyorum."

Sylvan'ın böyle bir şeye ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yonnite Hanım'ın kölesini döverken ve belki de başka şeyler yaparken onun hakkında fanteziler kuracağını bilmek en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

"Güvenli... güvenli yolculuklar," diyebilirdi sonunda.

"Gerçekten de öyle. Sanırım hedefime çok fazla sorun yaşamadan ulaşabileceğim." Bayan Hellenix ona son bir kez şehvetle baktı ve elindeki siyah deri tasmayı salladı. "Gel, Malik."

Devasa Volt Kindred tek kelime etmeden ya da geriye doğru tek bir bakış bile atmadan ayağa kalktı ve Sahibesinin peşinden odadan çıktı.

Sylvan şaşkınlıkla onların gidişini izledi. Ve sonra, sonunda, kendi iznini aldı.

Sylvan hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde Baird, "Siktir," diye mırıldandı. "Yani kadın onu tasmaından tutup dışarı sürükledi ve o da buna *izin* mi *verdi*?"

Sylvan omuz silkti. "Kendi isteğiyle gitti. Onunla birlikte olmak için iyi bir nedeni olmalı."

"Belki de bir şey arıyordur," diye önerdi Baird. "Thornex'i bir Yonnite Hanımının kölesi olarak gizli göreve gönderdiğimizi hatırlayın."

"Evet, ama Thorn Sahibesine aşık oldu ve onu bize geri getirdi," diye hatırlattı Sylvan. "Malik'in Metres Hellenix'e aşık olma tehlikesi olduğunu sanmıyorum. Aslında, tahmin etmem gerekirse, ondan gerçekten nefret ettiğini söyleyebilirim."

"Sence onun için bir şeyler yapmalı mıyız? Onu bir şekilde kurtarmalı mıyız?" Baird başını salladı. "Kardeşlerimizden birinin böyle bir durumda köleleştirildiğini düşünmekten nefret ediyorum. Size ne söylemiş olursa olsun mutlu olamaz."

Sylvan iç çekti. "Eğer Ana Gemi'nin yerlisi olsaydı evet, peşinden gitmeliyiz derdim. Ama onun bir Volt Kindred olduğundan oldukça eminim ve onların ne kadar değişken olabileceğini biliyorsun."

"Güçlü de," diye homurdandı Baird. "Elektriği iletme şekilleri - bir keresinde eski bir video izlemiştim..." Başını iki yana salladı. "Hiç böyle bir şey görmemişim."

Sylvan düşünceli bir şekilde içkisinden bir yudum daha aldı.

"İçimden bir ses Malik'in kendi başının çaresine bakabileceğini söylüyor," dedi. "Bence Bayan Hellenix'ten istediğini aldığında ve gitmeye hazır olduğunda gidecektir. Onu tutabileceğine inanmıyorum."

"Pekâlâ, bırakın onu. Ama E'lo taşları ne olacak?" Baird sordu. "Bu şeyler yanlış ellerde çok tehlikeli olabilir. Biz

Biri onu bulursa kayıp olanı bu sadist Bayan Hellenix'e gerçekten geri verecek misiniz?"

Sylvan başını salladı. "Bilmiyorum. Bunu ciddi bir şekilde düşünmem gerekirdi ama dürüst olmak gerekirse, kimsenin kayıp taşı bulacağından şüpheliyim. Her ne kadar Harper Dünya'da St. Petersburg yakınlarında bir sahilden alındığını söylemiş olsa da kimsenin nereye gittiğine dair bir fikri yok." Kaşlarını çattı. "Bu bizim zaman çizgimizden 'kaybolmadan' önceydi."

"Gerçekten geleceğe mi gitti?" Baird sordu.

Sylvan omuz silkti. "Kat'ın Sophia ve bana söylediği buydu. Zaman kapısı açıldığında ve Tanrıça Harper'ı geleceğe çağırdığında o Kutsal Kuru'daymış."

Baird başını salladı. "Harika ama oldukça kafa karıştırıcı. Tüm bu zaman yolculuğu saçmalığı başımı ağrıtıyor."

Sylvan, "Tanrıça'nın bizi kolladığını bilmek yeterli," dedi.

"Peki ya Shad, yani genç Shad?" Baird bir eliyle saçlarını taradı ve kahkahayı bastı. ", bunu böyle söylemek çok tuhaf. Ama son zamanlarda Deep ve Lock'la konuştun mu? Küçük adam iyi mi?"

"Artık kâbus görmek yok," diye bildirdi Sylvan. "Deep, Kat'e 'güzel bayanın' mutlu ve güvende olduğunu söylemiş."

"Çok iyi." Baird sırttı. "O zaman sanırım her şeyin yolunda gittiğinden eminiz."

"Bizim için." Sylvan kaşlarını çattı. "Ama elimde değil kardeşim, aklım hâlâ Malik'e gidiyor. Volt Kindred'ların gezegenlerinin yok edilmesinden sonra hayatta kaldıklarını bile bilmiyordum."

Baird, "Dediğin gibi, eğer ondan uzaklaşmak istiyorsa, uzaklaşabilir," dedi. "Bu işin bırakmalısın, Sylvan. Ana Gemi'yi yönetmek için yeterince işin var."

"Muhtemelen haklısın." Sylvan içini çekti. Ama Malik'in saf gümüş gözlerinin derinliklerinde parlayan o nefret kıvılcımını düşünmeden edemiyordu. Neden zalim Metres Hellenix'le birlikteydi? Neyi başarmayı umuyordu? Peki ya kayıp E'lo taşı? Nereye gitmişti? Hiç bulunacak mıydı? Ve onu kim bulacaktı?

Sylvan iç çekti. Bunlar onun için çok derin gizemlerdi - en iyisi Tanrıça'ya bırakmaktı.

Her şeyin yolunda gideceğini umuyordu.

Son mu?

Yüce Tanrıça, hayır!

Aslında burada sahip olduğumuz şey başka bir *başlangıçtır*.

Yıllardır insanlar benden Kindred çocukları hakkında kitaplar yazmamı istiyorlardı ve gördüğünüz gibi *Kaybolmuş*, ana Kindred serisinin devamı olmasının yanı sıra bunun bir öncüsü.

Artık iki farklı zaman çizgisinde yazabiliyorum: Sylvan ve Sophia ve Baird ve Liv ve Kat ve Deep ve Lock ve diğerlerinin olduğu günümüzde ve ayrıca Shad ve Savaş ve Barış ve Kindred çocuklarının geri kalanının büyüdüğü ve kendi maceralarını yaşamaya hazır olduğu gelecekte.

Özellikle Kara'nın hikayesini anlatmakla ilgileniyorum (dişleri olan bir kızla çıkmak isteyen bir savaşçı bulmak zor) ve Savaş ve

Barış, Ziza'yı birlikte olmaları gerektiğine ikna eder. (Ziza'nın kendine ait bir aklı var ve bizim oğlanlara günlerini gösterecek).

Kindred'ın Gelinleri 22'yi yazmak için de heyecanlıyım. Malik neden zalim Metres Hellenix'in onu istismar etmesine izin veriyor - özgür kalmak yerine onunla kalmasının planı ve nedeni nedir? Son E'lo taşıma taşı nerede ve onu kim bulacak? Bulduklarında ne olacak?

Beni Facebook'ta takip edenleriniz Kindred Tales serim için başka bir fikrim olduğunu da biliyor, normal boydaki kadınlarla bağ kuran dev Kindred (8-9 feet boyunda) ırkıyla ilgili. Bu, ilham perisinin çizgisinin başına atladı ve Şubat sonu veya Mart başında çıkacak. *Devi Evcilleştirmek*'in tadına bakmak için okumaya devam edin.

Ve ondan sonra, kim bilir? Keşke kendimi klonlayabilsem ve üç seriyi de aynı anda yazabilsem. Ama sabırlı olduğunuz için hepinize teşekkür ederim - bu yıl Kindred'ın Gelinleri, Kindred'ın Çocukları ve Kindred Masalları (ana Kindred hikayesinin dışında kalan) serilerinde birden fazla kitap çıkarmayı umuyorum. Ayrıca Cougarville 4, Big Bad Wolf ve muhtemelen Alien Mate Index 5'i yazmak istiyorum... ve ilham perisi bana başka ne getirirse.

Devi Evcilleştirmek'ten sonra hangisi geliyor? Öğrenmek için okumaya devam etmeniz gerekecek ;) Bu arada, umarım hepiniz mutlu bir yeni yıl geçiriyorsunuzdur!

Sevgiler ve Mutlu

Okumalar Evangeline

Ocak 2018

Şubat sonu ya da Mart başında çıkacak olan bir sonraki Kindred Tales romanı Devi Ehlileştirmek'e bir göz atmak için okumaya devam edin...

Devi Evcilleştirmek

Bir Kindred Tales romanı

Prenses ve Dev...

Jor'gen Kindred ile tanışın. Yüzyıllar önce devasa bir insan ırkıyla genetik bir ticaret yapmak için Ana Gemiden ayrıldıktan sonra, atalarından yüzde otuz daha büyükler. Bu da onları 3 metre boyunda devler haline . şimdi, onları bu kadar büyük yapan genetik ticaretten yüzlerce yıl sonra, Jor'gen Kindred'ın artık dişisi yok ve ticaret yapacak yeni bir halk arıyorlar. Bram, onların kaptanı. Galaksinin uzak ucundaki küçük, soğuk, kayalık bir gezegenden gelen bir kadınla rüya paylaşımı. Sorun ne? Ona kıyasla çok küçük.

Alanah halkının hükümdarıdır ama bunu kendi isteğıyle yapmamıştır. Bir veba salgını, kral olan babası da dahil olmak üzere tüm erkekleri ve erkek çocukları öldürdükten sonra, o ve sanayi öncesi toplumunun kadın üyeleri kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalırlar.

Alanah kendini hep bir yabancı gibi hissetmiştir. Sadece bir prenses değil, aynı zamanda bir kadın için çok uzun sayılır. Saraydaki diğer hanımefendiler arkasından alay etmekte ve ona yetecek kadar büyük bir erkeğı nereden bulacağını merak etmektedirler. onu al.

Alanah'dan bir metre daha uzun bir dev olan Bram girer. Eskiden çok uzun olan prenses birdenbire kendini hissetmeye başlar. Ancak Alanah'nın gezegeni Karanlık Çağ'da sıkışıp kalmıştır ve Kindred teknolojisi onlara sihir gibi görünmektedir - kara büyü. Alanah, Yaşlı Cadı'nın iradesinin üstesinden gelip halkını dev ırkla güvenli olduğuna ikna edebilecek mi? Ve Bram ile aralarındaki hem fiziksel hem de duygusal farklılıkların üstesinden gelip Bağlayıcı Seks yapabilecekler mi?

öğrenmek için Devi Evcilleştirmek'i okumanız gerekecek.

[Evangeline Anderson tarafından da](#)

*****Tüm Kindred romanları artık BASILI olarak mevcuttur, Amazon'da hem e-kitap hem de basılı formatları bulmak için aşağıdaki bağlantıları takip edin.**

*****Ayrıca, tüm Kindred romanları Sesli olarak yayınlanma yolunda, yayınlandıklarında haberdar olmak için Sesli Kitap Bültenime katılın.**

Kindred Serisinin Gelinleri

Sahiplenildi (Sesli olarak da mevcuttur)

Hunted (Sesli olarak da mevcuttur)

Aranmaktadır (Sesli olarak da mevcuttur) Bulundu (Sesli Olarak da

Mevcuttur) Açıklandı (Sesli

Olarak da Mevcuttur) Pursued

(Çok yakında
seslendirilecek) Sürgün

Gölgelenmiş

Zincirlenmiş

Bölünmüş

Yutulmuş

Geliştirilmiş

Lanetli
Köleleştirilmiş
Hedeflenmiş
Unutulmuş
Olmuş
Değiştirilmiş
Keşfedilmemiş
Bağlanmamış
Teslim
Kaybolmuş

Kindred Tales serisi (Kindred'ın Gelinleri'nde ana hikayenin dışında tek başına duran yan hikayeler)

Sahibeye Hakim Olmak
Kalp Görmek Bağ
Mahkumu
Özgürleştirmekile
Kırılmışları İyileştirmek (*bir Kindred Noel romanı*)
Devi Evcilleştirmek (yakında)

Karanlığın Doğuşu serisi

Crimson Debt (Sesli olarak da mevcuttur)
Scarlet Heat (Sesli olarak da mevcuttur)
Ruby Shadows (Sesli olarak da mevcuttur)
Cardinal Sins (Çok Yakında)

Uzaylı Eş Dizini serisi

[Abducted](#) ([Basılı](#) ve [Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Protected](#) ([Basılı](#) ve [Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Descended](#) ([Basılı Basılı](#) ve [Sesli Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Severed](#) ve olarak da mevcuttur)

Cougarville Serisi

[Buck Naked](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Cougar Bait](#) ([Sesli Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Stone Cold Fox](#) (olarak da mevcuttur) [Big Bad Wolf](#) (yakında)

Enstitü serisi

[Enstitü: Baba Sorunları](#) (Sesli olarak da mevcuttur)

[Enstitü: Mishka'nın Şaplağı](#)

Compendiums

[Kindred'ın Gelinleri Birinci Cilt](#)

Claimed, Hunted, Sought ve Found kitaplarını tek bir ciltte içerir

[Karanlığa Doğmak Kutu Seti](#)

Crimson Debt, Scarlet Heat ve Ruby Shadows'u tek bir ciltte içerir

Tek Başına Romanlar

[Saflık](#) (Şimdi [Sesli](#) Olarak

Mevcut) [Stres Giderici](#)

[Dünyadaki Son Adam](#)

[İstedğin Herkes Gölge](#)

[Düşler Açlık Ayı](#)

[Yükseliyor Puma Noel](#)

[Planet X](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Deal with the Devil](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[The Sacrifice](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Blood](#)

[Kiss](#)

YA Romanları

[Akademi](#) (Şimdi [Sesli](#) olarak mevcut)

***Lütfen dikkat-- bunlar Amazon/Kindle linkleridir.
Nook veya başka bir okuma cihazınız varsa, lütfen
diğer tüm formatların bağlantıları için [web sitemi](#)
kontrol edin*

Yazar Hakkında

Evangeline Anderson, Brides of the Kindred, Alien Mate Index, Cougarville ve Born to Darkness serilerinin New York Times ve USA Today Best Selling yazarıdır. Kırklı yaşlarında ve Florida'da bir koca, bir oğul ve iki kediyle yaşıyor. Birkaç yıldır kendi zevki erotik kurgu yazıyordu ve bunun için para almayı denemek aklına gelmişti. Sevinerek, kirli bir zihne sahip olduğu için para kazanmanın gerçekten mümkün olduğunu gördü ve o zamandan beri sürekli olarak paranormal ve bilimkurgu erotik yazıyor.

Onu www.evangelineanderson.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

Ücretsiz okumalar için ziyarete gelin. Ya da, ilk olmak için

Yeni kitaplardan haberdar olmak için haber [bültenine katılın.](#)

[Web sitesi](#)

[FaceBook](#)

[Twitter Pinterest](#)

[Goodreads](#)

[Sesli kitap bülteni.](#)

[Instagram](#)

[Beni Bookbub'da takip takip](#)
[edin Beni Amazon'da edin](#)

[Bülten](#) kaydı -- katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

Ya da sesli kitapları seviyorsanız, onlardan da birkaç tane var...

Sesli kitap bültenime katılmak için [BURAYA](#) tıklayın

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

